

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Müthiş bir iş. Slaughter'ın yazdığı en iyi kitap. Henüz kitaplarını okumayanlar için *Kapkaranlık*, en iyi başlama noktası."
Associated Press

Karin **B&S** Slaughter

KAPKARANLIK

Çeviren:
Ali Cevat Akkoyunlu

"Kapkaranlık, karmaşık, etkileyici ve son derece ciddi bir roman; Slaughter'ın müthiş yeteneğini bir kez daha yansıtıyor. Şimdiye kadar okumadınızsa okumalısınız. Slaughter günümüz polisiye yazarlarının en iyilerinden biri."
The Washington Post

Özel ajan Faith Mitchell annesinin evine geldiğinde tam bir karabasanla karşılaşır. Küçük kızı Emma evin arkasında bir bölme kilitlenmiştir, açık duran sokak kapısının üzerinde kan lekeleri vardır. Yardım gelmesini beklemeden içeri giren Faith bir kan gölünün ortasında yatan adamı görür. Annesi ise ortalarda yoktur. Silahını kullanmak zorunda kalan Faith yanıtsız sorularla yüz yüzedir: Katil kimdir ve evde ne aramıştır? Annesi nerededir? Faith arkadaşlarından yardım isteyecektir. Ancak görevden alınır, çünkü o artık hem tanık hem de zanlıdır. Polisteki kokuşmayı, dönen rüşvetleri, hatta cinayeti gizleyen sınırın öte yanına geçebilecek, annesini bulup gerçeği ortaya çıkarabilecek midir yoksa o gerçeğin üzerini açılmamak üzere örtecek midir?

Vahşi ve karmaşık bir vakanın parçalarını yapboz gibi bir araya getirmek için çabalayan Faith ve arkadaşlarının hikâyesi, *Kapkaranlık*'ı soluk almadan okunan bir gerilim romanı yapıyor.

www.kirmizikedi.com

f /kirmizikedikitap

t /krmzikedikitap

ig /kirmizikediyayinevi

ISBN: 978-605-298-046-4

₺ 29 9 786052 980484

Karin Slaughter

Amerikalı polisiye yazarı. 1971’de Georgia eyaletine bağlı küçük bir kasabada doğdu. 2001’de yayımlanan ve uluslararası bir başarı kazanan ilk romam *Blindsighted* (Körbakış), 30’u aşkın dile çevrildi. Özel ajan Will Trent karakteri etrafında gelişen polisiye serisi tüm dünyada 32 milyondan fazla sattı. Karin Slaughter’ın Kırmızı Kedi’den çıkan kitapları: *Paramparça*, *Acımasız*, *Darmadağın*.
www.karinslaughter.com

Ali Cevat Akkoyunlu

1949 yılında İstanbul’da doğdu. Saint-Joseph Lisesi ve Boğaziçi Üniversitesi’nden sonra Viyana’daki Diplomatische Akademie’de lisansüstü eğitimini tamamladı. 25 senelik ticaret hayatının ardından 1999 yılında kendini emekli eden Akkoyunlu, tarih, polisiye ve gerilim türünde 40’tan fazla eseri dilimize kazandırdı. Evli ve bir çocuk babasıdır.

Kırmızı Kedi Yayınevi: 708

Polisiye: 28

Özgün adı: *Fallen*

Kapkaranlık

Karin Slaughter

Çeviren: Ali Cevat Akkoyunlu

© Karin Slaughter, 2011

© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2014

Yayın Yönetmeni: İlknur Özdemir

Editör: Tunca Arslan

Son Okuma: Serra Tüzün

Kapak Görseli: © Shutterstock

Kapak Tasarımı ve Grafik: Yeşim Ercan Aydın

Bu çevirinin Türkçe yayın hakkı Akcalı Telif Hakları Ajansı Ltd. aracılığıyla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Şubat 2017, İstanbul

ISBN: 978-605-298-048-4

Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Baskı: Pasifik Ofset

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2

34310 Haramidere/İSTANBUL

Tel: 0212 412 17 77 Sertifika No: 12027

Kırmızı Kedi Yayınevi

kirmizikedi@kirmizikedi.com / www.kirmizikedi.com

www.facebook.com/kirmizikedikitap / twitter.com/krmzkedikitap

kirmizikediedebiyat.blogspot.com.tr

Ömer Avni M. Emektar S. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL

T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Karin Slaughter

KAPKARANLIK

Çeviren: Ali Cevat Akkoyunlu

POLİSİYE

*Bütün dünya kütüphanecilerine,
büyyüünce yazar olmalarına yardım ettiğiniz
bütün çocuklar adına*

CUMARTESİ

Faith Mitchell yiyecek bir şeyler bulmak umuduyla çantasının içindekileri Mini'sinin yolcu koltuğuna boşalttı. Tüylü bir sakızın ve kaynağı kuşkulu bir yerfistiğinin dışında, yenilmeye uzaktan yakından uygun görülecek hiçbir şey yoktu. Mutfak dolabındaki *protein bar*'ları¹ düşününce, midesinden, paslanmış menteşelere benzer bir ses çıktı.

Sabah katıldığı bilgisayar seminerinin üç saat sürmesi gerekiyordu ya, ön sırada oturup anlamsız sorular sormayı sürdüren ahmağın yüzünden dört buçuk saate uzamıştı. Georgia Soruşturma Bürosu, ajanlarını bölgedeki herhangi bir başka birimden çok daha sık eğitiyordu. Beyinlerine durmadan suç faaliyetleriyle ilgili veriler ve istatistikler çakılıyor, hepsinin en son teknolojiden haberdar olmaları, yılda iki kez poligonda belirli bir barajı aşmaları gerekiyordu. Gerçekleştirdikleri sahte baskınlar ve faal nişancı simülasyonları öylesine yoğundu ki Faith dört hafta sonra bile kapı eşiklerindeki gölgeleri kontrol etmeden geceleri banyoya gidemiyordu. Aslında, birimin ciddiyetini takdir etmiyor da değildi. Oysa bugün düşünebildiği tek şey, dört aylık bebeği ve öğle yemeğinden önce geleceğine dair annesine verdiği sözdü.

Arabayı çalıştırdığında, gösterge tablosundaki saat biri on geçiyordu. Otoparktan bir küfür mırıldanarak çıktı. Annesinin numarasını tuşlamak için bluetooth kullandı. Arabanın hoparlörlerinden parazitli bir sessizlik geldi. Faith telefonu kapatıp yeniden tuşladı. Bu kez, meşgul sesi duyuldu.

Sesi dinlerken parmaklarıyla direksiyonda tempo tuttu. Annesi sesli mesaj kullanıyordu. *Herkes* sesli mesaj kullanıyordu. Telefonda meşgul sesini en son ne zaman işittiğini hatırlayamadı. O sesi neredeyse bütünüyle unutmuştu. Telefon şirketinde bir yerde teller birbirine değmiş olmalıydı. Kapattı ve numarayı üçüncü kez tuşladı.

1 25-30 gram protein içeren enerji yiyeceği. (yay.n.)

Yine meşgul.

Annesinden bir e-posta olup olmadığına bakmak için BlackBerry'sini kontrol ederken direksiyonu tek elle tutuyordu. Evelyn Mitchell emekli olmadan önce, kırk yıla yakın polislik yapmıştı. Atlanta polisi hakkında çok şey söylenebilirdi, ama zamanın gerisinde olduğu iddia edilemezdi. Evelyn omuza asılan çantalar gibi kocaman oldukları dönemden beri ceptelefonu kullanıyordu ve e-posta kullanmayı kızından önce öğrenmişti. Neredeyse on iki yıldır BlackBerry'si vardı.

Ama bugün mesaj göndermemişti.

Faith telefonun sesli mesaj kutusunu kontrol etti. Dışçısından gelen, dışlerinin temizleneceği bir randevuyla ilgili kaydettiği bir mesaj vardı, onun dışında yeni bir şey yoktu. Annesinin bebek için bir şey almaya gitmiş olabileceğini düşünerek kendi ev telefonunu denedi. Evi Evelyn'inkinden hemen sonra, sokağın alt tarafındaydı. Emma'nın bebek bezleri bitmişti belki de. Belki de bir biberon daha istemişti. Evindeki telefonun çalışını dinledi, sonra da arayanlara mesaj bırakmalarını söyleyen kendi sesini işitti.

Telefonu kapattı. Düşünmeden, gözü arka koltuğa gitti. Emma'nın boş bebek koltuğu oradaydı. Plastiğin tepesinden çıkmış pembe astarı görebiliyordu.

Kendi kendine, "Salak," diye mırıldandı. Annesinin cep numarasını tuşladı. Nefesini tutarak zilin üç kez çalmasını dinledi. Ardından Evelyn'in sesli mesajı devreye girdi.

Konuşabilmesi için gırtlığını temizlemesi gerekti. Sesindeki titremenin farkındaydı. "Anne, eve dönüyorum. Sanırım Emm'le yürümeye çıktın..."

Eyaletlerarası karayoluna girerken başını kaldırıp göğe baktı. Atlanta'nın yirmi dakika kadar dışındaydı ve gökdelenlerin cılız boyunlarına eşarp gibi dolanmış kabarık beyaz bulutları görebiliyordu. Endişe beyninin kenarına iğneler gibi batarken, "Beni ara," dedi.

Market. Benzin istasyonu. Eczane. Annesinde Faith'in Mini'sinin arka koltuğundaki bebek koltuğunun eşi vardı. Alışveriş yapıyordu herhalde. Faith bir saat gecikmişti. Evelyn bebeği almış ve... Faith'e bir mesaj gönderip çıktıklarını bildirmiş olmalıydı.

Kadın hayatının büyük bir bölümünü göreve hazır olarak geçirmişti. Birilerine haber vermeden tuvalete bile gitmezdi. Faith ve abisi, Zeke, çocukken bu durumu alaya alırlardı. Annelerinin nerede olduğunu her zaman bilirlerdi, hatta bilmek istemediklerinde de.

Sanki neler olup bittiğini söyleyebilirmiş gibi, elindeki telefona baktı. Bir hiç yüzünden kaygılanıyor olabileceğinin farkındaydı. Sabit hat kesik olabilirdi. Annesi telefon etmeye çalışmaktan hattın kesik olduğunu anlayamazdı. Ceptelefonu kapalı ya da şarjda, hatta hem kapalı hem şarjda olabilirdi. BlackBerry'sini belki de arabada ya da çantasında veya titreşimini işitemeyeceği herhangi bir yerde bırakmıştı. Annesine bir e-posta mesajı yazarken gözleri, önündeki yol ile telefonu arasında gidip geliyordu. Harfleri tuşlarken, kelimeleri yüksek sesle tekrarladı:

"Yoldayım. Geç-kaldığım-için-özür-dilerim. Beni-ara."

Mesajı gönderdikten sonra telefonu yan koltuğa, çantasından dökülüp dağılmış ıvır zıvırın arasına bıraktı. Bir anlık tereddütten sonra sakızı ağzına attı. Arabayı sürerken sakızı çiğniyor, diline yapışan çanta havına aldırıyordu. Kente yaklaştıkça trafik seyreldi. Bulutlar aralandı, parlak güneş ışınları görüldü. Arabanın içi fırın gibi olmaya başlamıştı.

On dakika sonra, sınırları hâlâ keman teli gibi gergin, arabanın içinde sıcaktan terliyordu. Biraz hava girmesi için açılır tavanı araladı. Yaşadığı muhtemelen basit bir ayrılık endişesi örneğiydi. İşe döneli iki aydan biraz fazla olmuştu; buna rağmen, Emma'yı annesine bıraktığı her sabah kriz benzeri bir şey yaşıyordu. Gözleri bulanık görüyor, kalbi çarpıyordu. Sanki kulaklarından içeriye bir milyon arı girmiş gibi, başı uğulduyordu. İşte, özellikle de işteki ortağına, ya peygamber sabrı gösteren, ya da sonunda balatayı sıyrıp üzerine atılacağı, gırtlığına çökeceği an için inanılır bir mazeret hazırlamakta olan Will Trent'e karşı her zamankinden daha asabiydi.

Üniversitenin birinci sınıfına giden oğluyla, Jeremy'yle de aynı sıkıntıları yaşayıp yaşamadığını hatırlamıyordu. Polis akademisine girdiğinde on sekiz yaşında bir kızdı ve Jeremy o sırada üç yaşındaydı. Polis olma fikrine *Titanic*'te kalan son can

yeleğiymiş gibi sarılmıştı. Bir sinemanın arka sıralarında iki dakikalık mantıksız ve erkeklere karşı hayat boyu sürecek, soluk aldırmayan bir hoşlanmazlığın kaynağı olacak bir karar yüzünden, aradaki aşamaları hiç yaşamadan ergenlikten doğrudan aneliğe geçivermişti. Daha on sekizinde annesiyle babasının evinden çıkabilmek ve Jeremy'yi kendi istediği gibi yetiştirebilmek için sabit bir maaş çeki fikri çok hoşuna gitti. Her gün işe gitmek, bağımsızlık yolunda bir adımdı. Çocuğu bakım merkezine bırakmaksa, bunun için ödenmesi gereken bir bedeldi.

Şimdi otuz dört yaşında, bir ipoteği, taksitleri ödenecek bir arabası ve kendi başına büyüteceği başka bir bebeği varken, Evelyn'in her şeyi üstlenebilmesi için annesinin yanına taşınmaktan daha fazla isteyeceği hiçbir şey yoktu. Buzdolabını açmak ve satın almak zorunda olmadığı yiyecekler görmek istiyordu. Yazın, faturasını ödemeyi düşünmeden klımayı açmayı özlemişti. Öğlene kadar uyumayı, sonra da bütün gün televizyon izlemeyi arzuluyordu. Hazır konuya girmişken, kahvaltıda kızına gözleme yapması ve ona ne kadar güzel olduğunu söylemesi için on bir yıl önce ölmüş babasını da canlandırabilirdi.

Şimdi buna ihtimal yoktu. Evelyn emekliye ayrılmış dadı rolünden mutlu olmuşa benziyor, Faith de hayatının daha kolaylaşacağı konusunda düş görmüyordu. Kendi emekliliğine neredeyse yirmi yıl vardı. Mini'nin daha ödenecek üç yılı kalmıştı ve ödemeler tamamlandığında garantisi çoktan bitmiş olacaktı. Emma en az on sekiz yıl boyunca yemek ve giysi isteyecekti; tabii bu süre daha da uzamazsa. Üstelik dönem Jeremy'nin bebek olduğu ve Faith'in ona farklı renkte çoraplar ve ev bahçelerinde satılan kullanılmış giysiler giydirdiği günler gibi değildi. Günümüzün bebekleri uyumlu giyinmek zorundaydılar. Bisfenol-A'dan arınmış biberonlar ve iyiliksever Amish çiftçilerinden alınacak organik belgeli elma püresi gerekirdi onlara. Jeremy'nin Georgia Tech'in mimarlık programına kabul edilmesi, Faith'in altı yıl daha kitap satın alıp çamaşır yıkaması demekti. Daha da kaygı verici olanı, oğlu ciddi bir kız arkadaş bulmuştu. Yuvarlak kalçalı, biyolojik saati tıkırdayan, yaşça kendinden büyük bir kız arkadaş. Faith otuz beşini görmeden babaanne de olabilirdi.

Bu son düşünceyi beyninden kovmaya çalıştığında vücudunu davetsiz bir sıcaklık kapladı. Bir taraftan araba kullanırken, çantasının içini bir daha gözden geçirdi. Sakız hiç işe yaramamıştı. Midesi hâlâ gurulduyordu. Uzandı ve torpido gözünü karıştırdı. Hiçbir şey yoktu. Bir hamburgercide durabilir ve en azından bir Coca-Cola alabilirdi, ama üzerinde resmi kıyafet –haki pantolon ve sırtına parlak sarıyla GBI¹ işlenmiş mavi gömlek– vardı. Kanunu temsil ediyorsan, burası kentte görünmek için en iyi yerlerden değildi. İnsanlar koşma eğiliminde olur, sen de peşlerine düşerdin ki, bu da makul bir saatte eve gitmek için hiç uygun olmazdı. Üstelik içinde bir ses annesini bulmasını söylüyor, hatta yalvarıyordu.

Telefonuna uzanıp Evelyn’in numarasını bir daha tuşladı. Evi, cebini, hatta sadece e-posta için kullandığı BlackBerry’yi. Her üçünden aynı olumsuz yanıtı aldı. Aklından en kötü senaryolar geçerken midesinin kalktığını hissediyordu. Tecrübeli bir polis olarak, ağlayan bir çocuğun önemli bir sorun anlamına geldiğini düşünen komşular tarafından pek çok kez çağrılmıştı olay yerine. Banyo teknesinde ayağı kayan anneler... Kazayla kendini yaralayan ya da kalbi duran babalar... Birileri bir şeylerin yolunda gitmediğine uyanana kadar, bebekler oracıkta, umarsızca yatmıştı. Sakinleştirilemeden ağlayan bir bebek kadar yürek parçalayıcı başka bir şey olamazdı.

Bu korkunç görüntüleri gözlerinin önüne getirdiği için kendisine kızdı. Daha polis olmadan önce, her şeyin en kötüsünü varsaymakta son derece başarılı olmuştu. Evelyn büyük ihtimalle iyiydi. Bir buçukta Emma’nın uyku saati geliyordu. Annesi bebeğin uyanmaması için telefonu sessize almış olmalıydı. Belki de posta kutusuna bakarken bir komşuya rastlamış ya da yaşlı Mrs. Levy’nin çöpü çıkarmasına yardım etmek için yandaki eve gitmişti.

Yine de Boulevard Caddesi’ne çıkarken direksiyondaki elleri kayıyor, yumuşak mart havasına yağmen terliyordu. Bütün bunların nedeni bebeği ya da annesi, hatta Jeremy’nin vicdansızca doğurgan kız arkadaşı olamazdı. Faith’e bir yıldan az bir süre

1 GBI: Georgia Soruşturma Bürosu. (ç.n.)

önce diyabet tanısı konmuştu. Kan şekerini ölçmede, doğru şeyleri yemede, elinin altında atıştırılacak bir şeyler bulundurmada dini bir disiplin uyguluyordu. Bugün hariç. Zihninin neden çarpık yollara saptığını bu durum açıklayabilirdi. Sadece bir şeyler yemesi gerekiyordu. Mümkünse, annesi ve çocuğu gözünün önündeyken.

Gerçekten boş olduğuna inanmak için torpido gözünü bir daha karıştırdı. Bir gün önce, mahkeme binasının önünde beklerken son *protein bar*'ını Will'e verdiğini belli belirsiz hatırlıyordu. Ya çubuğu verecek, ya da onun makineden aldığı yapış yapış çöreği mideye indirmesini seyredecekti. Adam tadından yakınmış, yine de hepsini yalayıp yutmuştu. Faith şimdi bunun bedelini ödüyordu.

Sarı ışığa aldirmeden geçti, yarı meskûn mahallede olabildiğince hızlandı. Yol Ponce de Leon'da daraldı. Bir dizi hamburgercinin ve bir organik yiyecek dükkânının önünden geçti. Gaz pedalına abandı, Piedmont Parkı boyunca uzanan dönemeç ve virajlarda hızla yol aldı. Sarı ışıktaki geçerken dikiz aynasında parlayan trafik kamerasının flaşını fark etti. Avare bir yayaya çarpmamak için frene dokundu. İki market daha bulanık görüntülerle yanından geçti, bereket yeşil yanan son trafik ışığına vardı.

Evelyn hâlâ Faith'le abisinin büyüdüğü eski evde oturuyordu. Tek katlı çiftlik evi kentin en varlıklı mahallelerinden Ansley Park ile rüzgârın nereden estiğine bağlı olarak sürekli bir trafik homurtusu yayan 85 numaralı eyaletlerarası karayolunun arasında sıkışmış, Sherwood Forest adlı bir bölgedeydi. Bugün rüzgâr çok uygun esiyordu, içeriye biraz daha hava girmesi için camını indirdiği zaman çocukluğunun hemen her gününü hatırlatan o tanıdık uğultuyu işitti.

Hayatı boyunca Sherwood Forest'ta yaşamış biri olarak, mahalleyi planlayanlara karşı derin bir nefret duyuyordu. Mahalle İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra gelişmiş, tuğladan yapılmış çiftlik evlerini düşük faizli kıdemli asker kredilerinden yararlanan askerler doldurmuştu. Kent planlamacıları hiç utanıp sıklıkla Sherwood konseptini uygulamışlardı. Faith keskin bir virajla sola, Lionel'e döndükten sonra Friar Tuck'tan geçti,

Robin Hood Road'da sağıya yöneldi, kavşakta Lady Marian Lane'e saptı, Doncaster ve Barnesdale'in köşesinden kendi evinin araba yoluna bir göz attıktan sonra nihayet annesinin Little John Trail üzerindeki evinin araba yoluna girdi.

Evelyn'in bej Chevrolet Malibu'su geri geri sundurmanın altına sokulmuştu. En azından, bu normaldi. Faith annesinin bir park yerine kafadan girdiğini hiç görmemişti. Bu, üniformalı günlerinden kalma bir alışkanlık olmalıydı. Çağrı gelir gelmez, arabanın çıkmaya hazır beklediğinden emin olmak gerekirdi.

Annesinin rutinleri hakkında daha uzun düşünecek zaman bulamadı. Araba yoluna girdi ve Mini'yi Malibu'yla kafa kafaya bıraktı. Ayaklandığında, bacakları sızladı; son yirmi dakikadan beri vücudundaki bütün kaslar gerilmişti. Evden yüksek sesli müzik geliyordu. Annesinin her zamanki Beatles'ı değil, heavy metal. Mutfak kapısına doğru yürürken Malibu'nun kaputuna dokundu. Motor soğuktu. Belki de Faith telefon ettiğinde Evelyn duştaydı. Kim bilir, ceptelefonunu ya da e-postasını da kontrol etmemişti belki. Belki de bir yerini kesmişti. Kapının üzerinde kanlı bir el izi vardı.

Kapıya bir kez daha baktı.

Kanlı iz bir sol el gösteriyordu. Kapı kolunun yaklaşık elli-elli beş santim üzerindeydi. Kapı çekilerek kapatılmış, ama kilidin dili yuvasına oturmamıştı. Pervazın üzerinde güneş ışığı parlıyordu; eviyeğin üzerindeki pencereden geliyor olmalıydı.

Gördüklerini hâlâ yorumlayamıyordu. Elini annesinin parmaklarına dayayıp ölçen bir çocuk gibi, kendi elini izin üzerine getirdi. İnce parmaklar. Yüzükparmağının ucu kapıya dokunmuyordu. Dokunması gereken yerde bir kan pıhtısı vardı.

Birden, müzik ağır bir vuruşun ortasında duruverdi. Faith sessizliğin içinde tanıdık bir gürultü, kesintisiz bir haykırışa hazırlanıldığını belirten bir hızlanma işitti. Ses Faith'e kendi ağzından çıktığını düşündürecek gibi, sundurmada yankılandı. Sonra bir daha yükseldi, Emma'dan geldiğini anlayarak döndü.

Sherwood Forest'teki hemen her ev yıkılmış ya da biçimi değiştirilmişti ama, Mitchell'ların evi ilk yapıldığı gibiydi. Yerleşim planı basitti: Üç yatak odası, bir oturma odası, bir yemek odası,

bir de sundurmaya açılan bir kapısı olan mutfak. Bill Mitchell, Faith'in babası, sundurmanın öteki tarafına bir alet edevat deposu kondurmuştu. Sağlam bir binaydı –babası hiçbir işi yarım yamalak yapmazdı– ve kilitli demir bir kapısı ve tek penceresinde de kırılmaz camı vardı. Deponun alet edevat gibi basit şeyler koymak için fazla sağlam olduğunu fark etmesi için, Faith'in on yaşına gelmesi gerekecekti. Zeke ancak abilerin sahip olabilecekleri bir sevecenlikle, deponun amacı hakkında kardeşini aydınlatmıştı: “Annem tabancasını orada saklıyor, salak.”

Arabanın yanından koşarak geçip deponun kapısını açmaya çalıştı. Kilitliydi. Pencereden içeriye baktı. Kırılmaz camın içindeki metal teller gözlerinin önünde bir örümcek ağı gibiydi. Saksı masasını ve masanın altına düzgünce yerleştirilmiş toprak çuvallarını görebiliyordu. Aletler kendilerine ayrılmış kancalara asılmış, çim biçme donanımı özenle yerine yerleştirilmişti. Kilidi şifreli siyah bir demir kasa masanın altında zemine vidalanmıştı. Kapısı açıktı. Evelyn'in kiraz ağacı kabızlı tabancasının yerinde yeller esiyordu. Her zaman yanında duran cephanesinin kutusu da öyle.

Gurultu bir kez daha duyuldu, bu kez daha güçlüydü. Yerdeki bir battaniye yığını çarpan bir yürek gibi kalkıp kalkıp iniyordu. Evelyn battanileri beklenmedik don günlerinde bitkileri korumak için kullanırdı ve genellikle en üst rafta olması gereken battaniler şimdi bir köşede dürülmüş, kasanın yanına sıkıştırılmıştı. Faith gri battanilerin gerisinden çıkan pembe bir püskül, ardından ancak Emma'nın otomobil koltuğuna ait olabilecek plastik bir baş dayanağı gördü. Battaniye yeniden kıpırdadı. Tekme atan minik bir ayak; bilek kısmı beyaz dantelle çevrili, açık sarı bir çorap. Sonra minik bir pembe yumruk. Ardından Emma'nın yüzünü gördü.

Emma, üst dudağı yumuşak bir üçgen, annesine gülümsedi. Bu kez keyiften gurul gurul sesler çıkardı.

“Aman Tanrım!” Faith bir işe yaramayacağını bile bile kilitli kapiya asıldı. Anahtarı bulmak için pervazın üst kenarında gezinen parmakları titriyor, yukarıdan aşağıya tozlar yağıyordu. Parmağına sivri bir kıymık battı. Yeniden pencereden içeriye

baktı. Faith hayatında hiç hissetmediği kadar derin bir paniğe kapılmak üzere olmasına rağmen, Emma annesini görünce sakinleşmiş, ellerini çırpıyordu. Depo sıcaktı. Dışarı da fazla sıcaktı. Emma sıcaktan bunalabilir, susuz kalabilirdi. Ölebilirdi.

Faith dehşete kapılarak, anahtarın yere düşmüş, muhtemelen kapının altına kaçmış olacağını düşünerek dizlerinin üzerine çöktü. Emma'nın otomobil koltuğunun kasayla duvar arasında sıkıştığını, alt tarafının yamulmuş olduğunu gördü. Battaniyelerin ardına gizlenmişti. Kasanın arkasına sıkışmıştı.

Kasa tarafından korunmuştu.

Faith durdu. Ciğerleri tam soluk alırken kasıldı. Çenesi telle kilitlenmiş gibi gerildi. Usulca olduğu yere oturdu. Önündeki betonda kan damlaları vardı. Mutfak kapısına doğru giden kan izlerini gözleriyle takip etti. Kanlı el izine giden kan damlalarını.

Emma depoda kilitliydi. Evelyn'in tabancası yerinde değildi. Evde kanlı bir iz vardı.

Kilitlenmemiş mutfak kapısına bakarak ayağa kalktı. Derin derin soluk alıp vermesi dışında hiçbir ses yoktu.

Müziği kim kapattı?

Koşar adım arabasına gitti, sürücü koltuğunun altından Glock tabancasını aldı. Şarjörü kontrol etti, kılıfı kemerine taktı. Telefonu hâlâ ön koltuktaydı. Bagajı açmadan önce telefonuna uzandı. Eyallette özel ajan olmadan önce Atlanta Cinayet Masası'nda dedektif olarak çalışmıştı. Gizli acil durum numarasını ezberden tuşladı. Görevliye konuşma fırsatı bile vermedi. Eski kokart numarasını, birliğini ve annesinin sokak adresini bir nefeste sıraladı.

"Kod otuz," demeden önce bir saniye durakladı. Kelimeler neredeyse soluğunu tıkayacaktı. Kod 30. Bu terimi hayatında hiç kullanmamıştı. Bir polis memurunun acil yardıma ihtiyacı olduğunu belirtiyordu. Bir polisin çok ciddi tehlikede, hatta belki de ölü olduğunu ifade ediyordu. "Çocuğum dışarıdaki depoda kilitli. Betonda kan ve mutfak kapısında kanlı bir el izi var. Annemin evin içinde olduğunu sanıyorum. Müzik sesi duydum, ama müzik kapatıldı. Annem emekli bir Mavi.¹ Sanırım..." Gırtlığı bir yumruk gibi kasıldı. "Yardım edin. Lütfen. Yardım gönderin."

1 Mavi: Polis (Üniforma rengi mavi olduğu için). (yay.n.)

Görevli kadın keskin ve gergin bir sesle, “Kod otuz alındı,” dedi. “Dışarıda kalın ve takviye bekleyin. Evin içine girmeyin –tekrar ediyorum– evin içine girmeyin.”

“Anlaşıldı.” Faith konuşmayı sonlandırdı ve telefonu arka koltuğa fırlattı. Bagajı açtı, silahının bulunduğu kutunun kilidine anahtarını soktu.

GBI her ajanına en az iki tabanca verirdi. Glock’un 23 modeli, şarjörün on üç, haznesi de bir mermi alan, kırk kalibrelik yarı otomatik bir tabancaydı. Remington 870 ise dört iri saçma atıyordu. Faith’in tüfeğindeyse dipçiğe takılmış bir yan şarjörde fazladan altı saçma daha vardı. Her saçmada sekiz çekirdek bulunuyordu, her çekirdek de otuz sekiz kalibrelik bir mermi büyüklüğündeydi.

Glock, tetiği her çekişte bir mermi ateşler, Remington’da tetiğe her çöküş ise sekiz.

Ajan ilkeleri tüm ajanların haznede bir mermi bulundurmasını, böylelikle on dört kurşunun hazır olmasını emreder. Silah üzerinde geleneksel bir harici emniyet yoktur. Ajanlar kendi hayatlarının ya da başkalarının hayatının tehlikede olduğu kanıdaysa, yasa öldürücü güç kullanmalarına izin verir. Ancak öldürmek istediğinde tetiğe çöker ve ateş edersin.

Tabanca aynı sonuca varan farklı bir öyküydü. Emniyet mandalı tetik mahfazasının arka tarafında, küçücük bir kas hareketiyle hareket ettirilecek bir çıkıntıydı. Haznede mermi bulunulmazdı. Etraftaki herkesin namluya fişek sürüldüğünü, patlamaya hazır edildiğini işitmesi istenirdi. Faith yaşlı başlı adamların sesi duyunca dizleri üzerine çöktüklerini görmüştü.

Emniyet mandalını açarken eve baktı. Ön camın perdesi kırmıladı. Koridordan koşan bir gölge geçti.

Arabanın durduğu sundurmaya doğru yürürken bir eliyle namluya mermi sürdü. Bu hareketi betonda yankılanan güven verici bir *tha-thunk* sesi çıkardı. Tek ve akıcı bir hareketle dipçik omzuna yaslandı, namlu önünde dümdüz uzandı. Kapıyı bir tekmede açtı, “Polis!” diye bağırırken tüfeği sabit tuttu.

Ağzından çıkan sözcük evin içinde gök gürültüsü gibi güm-bürdedi.

“Ellerin havada çık oradan!”

Kimse çıkmadı. Evin arkasından bir yerden gelen bir ses işitti. Mutfağa girerken gözündeki görüntü keskinleşti. Tezgâhta kan. Bir ekmek bıçağı. Yerde yine kan. Çekilmiş çekmeceler, kapakları açılmış dolaplar. Duvarda, burulmuş bir kement gibi sarkan telefon. Yerde, Evelyn’in BlackBerry’sinin ve ceptelefonunun ezilmiş parçaları. Bir yanlışlık yapmamak için parmağı tetiğin yanında, tüfeği önüne doğru tutmayı sürdürdü.

Annesini ya da Emma’yı düşünmesi gerekiyordu ya, zihninde durmadan dönen tek bir cümle vardı: *insanlar ve kapı aralıkları*. Bir evi aradığın zaman, bunlar güvenliğini tehdit eden en büyük tehlikelerdir. İnsanların nerede olduğunu –iyi mi, kötü mü olduklarını– bilmen gerekirdi. Her kapının ardında seni neyin beklediğini bilmek zorundaydın.

Yan döndü, tüfeği çamaşırhaneye doğrulttu. Yerde yüzüstü yatan bir adam gördü. Siyah saçlar. Cildi sarı balmumu. Kolları dönme oyunu oynayan bir çocuk gibi, kendi vücuduna dolanmış. Üzerinde ya da yakınında silah yok. Başının arkası kanlı bir hamur gibi. Çamaşır makinesinin üzerinde beyin parçacıkları. Kafatasından çıkan kurşunun duvarda açtığı deliği görebiliyordu.

Yeniden mutfağa doğru döndü. Mutfakta yemek odasına açılan bir geçiş vardı. Çömeldi ve döndü.

Boş.

Evin düzeni zihninde bir çizim gibi canlandı. Oturma odası solda. Sağda geniş, açık antre. Tam karşıda da koridor. Sonunda banyo. Sağda iki yatak odası. Solda da bir yatak odası: Annesinin. Odanın içinde minik bir banyo, bir de verandaya açılan kapı. Evelyn’in yatak odası, koridorda kapısı kapalı tek odaydı.

Kapalı kapıya doğru ilerlemeye davrandı, ama durdu.

İnsanlar ve kapı aralıkları.

Zihin gözü taş a kazılmış sözcükleri gördü: *Arkanda her şeyin güvenli olduğundan emin olmadan, önündeki tehlide doğru ilerleme.*

Sola dönüp oturma odasına girerken çömeldi. Gözleriyle duvarları taradı, arka bahçeye açılan kayar cam kapıyı kontrol etti. Cam tuzla buz olmuştu. Hafif bir esinti perdeleri hışırdatıyordu. Oda yağmalanmıştı. Birileri bir şey aramış olmalıydı. Çekmeceler

kırılmış, yastıklar deşilmişti. Çömeldiği yerden kanepenin arkasını, berjerin birkaç santim kısaldığını görebiliyordu. İlerleyebileceğinden emin olana kadar gözleri odayla koridor arasında gidip geldi.

İlk kapı, eski yatak odasının kapısıydı. Birisi o odayı da karıştırmıştı. Faith'in eski çalışma masasının çekmeceleri, ağızdan çıkmış diller gibi sarkıyordu. Şilte yarılmış, Emma'nın beşiği parçalara ayrılmıştı. Çocuğun battaniyesi ikiye bölünmüştü. Yatağın üzerinden sarkan döner oyuncak bir pislik gibi halıya bastırılmıştı. Görüntünün, içinde ateşlediği yakıcı nefreti yuttu. Kendini zorlayarak ilerledi.

Hızla yatağın altındaki dolapları kontrol etti. Annesinin daha sonra büroya çevirdiği Zeke'in odasında da aynı şeyleri yaptı. Kâğıtlar yerlere saçılmış, büro çekmeceleri duvara çarpılıp parçalanmıştı. Banyoya bir göz attı. Duşun perdesi açıktı. Çarşaf dolabının kapısı ardına kadar açılmıştı, havlular ve çarşaf lar yerdeydi.

İlk siren sesini işittiğinde annesinin odasının solunda duruyordu. Ses uzaktan geliyordu, ama belirgindi. O sesi, takviyeyi beklemesi gerekirdi.

Kapıyı bir tekmeyle açıp çömelerek döndü. Parmağı tetiğe gitti. Yatağın ayakucunda iki erkek vardı. Biri dizlerinin üzerinde duruyordu. Hispanik'ti ve üzerinde sadece blucini vardı. Göğsü sanki dikenli telle kırbaçlanmış gibi, lime limeydi. Vücudunun her noktası terden parıl parıldı. Kaburgalarının üstü kırmızı ve siyah çürüklerle kaplıydı. Bütün kolları ve gövdesi dövme doluydu; en büyüğü de göğsünün üzerindeydi: bir çınıraklı yılanın çevrelediği yeşil-kırmızı bir Texas yıldızı. Yirmi yıldır Atlanta uyuşturucu ticaretini elinde tutan Meksikalı Los Mexicanos çetesinin üyesiydi.

Öteki adam Asyalıydı. Vücudunda dövme yoktu. Parlak kırmızı Hawaii gömleği ve ten rengi pamuklu pantolon giymişti Meksikalının önünde dikilmiş, adamın kafasına tabanca dayamıştı. Kabzası kiraz ağacından beş patlar bir Smith & Wesson. Evelyn'in tabancası.

Faith tüfeğinin namlusunu Asyalının göğsünden ayırmadı. Soğuk ve sert metal bedeninin bir uzantısı gibiydi ve adrenalinden kalbi çılgın gibi vuruyor, içindeki her kas tetiğe çökmek istiyordu.

Kelimeleri kesik kesikti. "Annem nerede?"

Adam burundan gelme bir Güneyli ağzıyla konuştu. "Ateş edersen, bunu vurursun."

Haklıydı. Faith koridorda, bir buçuk metreden daha az mesafede duruyordu. Adamlar birbirine çok yakındı. Kafaya ateş etmek bile çekirdeklerin birinin yolunu şaşırmasına, rehineye isabet edip ölmesine neden olabilirdi. Buna rağmen parmağını tetikten ayırmadı, namlunun yönünü değiştirmede. "Nerede olduğunu söyle bana."

Asyalı tabancanın namlusunu adamın kafasına daha kuvvetle bastırdı. "Tüfeği at."

Siren sesleri yaklaşıyordu. 5. Bölge'den, mahallenin Peach-tree tarafından geliyordu. Faith, "Duyuyor musun?" diye sordu. Nottingham üzerinden rotalarını zihninden çizerek, devriye arabalarının bir dakikadan kısa sürede orada olacaklarını hesapladı. "Annemin nerede olduğunu söyle, yoksa Tanrı şahidimdir kapıya varmadan beynini dağıtırım."

Adam yeniden gülümsedi, tabanca kabzasının üzerindeki parmaklarını sıktı. "Buraya neden geldiğimizi biliyorsun. Teslim et, biz de anneni bırakalım."

Adamın neden bahsettiği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Annesi altmış üç yaşında dul bir kadındı. En değerli malı, içinde bulundukları evin arsasıydı.

Öteki, Faith'in suskunluğunu oyalama olarak yorumladı. "Gerçekten Chico için anneni kaybetmek mi istiyorsun?"

Faith anlamış gibi yaptı. "Bu kadar basit mi? Değiş tokuş mu yapacaksın?"

Adam omuz silkti. "İkimizin de buradan yürüyerek çıkmasının tek yolu."

"Palavra."

"Palavra değil. Eşit ticaret." Siren sesleri yakınlaştı. Sokakta tekerlekler çayırdadı. "Haydi, orospu! Tik-tak. Tamam mı, değil mi?"

Yalan söylüyordu. Zaten bir kişiyi öldürmüştü. Bir başkasını öldürmekle tehdit ediyordu. Faith'in blöf yaptığını anlar anlamaz, yapacağı tek şey genç kadının göğsüne bir kurşun yapıştırmak olacaktı.

“Anlaştık,” dedi Faith, tüfeği önüne doğru atmak için sol elini kullandı.

Poligondaki ateşli silah eğitmeni saniyenin onda birine kadar hassas bir kronometre taşırdı, onun için Faith de sağ elinin Glock’u kılıfından çekmesinin saniyenin sadece onda sekizi kadar süreceğini biliyordu. Asyalının dikkati ayaklarının dibine düşen tüfeğe çevrilirken Faith de tam düşündüğünü yaptı, Glock’u çekti, parmağını tetiğe dolayıp berikini alnından vurdu.

Adamın kolları kalktı. Tabancası düştü. Yere devrilmeden ölmüştü.

Ön kapı parçalanarak açıldı. Eksiksiz baskın donanımlı giriş ekibi eve dalarken Faith de hole geçti. Sonra dönüp yatak odasına baktığında Meksikalının gittiğini fark etti.

Veranda kapısı açıldı. Faith dışarıya fırladığı zaman Meksikalının zincirli çitin üzerinden atladığını gördü. Smith&Wesson adamın elindeydi. Mrs. Johnson’ın torunları arka bahçede oynuyordu. Üzerlerine koşan silahlı adamı görünce çığlık attılar. Aralarında altı metre vardı. Dört metre. Tabancasını kızlara doğrultup, başlarının üzerinden bir el ateş etti. Yere tuğla parçaları saçıldı. Çocuklar çığlık atamayacak, hareket edemeyecek, kendilerini kurtaramayacak kadar korkmuşlardı. Faith çitin başına varınca durdu, Glock’u doğrultup tetiğe çöktü.

Adam göğsünden bir ip çekilmiş gibi sarsıldı. Neredeyse bir saniye kadar ayakta kaldı, sonra dizleri çözüldü ve sırtüstü yere devrildi. Faith çitin üzerinden atlayıp adamın yanına koştu. Evelyn’in tabancasını bırakana kadar topuğuyla bileğini ezdi. Kızlar yeniden bağırmaya koyuldu. Mrs. Johnson sundurmanın altından çıktı ve kızları kaz palazları gibi kaldırıverdi. Kapıyı kapatırken Faith’e baktı. Gözlerinde bir şok, bir dehşet ifadesi vardı. Çocukken Faith ve Zeke’i bahçe hortumuyla kovalardı. Burada kendini güvende hissedirdi.

Faith Glock’u kılıfına soktu, Evelyn’in tabancasını da arkadan kemerine sıkıştırdı. Meksikalıyı omzundan kavrayıp, “Annem nerede?” diye sordu. “Ne yaptılar ona?”

Adam ağzını açtı, gümüş kaplama dişlerinin arasından kanlar sızıyordu. Sırıtıyordu. Herifçioğlu sırtıyordu.

“Nerede?” Elini adamın hırpalanmış göğsüne bastırınca parmaklarının altında hareket eden kırık kaburgalarını hissetti. Adam acıyla bağırdı, Faith daha kuvvetli bastırdı, kemikleri birbirine sürtmeye başladı. “Nerede, dedim.”

“Ajan!” Genç bir polis memuru çitin üzerinden atlarken tek elle dengesini sağladı. Tabancasının namlusunu yere çevirerek Faith’e yaklaştı. “Tutuklunun yanından uzaklaş.”

Faith Meksikalıya daha yaklaştı. Cildinden yayılan sıcaklığı duyabiliyordu. “Bana nerede olduğunu söyle.”

Adamın gırtlığı oynadı. Artık acı hissetmiyordu. Gözbebekleri on *cent* boyundaydı. Dudağının ucu seğirdi.

“Nerede olduğunu söyle bana.” Sesi her kelimeyle daha umutsuz çıkıyordu. “Tanrım, lütfen, nerede olduğunu söyle.”

Meksikalının soluğunda, sanki ciğerleri birbirine bantlanmış gibi yapışkan bir tını vardı. Dudakları kımlıladı. Faith’in anlam veremediği bir şey fısıldadı.

“Ne?” Kulağını dudaklarına öylesine yaklaştırdı ki, adamın ağzından çıkan tükürüğü hissedebiliyordu. “Söyle,” diye fısıldadı. “Lütfen söyle.”

“Almeja.”

“Ne?” dedi Faith yine. “Ne dedin?” Adamın ağzı açıldı. İçinden kelimeler yerine kan döküldü. Faith, “Ne dedin?” diye bağırdı. “Ne dedin, söyle bana.”

Polis memuru yeniden “Ajan!” diye seslendi.

“Hayır!” Kalbinin tekrar atmaya başlaması için ellerini Meksikalının göğsüne bastırdı. Yumruğunu sıkı, canlanmasını isteyerek bütün gücüyle adamın göğsüne indirdi. “Söyle!” diye haykırdı. “Söylesene!”

“Ajan!” Beline sarılan elleri hissetti. Genç memur ayaklarını yerden kesti.

“Bırak beni!” Dirseğini öylesine güçlü savurdu ki, polis memuru bir taş gibi yıkıldı. Faith otların üzerinde debelendi, tanığa doğru emekledi. Rehineye. Katile. Annesinin başına ne geldiğini söyleyebilecek tek insana doğru.

Ellerini Meksikalının yüzüne koydu, cansız gözlerine baktı. Artık çok geç olduğunu biliyor olmasına rağmen, “Lütfen söyle,” diye yalvardı. “Lütfen.”

"Faith?" Atlanta polisindeki eski ortağı Leo Donnelly çitin öbür yanında dikiliyordu. Soluk soluğa kalmıştı. Elleriyle çitin üst kenarını kavradı. Rüzgâr ucuz kahverengi takımının ceketini açıyordu. "Emma iyi. Çilingir yolda." Kelimeler boğuk ve ağır çıkıyordu ağzından, elekten dökülen melas gibi. "Haydi, çocuk. Emma annesini istiyor."

Faith, Donnelly'nin arkasına baktı. Her yerde polisler vardı. Koyu mavi üniformalar evi tarar, avluyu kontrol ederken birbirine karışıyordu. Pencerelelerden taktik timinin tabancaları havada odadan odaya geçtiklerini görüyor, bir şey bulamadıkları zaman da, "Temiz!" diye bağırmaclarını işitiyordu. Havada birbirleriyle yarışan sirenler. Devriye arabaları. Ambulanslar. Bir itfaiye arabası.

Çağrı yerine ulaşmıştı. Kod 30. Acil yardıma ihtiyacı olan bir polis.

Vurularak öldürölmüş üç adam. Depoya kilitlenmiş kendi bebegi. Kayıp annesi.

Topuklarının üzerine çöktü. Başını titreyen ellerine dayadı ve ağlamamak için kendini zorladı.

2

"Evet, arabasının yağını değıştirdiğini söylüyor bana, garajın içi çok sıcakmış, o da pantolonunu çıkarmış..."

Sara Linton ilgili görünmeyi başararak, çatalını salataya batırırken, "Ya?" dedi.

"Ben de, 'Buraya bak, evlat,' dedim. 'Ben doktorum. Buraya hüküm vermeye gelmedim. Onun için bu konuda dürüst...'"

Sara, Dale Dugan'ın dudak hareketlerini izledi, neyse ki sesi pizzacının öğle uğultusuna karışıp kayboluyordu. Hafif müzik çalıyor. İnsanlar gülüyor. Mutfakta tabaklar kaydırılıyor. Anlattığı öykü pek heyecanlandırıcı değildi, üstelik yeni de denemezdi. Sara Atlanta'da Grady Hastanesi'nin Acil bölümünde kadrolu

çocuk hastalıkları hekimiydi. On iki yıl süreyle kendi muayenehanesi olmuş, ancak bütün bu sürede küçük ama hareketli kolej kasabasında yarı zamanlı adli tıp yetkilisi olarak çalışmıştı. Şu veya bu zamanda insan bedeninin içine yerleştirilmiş görmediği tek bir alet, edevat, ev ürünü veya cam biblo olamazdı.

Dale hâlâ anlatmayı sürdürüyordu. “Tam o sırada hemşire röntgenle içeri giriyor.”

“Sahi mi?” dedi Sara, sesine bir merak tınısı katmaya çalışarak.

Dale genç kadına bakıp gülümsedi. Önde, orta ve yan dişlerinin arasına bir peynir parçacığı sıkışmıştı. Sara bir yargıya varmak istemedi. Dale Dugan iyi bir adamdı. Yakışıklı değildi, ama tıp mezunu olduğunu öğrenince çoğu kadının çekici bulduğu cinsten hatlarıyla fena da görünmüyordu. Sara’ysa o kadar kolay etkileneceklerden değildi. Üstelik, ona bu tanışma randevusunu hazırlayan arkadaşı daha güzel görüneceği düşüncesiyle pizza yerine salata ısmarlamasını söylediği için de, açlıktan ölüyordu.

“Evet, röntgeni kaldırıp bakınca, bir de ne göreyim?”

Adama son cümleyi söyleme fırsatı vermeden, *lokma anahtarı* diye düşündü.

“Bir lokma anahtarı! İnanabiliyor musun?”

“Hayır!” Kurmalı bir oyuncaktan çıkan sesleri anımsatan, zorlama bir kahkaha attı.

“Hâlâ kaydığında ısrar ediyordu.”

Sara cık-cıklayarak, “Ne düşüş ama,” dedi.

“Değil mi?” Pizzasından kocaman bir ısırık almadan önce genç kadına bakıp gülümsedi.

Sara ağzında bir marul yaprağı çiğnedi. Dale’in başı üzerindeki dijital saat 2.12 ve bir avuç saniye gösteriyordu. LED sayılar şu anda evde olup basketbol izleyebileceğini ve dağlar gibi çamaşırı kanepenin üzerinde katlayabileceğini hatırlatan ıstırap verici işaretlerdi. Saate bakmamayı, iradesinin çöküp bulanık saniyelerin birbirini kovalamasını izleyene kadar ne kadar dayanabileceğini denemeyi kararlaştırmıştı. Rekoru üç dakika yirmi iki saniyeydi. Rekorunu kırmaya ant içerek marul yaprağından bir lokma daha ısırdı.

“Pekâlâ,” dedi Dale. “Emory’de okudun.”

Sara başıyla onayladı. “Sen Duke’a mı gitmiştin?”

Tahmin ettiği gibi, Dale akademik başarıları, yayımlanmış makaleleri ve çeşitli konferanslardaki konuşmalarını da kapsayan, ayrıntılı bir açıklamaya girişti. Sara yine ilgileniyormuş gibi yaptı, kendini saate bakmamaya zorladı, Dale’in soru sormak zorunda kalmaması için ağzındaki marul yaprağını otlaktaki inek yavaşlığıyla çiğnemeyi sürdürdü.

Bu, Sara’nın ilk *körlemesine randevu’su* olmadığı gibi, maalesef en az sıkıcısı da değildi. Günün sorunu, Sara’nın saatle belirlediği ilk altı dakikada başlamış, ısmarladıkları gelene kadar tanışma peşrevinden koşarak geçmişlerdi. Dale boşanmıştı, çocuğu yoktu, eski karısıyla ilişkisi düzgündü ve boş zamanlarında da hastanede beyzbol oynuyordu. Sara Güney Georgia’da küçük bir kasabadan gelmişti. İki tazısı, bir de anne ve babasının yanında kalmayı yeğleyen kedisi vardı. Kocasını dört buçuk yıl önce öldürülmüştü.

Bu son ayrıntı genellikle konuşmayı tıkardı ya, Dale sanki önemsizmiş gibi konuyu geçiştirmişti. Sara başta meraklı sorular sormadığı için ona yüksek not verdi, ardından karşısındakinin soru sormayacak kadar kendine dönük olduğuna karar verdi, sonunda da adam hakkında böylesine acımasız olduğu için kendine kızdı.

“Kocan ne iş yapıyordu?”

Genç kadını ağız dolusu marulla yakalamıştı. Çiğnedi, yuttu ve “Polis memuruydu,” dedi. “İlçenin polis şefiydi.”

“Olağandışı bir şey bu.” Sara’nın ifadesi değişmiş olmalıydı ki, “Yani, doktor olmadığı için, demek istedim. Doktor değildi. Sanırım, beyaz yakalı değildi,” dedi.

“Beyaz yakalı mı?” Sara sesindeki suçlayıcı tınıyı işitmekle birlikte, kendini frenleyemedi. “Babam tesisatçıydı. Kız kardeşim ve benim onun yanında—”

“Tamam, tamam.” Ellerini teslim olur gibi kaldırdı. “Yanlış ifade ettim. Demek istiyorum ki, insanın elleriyle çalışmasında soylu bir yan var, öyle değil mi?”

Sara, Dr. Dale’in ne çeşit bir tıp uyguladığını bilmiyordu, ama kendi hesabına her gün ellerini kullandığını düşündü.

Beriki durumun farkına varamadan ciddiyetle, "Polislere inanılmaz saygı duyarım," dedi. "Silah altındakilere de. Askerler, demek istiyorum." Ağzını peçeteyle asabice sildi. "Tehlikeli bir iş. Öyle mi öldü?"

Sara saate bakarak başını salladı. Üç dakika on dokuz saniye. Rekorumu kıl payı kaçırmıştı.

Dale cebinden telefonunu çıkarıp ekranına baktı. "Özür dilerim. Nöbetçiyim. Telefonun kapsama alanında olup olmadığını görmek istedim."

En azından, telefonunu sessize aldığını iddia etmiyordu, ama Sara bunun da geleceğinden emindi. "Böylesine savunmada olduğum için üzgünüm. Bahsetmesi o kadar güç ki."

"Kaybın için üzgünüm." Sesi, Sara'nın acil durum servisin-den hatırladığı, çalışılmış bir tempoyla çıkıyordu.

Dilinin ucunu ısırdı. Nazik bir yanıt düşünemedi, konuyu değiştirmeye karar verdiği zaman da aradan o kadar süre geçmişti ki, sohbet daha da biçimsiz geldi. Sonunda, "Neyse, ne yaptım," dedi. "Artık—"

Dale sözünü, "Özür dilerim," diye kesti. "Tuvalete gitmem gerekiyor."

İskemlesini devirecek kadar hızla ayaklandı. Sara adamın restoranın arka tarafına doğru seğırtmesini izledi. Hayal görmüş de olabilirdi, ama sanki yangın çıkışının önünde tereddüt ediyor gibi gelmişti.

"Salak." Çatalını salata tabağına bıraktı.

Bir kez daha zamanı öğrenmek için saate baktı. İkiyi çeyrek geçiyordu. Dale tuvaletten dönerse, konuyu iki buçuğa kadar halledebilirdi. Buraya evden yürüyerek gelmişti, onun için Dale onu arabayla götürürken o müzmin, korkunç sessizlik yaşanmayacaktı. Hesabı sipariş sırasında, kasaya ödemişlerdi. Eve kadar yürümek on beş dakikasını alacak, böylelikle beyzbol maçından önce elbisesini çıkarıp eşofman pantolonunu giymek için yeterli zamanı kalacaktı. Midesinin guruldadığını hissetti. Belki de gidiyormuş gibi yapabilir, sonra da dönüp bir pizza sipariş edebilirdi.

Bir dakika daha geçti. Gözleriyle otoparkı taradı. DRDA-LE plakalı yeşil Lexus'un ona ait olduğu varsayımıyla, Dale'in

arabası hâlâ oradaydı. Orada olmasının rahatlatıcı mı, yoksa düş kırıklığına uğratici mı olduğuna karar veremedi.

Saat otuz saniye daha ilerledi. Tuvaletlere giden koridor bir yirmi üç saniye daha boş kaldı. Yürüteç yardımıyla yürüyen yaşlı bir kadın koridordan yavaş yavaş geçti. Arkasında kimse yoktu.

Başını eline dayadı. Dale kötü biri değildi. İstikrarlıydı, oldukça sağlıklıydı, kazançlı bir işi vardı ve dişlerinin arasındaki peynirin dışında, sağlam bir hijyen görüntüsüne sahipti. Yine de, bütün bunlar yeterli değildi. Sara asıl sorunun *kendinde* olduğunu düşünmeye başlamıştı. Atlantalı Mr. Darcy olmayacaktı. O güzel fırsat kaçınca, bir daha asla geri gelmezdi. Bir buharlı geminin rotasını değiştirmek, Sara'nın kararını değiştirmekten çok daha kolaydı.

Artık yirmi beşinde değildi ve ensesinde kırk yaşın güçlü soluğunu duyuyordu. Bir seksenlik boyuyla, flört havuzu zaten yeterince kısıtlanıyordu. Kızıl kahverengi saçları ve açık renk teni her erkeğin zevkine göre değildi. Uzun saatler boyunca çalışıyordu. Hayatını kurtaracak kadar bile yemek pişirmekten âcizdi. Herhangi bir basit sohbeti sürdürmek yeteneğini yitirdiği anlaşılıyordu ve ölmüş kocasıyla ilgili en ufak bir söz bile onu öfkeliendirmeye yetiyordu.

Belki de standartları çok yüksekti. Evliliği kusursuz olmamıştı, ama yine de oldukça iyiydi. Kocasını hayatın kendinden bile daha fazla sevmiş, onu kaybetmek neredeyse ölüm gibi olmuştu. Ama Jeffrey öleli beş yıl olacaktı ve kendine karşı dürüst davranıldığında, Sara yalnız bir kadındı. Bir erkeğin varlığını özlüyordu. Erkeklerin zihinlerinin işleme biçimini ve söyleyebilecekleri şaşılabilecek kadar güzel şeyleri özlüyordu. Ciltlerinin sert temasını özlüyordu. Öteki şeyleri de özlüyordu. Ama maalesef bir erkekle birlikteyken gözlerini kapattığı son seferde bunu zevkten değil, can sıkıntısından yapmıştı.

Bir erkekle flört etme konusunda son derecede korkunç, inanılmayacak kadar kötü olduğu gerçeğini kabul etmek zorundaydı. Fazla hazırlanacak zamanı olmamıştı. İlk erkek arkadaşını üniversiteye kadar devam eden bir lise aşkıydı, sonra bütün

tıp eğitimi sırasında birisiyle çıkmış, Jeffrey'yi tanıdıktan sonra başka hiçbir erkeği düşünmemiştir bile. Bundan üç yıl önceki tek gecelik felaket bir ilişkinin dışında, başkası da olmamıştı. İçinde belli belirsiz bir kıvılcım çaktıran sadece bir erkek hatırlıyordu, o da evliydi. Daha da kötüsü, evli bir polisti.

Ondan da beteri, adam üç metre ötesinde, kasanın başında duruyordu.

Will Trent siyah koşu şortu ve geniş omuzlarını etkileyici biçimde ortaya çıkaran uzun kollu siyah bir tişört giymişti. Kırışmaya yüz tutmuş sarı saçları birkaç ay öncesine, Sara'nın onu son gördüğüne göre biraz daha uzundu. Trent o sırada Sara'nın çocuk kliniğindeki eski hastalarından biriyle ilgili bir olay üzerinde çalışıyordu. Burnunu Will'in işine öylesine sokmuştu ki, adam soruşturmaya yardım etmesini kabullenmekten başka çıkar yol bulamamıştı. Flörtümsü bir şey yaşamışlar, olay kapanınca da Will evine, karısına dönmüştü.

Will olağanüstü gözlemciydi. Daha içeri girerken, masada oturan Sara'yı görmüş olmalıydı. Buna rağmen, duvara raptiyelenmiş bir el broşürünü incelerken genç kadına arkasını dönmüştü. Varlığını Trent'e fark ettirmeyi beklerken Sara'nın saate bakmaya ihtiyacı yoktu.

Will dikkatini başka bir ilana çevirdi.

Sara saçını tutan tokayı çıkardı, saçlarını omuzlarından aşağıya bıraktı. Ayağa kalkıp ona doğru yürüdü.

Will Trent hakkında bildiği bir iki şey vardı. Uzun boyluydu, en az bir doksan, bir koşucunun ince vücuduna ve Sara'nın bir erkekte gördüğü en güzel bacaklara sahipti. Daha bir yaşına ulaşmadan, annesi öldürülmüş, bir yetimhanede büyümüş ve hiç evlat edinilmemişti. GBI'da özel ajandı. Tanıdığı en zeki adamlardan biriydi ve öylesine disleksikti ki, Sara'nın görebildiği kadarıyla ancak bir ilkokul ikinci sınıf öğrencisi kadar okuyabiliyordu.

Adamla yan yana durup, dikkatle incelediği broşüre baktı. "Çok ilginç olmalı."

Will onu gördüğüne şaşırmış gibi yaparken son derece beceriksizdi. "Dr. Linton. Ben..." Broşürün üzerindeki kuponlardan

birini koparıp aldı. "Kaç zamandır bir motosiklet almayı düşünüyordum."

Sara reklama, üyelerin katılmasını salık veren başlığın altındaki ayrıntılı Harley Davidson çizimine baktı. "Dykes on Bikes'ın¹ sana pek uygun olacağını sanmam."

Trent'in tebessümü çarpıktı. Özürlü olduğunu gizlemek için bir ömür harcamış, Sara'nın durumu fark etmesine karşın, hâlâ bir sorun olduğunu kabullenmeye yanaşmamıştı. "Kadınlarla tanışmak için harika bir yol."

"Kadınlarla tanışma peşinde misin?"

Sara o sırada Will'in bir başka özelliğini, ne diyeceğini bilmediği zaman ağzını sımsıkı kapalı tutma alışkanlığını hatırladı. Bu alışkanlık, Sara'nın flört hayatının kesinlikle coşkun görünmesine yol açacak sıkıntılı anlar demekti.

Neyse ki Will'in siparişi hazırды. O dövme ve bol pirsingli garson kızdan pizza kutusunu alırken Sara geri çekildi. Genç kız Will'e ancak beğeni dolu denebilecek gözlerle baktı. Oysa Will genç kızın bakışlarından habersiz, kutunun içindekini gözden geçiriyor, pizzanın siparişine uygun olup olmadığına bakıyordu.

"Pekâlâ," Başparmağıyla nikâh yüzüğünü çevirdi. "Sanırım gitmem gerek."

"Tabii."

Kımıldamadı. Sara da öyle. Dışarıda bir köpek havlamaya başladı, tiz çılgınları açık pencerelerden içeriye yayıldı. Sara restorana köpekleriyle gelenler için dışarıda bir direk ve bir su kabı bulunduğunu biliyordu. Will'in karısının Betty adında küçük bir köpeği olduğundan, hayvanın beslenmesiyle bakımının çoğu zaman Will'e düştüğünden de haberi vardı.

Köpeğin çılgınları yoğunlaştı. Will gitmeye davranmadı.

Sara, "Chihuahua sesine benziyor," dedi.

Adam dikkatle kulak kabarttı, ardından da başını salladı. "Galiba haklısın."

"Buradasın demek." Dale nihayet tuvaletten dönebilmişti. "Dinle, hastaneden aradılar..." Başını kaldırıp Will'e baktı. "Merhaba."

1 Dykes on Bikes: Amerika'da lezbiyenlerin kurduğu bir Harley Davidson motosiklet grubu. (ç.n.)

Tanıştırma işini Sara üstlendi. "Dale Dugan... Will Trent..."

Will başıyla gergin bir selam verdi, Dale selama karşılık verdi.

Köpek havlamayı, insanın içine işleyecek gibi korkuyla ciyaklamayı sürdürüyordu. Sara, Will'in yüzünden köpeğin sahibi olduğunu kabullenmektense, ölmeyi tercih edeceğini anladı.

Kalbinde bir tutam acıma buldu. "Dale, hastaneye gitmen gerektiğini biliyorum. Yemek için teşekkürler."

"Boş ver." Eğildi ve Sara'yı doğruca dudaklarından öptü. "Seni ararım."

Genç kadın ağzını silme dürtüsüne direnerek, "Harika," demeyi becerdi. İki adamın birbirlerine bakıp ona köpek parkındaki tek yangın musluğuymuş hissini verecek gibi selamlaşmalarını seyretti.

Dale otoparkta yürürken Betty'nin havlaması şiddetlendi. Will kapıyı itmeden önce bir şeyler mırıldandı. Tasmayı çözüp köpeği bir eliyle kaldırdı, ötekiyle pizza kutusunu dengede tutmaya çalıştı. Havlama anında kesildi. Betty kafasını sahibinin göğsüne gömdü. Dilini sarkıttı.

Sara hayvanın başını okşadı. İncecik sırtının üzerinde taze dişi izleri vardı. "Ne oldu?"

Will çenesini kasti. "Bir Jack Russell'la dalaştı."

"Sahi mi?" Jack Russell'ın patilerinin yerinde birer makas olmadıkça, bir köpeğin bu izleri bırakması imkânsızdı.

Will köpeği göstererek, "Eve götürmem gerek," dedi.

Sara Will'in evine hiç gitmemekle birlikte, oturduğu sokağı biliyordu. "Sağa dönmeyecek misin?" diye sordu. "Buradan?"

Will yanıt vermedi. Sanki karşısındakine yalan söyledikten sonra kurtulup kurtulamayacağını tartar gibiydi.

Sara ısrarı sürdürdü. "Linwood tarafında oturmuyor musun?"

"Sen aksi yöndesin."

"Parktan geçerim." Will'e seçim hakkı vermeden yürümeye başladı. Ponce de Leon'da yürürken ikisi de konuşmadı. Trafik gürültüsü boşluğu doldurmaya yetecek kadar yüksekti ama arabalardan yükselen egzoz gazı bile harika bir bahar günü yaşadıkları gerçeğini gölgeleyemiyordu. Sokakta el ele yürüyen çiftler,

bebek arabaları iten anneler vardı. Dört şeritli trafiğin arasından koşucular geçiyordu. Sabah göğü kaplayan bulutlar doğuya doğru akmış, geride masmavi bir gökyüzü bırakmıştı. Havada kararlı bir esinti vardı. Sara ellerini sırtında kavuşturup kırık kaldırıma baktı. Betonun arasından çarpık ve yaşlı parmaklar gibi ağaç kökleri çıkıyordu.

Yan gözle Will'e baktı. Güneş, alındaki ter damlalarından yansıyor. Yüzünde iki yara izi vardı ya, yaraların sebebi hakkında en ufak bir fikri yoktu. Üst dudağı bir yerinden yırtılmış, sonra da beceriksizce dikilerek Will'in ağzına bir sefahat düşkünü görüntüsü vermişti. Öteki iz sol yanağının çizgisini izliyor ve yakasından içeriye dalıyordu. İlk tanıştıklarında yara izlerini çocukken yaşanmış talihsizliklere vermiş, ama geçmişini öğrenip, devlet tarafından büyütüldüğünü işitince bunun çok daha karanlık bir öykünün sonucu olduğunu düşünmüştü.

Will ona dönünce, gözlerini çevirdi. Genç adam, "Dale iyi birine benziyor," dedi.

"Evet, öyle."

"Doktor, sanırım."

"Doğru."

"İyi öpüyor gibi."

Sara gülümsedi.

Betty'yi daha iyi kavramaya çalıştı. "Bana kalırsa, çıkıyorsunuz."

"Bugün ilk buluşmamızdı."

"Daha samimi görünüyorsunuz."

Sara olduğu yerde durdu. "Karın nasıl, Will?"

Yanıt hemen gelmedi. Bakışı Sara'nın omzu üzerinde bir yere dikildi. "Dört aydır görmüyorum onu."

Sara tuhaf bir ihanet duygusu hissetti. Karısı gitmişti ve Will onu aramamıştı. "Ayrı mısınız?"

Bir koşucuya yol vermek için kenara çekildi. "Hayır."

"Kayıp mı?"

"Pek denemez."

Kaldırımın kenarında motorun uzatmalı gurultusu havayı dolduran bir MARTA otobüsü durdu. Sara, Angie Trent ile bir yıl

kadar önce tanışmıştı. Akdenizli havası ve yuvarlak hatlarıyla tam oğullarını başıboş kadınlar hakkında uyaran annelerin düşündükleri gibiydi.

Otobüs uzaklaştı. Sara, "Nerede şimdi?" diye sordu.

Will uzun bir soluk boşalttı. "Beni hep terk eder. Böyle yapıyor hep. Çekip gider, sonra yine döner. Biraz kalır, sonra yine gider."

"Nereye gider?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Ona hiç sormadın mı?"

"Sormadım."

Sara anlamış gibi yapmaya kalkışmadı. "Neden sormadın?"

Will caddeye baktı, hızla geçen arabaları seyretti. "Karışık bir iş."

Sara uzandı ve elini adamın koluna koydu. "Anlat bana."

Gözlerini genç kadına dikti, bir elinde küçücük bir köpek, diğerinde de pizza kutusuyla gülünç görünüyordu.

Sara aradaki mesafeyi kısalttı, elini Will'in omzuna koydu. Gömleğinin altından sert kaslarını, cildinden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Güneşin parlak ışığında, gözleri imkânsız denecek kadar maviydi. Zarif kirpikleri vardı, sarı ve yumuşak. Çenesinde, tıraş olurken atladığı bir nokta vardı. Adamdan birkaç parmak kısaydı. Gözlerinin içine bakabilmek için ayak parmaklarının üzerinde yükseldi.

"Konuş benimle," dedi.

Will suskundu, gözleri Sara'nın yüzünde dolaşıyor, ağzının üzerinde oyalanıyordu; ardından gözlerinin içine baktı.

Sonunda, "Saçlarını böyle bırakmanı seviyorum," dedi.

Sokağın ortasında acı acı fren yapan siyah bir dörtçeker Sara'nın yanıt vermesine fırsat bırakmadı. Yirmi adım ötede durdu, sonra geri vitese taktı. Lastikleri asfaltın üzerinde ötüyordu. Havayı yanık lastik kokusu doldurdu. Dörtçeker tam önlerinde durdu. Camı indi.

Will'in patronu, Amanda Wagner, "Arabaya bin!" diye bağırdı.

İkisi de hareket edemeyecek kadar şaşkındı. Kornalar çaldı. Yumruklar sallandı. Sara kendini bir aksiyon filminin ortasında kalmış gibi gördü.

Amanda, "Hemen!" diye buyurdu.

Will, "Acaba—" diye söze girdi, oysa Sara çoktan uzanmış, Betty'yi ve pizza kutusunu almıştı bile. Will çorabının içini karıştırdı ve bir ev anahtarı çıkardı. "Misafir odasına kilitlemen gerekiyor onu, yoksa—" "

"Will!" Amanda tereddüde zaman bırakmayacaktı.

Sara anahtarı aldı. Metal, Will'in bedeninin sıcaklığını taşıyordu. "Git."

Will sözü ikiletecek durumda değildi. Arabaya doğru atıldı, Amanda kaldırımdan uzaklaşırken, Will'in ayağı asfalta sürtüyordu. Yine kornalar çaldı. Dört kapılı bir araba savruldu. Sara arka koltukta oturan genç kızı görebiliyordu. Kızın elleri cama yapışmış, ağzı dehşetten açılmıştı. Arkadan hızla başka bir araba geliyordu, son anda durabildi. Sara genç kızla göz göze geldi, sonra araba düzeldi ve yoluna devam etti.

Betty titriyordu, Sara da daha iyi durumda değildi. Will'in oturduğu sokağa doğru yürürken köpeği sakinleştirmeye çalıştı, göğsüne bastırды, dudaklarını hayvanın başına yapıştırdı. İkisinin de kalbi çılgınca vuruyordu. Sara hangisinin daha kötü olacağına karar veremedi: Will'le arasında geçecekler mi, yoksa Amanda Wagner'in sebep olacağı kötü kazayı düşünmek mi.

Neler olup bittiğini anlayabilmesi için, eve gidince televizyonda haberleri izlemesi gerekecekti. Will nereye gidiyorsa, televizyon araçlarının da orada olacağı kesindi. Amanda GBI'de müdür yardımcısıydı ve ajanlarının peşinde öylesine dolaşacak biri değildi. Sara, Will'in ortağının, Faith'in de olay yerine koşmakta olduğunu düşünüyordu.

Kapı numarasını sormayı unutmuştu ya, Betty'nin tasmaında bütün bilgiler mevcuttu. Ona da gerek yoktu aslında; Will'in siyah Porsche'si sokağın alt ucuna doğru bir yerde duruyordu. Araba bütünüyle elden geçmiş eski bir modeldi. Will bugün arabasını yıkamış olmalıydı. Lastikleri parıldıyor, Sara yanından geçerken uzun kaputta aksini görüyordu.

Daha önce hiç görmediği eve bakıp gülümsedi. Will yanında garajı olan, kırmızı tuğlalı bir bungalovda oturuyordu. Ön kapısı siyaha boyalıydı, çerçevesi de tereyağı sarısına. Çimenler keskin

kenarları ve biçilmiş fundalarıyla bakımlıydı. Ön bahçedeki mimoza ağacını renkli bir çiçek tarhı çevrelemişti. Sara, Angie Trent'in elinden bahçıvanlık gelip gelmediğini merak etti. Herca-
imenekşeler dayanıklı bitkilerdir ama düzenli olarak sulanmaları gerekir. Anlaşıldığı kadarıyla, Mrs. Trent bu gibi işlerle uğraşacaklardan değildi. Sara bunun ona neler hissettirdiğinden, hatta anlayıp anlamadığından bile kuşkuluydu. Yine de, beyninin bir yerinde annesinin dırdırcı sesi yankılandı: *Eş evden uzak da olsa, yine eştir.*

Sara ön kapıya doğru yürürken Betty debelenmeye başladı. Köpeği daha sıkı kavradı. Gününü daha da berbat etmek için bir de bu eksikti: Sokağın ortasında öpmek istediği bir adamın karısına ait köpeği kaybetmek!

Ön basamakları tırmanırken başını salladı. Will'i böyle düşünmesi söz konusu olmamalıydı. Amanda Wagner'ın gelip müdahale ettiği için mutluluk duyması gerekirdi. Evliliklerinin ilk dönemlerinde Jeffrey, Sara'yı aldatmıştı. Neredeyse ayrılacaklardı ve ilişkilerini onarmak yıllar süren ciddi çabalara mal olacaktı. Doğru ya da yanlış, Will seçimini yapmıştı. Üstelik bu gelip geçici bir beraberlik de değildi. Angie'yle birlikte büyümüşler, daha çocukken yetimhanede tanışmışlardı. En az yirmi beş yıllık bir geçmişleri vardı ve Sara'nın onların arasında yeri olamazdı. Öteki seçenekleri ne kadar sönük olursa olsun, kendi çektiği acıyı bir başka kadına yaşatmayacaktı.

Anahtar kilide kolayca girdi. Kapıdan geçerken serin bir esintiyle karşılaştı. Betty'yi yere bırakıp tasmağını çıkardı. Köpek özgürlüğüne kavuşunca doğrudan evin arka tarafına yöneldi.

Öndeki odalara bakarken merakını yenemiyordu. Will'in zevkinin erkeksi olduğu kesindi. Karısı dekorasyona müdahale etmiş olsa da etkisi pek belli değildi. Cam avizenin altında, salonun ortasındaki en yüksek makam bir langırt makinesine verilmişti. Will makine üzerinde çalışıyor olmalıydı, çünkü elektronik bağırsakları yerde açık bir alet kutusunun yanına düzenle istiflenmişti. Havada makine yağı kokusu vardı.

Salondaki kanepa koyu kahverengi süet kaplıydı, önüne de ona uygun bir sedir yerleştirilmişti. Duvarlar soluk bejdi. Yüz

otuz santimlik plazma televizyona dönük zarif ve siyah bir yatar koltuğun altında çeşitli elektronik kutular dizilmişti. Her şey yerli yerinde gibiydi. Hiçbir yerde toz ya da dağınıklık görünmüyordu. Kanepenin üzerinde Everest misali yığılmış çamaşır da yoktu. Anlaşılan, Will ev işleri konusunda Sara'dan daha iyiydi; öyle olan çok insan vardı.

Koridorun hemen dışında, baş odadaki çalışma masası. Krom ve metal. Parmaklarını Will'in okuma gözlüğünün saplarında gezdirdi. Bir dizüstü bilgisayar ile yazıcının yanında kâğıtlar düzenle istiflenmişti. Bir dizi renkli dosyanın üzerine bir paket Magic Marker yerleştirilmişti. Renk ve boylarına göre ayrılmış lastik bantlar ve kâğıt klipsleriyle dolu küçük metal kutular...

Sara bu düzeni daha önce de görmüştü. Will okuyabiliyordu, ama kolay okuyamıyor, hele hızlı okumayı hiç beceremiyordu. Bir sayfada ya da dosyada ne olduğunu taramak zorunda kalmadan, aradığını bulabilmek için renkli markerleri ve klipsleri ipucu olarak kullanıyordu. Uzunca bir zaman önce, kendi kendine öğrendiği güzel bir yöntem. Sara'nın, onun sınıfın en arka sırasında oturan ve öğretmenin her söylediğini ezberleyen çocuklardan olduğundan en ufak bir kuşkusu yoktu; tek eksikliği sınav günü geldiğinde, ezberindekileri yazamaması –yazmak istememesi– idi.

Pizza kutusunu evin diğer odaları gibi aynı zengin kahverenginde yenilenmiş mutfağa götürdü. Sara'nın mutfağının tersine, granit tezgâh temiz ve düzenliydi, görünürde bir kahve makinesi ile bir televizyon dışında başka bir şey yoktu. Aynı şekilde, buzdolabında da sadece bir karton süt ve Jell-O pudring kâseleri dolu bir paket buldu. Pizza kutusunu üst rafa yerleştirdi, Betty'ye bir göz atmak için evin arka tarafına yöneldi. Önce misafir odasını bulması gerekti. Tavan ışıkları söndürülmüştü ama Will bir başka deri yatar koltuğun yanındaki ayaklı lambayı yanar bırakmıştı. Koltuğun yanında, şezlong biçiminde bir köpek yatağı vardı. Köşede de bir su kabı ve öğütülmüş tahıl. Duvarda bir televizyon, onun altında da katlanmış bir koşu bandı.

Oda loştu, duvarlar odaya uygun zengin bir kahverengine boyanmıştı. Tavan lambasını yaktı. Şaşılacak şey, duvarlar

boyunca kitap rafları sıralanmıştı. Sara parmaklarını kitap adlarında gezdirdi, üniversitedeki ilk yıllarında genç kadınlara tavsiye edilen bir avuç feminist metinle karışık klasikler tanıdık geldi. Bütün kitapların sırtlarının çatlamış olması, iyi okunduklarının işaretiydi. Will'in evinde bir kütüphanesi olacağını hiç düşünmemişti. Disleksiyle kalın bir roman okumak, onun için nafi bir uğraş olmalıydı. Sesli kitaplar daha mantıklıydı. Dizlerinin üzerine çömeldi ve pahalı görünümlü bir Bose'nin yanında istiflenmiş CD kutularına baktı. Will kendine kıyasla çok daha entelektüel bir zevke sahip görünüyordu: Sara'nın genellikle uykusuzluk çekenlere önereceği bir sürü kurgusal olmayan eser ve tarih kitabı. Kalkmakta olan bir etiketi bastırıp "Fulton İlçesi Kütüphane Sisteminin Malıdır" yazısını okudu.

Tırnak tıktırtısı Betty'nin koridorda olduğunu haber veriyordu. Sara'nın yüzü suçüstü yakalanmış olma duygusuyla kızardı. Köpeği kucaklamak için ayaklandı, ama hayvan şaşırtıcı bir hızla kaçtı. Sara peşinden banyonun yanından geçip ikinci odaya girdi. Will'in yatak odasına.

Yatak yapılmıştı, koyu mavi battaniye aynı renkte çarşafları örtüyordu. Yatak başının bulunması gereken yerde, duvara dayalı tek bir yastık vardı. Tek bir başucu masası. Tek bir lamba.

Evin geri kalanının aksine, odadan bir pratiklik duygusu yayılıyordu. Romantik düzen eksikliğinden neden rahatladığı düşüncesini kurcalamak istemedi. Duvarlar beyazdı. Hiçbirine herhangi bir şey asılmamıştı. Will'in saati ve cüzdanı bir şifoniyerin üzerinde, üçüncü bir televizyonun yanındaydı. Yatağın ayakucundaki sıranın üzerine bir blucin ve bir tişört katlanmıştı. Yanında da katlanmış bir çift siyah çorap. Çizmeleri sıranın altında duruyordu. Sara gömleği eline aldı. Pamuklu. Uzun kollu. Will'in sabah giydiği gibi, siyah.

Köpek yatağın üzerine atladı, yastığı bir kenara itip yuvasına yerleşen bir kuş gibi yattı.

Sara gömleği katlayıp blucinin yanına bıraktı. Davranışı artık tacize giriyordu. En azından gömleği koklamamış, ya da çekmeceleri karıştırmamıştı. Köpeği misafir odasına bırakıp evden çıkması gerektiğini düşünerek Betty'yi kucağına aldı. Tam misafir

odasına giriyordu ki, telefon çalmaya başladı. Telesekreter devreye girdi. Yatak odasından Will'in sesini işitti.

"Sara? Oradaysan aç lütfen."

Yatak odasına dönüp telefonu açtı. "Tam da çıkmak üzereydim."

Will'in sesi gergindi. Arka planda ağlayan bir bebeği, bağırarak insanları duyabiliyordu. "Hemen buraya gelmeni istiyorum. Faith'e. Annesinin evine. Çok önemli."

Sara bir adrenalin dalgasının duyularını keskinleştirdiğini hissetti. "Faith iyi mi?"

"Hayır," dedi Will dobra dobra. "Sana adresi vereyim mi?"

Sara kâğıt ve kalem bulacağını varsayarak, düşünmeden başucu çekmecesini açtı. Kalem kâğıt yerine, babasının garajdaki alet kutusunda sakladığı cinsten bir dergi gördü.

"Sara?"

Çekmece kapanmıyordu. "Yazacak bir şeyler bulayım. Bekle."

Will Amerika'da telsiz telefonu olmayan tek insandı sanki. Sara ahizeyi yatağın üzerine bıraktı, çalışma masasının üzerinde kalemle kâğıt buldu ve geri geldi. "Pekâlâ."

Will bağırarak birinin susmasını bekledi. Sesini yükseltmeden Sara'ya adresi verdi. "Sherwood Forest'te, Ansley'nin arka tarafında. Biliyor musun?"

Ansley sadece birkaç dakikalık mesafedeydi. "Bulabilirim."

"Arabamı al. Anahtarlar mutfakta, arka kapının üzerindeki kancada. Düz vites kullanabilir misin?"

"Evet."

"Haberciler burada. Gördüğün ilk polisin yanına git, benim isteğimle geldiğini söyle, seni içeri bıraksınlar. Başka hiç kimseyle konuşma. Tamam mı?"

"Tamam." Telefonu kapattı, başucu çekmecesini iki eliyle itti. Betty yeniden yastığa kurulmuştu. Çıkmaya davrandı, sonra vazgeçti. Son gördüğünde Will şortluydu. Blucinini istiyor olmalıydı. Saatiyle cüzdanını blucinin arka cebine yerleştirdi. Taþancasının nerede olduğu belli değildi, ama Sara da adamın eşyasını daha fazla karıştırmamaya kesin niyetliydi.

“Yardım edebilir miyim?”

Bütün vücudunu bir dehşet dalgasının kapladığını hissetti. Angie Trent yatak odasının kapısına yaslanmış, elini de kapının çerçevesine dayamıştı. Siyah dalgalı saçları omuzlarından aşağıya dökülüyordu. Makyajı kusursuzdu. Tırnakları kusursuzdu. Dar eteği ve dekolte üstünün Will’in çekmecesindeki kapak resmini hak edeceği kesindi.

“Ben... ben–” Sara on iki yaşından beri kekelerdi.

“Daha önce karşılaşmıştık, değil mi? Hastanede çalışıyordun.”

“Evet.” Sara yatağın yanından uzaklaştı. “Will acil bir olay için çağırıldı. Senin köpeğini getirmemi istedi–”

“Benim köpeğim mi?”

Sara, Betty’nin göğsünde yükselen homurtu titreşimlerini hissetti.

Angie’nin dudakları nefretle kıvrıldı. “Ne olmuş ona?”

“O ...” Orada aptal gibi durduğunu düşündü. Will’in blucini ni kolunun altına kıstırdı. “Misafir odasına bırakıp gidiyorum.”

“Tabii.” Angie kapının önünde duruyordu. Sara’nın geçmesine izin vermeden oyalandı, arkasından da genç kadının peşinden misafir odasına gitti, köpeği sepetine koyup kapıyı kapatmasını seyretti.

Sara ön kapıdan çıkmak üzereyken Will’in anahtarlarına ihtiyacı olduğunu hatırladı. Sesinin titrememesi için gayret göstermesi gerekti. “Arabasını getirmemi söyledi.”

Angie kollarını kavuşturdu. Yüzükparmağı boştu ama başparmağının çevresinde gümüş bir bant taşıyordu. “Tabii ya.”

Sara mutfağa girdi. Yüzü o kadar kızarmıştı ki, terliyordu. Masanın üzerinde daha önce orada görmediği bir spor çantası duruyordu. Will’in araba anahtarları tam dediği gibi, arka kapının üzerindeki bir kancaya takılıydı. Anahtarları aldı, her hareketinin koridorda dikilmiş duran Angie tarafından izlendiğinin bilinciyle, yüreği ağzında, olabildiğince hızlı ön kapıya yürüdü; oysa Angie onu bu kadar kolay bırakmak niyetinde değildi.

“Kocamla ne zamandan beri yatıyorsun?”

Sara başını salladı. Bu doğru olamazdı.

"Sana ne zamandan beri kocamla yattığını sordum."

Sara kadının yüzüne bakamayacak kadar utandığından gözlerini kapıya dikti. "Bir yanlışlık var. Emin ol."

"Seni *kendi* evimde, kocamla paylaştığım *kendi* yatak odamda buldum. Nedir açıklaman? O açıklamayı duymak için sabırsızlanıyorum."

"Söyledim sana—"

"Polislere zaafın mı var? Mesele bu mu?"

Sara kalbinin tam vururken duracağını sandı.

"Ölen kocan polisti, öyle değil mi? Bu işten bir çeşit heyecan falan mı duyuyordun?" Alayla güldü. "Beni asla bırakamaz, şekerim. Oynamak için kendine başka bir alet bul."

Yanıt veremedi. Durumu, kelimelerle açıklanamayacak kadar korkunçtu. El yordamıyla kapının kulpuna uzandı.

"Benim uğruma kendini kesti. Anlatmış mıydı bunu?"

Kapıyı açabilmesi için elinin titrememesini istiyordu. "Gitmem gerek. Özür dilerim."

"Usturayı koluna saplamasını izledim."

Sara'nın elleri hareket etmedi. Zihni duyduklarını beyhude yere işlemeye çalıştı.

Angie, "Hayatımda hiç o kadar kan görmedim," deyip sustu. "Seninle konuşurken en azından yüzüme bakabilirdin."

İstemiyordu, yine de dönmesini engelleyemedi.

Angie'nin sesi öfkesizdi, oysa gözlerindeki nefret yüzüne bakmayı güçleştiriyordu. "Bütün o süre tuttum onu. Bundan bahsetti mi? Onu nasıl tuttuğumu anlattı mı?"

Sara hâlâ sesini çıkaramıyordu.

Angie sol kolunu kaldırarak çıplak cildini gösterdi. Dayanılmaz bir yavaşlıkla işaretparmağını bileğinden dirseğine kadar götürdü. "Dediklerine göre, ustura o kadar derine gitmiş ki, kemiği kesmiş." Mutlu bir anıymış gibi gülümsedi. "Bunu *benim* için yaptı, kaltak. Senin için yapar mıydı sence?"

Yüzüne bakmaya başladığından, kendini durduramadı. Saniyeler akıp geçti. Restorandaki saati, bulanıp geçen saniyeleri hatırladı. Sonunda, konuşabileceğinden pek de emin olmadan, gırtlığını temizledi. "Öteki kol," dedi.

“Ne?”

“Yara izi,” dedi, Angie’nin yüzündeki şaşkınlık ifadesinin keyfini çıkararak. “Öteki kolda.”

Eli kapının tokmağını zorlukla çevirecek kadar terlemişti. Hızla dışarıya çıkarken Angie’nin arkasından geleceğini, daha da kötüsü, yalanını yakalayacağını düşünerek sindi.

Doğrusu, Sara Will’in kolunda yara izi falan görmemişti, çünkü kolunu hiç çıplak görmemişti. Adam her zaman uzun kollu gömlekler giyiyor, kollarını hiç sıvamıyor ya da düğmelerini çözmiyordu. Mantıklı bir tahminde bulundu. Will solaktı. İğrenç karısının teşvikiyle kendini öldürmeye kalksa sağ kolunu keserdi, solunu değil.

3

Will gömleğinin yakasını çekiştirdi. Mobil kumanda aracı öylesine sıcaktı, o kadar çok üniforma ve takım elbise doluydu ki, neredeyse soluk almak imkânsızdı. Gürültü de bir o kadar dayanılmazdı. Telefonlar çalışıyordu. BlackBerry’ler cıvıldıyordu. Bilgisayar monitörleri üç yerel istasyonun canlı yayını gösteriyordu. Bütün bu kakofoninin üzerinde bir de son on beş dakikadır olay yerindeki üç bölge komutanına bağırان Amanda Wagner vardı. Atlanta polis şefi gelmek üzereydi. GBI’nin başı da öyle. Sorumlulukla ilgili sidik yarışı daha da yoğunlaşacaktı.

Bu arada, kimse olayı gerçekten araştırmıyordu.

Will kapıyı itip açtı. Aracın karanlığı, dilimlenmiş gün ışıyla aydınlandı. Amanda birkaç saniyelğine sustu, sonra Will kapıyı kapatırken devir yükseltip bıraktığı yerden devam etti. Will temiz havadan derin bir soluk aldı, demir basamakların tepesinden çevreyi taradı. Sarsıcı bir cinayeti izleyen her zamanki hızlı faaliyetin yerine herkes etrafta oyalanıyor, emir bekliyordu. Dedektifler işaretless arabalarında oturmuş e-postalarını kontrol ediyordu. Altı devriye arabası sokağın iki ucunu kapatmıştı.

Komşular ön bahçelerine çıkmış, aval aval bakınıyordu. Atlanta Polis Müdürlüğü'nün olay yeri arabası gelmişti. GBI'nin olay yeri arabası oradaydı. İtfaiye aracı hâlâ Mitchell'ların evinin önündeydi. Acil durum teknisyenleri ambulanslarının arka tamponuna ilişmiş, sigaralarını tütürüyordu. Bir sürü üniformalı görevli acil müdahale araçlarına yaslanmış geyik muhabbeti yapıyor, komuta merkezinde olup bitenlerle ilgisiz görünmeye çalışıyordu.

Yine de, Will basamaklardan inip sokağa ayak bastığında hepsi nefretle bakmayı başardı. Kaşlar çatıldı. Kollar kavuşturuldu. Biri kaldırıma tükürdü.

Atlanta Polis Müdürlüğü'nde Will'in pek dostu yoktu.

Helikopter gürültüsü her yeri doldurdu. Will başını kaldırdı. Olay yerinin hemen üzerinde iki haberci helikopteri vardı. Yalnızlıkları uzun sürmeyecekti. Her on dakikada siyah bir SWAT MD 500 geçiyordu. Sivrisineği andıran helikopterin burnuna kıızılötesi bir kamera yerleştirilmişti. Kamera sık ormanlar ve damaların ötesini görebiliyor, sıcakkanlı vücutları belirliyor, arama görevlilerini kötülere yönlitiyordu. Şaşılacak bir cihazdı, ama her an suç işlemeyen binlerce kişinin bir araya geldiği meskûn alanlarda bir işe yaramıyordu. En iyi ihtimalle kanepelerine oturmuş, havada dolaşan SWAT helikopterini televizyondan izleyen insanların kırmızı ışıldayan biçimlerini gösteriyor olmalıydı.

Kalabalıkta Sara'yı ararken, bir an önce gelmesini diledi. Amanda sokakta yanlarına gelip durduğunda biraz düşünmüş olsa, Sara'ya onlarla gelmesini söylerdi. Faith'in yardıma ihtiyacı olacağını tahmin etmesi gerekirdi. Faith onun ortağıydı. Will ona dikkat etmekle, sırtını korumakla görevliydi. Şimdi artık belki de çok geçti.

Amanda'nın çatışmayı nasıl bu kadar çabuk öğrendiğinden emin değildi, yine de son kurşunun patlamasından on beş dakika sonra olay yerine varmışlardı. Gelip durduklarında, çilingir deponun kapısını açmak üzereydi. Faith çocuğunun özgürlüğüne kavuşmasını beklerken kafese kapatılmış bir hayvan gibi volta atmış, Emma'yı kucağına aldıktan sonra da uzun süre voltasını kesmemişti. Will'i görür görmez anlaşılmaz bir şeyler

anlatmaya başladı, arka taraftaki komşudan, Mrs. Johnson'dan, abisi Zeke'den, onlar daha çocukken babasının inşa ettiği depodan ve bir araya geldiklerinde en ufak bir anlam içermeyen milyonlarca başka şeyden bahsetti.

Will başlangıçta Faith'in çok geçirdiğini düşündü; oysa çok geçiren insanlar meczuplar gibi viyaklayarak volta atmaz. Kan basınçları öylesine hızlı düşer ki, ayakta duramazlar. Köpekler gibi, hızlı hızlı solurlar. Önlerindeki boşluğa görmeden bakarlar. Anlamakta zorlanacağın gibi hızlı değil, yavaş konuşurlar. Burada başka bir şey daha vardı, ama Will o başka şeyin bir çeşit sinir krizi mi, yoksa Faith'in şekerinin yükselmesi mi olduğundan emin değildi.

Daha da beteri, etrafta duran ve korkunç bir şey yaşamış birinin nasıl hareket edeceğini bütün ayrıntılarıyla bilen en az yirmi polis vardı. Faith o profile hiç uymuyordu. Ağlamıyordu. Titremiyordu. Öfkeli değildi. Sadece delirmişti, aklını bütünüyle kaçırmıştı. Söylediklerinden hiçbirinde en ufak bir mantık kırıntısı yoktu. Neler olup bittiğini anlatamıyordu. Onlara olay yerinde rehberlik edemiyor, katliamı açıklayamıyordu. Sorulan soruların yanıtları zihninde kilitli kaldığı için, yararsız olmanın ötesinde, daha kötüydü.

Tam o sırada polislerden biri alkol ya da uyuşturucu etkisinde kalmakla ilgili bir şeyler mırıldandı. Sonra da biri devriye arabasından alkolmetre getirmeye gitti.

Amanda hemen müdahale etti. Faith'i öndeki çimenliğin üzerinden sürükledi, bir komşunun –arka bahçesinde bir ceset olan Mrs. Johnson değil, Mrs. Levy adında yaşlı bir kadın– kapısını yumrukladı ve Faith'e kendini toparlayacağı bir yer göstermesini buyurdu.

O sırada mobil kumanda merkezi de gelmişti. Amanda hiç beklemeden aracın arkasına yerleşti ve bu olayın o anda GBI'ye devredilmesini istedi. Bölge komutanlarıyla yetki savaşını kazanamayacağının bilincindeydi. Yasaya göre, GBI öyle elini kolunu sallaya sallaya gelip, bir soruşturmayı üstlenemezdi. Yerel adli tıp, bölge savcısı ya da polis şefi genellikle eyaletten yardım isterdi ama bu istek ancak kendi başlarına bir sonuca varamadıkları

ya da ipuçlarını takip için para ve işgücü ayırmak istemedikleri zaman gelirdi. Soruşturmayı Atlanta'dan alabilecek tek kişi eyalet valisiydi ve eyalette her politikacı başkenti kızdırmanın çok iyi bir fikir olmadığını söyleyebilirdi. Amanda'nın bağırma tak-tikleri gösteri amaçlıydı. Öfkelendiğinde bağırmazdı. Sesini bir gurultuymuşçasına düşürür, ağzından çıkan hakaretleri duyması için insanın kulak kabartması gerekirdi. Şimdi zaman kazanmaya çalışıyordu. Faith'e zaman kazandırmaya.

Atlanta Polis Müdürlüğü'ndeki omzu kalabalıkların gözünde, Faith artık polis değildi. Tanıktı. Zanlıydı. İlginç biriydi. Onunla öldürdüğü erkekleri ve annesinin neden kaçırıldığını konuşmak istiyorlardı. Atlanta polisi bir maganda topluluğu değildi, ülkenin en iyi polis teşkilatlarından biriydi. Oysa Amanda onları karşısına alıp bağırmanın olsa, Faith'i çoktan karakola götürmüş, Gitmo'daki¹ bir terör şüphelisiyle yaptıkları gibi, üzerinde çalışmaya başlamış olacaktı.

Will adamları haksız bulamıyordu. Sherwood Forest harika bir pazar öğleden sonranın ortasında bir çatışma yaşayacağı mahallelerden değildi. Ansley Park bir taş atımı mesafedeydi. Ağını biraz daha da uzağa at, kentin gayrimenkul gelirin yüzde seksenini –tenis kortlu, dadı daireli milyon dolarlık malikâneler– kapladın demekti. Zenginler birini suçlamadan kötü şeyler olmasına izin verecek insanlardan değildir. Birisi bunun bedelini ödeyecekti. Amanda önlemek için bir şeyler yapmazsa, bedeli ödeyecek kişi Faith de olabilirdi. Will de ne yapması gerektiği konusunda kararsızdı.

Dedektif Leo Donnelly ayaklarını asfaltta sürüyerek yaklaştı. Dudaklarının kenarından sigarası sarkıyor, dumanı gözüne kaçıyordu. Dumandan kaçmak için bir gözünü yumdu. "Bu orospuyu yatakta duymak istemezdim."

Amanda'dan bahsediyordu. Hâlâ bağırıyordu ya, kapalı kapıların ardından ne dediğini anlamak güçtü.

Leo, "Bilemem," diye devam etti. "Belki de değer. Çuvala tıktığında yaşlılar kaplana döner."

1 Gitmo: Küba'da, 11 Eylül'den sonra terör zanlılarının tutulduğu Amerikan Guantanamo Körfezi Deniz Üssü. (ç.n.)

Will omuz silkmekten son anda vazgeçti. Amanda altmışlarında olduğu için değil, Leo'nun olasılıkları düşündüğü apaçık belli olduğundan.

“Buradan kazançlı çıkamayacağını biliyor, öyle değil mi?”

Will devriye arabalarından birine yaslandı. Leo altı yıl boyunca Faith'le birlikte çalışmıştı, ama ağır işi yapan çoğu kez Faith'ti. Neresinden bakılırsa bakılsın, kırk sekiz yaşındaki Leo yaşlı biri değildi, ancak meslekteki kıdemine göre ihtiyarlamış gibiydi. Cildi aşırı yüklendiği karaciğeri nedeniyle sarıydı. Prostat kanserini yenmişti, ama tedavinin etkisi belirgindi. İyi biriydi ancak tembeldi ve ikinci el araba satıcısı için fazla zararlı olmayan bu özelliği bir polis için inanılmayacak kadar tehlikeli olabilirdi. Faith bu adamdan uzaklaşabildiği için kendini talihli sayıyordu.

Leo, “Seninle son soruşturmamızdan beri böylesi bir kargaşa görmedim,” dedi.

Will çevresini süzdü: Naklen yayın araçlarından gelen ve kumanda merkezinin jeneratörünün uğultusuna karışan madeni vınlama. Elleri kemerlerinde, bekleyen polisler. Birbirleriyle sohbet eden itfaiyeciler. Kesin ve mutlak hareketsizlik. Leo'yla konuşması gerektiğine karar verdi.

“Öyle mi?”

“Olay yeri ekibinizin başının adı neydi? Charlie miydi?” Leo kendi dediğini onaylar gibi başını salladı. “Eve girmeyi becerdi.”

Özel Ajan Charlie Reed, GBI olay yeri ekibinin başıydı ve bir olay yerine girebilmek için her şeyi yapmaya hazırdı. “İşinde çok iyidir.”

“Çoğumuz öyleyiz.” Devriye arabasına, Will'den iki karış öteye yaslandı. Burnunu çeker gibi bir ses çıkardı. “Faith'in içkici olduğunu bilmezdim.”

“Değildir.”

“Hap falan?”

Will adama becerebildiği en kötü bakışla baktı.

“Onunla konuşmam gerektiğini biliyorsun.”

Will sesindeki alaycı tınıyı saklayamadı. “Bu soruşturmadan sen mi sorumlusun?”

“O kadar güvenli olmaya çalışma.”

Will nefesini tüketmemeye karar verdi. Leo'nun parlak durumunu uzun sürmeyecekti. Atlanta polis şefi olay yerine gelmez Leo'yu kaldırıma kovacak ve kendi ekibini kuracaktı. Kahve getirmesine izin verilerse, Leo kendini talihli görmeliydi.

"Ciddiyim," dedi Leo. "Faith iyi mi?"

"İyi, iyi."

Son bir nefes çektiği sigarasını yere attı. "Komşu dağıtmış. Neredeyse torunlarının vurulduğunu görecekmiş."

Will ifadesiz kalmayı sürdürdü. Burada neler olduğu hakkında bir şeyler biliyordu ama bildikleri fazla değildi. Taktik ekip üyeleri bir şeyleri kırmadan beş dakika öylesine durup dikilmekten sıkılmıştı. Suç mahallinin ayrıntıları paslanmış bir borudan sızar gibi yayılmıştı. Evde iki ceset. Bir tane de komşunun arka bahçesinde. Faith'in üzerinde iki tabanca –Glock'u ve Smith&Wesson'ı. Tüfeği yatak odasında, yerde. Will olay yerine henüz gelen ve Faith'in bir uçurtma gibi uçuyor olduğunu kendi gözleriyle gördüğünü söyleyen polisi duyunca daha fazla dinlemekten vazgeçmişti.

Kendi bakımından, bildiği sadece iki şey vardı: Evde neler olup bittiğinden habersizdi ve Faith yapması gerekeni yapmıştı.

Leo gırtlığını temizledi, asfalta balgam tükürdü: "Evet işte, ihtiyar Johnson arka bahçesinde çığlıklar duyduğunu söyledi. Mutfak penceresinden bakınca eli silahlı birinin –Meksikalının– torunlarına nişan aldığını görüyor. Herif ateş ediyor, evin tuğlalarından bir ikisini vuruyor. Faith çitin yanına koşuyor ve herifi vurup öldürüyor."

Will göğsünün üzerinden bir ağırlık kalktığını hissetti. "Faith orada olduğu için talihleri varmış."

"Komşusu iyi bir tanık olduğu için, Faith'in talihi varmış."

Will ellerini cebine sokmaya çalışınca, hâlâ koşu şortu giydiğini geç de olsa hatırladı.

Leo güldü. "Bu yeni üniformalara bayılıyorum. Village People'daki polis sen misin yoksa?"

Beriki kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Los Texicanos," dedi Leo. "Arka bahçedeki herif. Onlardan biri, göğsü ve kolları dövme kaplı."

“Ya öteki ikisi?”

“Asyalı. İkisi de. Çeteden olup olmadıkları bilinmiyor. Öyle görünmüyor. Vücutları temiz, dövme yok.”

Yeni bir sigara yakarken acele etmedi. Sözü sürdürmeden önce dumanı uzun uzun üfledi. Taktik ekibi giysili iriyarı bir adamı çenesiyle işaret ederek, “Scott Shepherd,” dedi, “Ekibiyle birlikte evin çevresini sarıp takviye beklemeye başladıklarını söylüyor. Bir silah sesi duymuşlar. Rehine durumu olması muhtemel, değil mi? İçeride bir polis var, Evelyn’i de sayarsan iki polis. Mutlak tehlike. Kapıyı kırıyorlar.” Sigarasından yeni bir nefes çekti. “Scott, Faith’i koridorda durur, ayakları açık, elde Glock’la görüyor. O da Scott’ı görüyor, tek kelime etmeden yatak odasına dalıyor. Peşinden koşuyorlar ve halının üzerinde bir cesetle karşılaşıyorlar.” Parmağıyla alnına dokundu. “Tam iki kaşının arasından vurmuş adamı.”

“İyi bir nedeni olmalı.”

“O nedeni bilmek isterdim doğrusu. Elinde tabanca yokmuş.”

“Öteki herifte vardı. Arka bahçeye koşup çocuklara ateş edende.”

“Haklısın. Onda vardı.”

“Parmak izi?”

“İlgileniyoruz.”

Will iki ayrı parmak izi –biri Meksikalıya, diğeri Asyalıya ait-bulacaklarına iddiaya girebilir, ortaya evini koyabilirdi. “Üçüncü adamı nerede buldunuz?”

“Çamaşırlıkta. Kurşunu başından yemiş. Kötü bir kurşun, kafatasının yarısını uçurmuş. Duvardan bir otuz sekizlik çıkardık.”

Faith’in Glock’u kırk kalibrelikti. “Smith & Wesson kırklık atıyor mu?”

“Evet.” Leo yaslandığı otomobilden uzaklaştı. “Annesi hakkında hiçbir bilgi yok. Onu aramaya ekipler çıkardık. Uyuşturucu ekibindeydi, ama sanırım bunu zaten biliyorsun, Ratatouille.”

Will çenesinin kasılmaması için uğraştı. Leo’nun başarılı olduğu neredeyse tek konu, doğru düğmeye basmaktı. Will’in mavi üniformalı biraderlerinin kindar bakışlarının ve öfkeli duruşlarının nedeni buydu. Oradaki her polis Evelyn Mitchell’ın

emekliye ayrılmaya zorlanmasının ardındaki nedenin Will Trent olduğunu biliyordu. Will'in GBI'de üstlendiği en iğrenç görevlerden biri yozlaşmış polisleri soruşturmaktı. Dört yıl önce, Evelyn'in narkotik timi hakkında sağlam suçlamalarda bulunmuştu. Uyuşturucu baskınlarında el konulan paraları sahiplen-
dikleri ya da görmezden gelmek karşılığında para aldıkları için altı dedektif hapis cezasına çarptırılmış, ancak Başkomiser Mitchell özlük haklarına ve itibarına fazla halel gelmeden, kazasız belasız kurtulmayı başarmıştı.

Leo, "Kıza söyle, ona en fazla on dakika daha veririm," dedi. "Ama sonra kafasını toplayıp benimle konuşması gerekecek." Yaklaşıp eğildi. "Santralla konuşmasını duydum. Evin dışında beklemesi söylendi. Neden girdiğini anlatmak için çok iyi bir sebebi olmalı."

Dönüp gitmek üzereyken, Will, "Sesi nasıldı?" diye sordu.

Şaşılacak bir şey yoktu, çünkü Leo işin bu yanını hiç düşünmemişti. Düşünmediğinin farkındaydı, hızla başını sallamaya başladı. "Belki biraz korkulu, ama mantıklı. Sakin. Kontrollü."

Will de başını salladı. "Tipik Faith."

Leo sırttı, ama Will rahatladığı için mi, yoksa çakallıktan mı sırtıttığına karar veremedi. "Şort konusunda söylediğim ciddiydi. Bu güzel bacaklarını televizyona çıkarmaya çalışsana."

Leo sarı olay yeri şeridinin başında duran muhabirlere el salladı. Adamlar bir açıklama yapacağını sanarak hep birlikte yaklaştılar. Leo yanlarından geçip giderken toplu bir homurtu çıktı. Şeridin başındaki polisler muhabirleri geri itti. Will polislerin kalabalık denetimine falan boş verdiklerini adı gibi biliyordu. Yüksek bir makamdan bir açıklama beklermiş gibi, gözleri durmadan komuta merkezine dönüyordu. Polisler de en az gazeteciler kadar neler olup bittiğini öğrenmeye istekliydi. Hatta belki de daha fazla.

Başkomiser Evelyn Mitchell, Atlanta polisinde otuz dokuz yıl çalışmıştı. Bu makama zorlu yoldan geçerek ulaşmış, mesleğe sekreteryada başladıktan sonra parkmetre okumakla görevlendirilmiş, trafik polisliğine geçmiş, sonunda da yirmi ikilik bir tabancayla plastik olmayan bir kokart sahibi olmuştu. İlk olmakla

bilinen bir grubun üyesiydi: Tek başına devriye arabası kullanan ilk kadınlar, ilk kadın dedektifler. Evelyn, Atlanta polisinin ilk kadın komiser yardımcısı, daha sonra da ilk kadın başkomiseriydi. Emekliye ayrılma nedenleri ne olursa olsun, oradaki bütün polislerin toplamından daha fazla berat ve madalyaya sahipti.

Will polis memurlarının kör bir sadakate sahip olduklarını yıllar önce öğrenmiş, bu sadakatin içinde çok belirgin bir ast-üst düzeni olduğunu da anlamıştı. O düzen dünyadaki bütün polislerin en dipte, ortağının da tepede olduğu bir piramide benziyordu. Faith başlangıçtan beri Atlanta Polis Müdürlüğü'nde olmakla birlikte iki yıl önce GBI'ye geçmiş, sınıfın en popüler çocuğu olmaktan oldukça uzak Will'le birlikte çalışmaya başlamıştı. Leo yarı yarıya Faith'ten yana olabilirdi, ama Atlanta Polis Müdürlüğü'nün genel kadrosunun gözünde Faith o piramitteki yerini çoktan kaybetmiş sayılıyordu. Özellikle de olay yerine varan hevesli çaylak polis Faith'in dirseğini yiyip taşakları beyin sapına kaçtığı için acilen ameliyata alındıktan sonra.

Will şeridin kaldırıldığını sarı parlıttan anladı. Sara saçlarını toplamış, arkada sıkı bir topuz yapmıştı. Giydiği keten elbise yıpranmış görünüyordu ve kolunun altında katlanmış bir blucin vardı. Will başlangıçta genç kadının şaşkın göründüğünü sandı, oysa Sara yaklaşıncı yüzü giderek daha sikkın, hatta öfkeli bir ifade aldı. Yanakları kızarmıştı.

Will'e blucini uzattı. "Beni buraya neden istedin?"

Will elini Sara'nın dirseğine koyup onu muhabirlerin yanından uzaklaştırdı. "Faith için."

Sara kollarını kavuşturarak arada bir mesafe oluşturdu. "Tıbbi yardıma ihtiyacı varsa, hastaneye götürülmesi gerekir."

"Onu yapamayız işte." Sara'nın sesindeki soğukluğa odaklanmaya çalıştı. "Şu anda komşunun evinde. Fazla zamanımız yok."

"Neler olduğunu radyodan duydum."

"Bir uyuşturucu bağlantısı olduğunu düşünüyoruz. Bunu kendine sakla." Will yürümeyi kesti. Genç kadının ona bakmasını bekledi. "Faith düzgün davranmıyor. Şaşkın, mantıklı değil. Onu konuşturmak istiyorlar, ama..." Ne söyleyeceğini bilemedi.

Sara'yı çağırmasını Amanda söylemişti. Onun bir polisle evli olduğunu biliyor, sadakatının adamlarla birlikte ölmediğini umuyordu. "Faith için bu iş gerçekten kötü sonuçlanabilir. İki kişi öldürdü. Annesi kaçırıldı. Birçok nedenden başına dert açmak isteyeceklerdir."

"Aşırı tepki mi göstermiş?"

"Bir rehine durumu olmuş. Yandaki çocuklar ateş menziline deymiş." Ayrıntıları hızla özetledi. "Adamlardan birini beyninden, ötekini de sırtından vurmuş."

"Çocuklar iyi mi?"

"Evet, ama--"

Komuta merkezinin arka kapıları gürültüyle açıldı. Ansley ve Sherwood Forest Bölge Şefi Mike Geary basamaklardan hızla indi. Üniforması eksiksizdi, koyu lacivert polyester de fazla dardı. Güneşe bakıp gözlerini kırınca yanık alnında derin bir kırışık oluştu. Çoğu eski tüfek gibi, kırılmış saçlarını asker gibi alabros kestirmişti. Kasketini başına geçirdi ve elini Amanda'ya uzatmak için döndü. Ne var ki ona dokunmasına ramak kala bir nedenle durdu, Amanda tutamadan elini çekti.

"Trent," diye haykırdı. "Hemen gidip ortağınla konuşmanı istiyorum. Git getir onu, merkeze götüreceğiz."

Will, sarsak basamaklardan sivri topuklarıyla inmeye çalışan Amanda'ya baktı. Amanda başını bir kez salladı. Yapabileceği başka bir şey yoktu.

Şaşırtıcı olan, durumu Sara'nın kurtarmasıydı. "Önce onu muayene etmem gerekecek."

Geary dirençle karşılaşmaktan hoşlanmadı. "Siz de kimsiniz?"

Sara, "Grady acil servisinden travma uzmanı," diyerek adını söylemekten kaçındı. "Vereceği herhangi bir ifadenin geçerli olabilmesi için ajan Mitchell'ı değerlendirmeye geldim." Başını yana yatırdı. "Baskı altında ifade almanın ilkelerinize aykırı olduğundan eminim."

Geary, "Baskı altında değil," diye soludu.

Sara bir kaşını kaldırdı. "Bu resmi duruşunuz mu? Çünkü eğer öyleyse, tıbbi tavsiyeye aykırı olarak zorla sorguladığınız konusunda, istemeden de olsa ifade vermek zorunda kalacağım."

Geary'nin öfkesi şaşkınlıkla bulutlandı. Doktorlar genellikle polise yardım konusunda son derece istekli olurlardı ya, hastalarını tehlikeye atacağı görüşünde oldukları her türlü sorgulamayı durdurma yetkisine sahiptiler. Yine de, denemeden edemedi: "Nasıl bir tedaviye ihtiyacı var?"

Sara geri adım atmadı. "Onu muayene etmeden hiçbir şey söyleyemem. Şok geçiriyor olabilir. Yaralı da olabilir. Hastaneye kaldırılması gerekebilir. Belki de onu hemen hastaneye nakledip testlere başlamam daha doğru olacak." Acil teknisyenlerini çağırarak için döndü.

"Bir dakika." Geary bir küfür tısladı, Amanda'ya dönüp, "Boktan geciktirme taktiğiniz not edildi müdür yardımcısı," dedi.

Amanda'nın tebessümü sahte tatlılık ve ışık içeriyordu. "Herhangi bir konuda takdir edilmek her zaman güzeldir."

Geary devam etti: "Kanının alınmasını ve tam toksin testi için bağımsız bir laboratuvara gönderilmesini istiyorum. Bunu yapabilir misiniz, Doktor?"

Sara başını salladı. "Tabii."

Will, Sara'nın koluna girip onu komşunun evine doğru götürdü. Duyuma menzilinden çıktıkları anda da "Teşekkürler," dedi.

Araba yolundan giderlerken kadın bir kez daha kolundan çıktı. Ön kapıya vardıklarında Will'in birkaç adım önünde olmasına rağmen, aralarındaki mesafe bir uçurum gibiydi. Bu, yarım saat önceki Sara olamazdı. Belki cinayet mahallinin etkisi olabilirdi, oysa Will onu daha önce de cinayet mahallinde görmüştü. Sara bir ara adli tıp uzmanlığı yapmıştı. Şimdiyse kendini hiç rahat hissetmiyor gibiydi. Will bu değişim konusunda ne yapması gerektiğini bilemedi. Hayatının büyük bir bölümünü başkalarının ruh halini ölçmekle geçirmiş olmakla birlikte, bu kadının beynini okumak, yeteneklerinin çok ötesindeydi.

Kapı açıldı ve Mrs. Levy kalın gözlük camlarının gerisinden kapıdakileri süzdü. Yakası eprimiş sarı bir ev kıyafeti giyiyordu. İnce beline eteğinde kaz palazları dolaşan beyaz bir önlük dolamıştı. Topukları sarı terliklerinden taşıyordu. Seksenlerinin üst yarısında bir yerdeydi ama zihni işlekti ve Faith'i sevdiği de açıktı. "Doktor bu mu? Sadece doktoru içeri almam söylendi."

Sara, "Evet, efendim," dedi. "Ben doktorum."

"Ya, hem de çok güzelsin. İçeri gir. Ne çılgın bir gündü ama." Kenara çekildi, hole girebilmeleri için kapıyı ardına kadar açtı. Soluğu takma dişlerinin arasında ısıklık çalıyordu. "Bu öğleden sonra, bir yılda gelenlerden fazla ziyaretçim oldu."

Birkaç basamakla inilen salon muhtemelen Mrs. Levy'nin evi ilk aldığı zamandaki eşyayla döşenmişti. Kaba tüylü, duvardan duvara harman sarısı halı yerde yassılmıştı. Kanepe boydan boya sımsıkı yastıklanmış, hardal renkli ve parçalıydı. Dekordaki tek yenilik, kolayca oturulup kalkılması için mekanik bir kaldırma sistemiyle donatılmış görünen yatar koltuktu. Odadaki tek aydınlık titrek televizyondan geliyordu. Faith kanepeye çökmüş, Emma'yı da omzuna dayamıştı. Bütün konuşma gücü içinden akıp gitmiş gibiydi; giderken, ruhunu da götürerek. Durumu, Faith'in bir çatışmaya karıştığını duyduğunda Will'in tahmin ettiğinin çok ötesindeydi. Gerçekten üzgün olduğunda suskunluğu yeğlediğini biliyordu. Ama bu da pek doğru değildi.

Fazla suskundu.

"Faith?" dedi. "Dr. Linton geldi."

Genç kadın yanıt vermedi, sesi kısılmış televizyona bakmayı sürdürdü. Bazı bakımlardan, eskisinden daha kötü görünüyordu. Dudakları, cildi kadar beyazdı. Ter, yüzüne bir ışıltı vermişti. Sarı saçları başına yapışmış gibiydi. Solukları kesik kesikti. Emma cıvıladıysa da, Faith farkına varmadı.

Sara, Faith'in önüne diz çökmeden önce tavan lambasını yaktı. "Faith? Yüzüme bakabilir misin?"

Faith'in gözleri hâlâ televizyona dikiliydi. Will fırsattan yararlanıp blucini şortunun üzerine çekti. Bir şişkinlik hissettiği arka cebinden saatiyle cüzdanını çıkardı.

"Faith?" Sara'nın sesi daha yüksek, daha kararlıydı. "Bana bak."

Usulca, Sara'ya baktı.

"Neden Emma'yı bana vermiyorsun?"

Faith, "Uyuyor," diye geveledi.

Sara ellerini Emma'nın beline doladı. Yavaşça onu Faith'in omzundan aldı. "Şuna bak. Ne kadar büyümüş." Üstünkörü

muayene etti, Emma'nın gözlerine, el ve ayak parmaklarına baktı, dişetlerini inceledi. "Bana sorarsan, biraz susuz kalmış."

Mrs. Levy, "Hazırda bir biberonum var," dedi. "Ama getirmemi istemedi."

"Gidip getirir misiniz?" Will'e yaklaşmasını işaret etti. Adam Emma'yı kucağına aldı. Şaşırtacak kadar ağırdı. Bebeği omzuna dayadı. Ufaklığın başı ıslak bir un çuvalı gibi Will'in boynuna düştü.

"Faith?" Sara yaşlı birinin dikkatini çekmek istermiş gibi, kesik kesik konuşarak, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Doktora götürdüm."

"Emma'yı mı götürdün?" Avcunu Faith'in yüzüne dayadı. "Ne dedi, doktor?"

"Bilmiyorum."

"Yüzüme bakar mısın?"

Faith'in ağzı sakız çiğniyormuş gibi oynuyordu.

"Bugün günlerden ne, şekerim? Bugün haftanın hangi günü, söyleyebilir misin?"

Faith başını geri çekti. "Hayır."

"Zarar yok." Faith'in gözkapaklarını kaldırdı. "En son ne zaman ağzına bir şey atmıştın?"

Beriki yanıt vermedi. Mrs. Levy elinde biberonla geldi. Biberonu alan Will içirmek için Emma'yı kolunun üzerine yatırdı.

"Faith? En son ne zaman bir şey yedin?"

Faith Sara'yı itmeye çalıştı. İşe yaramayınca, daha güçlü itmeye çalıştı.

Sara onun ellerini tutarak konuşmayı sürdürdü. "Bu sabah mıydı? Bu sabah kahvaltı ettin mi?"

"Çekil git."

Sara, Mrs. Levy'ye döndü. "Şeker hastasısınız, değil mi?"

"Hayır tatlım, kocam şeker hastasıydı. Öleli neredeyse yirmi yıl olacak, Tanrı günahlarını bağışlasın."

Sara Will'e döndü. "İnsülin reaksiyonu geçiriyor," dedi. "Çantası nerede?"

Mrs. Levy, "Geldiğinde elinde çanta yoktu," diye araya girdi. "Belki de arabada bırakmıştır."

Sara yeniden Will'e bakarak, "Çantasında bir acil durum paketi olmalı," dedi. "Plastik. Kenarında 'Glucagon' yazar." Hatırlar gibi oldu. "Dikdörtgen, kalem kutusu boyunda. Parlak turuncu kırmızı. Gidip getirir misin lütfen?"

Will kucağında bebekle koşar adım ön kapıya, oradan da ön bahçeye gitti. Sherwood Forest parselleri çoğundan daha büyüktü, ama bazıları da ince uzundu. Mrs. Levy'nin sundurmasından Evelyn Mitchell'ın banyosu görülüyordu. Uzun koridorda duran adamı seçebiliyordu. Bir kez daha yaşlı kadının nasıl olup da komşusundaki silah seslerini duymadığını merak etti. İşe karıştırılmak istemeyen ilk tanık olmayacaktı ama Will kadının ağzının sıklığına da şaşmıyor değildi.

Birkaç adım yaklaşıp kadar Faith'in Mini'sinin olay yerinin bir parçası olduğunu fark etmemişti. Arabanın öbür yanında iki polis duruyordu, sundurmanın altında da dört polis daha vardı. Arabanın içine baktı. Yolcu koltuğunda çeşitli kadın eşyasının arasında, Sara'nın sözünü ettiği plastik çantayı gördü.

Polislere dönüp, "Arabadan bir şey alman gerekiyor," dedi. İçlerinden biri, sertçe. "O zor biraz," dedi.

Will biberonu açlıktan ölecekmiş gibi emen Emma'yı işaret ederek, "Diş zamazingosuna ihtiyacı var," dedi. "Dişleri kaşınıyor."

Polisler şaşkınlıkla baktı. Will ise keçileri kaçırıp kaçırmadığını merak ediyordu. Yetimhanede yeterince bez değiştirmişti, ama bebeklerin ne zaman diş çıkardıkları hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Emma dört aylıktı. Tüm gıdasını biberondan ya da annesinden alıyordu. Görebildiği kadarıyla, bir şeyler çiğnemesi gerekmiyordu.

"Haydi," dedi, küçük pembe yüzünü görebilmeleri için Emma'yı kaldırarak. "Küçük bir bebek."

İçlerinden biri, "Pekâlâ," diye razı oldu. Arabanın etrafından dolaşıp kapıyı açtı. "Nerede?"

"O kırmızı plastik şey. Kalem kutusuna benziyor."

Polis olanları tuhaf bulmuyor gibiydi. Çantayı aldı ve Will'e uzattı. "Nasıl şimdi, iyi mi?"

"Sadece susamış."

“Faith, demek istedim, salak.”

Will çantayı almak istediye de polis memuru bırakmadı.

Sorusunu tekrarladı. “Faith iyileşecek mi?”

Will işin içinde zannettiğinden fazlası olduğunu anladı.

“Evet. İyi olacak.”

“Söyle ona annesini bulacağız.” Çantanın ucunu bırakıp kapıyı çarptı.

Will adama kararını değiştirme fırsatı vermedi. Bebeği fazla sarsmamaya çalışarak koşar adım evin yolunu tuttu. Mrs. Levy kapıda nöbet bekliyordu. Will kapıyı vurmadan açtı.

İçeride sahne değişmişti. Faith kanepede yatıyor, Sara başını eliyle desteklemiş, bir kutudan CocaCola içiriyordu.

Hiç beklemeden Will’e döndü. “İlk iş olarak sıhhiyecileri çağırmanız gerekirdi,” diye çıkıştı. “Kan şekeri çok düşük. Uyuşuk ve aşırı terliyor. Kalbi çok hızlı. Bu, öylesine geçiştirilecek bir şey değil.” Elinden çantayı alıp açtı. İçinde şeffaf bir sıvıyla dolu bir şırınga ve kokaine çok benzeyen beyaz toz dolu bir şişe vardı. Şırıngayı Mrs. Levy’den aldığı anlaşılan bir pamuk ve alkolle sildi. İğneyi şişeye batırıp sıvıyı zerk ederken, “Kahvaltıda beri bir şey yemediğini varsayıyorum,” dedi. “Evdeki çatışmanın adrenalini inanılmaz bir şeker gücü vermiştir ama aynı güçle yıkılmasına da neden olmuş. Bütün olanları düşününce, komaya girmemesine şaşırmak gerek.”

Will, Sara’nın sözlerini gerektiği gibi aldı. Amanda ne derse desin, buraya sıhhiyecileri yarım saat önce çağırması gerekirdi. Faith’in hayatını düşünmesi gerekirken, genç kadının meslekteki geleceği için kaygılanmıştı. “İyi olacak, değil mi?”

Sara şişeyi salladı, içeriğini şırıngaya çekmeden önce iyice karıştırdı. “Birazdan anlarız.” Faith’in gömleğini kaldırdı ve karının bir bölümünü pamukla sildi. Will iğnenin batmasını, lastik tamponun plastik silindirde ilerlemesini, sıvının azalmasını izledi.

Sara, “O ikisini vurduğu zaman bilincinin bozuk olduğunu düşünmelerinden mi korkuyorsun?” diye sordu.

Will bir yanıt vermedi.

“Düşüşü hızlı ve ani olmuş olmalı. Kelimeleri doğru düzgün telaffuz edememiştir. Muhtemelen sarhoş gibi göründü.” Şişeyle

şırıngayı temizledi, her şeyi yerine koydu. "Onlara gerçekleri görmelerini söyle. Adamın birini başından, bir diğerini de sırtından vurmuş, muhtemelen uzak mesafeden, silah menzilinde iki masum çocuk varken. Bilinci bozuk olsa, bu iki hedefi vurması imkânsız olurdu."

Will bu konuşmaya tanıklık etmesi hiç de gerekli olmayan Mrs. Levy'ye bir göz attı. Yaşlı kadın onun kaygılarını bir el hareketiyle giderdi. "Aa, benim için endişelenme, delikanlı. Bugünlerde pek bir şey hatırlayamıyorum." Kollarını Emma'ya doğru uzattı. "Küçük kuzuyu bana versen ya." Bebeği dikkatle Mrs. Levy'nin kucağına bıraktı. Yaşlı kadın evin arkasına doğru gitti. Terlikleri kuru topuklarında tokat sesi çıkarıyordu.

Sara'ya, "Peki, ya diyabet?" diye sordu. "Bundan olduğunu iddia edebilirler mi?"

Genç kadının sesinde profesyonel bir ciddiyet vardı. "Sen buraya geldiğinde, nasıldı?"

"Hareketleri..." Bir daha Faith'i asla o durumda görmek istemeyeceğini düşünerek başını salladı. "Aklını kaçırmış gibiydi."

"Zihinsel ya da kimyasal etki altındaki biri sence iki kişiyi birer kurşunla vurabilir mi?" Elini Fatih'in omzuna koydu. Sesi yumuşadı. "Faith, rica etsem, oturur musun?"

Faith usulca doğrulmaya davrandı. Uzun bir uykudan yeni uyanmış gibi, sersemlemiş görünüyordu, ama yüzü renklenmeye başlamıştı. Başını ellerinin arasına alarak yüzünü buruşturdu.

Sara, "Bir süre baş ağrısı çekeceksin," dedi. "Vücudunun kabul edeceği kadar su iç. Ne durumda olduğunu görmemiz için şekerini ölçmemiz gerekiyor."

"Alet çantamda."

"Ambulanslardan birinden bir alet bulmaya çalışırım." Kahve sehпасının üzerinden bir su şişesi alıp kapağını açtı. "Artık suya dön. Coca-Cola yok."

Will'e bakmadan evden çıktı. Sırtı buzdan bir duvar gibi geliyordu. Will ne anlam vereceğini bilemedi, onun için görmezden gelmeyi kararlaştırdı, Faith'in karşısına, kahve sehпасına ilişti.

Faith konuşmadan önce sudan uzun bir yudum aldı. "Başımın ağrısı öldürecek beni." Yaşadığı şok birden yıldırım çarpar

gibi geri geldi. "Annem nerede?" Ayaklanmaya davrandı, ama Will izin vermedi. "Nerede?"

"Arıyorlar."

"Küçük kızlar..."

"Onlar iyi. Burada biraz oturmaya çalış lütfen, tamam mı?"

Eski çılgın bakışı biraz azalmış halde çevresine bakındı. "Emma nerede?"

"Mrs. Levy'nin yanında. Uyuyor. Okula, Jeremy'ye telefon ettim—"

Genç kadının ağzı açıldı. Will adım adım canlandığını görüyordu. "Ne dedin ona?"

"Victor'u aradım. Hâlâ öğrenci işlerine bakıyormuş. Jeremy'nin sınıfına bir polis göndermemi istemeyeceğini biliyordum."

"Victor." Faith dudaklarını sıktı. Victor Martinez'le bir süre çıkmış, ama ayrılalı neredeyse bir yıl olmuştu. "Lütfen Emma'dan bahsetmediğini söyle bana."

Will, Victor'a ne dediğini tam olarak hatırlayamasa da, Faith'in adama bir kızı olduğunu söylemeyi başaramadığını tahmin etmişti. "Özür dilerim."

"Önemli değil." Şişeyi sehpanın üzerine bırakırken, ellerinin titremesi yüzünden suyun birazı halıya döküldü. "Başka?"

"Abini bulmaya çalışıyoruz." Dr. Zeke Mitchell Almanya'da bir yerde görevli bir Hava Kuvvetleri cerrahıydı. "Amanda, Dobbins İhtiyat Birliği'nde bir arkadaşına ulaştı. Bürokratik engelleri aşmaya çalışıyorlar."

"Telefonum..." Faith nerede bıraktığını hatırlıyor gibiydi. "Annemin mutfaktaki telefonunda Zeke'in numarası olacak."

"Bitirir bitirmez giderim," dedi Will. "Şimdi bana olanları anlat."

Faith kesik bir soluk aldı. Yaptıklarının bilinciyle yüzleşmeye çalıştığı açıktı. "İki kişi öldürdüm."

Faith'in iki elini tuttu. Cildi hâlâ soğuk ve nemliydi. Hafifçe titriyordu, ama Will bunun şekerden kaynaklandığı kanısında değildi. "İki küçük kızı kurtardın, Faith."

"Yatak odasındaki adam—" Durakladı. "Olanları anlayamıyorum."

“Yine aklın mı karışıyor? Dr. Linton’ı çağırmamı ister misin?”

“Hayır.” Başını öylesine uzun salladı ki, Will Sara’yı çağırmanın daha iyi olacağını düşünmeye başladı. “Kötü biri değil, Will. Annem kirli bir polis değil.”

“Bu konuda konuşmak zorunda–”

Faith ısrar etti. “Hayır, zorundayız. Kirli olmadığını biliyorum, beş yıldır emekli. Artık işin üzerinde değil. Bağış toplantılarına ya da etkinliklere gitmiyor. Eski yaşamından kimseyle görüşmüyor. Cumaları mahalleden bazı hanımlarla kâğıt oynuyor. Her çarşamba ve pazar kiliseye gidiyor. Ben isteyken Emma’yla ilgileniyor. Arabası beş yıllık. Evin son ipoteğini yeni ödedi. Hiçbir işe karışmadı. Birilerinin bir şey düşünmeleri...” Dudakları titremeye başladı. Gözleri yaşarır gibi oldu.

Will deşinebileceğı somut konulardan bahsetti. “Dışarıda bir mobil kumanda merkezi var. Tüm karayolları denetleniyor. Evelyn’in fotoğrafı bütün haber istasyonlarına dağıtıldı. Metropol bölgesinde devriye gezen her polis arabasında fotoğrafı var. Bir şey duyup duymadıklarını öğrenmek için bütün muhbirleri arıyoruz. Herhangi bir fidye talebi gelebilir diye bütün telefonların dinleniyor. Amanda sınırdan küplere bindi ama tüm yazışmalarını ve konuşmalarını kontrol etmesi için evine bir dedektif gönderdiler. Jeremy de senin evinde. Ona da sivil bir koruma verdiler. Sana da verecekler.”

Faith daha önce adam kaçırma soruşturmalarına katılmıştı. “Gerçekten fidye isteyeceklerini sanıyor musun?”

“Olabilir.”

“Adamlar Texicano’ydu. Bir şey arıyorlardı. Annemi onun için götürdüler.”

Will, “Ne arıyorlardı?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Evin altı üstüne getirilmişti. Asyalı, aradıkları her neyse, annemi onunla trampa edeceğini söylüyordu.”

“Asyalı değış tokuş yaparız, mı dedi?”

“Evet, Texicano’nun kafasına silah dayamıştı – arka bahçedekinin.”

“Dur bir dakika.” Yanlış bir yol izliyorlardı. “Beni takip et, Faith. Hafızana cinayet mahalli gibi davran. En başından başla. Bu sabah hizmet içi eğitimdeydin, tamam mı? Bilgisayar eğitimi?”

Genç kadın başını sallamaya koyuldu. "Eve neredeyse iki saat gecikmişim." O ana kadar bütün gün yaptıklarının ayrıntılarına girdi, annesine nasıl ulaşmaya çalıştığını, arabadan indiği zaman evden gelen müzik sesini anlattı. Müzik durana kadar yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlamamıştı. Will öyküsünü anlatmasını engellemedi, darmadağınık evden, bulduğu cesetten, vurduğu iki adamdan söz etmesini dinledi.

Genç kadın sözünü tamamlayınca, Will işittiklerini zihninde geri sardı, Faith'i deponun yanındaki sundurmada dururken gözlerinin önüne getirdi. Kısa süre önce yaşadığı tıbbi sorunlara rağmen, belleği şimdi billur gibiydi. Acil durum merkezini aramış, sonra da gidip silahını almıştı. Will bu ayrıntının beyninde bir yeri kaşındığını hissetti. Faith, Will'in o gün evde kalacağını biliyordu. Bir gün önce, öğleden sonra konuşmuşlardı bunu. Faith bilgisayar eğitimine gitmek zorunda olduğundan yakınmış, Will de arabasını yıkayacağını, sonra da bahçeyle uğraşacağını anlatmıştı. Will şimdi oturdukları yerden dört kilometre ötede oturuyordu. Buraya beş dakikada ulaşabilirdi.

Oysa Faith onu aramamıştı.

"Nedir?" diye sordu genç kadın. "Kaçırdığım bir şey mi var?"

Will gırtlığını temizledi. "Arabandan indiğinde çalan şarkı neydi?"

"AC/DC," dedi Faith. "Back in Black."

Bu ayrımı tuhafına gitti. "Genellikle annenin dinlediklerinden midir?"

Genç kadın başını hayır anlamında salladı. Zihni olanların dehşetinde, hâlâ şokta olduğu açıktı.

Ellerini Faith'in kollarına dolayarak, zihnini toparlamasını sağlamaya çalıştı. "Başından düşün, tamam mı?" Yüzüne bakmasını bekledi. "Evde iki erkek cesedi var. İkisi de Asyalı. Arka bahçedeki, Meksikalı. Los Mexicanos."

Faith dikkatini topladı. "Yatak odasındaki Asyalı," dedi. "Üzerinde şu cart Hawaii gömleklerinden vardı. Güneyli gibi konuşuyordu." Adamın aksanını kastediyordu. "Tabancasını Texicano'nun kafasına dayamıştı. Adamı öldürmekle tehdit ediyordu."

“Başka bir şey söyledi mi?”

“Onu vurdum.” Dudağı yine titremeye başladı.

Daha önce Faith’i ağlarken görmemişti, şimdi de görmek istemiyordu. “Gömlekleli adam tabancasını birinin kafasına dayamıştı,” diye hatırlattı. “Texicano daha önce epey hırpalanmıştı, muhtemelen işkence de görmüştü. Adamın hayatı için endişelendin. Tetiği onun için çektin.”

Faith’in başıyla onaylamasına rağmen, gözlerindeki kuşku parıltısını görebiliyordu.

Devam etti. “Hawaii gömlekleli yere yıkılınca, Texicano bahçeye koştu, değil mi?”

“Evet.”

“Sen de peşinden gittin, tabancasını o iki küçük kıza doğrultup ateş edince, onu da vurdun, değil mi?”

“Evet.”

“Yatak odasındaki rehineyi korudun, sonra da komşunun arka bahçesindeki iki kızı korudun, öyle değil mi?”

“Evet,” dedi, daha güçlü bir sesle. “Korudum.”

Her zamanki haline dönmeye başlamıştı. Will biraz rahatladığını hissetti. Faith’in ellerini bıraktı. “Talimatı hatırlıyorsun, Faith. Senin veya başkalarının hayatı tehlikedeyse, ölümcül güç kullanabilirsin. Bugün görevini yaptın. Sadece ne düşündüğünü ifade etmen gerekiyor. Tehlikede olan insanlar vardı. Tehlikeyi anında durdurmak için ateş ediyorsun. Yaralamak için değil.”

“Biliyorum.”

“Neden takviye gelmesini beklemedin?”

Yanıt vermedi.

“Santral görevlisi sana dışarıda beklemeni söyledi. Ama beklemedin.”

Faith yine yanıt vermedi.

Will masaya ilişerek ellerini dizlerinin arasından sarkıttı. Belki de Faith ona güvenmiyordu. Will’in annesine karşı hazırladığı dosyadan hiç bahsetmemişlerdi ama Faith’in işleri karıştıranın ekibin kaptanı değil, tim üyesi dedektifler olduğunu varsaydığını biliyordu. Ne kadar akıllı olursa olsun, işin politikası konusunda hâlâ oldukça saftı. Will üzerinde çalıştığı her yolsuzluk

dosyasında yuvarlanan kellelerin, yakaları sırmalıların kellesi olmadığını çoktan fark etmişti. Faith besin zincirinde böylesi bir korumadan yararlanmayacak kadar aşağılardaydı.

“İçeriden bir şeyler duymuş olmalısın?” dedi. “Bir çığlık? Silah sesi?”

“Hayır.”

“Bir şey mi gördün?”

“Bir perdenin hareket ettiğini, ama daha sonraydı–”

“Güzel, bu güzel işte.” Yeniden öne doğru eğildi. “İçeride birini gördün. Annenin de içeride olabileceğini düşündün. Hayatının yakın tehlikede olduğunu hissedip, olay yerini emniyete almak için içeriye girdin.”

“Will–”

“Beni dinle, Faith. Bir sürü polise aynı soruyu sordum ve yanıtın ne olması gerektiğini biliyorum. Beni dinliyor musun?”

Faith başını salladı.

“Evin içinde bir şey gördün. Annenin büyük bir tehlikede olabileceğini düşündün.”

“Sundurmanın altında kan gördüm. Kapının üzerinde. Kapının üzerinde kanlı bir el izi.”

“Tamam işte. Bu çok güzel. İçeri girmen için bir neden daha. Biri fena yaralanmış olmalı. Hayatları tehlikede. Gerisi, ölümcül güç kullanmanın haklı olduğu bir duruma zorlandığın için oldu.”

Faith başını salladı. “Bana neden akıl öğretiyorsun? Polislerin birbirleri için yalan söylemesinden nefret edersin.”

“Senin için yalan söyledğim falan yok. Sadece işini kaybetmemen için çalışıyorum.”

“İşimin zerre kadar önemi yok. Ben sadece annemi istiyorum.”

“Öyleyse burada konuştuklarımızdan ayrılma. Hapishane hücrelerinde oturarak kimseye yararlı olamazsın.”

Genç kadının gözlerindeki şok ifadesini görebiliyordu. Durum şu anda ne denli kötü olursa olsun, daha da beter olacağını hiç aklına getirmemiş olmalıydı.

Kapı gürültüyle vuruldu. Will açmak için ayaklandıysa da Mrs. Levy ondan atik davranmış, kollarını çevire çevire kordondan süzölmeye koyulmuştu. Will yaşlı kadının Emma’yı

yataklardan birine yatırdığını düşünürken, bir yandan da etrafını yastıklarla beslemiş olmasını umdu.

Kapıdan ilk giren Geary oldu, arkasından Amanda, onun da arkasından biri beyaz, biri siyah, daha yaşlı görünümlü iki adam. İkisinin de gür kaşları, sinekkaydı tıraşlı yanakları ve çalışma masası kullanarak geçirilmiş görkemli bir meslek hayatının kazandırdığı cinsten sırma ve kordonlarla süslü göğüsleri vardı. Bunlar Geary'nin daha önemli görülmesi için buraya getirilmiş vitrin süsleriydi. Geary rap yıldızı olsa, adamlara da "takım" denirdi. Bölge komutanı olduğu için adamlara "destek personeli" deniyordu.

Geary kasketini çıkarırken, Mrs. Levy'ye "Han'fendi," kabilinden bir şeyler mırıldandı. Adamları onu izledi, başlıklarını tıpkı patronları gibi koltuklarının altına kıstırdılar. Geary, Faith'e doğru yürümeye davranırken yaşlı kadın yolunu kesti.

"Birer fincan çayla birkaç kurabiye getirsem?"

Geary kabaca, "Burada bir soruşturma yürütüyoruz," dedi. "Çay davetine katılmaya gelmedik."

Mrs. Levy etkilenmemiş görünüyordu. "Madem öyle," dedi. "Kendi evinizdeymiş gibi davranın." Will'e bir göz kırptı, kordorda gözden kayboldu.

Geary, "Ajan Mitchell, ayağa kalk," dedi.

Faith ayağa kalkarken Will midisinin kasıldığını hissetti. Gömleği hâlâ dışarıda, saçları karmakarışık olmasına rağmen, genç kadının önceki sarsaklığından iz yoktu. "Gerekliyse, ifade vermeye--"

Amanda araya girdi. "Avukatın ve sendika temsilcin merkezde bekliyorlar."

Geary kaşlarını çatı. Faith'in yasal temsiline aldırmadığı belliydi. "Ajan Mitchell, takviye beklemen söylenmişti. GBI'de uygulama nasıldır, bilmiyorum, ama benim yanımdakiler emirlere uyar."

Faith Amanda'ya baktıysa da, Geary'ye sakince, "Mutfak kapısında kan vardı," dedi. "Evin içinde birini gördüm. Annemin tabancası yerinde değildi. Hayatının yakın tehlikede olmasından korktum, onun güvenliğini sağlamak için eve girdim." Will bir senaryo yazmış olsa, bundan daha iyisini söyleyemezdi.

Geary, "Mutfaktaki adam?" diye sordu.

“Eve girdiğimde ölmüştü.”

“Yatak odasındaki?”

“Annemin tabancasını öteki adamın kafasına dayamıştı. Rehinenin hayatını korudum.”

“Peki, ya bahçedeki adam?”

“Rehine. Ben birinci adamı vurduğum zaman tabancayı aldı. Ön kapı kırılınca dikkatim dağıldı. Elinde tabancayla arka bahçeye koştu, iki küçük kıza ateş etti. Silahım vardı, kızların hayatını kurtarmak için kullandım.”

Geary ne yapması gerektiğini düşünerek yanında getirdiği piring vitrin süslerine baktı. İkisi de kendilerinden emin görünmüyorlardı ya, patronu sorgusuz sualsiz desteklemeye hazırdılar. Will gerildiğini hissetti; artık işlerin kolaylaştığı ya da sarpa sarıldığı ana gelmişlerdi. Belki de adamı daha güvenli bir yaklaşım tercih etmeye iten, Evelyn Mitchell’a duyduğu baskın sadakatti. Faith’e dönüp, “Memurlarımdan biri seni merkeze götürecektir,” dedi. “Gerekliyse, toparlanman için biraz bekleriz.”

Kasketini giymeye hazırlanırken, Amanda araya girdi.

“Mike, sana bir şeyi hatırlatmam gerektiğini düşünüyorum.” Biraz öncekinin eşi, tatlı tebessümüyle, “Eyalet dahilindeki bütün uyuşturucu konuları GBI’nin yetki alanına girer.”

“Yoksa bana bütün bu ölümlerin arkasında uyuşturucunun bulunduğunu gösterir bir kanıt bulduğunu mu anlatmak istiyorsun?”

“Sana fazla hiçbir şey anlatmıyorum, öyle değil mi?”

Kasketini başına geçirirken, gözleri hırsıyla ışıldıyordu. “Sakın bana neden zaman kaybettirdiğini anlamayacağımı düşünme.”

“Bu dediğin, imkânlarını çok iyi kullandığını gösteriyor.”

Geary sert adımlarla kapıya doğru yürüdü, yardakçıları te-laşla peşine düştü. Dışarıda, Sara ön verandanın basamaklarını tırmanıyordu. Hızla ellerini arkasına götürüp ödünç aldığı kan şekeri monitörünü sakladı.

“Dr. Linton.” Geary şapkasını yeniden çıkardı. Adamları da öyle. “Adınızı daha önce çıkaramadığım için bağışlayın.” Will bunu Sara’nın adını söylememiş olmasına yordu. Anlaşılan, birileri Geary’yi bilgilendirmişti. “Kocanızı tanırdım. İyi bir polisti. İyi bir insandı.”

Genç kadın ellerini arkasında tuttu, plastik monitörü sıkıştırmayı sürdürdü. Sara'nın adamlara bakışı Will'e tanıdık geldi: Onlarla konuşmak istemiyordu. Geary'ye kuru bir "Teşekkür ederim," demekle yetindi.

"Bir yardıma ihtiyacınız olursa, lütfen çekinmeyin."

Sara başını sallamakla yetindi. Geary kasketini giydi, hareketi futbol maçındaki Meksika dalgası gibi yayıldı.

Kapı kapanır kapanmaz, Faith, "Arka bahçedeki Texicano ölmeden önce bana bir şey söyledi," dedi. Duyduğunu hatırlamaya çalışırken, ağzını oynatıyordu. "Alma, ya da al-may"

"Almeja olmasın?" dedi Amanda, kelimeye egzotik bir tını vererek.

Faith, "Tamam işte," diyerek başını salladı. "Ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Sara bir şey demek için ağzını açtı, ancak daha tek kelime bile edemedi. Amanda, "İspanyol argosunda, 'para' anlamına gelir," dedi. "Kelime anlamı 'istiridye'dir. Sence, nakit para mı arıyorlardı?"

Faith başını sallarken birden ürperdi. "Bilmiyorum. Ne istediklerini açıkça söylemediler ki. Bana kalırsa, mantıklı. Los Texanos uyuşturucu demek. Uyuşturucu da, para. Annem narkotikte görevliydi. Belki de adamlar onun..." Gözü Will'e kaydı. Adam, genç kadının zihnindekileri okuyor gibiydi. Kendi başlattığı soruşturmadan sonra, Evelyn Mitchell'ı evinde deste deste para bulunduran polislerden sanan çok kişi olmalıydı.

Sara susmalarını fırsat bildi. "Gitmem gerek." Kan şekeri monitörünü Faith'e uzattı. "Programını sektirmeden uygulaman gerek. Stres, işini daha da güçleştirir. Doktorunu ara ve dozunu, ne gibi ayarlamalar yapman, hangi işaretlere bakman gerektiğini konuş. Hâlâ Dr. Wallace'a mı gidiyorsun?" Faith başıyla onaylayınca da, "Dönerken servisini arar, olanları anlatırım," dedi. "Ama ilk fırsatta konuş onunla. Stresli bir dönem, tamam, ama rutinini bozmaman gerekiyor. Anlıyor musun?"

"Teşekkür ederim." Faith şükran duyularını ifade etmekte zorlanırdı ya, sözleri Will'in ondan işittiği bütün her şeyden daha fazla yürekten gelir gibiydi.

Will, Sara'ya, "Geary için toksin testi yapacak mısınız?" diye sordu.

Sara yanıtını Amanda'ya bakıp verdi: "Faith Atlanta Polis Müdürlüğü'nde değil, sizde çalışıyor. Kanını almak için bir talepte bulunacaklardır ve ben bu kadar sıkıntıya girmek istemeyeceğinizi düşünüyorum."

Amanda, "İlke olarak, toksin testi ne arar?" diye sordu.

"Test konusu maddelerden herhangi birini kullanıp kullanmadığını, etkisi altında kalıp kalmadığını. Kanını almamı istiyor musunuz?"

"Hayır, Dr. Linton. Ama yardımınız için teşekkür ederim."

Genç kadın başka bir şey söylemeden ve Will'e hiç bakmadan evden çıktı.

Amanda, "Neden gidip mutlu dula bir bakmıyorsun?" diye sordu.

Will onun önce Sara'yı kastettiğini düşündüyse de, mantık üstün geldi. Mrs. Levy'yi bulmak için evin arka tarafına doğru yürümeden önce, Amanda'nın Faith'i kucaklayıp sıkıca sarıldığını gördü. Annelik dürtüleri bir yabanköpeğinkilere daha yakın olan bir kadından gelen bu hareket bütünüyle sarsıcıydı.

Faith ve Amanda'nın hiç bahsetmedikleri, hatta kabul bile etmedikleri ortak bir geçmişe sahip olduklarını biliyordu. Evelyn Mitchell Atlanta Polis Müdürlüğü'nde kadınların geçeceği bir yolu açarken, Amanda da GBİ'da aynı şeyi yapmıştı. İkisi de aynı dönemin insanlarıydı, hemen hemen aynı yaşıydılar, aynı erkeksi tavırları vardı. Hayat boyu dost da olmuşlar, hatta Amanda bir ara Evelyn'in kayınbiraderi, ya da Faith'in amcasıyla yaşamıştı ve bu -Will'i başında eski arkadaşının bulunduğu narkotik timini araştırmakla görevlendirirken- Amanda'nın unuttuğu bir ayrıntıydı.

Mrs. Levy'yi arka tarafta, hoşuna giden ne varsa biriktirdiği depoya benzer yatak odasında buldu. Bir anı albümü vardı ve Will bunu yıllar önce, bir deniz kenarı tatilinden kalma, kenarları tırtıklı fotoğrafları renkli kartonlara yapıştıran bir kadının öldüğü çatışmayı soruşturduğu sırada da görmüştü. Bir tarafta bir çift dört tekerlekli patenler duruyor, bir tenis raketi de duvara

dayanıyordu. Çekyatın üzerine çeşitli türden fotoğraf makineleri yerleştirilmişti. Bazıları dijitaldi ya, çoğu filmle çalışan, eski tip makinelerdi. Dolap kapısının üzerindeki kırmızı ışığı görünce, yaşlı kadının fotoğraflarının banyosunu bizzat yaptığını tahmin etti.

Mrs. Levy pencerenin yanındaki ahşap sallanır iskemleye oturmuş, Emma'yı kucağına almıştı. Önlüğü bebeğin üzerine, battaniye gibi örtülüydü. Küçük kazlar önlüğün kenarında baş aşağı duruyordu. Emma gözlerini yummuş, dudaklarının arasındaki biberonu kuvvetle emmeye koyulmuştu. Çıkardığı ses Will'e *The Simpsons* dizisindeki bebeği hatırlattı.

"Neden oturmuyorsunuz?" diye sordu yaşlı kadın. "Emma keyif alıyor gibi."

Will fotoğraf makinelerini sarsmamaya çalışarak çekyata ilişti. "Yanınızda onun için bir biberon bulundurmanız iyi olmuş."

"Değil mi ya?" Bebeğe bakıp gülümsedi. "Zavallı kuzucuk, bütün bu kargaşanın ortasında öğlen uykusunu kaçırdı."

"Yoksa Emma için bir beşiğiniz de mi var?"

Yaşlı kadın gıcırdar gibi kıkırdadı. "Sanırım yatak odama bir göz attınız?"

O kadarına cüret etmemekle birlikte, soruyu konuya giriş olarak aldı. "Bebeğe ne sıklıkta göz kulak oluyorsunuz?"

"Genellikle haftada birkaç sefer."

"Peki, son zamanlarda?"

Yaşlı kadın göz kırptı. "Akıllısınız."

Akıllıdan ziyade, talihliydi. Tam Emma'nın ihtiyacı varken, Mrs. Levy'de biberon bulunması tuhafına gitmişti. "Evelyn neyin peşinde?" diye sordu.

"Başkalarının işine burnumu sokacak kadar kaba birine benziyor muyum?"

"Hakaret etmeden buna nasıl yanıt vereyim?"

Mrs. Levy güldü, ama daha fazla direnmedi. "Evelyn hiçbir şey söylemedi ama bana kalırsa bir erkek arkadaşı var."

"Ne kadar zamandır?"

"Üç dört ay?" Soruyu sanki kendi kendine sorar gibiydi. Yanıtı başını sallayarak verdi. "Emma'nın doğumundan sonraydı.

Önce yavaş başladılar, haftada ya da iki haftada bir, ama bana kalırsa son on günde çok daha sıklaştı. Emekli olunca, takvim tutmaktan vazgeçtim, ama geçen hafta Evelyn üç kere Emma'ya bakmamı istedi."

"Her seferinde sabahları mı?"

"Genellikle on bir ile öğlen iki arası"

Üç saat bir randevu için yeterince uzun zamandı. "Faith'in adamdan haberi var mı?"

Mrs. Levy başını salladı. "Eminim, Evelyn çocukların bilmesini istemiyordu. Babalarını o kadar severlerdi ki. Evelyn de öyleydi tabii, ama aradan on yıl geçti. On yıl, yalnız geçirmek için uzun bir süre."

Will kadının tecrübeye dayanarak konuştuğunu düşündü. "Eşinizin yirmi yıl önce öldüğünü söylemişsiniz."

"Evet ama, Mr. Levy'yi pek sevmezdim, o da bana düşkün değildi." Başparmağıyla Emma'nın yanağını okşadı. "Evelyn, Bill'e âşıktı. Tabii yol boyunca ufak tefek anlaşmazlıkları olmadı değil, ama sevince her şey farklı oluyor. Sonra biri gidiveriyor ve insanın hayatı ortasından yarıyor. Parçaları bir araya getirmek dünya kadar zaman alıyor."

Will bir saniye kadar Sara'yı düşündü. İşin gerçeği, onu düşünmediği hiçbir an yoktu. Hayatı, ya da asıl öykü ekranda oynarken, Sara ekranın altından geçen haber şeridi gibiydi. "O beyefendinin adını biliyor musunuz?"

"Aah, hayır. Hiç sormadım ki. Ama çok güzel bir Cadillac CTS-V kullanıyordu. Binek tipi, spor olanı değil. Simsiyah ve ön tarafında da paslanmaz çelik ızgara. Çok gürültülü bir V8. Sesini birkaç blok öteden duyabilirdiniz."

Will bir süre yanıt vermeyecek kadar şaşkındı. "Otomobil meraklısı mısınız?"

"Tam tersine, hiç değilim. Sadece kaç para ödediğini merak ettiğim için internete baktım."

Will devam etmesini bekledi.

"Bana kalırsa, yetmiş beş bin dolar, falan," dedi yaşlı kadın. "Mr. Levy'yle bu evi yarısından da daha aza almıştık."

"Evelyn size adını hiç söylemedi mi?"

“Hiç kabul etmedi ki. Siz erkekler ne düşünürsünüz bilmem, ama biz kadınlar bütün gün oturup sizden bahsetmeyiz.”

Will gülümsedi. “Nasıl biriydi?”

Sanki tahmin edilecek bir şeymiş gibi, “İşte, keldi,” dedi. “Belden biraz kalın. Çoğu zaman blucin giyiyordu. Gömlekleri genellikle buruştu, kollarını da sıvıyordu; Evelyn hep iki dirhem bir çekirdek erkeklerden hoşlandığı için, bu adama şaşmadım değil.”

“Sizce kaç yaşlarındaydı?”

“Saçı olmayınca, tahmin etmesi güç. Evelyn’in yaşlarında olmalı.”

“Altmışlarının başı.”

“Aa!” Şaşırmış görünüyordu. “Ben Evelyn’i kırklarında sanıyordum, oysa Faith otuzlarındaysa, pek mantıklı değil tabii. Bebek de artık bebek değil ya?” Birilerinin işitmesinden çekiniyormuş gibi sesini alçalttı. “Sanırım yirmi yıla yaklaşıyor, ama bu insanın kolay kolay unutabileceği hamileliklerden değil. Karnı çıkmaya başladığında küçük bir skandal yaşandı. İnsanların böyle davranması ne yazık. Arada sırada hepimiz biraz eğlenirdik tabii, ama o zamanlarda Evelyn’e dediğim gibi, eteklerini kaldırmış bir kadın pantolonunu indirmiş bir erkekten çok daha hızlı koşar.”

Will çocuğu aldırmanasını tuhaf bulmanın ötesinde, Faith’in çocukluk açmazını hiç düşünmemişti ya, düzgün mahallelerinin ortasında on dört yaşında bir kızın hamileliği bütün çevreyi dibinden sarsmış olmalıydı. Şimdi neredeyse sıradan bir şeydi, ama o dönemlerde başına Faith’in benzeri bir talihsizlik gelen kızlar ya aniden daha önce adı bile anılmamış hasta bir teyzeye bakmaya gönderilir ya da sözde apandisit ameliyatı geçirirdi. Daha talihsiz olan bir avuç kadarıysa, Will gibi kendilerini yetimhanede buluverirdi.

“Demek pahalı araba kullanan adam altmışlarının başında?” diye sordu. Yaşlı kadın başını sallayınca da, “Aralarında hiç seviye benzer bir şey gördünüz mü?” diye devam etti.

“Hayır, ama Evelyn gösteriş meraklılarından değildir. Adamın yanına biner, araba da uzaklaşırdı.”

“Yanaktan bir öpücük falan?”

“Hiç görmedim. Unutmayın, adamla hiç tanışmadık ki. Evelyn getirir Emma’yı bana bırakır, sonra da eve döner, beklerdi.”

Will işittiklerini hazmetmek için bekledi. “Adam hiç eve girdi mi?”

“Bildiğim kadarıyla, girmede. Sanırım bugün insanlar farklı düşünüyor. Bizim zamanımızda erkek kapını çalar, sonra da arabaya kadar sana eşlik ederdi. Öyle gelip durmak, sonra da kornaya basmak yoktu.”

“Öyle mi yapıyordu, korna mı çalıyordu?”

“Hayır, evlat, ben onu öylesine söyledim. Evelyn pencerede bekliyor olmalıydı, çünkü araba kaldırımın kenarında durur durmaz, kapıda görünürdü.”

“Nereye gittiklerini biliyor musunuz?”

“Hayır, ama dediğim gibi, iki-üç saatliğine gitmiş olurlardı; onun için sinemaya gittiklerini ya da birlikte öğle yemeği yediklerini tahmin ediyorum.”

Bu, çok fazla sinema demekti. “Adam bugün göründü mü?”

“Hayır, sokakta da kimseyi görmedim. Araba da yoktu, hiçbir şey yoktu. İlk duyduğum, sirenler oldu. Ardından silah sesi duydum, ondan bir dakika sonra da bir yenisini. Tabanca sesini duyunca tanırım. Mr. Levy avcıydı. O günlerde, bütün polisler avcıydı. Onlara yemek pişirmem için beni de götürürdü.” Gözlerini devirdi. “Ne sıkıcı adamdı. Tanrı günahlarını affetsin.”

“Talihliymiş, sizinle evlenmiş.”

“Talihliymişim, artık etrafta değil.” Bebeği kollarında tutarak sallanan iskemleden zorlukla kalktı. Biberon boşalmıştı. Biberonu masanın üzerine koyup Emma’yı Will’e uzattı. “Bir dakikalığına tutun, olmaz mı?”

Will, Emma’yı omzuna yaslayıp sırtını sıvazladı; bebek onu hiç alışılmadık bir geçirmeyle ödüllendirdi.

Mrs. Levy’nin gözleri kısıldı. “Daha önce bebeklerle işiniz olmuş sizin.”

Kadına yaşam öyküsünü anlatmak niyetinde değildi. “Bebeklerle konuşmak kolay.”

Yaşlı kadın dolabın başına gitmeden önce Will'in koluna dokundu. Genç adam haklıydı. O küçücük yere bir karanlık oda sığdırılmıştı. Kapının eşiğinde durdu, bir deste on altıya dokuz fotoğrafı karıştıran Mrs. Levy'nin ışığına engel olmamaya çalıştı. Kadının elleri hafifçe titrese de, ayaklarının üzerine sağlam basıyordu.

"Mr. Levy hiç meraklarımla ilgilenmedi benim," diye açıklamaya koyuldu. "Ama olay yerine çağrıldığı bir gün, fotoğrafçı tanıdığı olan biri var mı, yok mu diye sormuşlar. Yirmi beş dolar vereceklermiş, sadece fotoğraf çekmesi için! İhtiyar pezevenk buna hayır diyeceklerden değildi. Beni aradı, makinemi getirmemi söyledi. Ben karmaşayı görüp de bayılmayınca –tabancalı bir olaydı– yine gelmemi söylediler." Çenesiyle yatağı işaret etti. "O Brownie Six-16 var ya, işte başımızın üzerinde dam bulundurmamızı sağladı."

Kutu fotoğraf makinesinden bahsettiğini anlamıştı. Makine eskimiş, ama çok sevilmiş duruyordu.

"Daha sonra güvenlik işine geçtim. Mr. Levy o arada ayyaşlıktan kendini kovdurmayı becermişti, tabii bir kadın olarak oraya flört edip düzüşmeye gelmediğimi anlatmak biraz zaman aldı."

Will yüzünün kızardığını hissetti. "Bu anlattığınız Atlanta Polis Müdürlüğü'nde miydi?"

"Elli sekiz yıl!" Bu kadar uzun sürdüğüne en az Will kadar şaşırmış görünüyordu. "Şimdi bir kemik çuvalı olabilirim, ama Geary ve onun kış yalayıcılarının beni parlak pantolonlarının üzerinde bir kepek parçacıyıymışım gibi fiskeleyip atmak yerine, karşımda hazır ola geçtikleri çok günler oldu." Bir deste fotoğraf daha aldı. Will kuşlar ve çeşitli ev hayvanlarının yer aldığı bir dizi siyah-beyaz fotoğraf gördü; çekildikleri noktaya bakınca amacın hayranlıktan çok dikizlemek olduğu anlaşılıyordu. "Bu şey-oğlu-şey çiçek tarhlarını eşeliyor." Will'e burnuna toprak bulaşmış gri-beyaz bir kedi fotoğrafı gösterdi. Siyah-beyaz basıkda çiğ bir ışık vardı ve tek eksik kedinin göğsünde üzerinde adı ve mahkûm numarasının yazılı olduğu levhaydı.

"İşte." Aradığını sonunda bulmuştu. "Bu o, işte. Evelyn'in erkek arkadaşı."

Will kadının kambur omzu üzerinden baktı. Fotoğraf kumluydu, ön camın jaluzilerinin arkasından çekilmiş olmalıydı. Objektif ince, plastik çataları bastırıp aralamıştı. Uzun boylu, yaşlıca bir adam siyah bir Cadillac'a yaslanıyordu. Avuçlarını kaputa dayamış, kollarını dışa doğru bükmişti. Araba sokakta park etmiş, ön tekerlekleri kaldırıma döndürülmüştü. Will de arabasını hep böyle park ediyordu. Atlanta, Apalaş Dağları'nın yamaçlarında kurulmuş, yokuşu bol bir kenttir. Düz vitesli bir araba kullanıyorsanız, yokuş aşağı kaymasını önlemek için ön tekerleklerini hep kaldırıma dayardınız.

"Nedir? Ne oluyor?" Faith kapının eşiğinde dikiliyordu. Will bebeğini uzattıysa da, genç kadın fotoğrafları daha ilginç buluyor gibiydi. "Bir şey gördün mü?"

"Ona Snippers'ı gösteriyordum." Mrs. Levy bir çeşit el çabukluğu yapmış, adamın fotoğrafının yerini çiçek tarhlarını eşeleyen kedi alıvermişti.

Emma annesinin huzursuz halinden etkilenmiş, Faith'in kucağında kımıldamaya başlamıştı. Genç kadın kızının yanağına birbiri ardına gürültülü öpücükler kondurdu, bebek gülümseyene kadar suratlar yaptı. Will, Faith'in numara yaptığının farkındaydı. Gözleri yaşlıydı. Bebeğini sıkıca göğsüne bastırdı.

Mrs. Levy, "Evelyn çetin cevizdir," dedi. "Öyle kolay istediklerini yaptıramazlar ona."

Faith annelerin düşünmeden yaptıkları gibi kucağında bebeğiyle ileri geri sallanıyordu. "Hiçbir şey duymadın mı?"

"Aa, şekerim, bir şeyler duyuyor durumda olsaydım, çoktan altıpatlarımla oraya gitmiş olurudum." Will büyük kalibreli tabancalar için kullanılan argo terimi daha önce de duymuştu. "Evelyn bu işten tereyağından kıl çeker gibi çıkacaktır. Her zaman dört ayağının üzerine düşer. Bu dediğimi al, bankaya teminat diye yatır."

"Ben sadece..." Daha fazla sesi çıkmadı. "Buraya daha önce varabilseydim, ya da—" Başını salladı. "Bütün bunlar, neden? Annemin karanlık bir işe karışmayacağını biliyorsun. İnsanlar onu neden kaçırsın?"

"Bazen, aptalların yaptıklarında mantık aramamak gerekir." Yaşlı kadın omuzlarını belli belirsiz silkti. "Benim tek bildiğim,

ya şöyle yapaydım, ya böyle olsaydı diyerek kendi kendini suçlamayı sürdürürsen, kafayı yersin." Parmaklarını Faith'in yanağına bastırdı. "Annene göz kulak olması için Tanrı'ya güven. Kendi anladıklarına güvenme."

Will asla dindar biri olduğunu sanmamasına rağmen, Faith başını ciddiyle sallamadı. "Teşekkür ederim."

Halı kaplı koridorda Amanda'nın ince topuklarının tıkırtısı işitildi. Faith'e, "Adamları daha fazla oyalayamam," dedi. "Dışarıda, seni merkeze götürecek bir devriye arabası bekliyor. Çeneni kısımaya ve avukatının söylediklerini yapmaya çalış."

Mrs. Levy, "En azından bebeğe göz kulak olurum," dedi. "Zavallıyı o pis merkeze götürmen gerekmez, zaten Jeremy de bezin önünü arkasından ayırt edemez."

Faith'in, yardım önerisini kabul etmeye hazır olduğu belliydi, yine de, "Ne kadar süreceğini bilemem ki," dedi.

"Gece kuşu olduğumu biliyorsun. Hiç sorun değil."

"Teşekkür ederim." Bebeği yaşlı kadına gönülsüzce uzattı. Emma'nın ipeksi kahverengi saçlarını düzeltti, sonra da başının tepesini öptü. Dudakları orada birkaç saniye oyalandı, ardından da döndü ve tek kelime etmeden çıkıp gitti.

Ön kapı kapanır kapanmaz, Amanda sözü dolandırmadan konuya girdi. "Ne?"

Mrs. Levy önlüğünün altından fotoğrafı çıkardı.

Will, "Evelyn'in sık sık gelen bir ziyaretçisi varmış," diye açıkladı. Mrs. Levy'nin hafızası iyiydi: Adam keldi. Blucini buldu. Gömleği buruşuk, kolları sıvalıydı. Yaşlı kadın daha önemli bir ayrıntıya değinmeyi unutmuş, adamın Latin Amerikalı olduğunu söylememişti. Dövmesi bulanıktı ama Will adamın kolunda, Los Texicanos üyesi olduğunu belirten simgeyi tanıdı.

Amanda fotoğrafı ikiye katlayıp ceketinin cebine yerleştirdi. Mrs. Levy'ye dönüp, "Üniformalılar gelip ifadenizi aldı mı?" diye sordu.

"Sonunda yaşlı hanımları hatırlayacaklarından eminim."

"Her zamanki gibi yardımcı olacağınızı biliyorum."

Yaşlı kadın gülümsedi. "Onlara ne anlatacağımı biliyorum, ama uğrarlarsa diye gidip taze kurabiye koyacağım."

Amanda kıkırdadı. "Dikkatli olun, Roz." Odadan çıkarken Will'e peşinden gelmesini işaret etti.

Will cüzdanını çıkarıp Mrs. Levy'ye bir kartını uzattı. "Bütün numaralarım yazılı. Bir şey hatırlarsanız ya da bebek konusunda yardıma ihtiyacınız olursa, beni arayın."

"Teşekkürler, evlat." Sesi o hanım yumuşaklığından biraz sıyrılmıştı, yine de kartı önlüğünün cebine tıktırdı.

Will yetiştğinde, Amanda koridorun ortasına varmıştı. Fotoğraf ya da Faith'in durumu, hatta Geary'yle giriştiği sidik yarıışı hakkında tek kelime etmedi. Onun yerine, Will'e emirler yağdırmaya koyuldu. "Soruşturmayla ilgili bütün olay dosyalarını gözden geçirmeni istiyorum." Hangi soruşturmadan söz ettiğini açıklaması gereksizdi. "Bütün tanık ifadelerini, bütün gizli tanık raporlarını, hapisane muhbirlerinin bütün soluklarını tara. Ne kadar önemsiz olduğu umurumda değil. Haberim olsun istiyorum." Durakladı. Will'in okuma sorunlarını düşündüğü besbel-liydi.

Will sesinin sakın çıkmasına çabalayarak, "Dert değil," dedi ama Amanda onu bu kadar kolay bırakmak niyetinde değildi. "Pantolonlarını çek Will. Yardıma ihtiyacın varsa, şimdi söyle de icabına bakayım."

"Hemen mi başlamamı istiyorsun? Kutular evimde de."

"Hayır. Daha önce yapmamız gereken bir şey var." Ellerini kalçasına koymuş, holde dikiliyordu. Ufak tefek bir kadındı ve karşısındakine bakmak için boynunu uzatana kadar Will onun ne kadar kısa boylu olduğunu kolayca unutuyordu. "Geary şovunu yaparken biraz bilgi toplamayı başardım. Arka bahçedeki Texicano, sırtındaki kocaman dövmeyle kendini Ricardo olarak tanıtmaya nezaketinde bulundu. Hakkında henüz tam bir bilgimiz yok. Yirmilerinin ortasında, yaklaşık bir yetmiş beş boyunda ve yetmiş kilo falan. Yatak odasındaki Asyalı da kırklarında, öteki arkadaşından biraz daha kısa ve biraz daha zayıf. Bana kalırsa, buralardan değil. Sadece bu iş için getirilmiş olmalı."

Will, "Faith adamın güneyli aksanıyla konuştuğunu söylemişti," dedi.

"İşte bu menzili daraltmamıza yarayabilir."

"Bir de, çok cafcacflı bir Hawaii gömleği giyiyordu. Pek gangsterce değil."

"Bunu da suç listesine ekleriz." Koridorun ucuna bakıp, gözlerini Will'e çevirdi. "Bu arada, çamaşırlıktaki Asyalı da arka cebindeki cüzdan sayesinde öğrendiğimiz tuhaf bir hikâye. Hironobu Kwon, on dokuz yaşında. Georgia State'te birinci sınıf öğrencisi. Aynı zamanda da Miriam Kwon adlı yerel bir okul öğretmenininin oğlu."

"Çeteyle ilgili değil mi?"

"Bilebildiğimiz kadarıyla, değil. Atlanta Polis Müdürlüğü biz kadına ulaşamadan Anne Kwon'u alıp götürmüş. Neler bildiğini anlamak için yarın onu bulmamız gerek." Parmağını Will'e uzattı. "Usul usul. Resmi olarak hâlâ görevlendirilmedik. Bir yolunu bulana kadar, şimdilik sadece sen ve ben."

Will, "Faith, Texicano'ların bir şey aradıklarını söylüyor," dedi. Amanda'nın ifadesinden bir anlam çıkarmaya çalıştı. Genellikle komik görmek ile sıkıcı bulmak arasında bir yerde asılı duran o ifade şimdi bütünüyü donuktu. "Ricardo hamur haline gelinceye kadar dayak yemiş. Kafasına bir tabanca doğrultulmuş. Canını kurtarmaktan başka bir şey düşünmez haldeymiş. Önce Asyalılarla konuşmamız gerekir."

"Bu dediğin bütünüyü mantıklı."

"Ama aynı zamanda daha büyük bir soruna götürüyor," diye devam etti Will. "Texicano'ları anlıyorum da, Asyalılar Evelyn'den ne istiyordu? Onlar bu işin neresinde?"

"İşte milyon dolarlık soru."

Will ince bir ayrıntıya girdi. "Evelyn narkotik ekibinin başındaydı. Atlanta uyuşturucu ticaretini Los Texicanos kontrol ediyor. Son yirmi yıldır böyle."

"Öyle olduğu kesin."

Will başını duvara vurmak ister gibi bir duyguya kapıldı. Bu, Amanda'nın onunla paylaşmak istemediği bilgilere sahip olduğunda söylediği basmakalıp cümlelerdendi. Oysa bu kez, sadece Will'in kafasını karıştırdığı için değil, eski dostunu korumaya çalıştığı için, durum daha da kötüydü.

Talihini zorlamaya çalışarak, "Hawaii gömlekli adamın, bu 'iş' için getirilmiş olabileceğini söyledin," dedi. "Bu 'iş' dediğin

ne? Adam kaçırmak mı? Evelyn evinde ne saklıyorsa, onu bulmak mı?"

Amanda, "Bugünlerde kimsenin aradığını bulamadığından eminim," dedi. Söylediğinin yer etmesi için durakladı. "Charlie olay mahallinde yerel polise yardım ediyor, ama ona istediğim gibi zaaf göstermediklerini düşünüyorum. Erişimi çok sınırlı oldu, yakından izlendi. Laboratuvar sonuçlarını paylaşacaklarını söylediler. Adli tıp uzmanlarına güvenemiyorum."

Fulton County adli tıp uzmanını kastederek, "Geldi mi ki?" diye sordu.

"Hâlâ People's Town'daki apartman yangınıyla uğraşılıyor." Bütçe kısıtlamaları adli tıp bürosunu mahvetmişti. Kent sınırları içinde birden fazla ciddi olay olması, dedektifler uzun süre bekleyecekler demektir. "Pete'in bu işe bakmasını isterdim."

GBI'nin adli tıp uzmanından bahsediyordu. Will, "Sağa sola bir iki telefonla halledemez mi?" diye sordu.

"Sanmam," dedi Amanda. "Pete'in sürüyle dostu olduğu söylenemez. Ne tuhaf adamdır, bilirsin. Onunla karşılaştırıldığında, sen bile normal görünürsün. Peki, ya Sara?"

"Ağzını kapalı tutacaktır."

"Onu biliyorum, Will. Sokaktaki halinizi gördüm. Benim sor-mak istediğim, adli tıp bürosunda bir tanıdığı var mıdır?"

Will omuz silkince Amanda, "Sor ona," diye buyurdu.

Will, Sara'nın bu telefondan hoşlanacağından kuşkulansa da, başını salladı. "Evelyn'in kredi kartı ekstreleri ile telefon kayıtlarında bir şey var mı?"

"İlgilenilmesini istedim."

"Arabasında GPS yok mu? Ya da telefonlarında?"

Amanda gerçek bir yanıt vermedi. "Şu sıralar arka kapıdan çalışıyoruz. Dediğim gibi, resmi ve yasal olan hiçbir şey yok."

"İyi ama Geary'ye söylediklerin doğrudur. Uyuşturucu olaylarında yetkili biziz."

"Evelyn'in geçmişte narkotik bölümünün başında olması, bugün olanların mutlaka uyuşturucuyla ilgili olmasını gerektirmez. Anlayabildiğim kadarıyla, evde ya da cesetlerin üzerinde uyuşturucu izine rastlamadılar."

"Ya uyuşturucuyla ilgili Texicano'lardan Ricardo, ölü Texicano?"

"Tuhaf bir rastlantı."

"Peki ya Evelyn'in binip gezmeye gitmekten çekinmediği siyah bir Cadillac kullanan, capcanlı, nefes alır verir, uyuşturucuyla ilgili Texicano? O ne olacak?"

Amanda şaşırmış göründü. "Sence, çeteyle ilgisi olabilir mi?"

"Fotoğrafta dövmesini gördüm. Evelyn en azından dört aydır bir Texicano'yla çıkıyor." Sesindeki heyecanı düşürmeye çalıştı. "Adam daha yaşlı. Örgütte daha yükseklerde bir yerde olmalı. Mrs. Levy ziyaretlerin son on günde daha sıklaştığını söylüyor. Birlikte arabayla bir yerlere gidiyorlarmış, genellikle saat on birde gidip iki gibi dönüyorlarmış."

Amanda yine söylenenleri duymazdan gelip, kendi fikrini açıkladı. "Evelyn'in timinden altı dedektifin işine son verilmesini sağladın. İçlerinden ikisi iyi davranıştan şartlı olarak tahliye edildi. İkisi de eyalet dışına gönderildi –biri Kaliforniya'ya, diğeri de Tennessee'ye. Bu öğleden sonra, Evelyn kaçırıldığı sırada ikisi de yerlerindeydi. İkisi Valdosta State'te orta güvenlikli bir cezaevinde, tahliye olmalarına dört yıl var ve iyi davranıştan şartlı tahliye ihtimali yok. Biri öldü –aşırı dozda uyuşturucu ki, buna da adamın yazgısı diyorum. Sonuncusu D&C'de sırasını bekliyor."

Georgia Cezaevi. Ölüm hücresi. Will gönülsüzce sordu. "Kimi öldürmüş?"

"Bir gardiyanı ve bir mahkûmu. Sicilli bir ırz düşmanını havluya boğmuş –bunda öyle kötü bir şey yok– sonra da çıplak elle riyle bir gardiyanı öldüresiye dövmüş. Nefsi müdafaa olduğunu iddia ediyor."

"Gardiyana karşı mı?"

"Davanın savcısı gibi konuşuyorsun."

Will bir deneme daha yaptı. "Peki, Evelyn?"

"Ne olmuş?"

"Onu da soruşturmuştum."

"Evet, soruşturmuştun."

"Odanın içindeki koca fili görmezden mi geleceğiz?"

“Fil mi? Tanrı aşkına, Will, burada koskocaman bir *sirkle* uğraşıyoruz.” Ön kapıyı açtı. Güneş, karanlık eve bir bıçak gibi girdi.

Çimlerin üzerinden olay mahalline yürürlerken Amanda güneş gözlüğünü taktı. Üniformalı iki polis Mrs. Levy’nin evine doğru hareketlendi. Her ikisi de Will’e nefret dolu gözlerle bakarken, Amanda’ya sert ve kısa bir selam verdiler.

Amanda sanki gecikmenin nedeni bizzat kendisi değilmiş gibi Will’e dönüp, “Gitmelerinin zamanı çoktan gelmişti,” diye mırıldandı.

Will adamlar ön kapıyı yumruklamaya başlayınca kadar bekledi. “Sanırım Mrs. Levy’yi Atlanta Polis Müdürlüğü’nde geçirdiğin günlerden tanıyorsun?”

“GBI. Kocasını öldürmüş olabileceğini düşünüp araştırmıştım.” Will’in yüzündeki dehşet ifadesinden eğleniyor gibiydi. “Asla kanıtlayamadım, ama adamı zehirlediğinden eminim.”

Will, “Kurabiyelerle?” diye tahminde bulundu.

“Varsayımım öyleydi.” Çimlerin üzerinden yürürken yüzünde beğeniye yakın bir tebessüm belirdi. “Roz kurnaz bir ihtiyardır. Hepimizin toplamından daha fazla cinayet mahalli gördü, her seferinde notlar aldığından da eminim. Senin yerinde olsam, anlattıklarının yarısına inanmazdım. Unutma, Şeytan, amacı için Kutsal Kitap’tan pasajlar okuyabilir.”

Amanda’nın ya da en azından Shakespeare’in haklı olduğu bir nokta vardı. Will yine de, “Bana Evelyn’i ziyaret eden Texicano’dan bahseden Mrs. Levy’ydi,” dedi. “Fotoğrafını da o çekmiş.”

“Çekmiş, değil mi?”

Will sorunun ensesine tokat gibi çarptığını hissetti. Mrs. Levy’nin sanat becerisinin evcil hayvanların kötü sabıka fotoğraflarıyla kısıtlı olduğu düşünüldüğünde, elinde Texicano’yu Cadillac’ının başında beklerken gösteren bir fotoğraf bulunması tuhaf geliyordu. Kadın zeki bir ihtiyardı ve gözcülük yapmasının bir nedeni olmalıydı.

“Dönüp onunla konuşmamız gerekir.”

“Bize işe yarar bir şeyler anlatacağına gerçekten inanıyor musun?”

Will sessiz kalarak yenilgiyi kabul etti. Mrs. Levy oynadığı oyunları seviyor olmalıydı ve şimdi Evelyn'in kaybolması nedeniyle o oyunları oynamak için zamanları yoktu. "Kocasını öldürdüğünü Evelyn biliyor mu?"

"Tabii biliyor."

"Buna rağmen Emma'ya göz kulak olmasına ses çıkarmıyor, öyle mi?"

Faith'in Mini'sine ulaşmışlardı. Amanda ellerini gözlerine siper edip camdan içeriye baktı. "Kadın altmış dört yaşındaki küfürbaz bir alkoliği öldürdü, dört aylık bir bebeği değil."

Will dünyada bir yerlerde böylesi bir mantığın geçerli olması gerektiğini düşündü.

Amanda eve doğru yürüdü. Charlie Reed sundurmanın altında bir dizi olay yeri teknisyeniyle konuşuyordu. İçlerinde sigara içenler vardı. Bir tanesi Faith'in Mini'siyle burun buruna park etmiş, ten rengi bir Malibu'ya yaslanıyordu. Hepsi pislenmiş kremalı lokum gibi görünmelerine neden olan çeşitli boylarda beyaz Tyvek tulum giymişti. Charlie'yi sinekkaydı tıraşlı adamlardan ayıran tek şey, bisiklet gidonunu andırır bıyıklarıydı. Amanda'yı görünce gruptan ayrıldı.

Amanda, "Baştan anlat, Charlie," dedi.

Charlie, Tyvek tulumunun kritik bölgelerde gerektiğinden dar görünmesine neden olacak kadar tuhaf yapılı, iriyarı ve esmer adama bir baktı. Adam son bir nefes çektiği sigarasını iş arkadaşlarından birine uzattı. Kendisini İngilizleri andıran kesik kesik bir aksanla Amanda'ya tanıttı. "Dr. Wagner, ben Dr. Ahbidi Mittal."

Amanda, Will'i işaret ederek, "Bu da yardımcım Dr. Trent."

Amanda'nın kendisini de aynı unvanla takdim etmesi karşısında Will adamın elini sıkarken fazla ezik davranmamaya çalıştı. Çünkü her ikisi de biliyordu ki Will diplomasını internet eğitimi sonucunda edinmişti.

Mittal, "Nezaket icabı, size cinayet mahallini gezdirmeye hazırım," dedi.

Amanda sanki bu işte parmağı olabilirmiş gibi Charlie'ye sertçe baktı.

“Teşekkür ederiz,” dedi Will. Başka kimsenin teşekkür etmeyeceğini biliyordu.

Mittal her birine ayakkabılarının üzerine geçirmeleri için birer çift beyaz galoş uzattı. Amanda topuklu ayakkabılarını çıkarır ve galoşları çoraplarının üzerine geçirirken düşmemek için Will’in koluna dayandı. Will ise galoşları biraz hoplayıp zıplayarak tek başına giydi. Ayakkabıları olmasa da ayakları o denli büyüktü ki, sonunda topukları terlikten taşan Mrs. Levy’ye benzedi.

“Buradan başlayalım mı?” Mittal önerisini kabul etmelerini beklemedi. Önlerine düştü, Malibu’nun arkasından geçip açık mutfak kapısından içeriye girdi. Alçak tavanlı mutfığa girdikleri anda Will içgüdüsel biçimde başını eğdi. Arkadan gelip ona toslayan Charlie, mırıldanarak özür diledi. At nalı biçimindeki mutfak dört kişi için fazla ufaktı ve açık tarafı çamaşırlığa bakıyordu. Will, pıhtılaşmış kandan yayılan belirgin paslı demir kokusunu tanıdı.

Faith haklıydı, adamlar buraya bir şey aramak için gelmişlerdi. Ev karmakarışıkta. Çatal bıçaklar yerlere saçılmıştı. Yine yerde parçalanmış bir ceptelefonu ile ezilmiş eski bir BlackBerry görülüyordu. Duvar telefonu kancasından koparılmıştı. Olay yeri uzmanlarının kullandığı siyah parmak izi tozunun ve sarı plastik nişanların dışında, her şey Faith’in eve ilk girdiği sırada gördüğü gibiydi. Ceset bile çamaşırlıktaydı. Faith köşeyi dönünce karşısına ne çıkacağını bilmemekten, annesinin yaralanmış olabileceğini, hatta daha da beterini düşünüp, korkudan dehşete kapılmış olmalıydı.

Will’in burada bulunması gerekirdi. Her durumda ve her koşulda Faith’in çağırabileceği nitelikte bir ortak olması gerekirdi.

Mittal, “Daha raporumu yazmadım ama düşündüklerimi sizinle paylaşmaya hazırım,” dedi.

Amanda üzerinde durulmaması gerektiğini belirtir bir hareketle elini salladı. “Neler bulduğunuzu anlatın bana.”

Mittal buyurgan sese dudaklarını büzerek karşılık verdi. “Sanırım katliam başladığında Başkomiser Mitchell yemek hazırlıyordu.” Tezgâhın üzerinde söğüş et paketleri ve bir bıçağın yanında Evelyn’in üzerinde domates dilimlediği kesme tahtası

vardı. Eviyenin içinde, içi boş, buruşturulmuş bir ekmek poşeti görölüyordu. Tost makinesi ekmekleri çoktan fırlatmıştı. Dört dilim ekmek. Evelyn, Faith eve gelince yemek isteyeceğini biliyor olmalıydı.

Tezgâhın üzerindeki her şeyin kana bulanmış olmasının dışında oldukça normal, hatta cana yakın bir manzaraydı. Tost makinesi, kesme tahtası, ekmek. Yere de kan damlamış, seramiklerin üzerinde bir birikinti oluşturmuştu. Beyaz fayansların üzerinde biri küçük, diğeri büyük iki çift kanlı ayakkabı karma-karışık izler bırakmıştı; bir boğuşma olduğu açıktı.

Mittal sözünü sürdürdü. "Başkomiser Mitchell'ın dikkati bir sesle, muhtemelen kayar cam kapının kırılmasıyla dağılmış olmalı, domatesleri dilimlemek için kullandığı bıçakla parmağını kesmiş."

Amanda, "Bu kadar kan, mutfak kazası için çok fazla," diye araya girdi.

Mittal editoryal yorumlardan pek hoşlanmıyordu. Sözünü sürdürmeden önce bir süre durakladı. "Bebek, Emma, şuradaydı." Parmağıyla Evelyn'in öğle yemeğini hazırladığı yerin tam karşısındaki, buzdolabının yanındaki tezgâhı gösterdi. "Burada, tezgâhın üzerinde küçük bir kan damlası bulduk." Eski model bir CD çaların yanındaki lekeyi işaret etti. "Depoya giden ve dönen kan izleri var, mutfaktan ayrıldığında Başkomiser Mitchell'ın kan kaybettiği kesin. Kapının üzerindeki el izi de bunu doğruluyor."

Amanda başını salladı. "Bir gürültü duyuyor, emniyette olması için bebeği saklıyor, sonra da tabancasıyla dönüyor."

Charlie sanki dilini daha fazla tutamıyormuş gibi, soluk soluğa konuştu. "Yaranın üzerine bir kâğıt havlu sarmış, ama kanama devam etmiş. Mutfağın yerinde ve Smith&Wesson'ın ahşap kabzasında kan var."

Will, "Ya bebek koltuğu?" diye sordu.

"Temiz. Sağlam elinde götürmüştür. Emma'yı depoya taşıırken önünden geçtiği sundurmada gidiş geliş izleri var. Evelyn'in kanı. Ahbidi'nin adamları doğruladı, onun için yap-bozun parçalarını birleştirebiliyoruz." Başını kaldırıp Mittal'e baktı. "Özür dilerim, Ahbi. Sözünü kestim."

Mittal eliyle Charlie'nin anlatmayı sürdürebileceği anlamına gelen bir hareket yaptı.

Will bunun Charlie için işin en keyifli yanı olduğunu biliyordu. Açık kapıya doğru gidip sanki tabancasını doğrultuyormuş gibi iki elini gözlerine doğru kaldırdığında, halinde bir kasıntı vardı. "Evelyn eve geri geliyor. Topuklarının üzerinde dönüyor, çamaşırlıkta onu bekleyen bir numaralı kötü adamı görüp başından vuruyor. Kurşunun gücü adamı fırlıdak gibi döndürüyor. Başının arkasında gördüğünüz, kurşunun çıkarken açtığı delik." Döndü, ellerini göğsünden vurulmayı kesinleştirecek en iyi yöntemle, klasik Charlie Angel pozunda yeniden kaldırdı. "O sırada iki numaralı kötü adam geliyor, muhtemelen şuradan." Mutfakla yemek odası arasındaki geçidi gösterdi. "Boğuşma oluyor. Evelyn tabancasını düşürüyor. Görebiliyor musunuz?"

Will, Charlie'nin parmağını takip edince, yerdeki plastik nişanı gördü. Charlie'nin manzarayı aklına getirmesiyle birlikte, yerde bir tabancanın belli belirsiz ama kanlı çizgilerini seçebiliyordu.

"Evelyn tezgâhtan bıçağı kapıyor. Sapında Evelyn'in kanı var, ama bıçağın kendinde yok."

Amanda sözünü kesti. "Keskin ucundaki Evelyn'in kanı de-ğil mi?"

"Değil. Kişisel dosyasına göre, Evelyn'in kan grubu 0 pozitif. Bıçağın üzerinde ve burada, buzdolabında B negatif bulduk."

Hepsinin gözü yerdeki on-on iki yuvarlak ve kocaman kan damlasına çevrildi.

Mittal, "Pasif serpinti," diye açıkladı. "Damar hasar görmemiş, yoksa püskürtülmüş gibi görünürdü. Bütün örnekler DNA incelemesi için laboratuvara gönderildi. Sonuç almak için sanırım bir hafta bekleyeceğiz."

Amanda yerdeki kana bakarken hafifçe tebessüm etti. "İyi iş becermiş, Evelyn." Sesinde zafer tınısı vardı. "Cesetlerin içinde B negatif olan var mı?"

Charlie yeniden Mittal'le göz göze geldi. Adam başıyla onayladı. "Çirkin gömlekli Asyalı 0 pozitif; ırka bağlı olmadan çok yaygın bir gruptur. Evelyn'in kan grubu. Benimki. Dövmesine

bakıp Ricardo dediğimiz adam B negatifti, ama işler burada çata-
tallıyor. Adamın üzerinde bıçak yarası yok. Tamam, kan kay-
bettii tabii. İşkence gördüğü de kesin. Ama burada sözünü ettiği-
miz, çok daha yüksek miktarda--

Amanda yine sözünü kesti. "Demek ki burada kan grubu B
negatif olan, bıçakla yaralanmış birisi var. Çok mu enderdir?"

"Amerika'nın beyaz nüfusunda yüzde ikiden az," dedi Char-
lie. "Asyalılarda bunun da dörtte biri, Latin Amerikalılar içinde
yüzde bir. Özetlersek, çok ender görülen bir kan grubudur ve
bunun sonucunda da ölü B negatif Ricardo'muzun yaralı ve ka-
yıp B negatifle akraba olması gerekir."

"Kısacası, kan grubu B negatif olan, yaralı bir adam arıyo-
ruz."

Charlie ilk kez Amanda'nın ilerisindeydi. "Yüz elli kilometre-
lik bir daire içindeki bütün hastanelere her türlü bıçak yarası için
uyarı gönderdttim --kadın, erkek, beyaz, siyah, turuncu. Sadece
son yarım saat içinde yerlilerden üç eleme geldi. Düşündüğüm-
den çok daha fazla insan bıçaklanıyor."

Mittal, Charlie'nin sözlerini tamamladığından emin olduktan
sonra, yerdeki kan birikintilerini işaret ederek, "Bu ayakkabı iz-
leri ufak tefek bir kadın ile orta boylu, yaklaşık yetmiş kiloluk
bir adam arasındaki boğuşmadan kalmış," dedi. "İzdeki açıktan
koyuya giden değişikliklerden, ayakta bir supinasyon, ya da öne
yönelim olduğunu görüyoruz."

Amanda dersi baştan kesti. "Bana yeniden bıçak yarasını an-
latın. Ölümcül bir şeyden mi bahsediyoruz?"

Mittal omuzlarını silkerek, "Bunun için adli tıp uzmanının
raporunu beklemek gerek," dedi. "Daha önce de belirtildiği gibi,
duvarlarda ya da tavanda kan izi yok, buradan da damarlardan
hiçbirinin hasar görmediği sonucunu çıkarabiliriz. Yerdeki ser-
pintiler önemsiz bir zararın bile çok kanadığı baştaki bir yaradan
da geliyor olabilir." Charlie'ye baktı. "Aynı fikirde misin?"

Charlie başıyla onaylamakla birlikte, "Bağırsak yarası da böy-
le kanayabilir," diye ekledi. "Böyle bir yarayla ne kadar dayanı-
lacağından emin değilim. Filmlere inanmak gerekirse, pek uzun
süre değil. Ciğerlerinden biri delinmişse, en fazla bir saat yaşar, o

kadar, sonra da nefessiz kalıp ölür. Kesinlikle damar püskürtüsü yok, onun için sızıntılı bir yara olmalı. Baştaki bir yara konusunda Dr. Mittal'e itirazım yok..." Omuz silkti, sonra itirazını dile getirdi. "Bıçak ucundan sapına doğru kan kaplı; bu da vücuda saplandığını anlatıyor." Mittal'in kaşlarını çatıldığını görünce geri vitese aldı. "Öte yandan, kurban bıçağı tutmak istemiş, eli kesilip bıçak kanlanmış da olabilir." Ellerini kaldırdı. "Bu durumda, eli de kesilmiş bir B negatif arıyoruz demektir."

Amanda başından beri olay yeri biriminin kelime oyunlarına ısınmamıştı. Olayı mutlaklarıyla özetlemeye çalıştı. "Pekâlâ, B negatif kötü adam Evelyn'le boğuşuyor. Sonra sanırım içeriye ikinci adamı, daha sonra yatak odasında ölecek olan Hawaii gömleklili Asyalıyı getiriyoruz. Evelyn'i etkisiz hale getirip tabancasını almayı başarıyorlar. Sonra bir de üçüncü bir adam var, bir an rehine olan, sonra nişancılığa geçen ve Ajan Mitchell'ın hızlı tepkisi sayesinde kimseye zarar veremeden ölen Ricardo var." Will'e döndü. "Bana kalırsa, işkence var veya yok, bu işte asıl tiyatroyu Ricardo oynuyor. Faith'e baskı yapmak için kendine rehine süsü veriyor."

Sesindeki kesinlik Mittal'i rahatsız etmiş gibiydi. "Bu sadece bir yorum."

Charlie ortamı yumuşatmaya çabaladı. "Her zaman bir ihtimal--"

Tropik bir şelaleyi andırır bir gürültü oldu. Mittal tulumunun fermuarını indirip pantolon ceplerini yokladı. Cep telefonunu çıkarıp, "Özür dilerim," dedikten sonra garajın yolunu tuttu.

Amanda, Charlie'ye döndü. "Engelleme taktikleri mi?"

"Her yere erişim hakkı vermiyorlar, ama Ahbi'nin şimdiye kadar söyledikleriyle hemfikir olmamam için hiçbir neden yok."

"Başka?"

"İrkçilik etmek istemem ama," diye başladı cümlesine, "Meksikalılar ile Asyalıları birlikte çalışırken pek göremezsin. Özellikle de Los Texicanos."

Will, "Bugünün gençleri böylesi konuları pek takmıyor," derken buna gelişme denilip denilemeyeceğini düşündü.

Amanda her iki yorumu da duymazdan geldi. "Başka?"

Charlie üzerinde bir sürü isim ve numara yazılı sarı kâğıdı göstererek, "Telefonun yanındaki liste," dedi. "Zeke'in numarasını aradım. Mesaj bırakıp seninle temasa geçmesini söyledim."

Amanda saatine baktı. "Peki, evin geri kalanı? Olay yeri uzmanları bir şeyler bulabildi mi?"

"Bana bir şey söylemediler. Ahbi açık açık kabalık etmiyor ama fazladan bir şey anlatmaya da hiç çalışmıyor." Biraz duraklayıp ekledi: "Kötü adamlar neyin peşindeyse, bulamadıkları kesin. Yoksa Faith'in arabasını gördükleri an çekip gitmiş olurlardı."

"Biz de Evelyn'in cenaze törenini düzenliyor olurduk." Amanda Charlie'nin söyledikleriyle pek ilgilenmedi. "Aradıkları her neyse, bu gizemli cisim ne boyda bir şeydi, sence?"

Charlie, "Hiçbir fikrim yok," dedi. "Her yeri karıştırdıkları besbelli: Çekmeceler, dolaplar, yastıklar. Bana kalırsa aramaları sürdürükçe öfkelenдилer, aramanın yanında kırıp dökmeye de başladılar. Şilteleri yardılar, bebek oyuncaklarını parçaladılar. Bu hareketlerde büyük öfke var."

"Aramada kaç kişi..."

"Özür dilerim, Dr. Wagner." Mittal geri gelmişti. Telefonu cebine yerleştirdi ama beyaz tulumunun fermuarını çekmedi. "Adli tıp yetkilisiydi. Apartman yangınında yeni bir ceset bulunduğu için gecikmiş. Ne sormuştunuz?"

Belki de Amanda'nın sesinin hep birlikte evden atılmalarına neden olacağını hissederek, soruyu Charlie yanıtladı. "Sizce evi aramaya kaç kişi katıldı, diye soruyordu."

Mittal başını salladı. "Uzmanca bir tahminle üç ya da dört kişi."

Will, Amanda'nın yüzündeki bezgin ifadeyi kaçırmadı. Üçten fazla olmalıydı; aksi takdirde tüm zanlılar ölünce, Evelyn'in kendi kendini kaçırmış olması gerekecekti.

Mittal sözlerini, "Eldiven kullanmamışlar," diye sürdürdü. "Belki de Başkomiser Mitchell'ın hiç direnmeden boyun eğeceğini düşündüler." Amanda burnundan solur gibi gülünce, Mittal de o alışıldık duraklamalarından birini uyguladı. "Yüzeylerin çoğunda parmak izleri var, bunları GBI ile paylaşacağız tabii."

Charlie, "Laboratuvarı aradım bile," dedi. "Parmak izlerini sayısallaştırıp veri tabanımıza aktarmak için iki teknisyen gönderiyorlar. Ondan sonra, adamların sistemimizde olup olmadıklarını anlamak sadece bir zaman meselesi."

Amanda mutfağı göstererek, "Evelyn'i etkisiz hale getirdikten sonra, aramaya buradan başlamış olmalılar," dedi. "Çekmece-leri karıştırdılar, onun için aradıkları, çekmeceye sığacak bir şey olmalı." Önce Charlie'ye, ardından da Mittal'e döndü. "Herhangi bir tekerlek izi? Ayak izi?"

"Üzerinde durulacak bir şey yok." Mutfak penceresinin yanına gidip, arka bahçede kontrol edilmiş şeyleri göstermeye girişti. Will yerdeki kırık CD'leri inceledi. Beatles. Sinatra. AC/DC yoktu. CD çalar beyaz plastikten yapılmış, üzeri siyah parmak izi tozuna bulanmıştı. Başparmağının tırnağıyla çıkartma düğmesine bastı. Hazne boştu.

Yeniden Amanda'nın sesini duydu: "Evin altını üstüne getirirken Evelyn'i nerede tutmuş olabilirler?"

Mittal oturma odasına doğru hareketlendi. Charlie ile Amanda, Mittal'i bir enkaz yığını arasında izlerken Will de en arkada kaldı. Evin planı, oturma odasının daha düşük seviyesine rağmen, Mrs. Levy'ninkine benziyordu. Kanepenin ve berjerin karşısında kitap raflarıyla kaplı bir duvar ve ortasında ayak boyunda bir çatlak olan, plazma ekranlı bir televizyon vardı. Kitapların çoğu gelişigüzel biçimde yere atılmıştı. Kanepe ve koltuklar deşilmiş, iskeletleri kırılmıştı. Raflarda, televizyonun yanında, eski pikaplı türünden bir stereo vardı ama hoparlörleri patlatılmış, pikabın kolu kırılmıştı. Vinil plaklardan küçük bir yığının birinin ayakkabısının sert kenarıyla karşılaştığı anlaşılıyordu.

Duvara dayalı Thonet stili hezaren sallanır iskemle, sanki odadaki el değmemiş tek eşyaydı. Oturak yeri hasır, ayakları eskiydi. Mittal, kaplamalarından parçaların söküldüğü yerleri gösterdi. "Koli bandı kullanılmış gibi. Başkomiser Mitchell'ın ayaklarının bulunması gereken yerde yapışkan izlerine rastladım." İskemleyi kaldırıp duvardan uzağa götürdü. Koyu bir lekenin yanında sarı plastikten bir nişan konulmuştu. "Halının üzerindeki kan damlalarına bakınca, Başkomiser Mitchell'ın ellerinin

aşağıya sarktığı anlaşıyor. Parmağındaki kesik hâlâ kanıyor olmalı, ama önemli bir kanama değil. Belki de meslektaşım eline kâğıt havlu sarmış derken haklıydı.”

Amanda kan lekelerine bakmak için eğildi, ama Will iskemleyle daha ilgiliydi. Evelyn’in elleri arkasında bağlanmıştı. Hasır oturağı görmek amacıyla ayağını dayayıp iskemleyi öne yatırdı. Altında bir işaret, kanla çizilmiş bir ok başı vardı.

Will okun nereyi işaret ettiğini anlamak için odanın içini araştırdı. İskemlenin tam karşısındaki kanepenin yanındaki berjerler deşilmişti. Parke zemin halıların altına bir şey saklanamayacağını anlatıyordu. Evelyn arka bahçedeki bir şeyi mi göstermeye çalışıyordu?

Islığa benzer hafif bir ses duydu. Başını kaldırıp Amanda’nın yakıcı bakışını görünce, ayağının ne yaptığının pek de farkında olmadan iskemleyi eski halinde bıraktı. Amanda başıyla buluşu konusunda ağzını kapalı tutmasını buyuran bir işaret yaptı. Will, Charlie’ye baktı. Durumdan habersiz, parmak izi almada gözenekli yüzeyler hakkında bilimsel bir açıklamaya dalmış Mittal’in dışında hepsi iskemlenin altındaki oku görmüştü.

Charlie bir şey söylemek için ağzını açarken, Amanda daha atik davrandı. “Dr. Mittal, size göre cam kapı bir taş ya da süs gibi, etrafta bulunan bir şeyle mi kırıldı?” Gözlerini belerterek Charlie’ye baktı, Will de Amanda gözleriyle lazer ışınları gönderebilse Charlie’nin ağzını kenetleyebileceğini düşündü. “Ben sadece bu saldırının ne denli iyi planlandığını anlamaya çalışıyorum. Camı kırmak için bir şey getirdiler mi? Evin etrafını çevirdiler mi? Çevirdilerse, evin planını önceden biliyorlar mıydı?”

Mittal kaşlarını çatı; bunlar hiç kimsenin yanıtlamayacağı sorulardı. “Dr. Wagner, bunlar bilimsel olarak değerlendirilebilecek senaryolar değil.”

“Pekâlâ, böylesi senaryoları ortaya atalım, bakalım hangisi ayakta kalıyor. Camı kırmak için bir tuğla mı kullanmışlar?”

Charlie başını sallamaya başladı. Will onun çelişki içinde olduğunu görebiliyordu. Hoşuna gitsin gitmesin, burası Mittal’in cinayet mahalliydi ve iskemlenin altında adamın gözden ka-

çırdığı –muhtemelen çok önemli– bir ipucu vardı. Charlie’nin kararsızlıkla boğuştuğu açıktı. Amanda’yla ilgili çoğu konuda olduğu gibi, yapılması doğru olanlar vardı, bir de onun yapılmasını emrettiği şeyler. Her kararın bir sonucu olacaktı.

Mittal de başını sallıyordu, ama sadece Amanda’nın söyledikleri mantıklı gelmediği için. “Dr. Wagner, bu olay yerinin her santimini aradık; inanın bana, size ayrıntılarıyla anlattıklarım dışında önemli hiçbir şey bulmadık.”

Will her santimi aramadıklarının kanıtını görmüştü. “Malibu’yu elden geçiren oldu mu?” diye sordu.

Sorusu, Charlie’nin dertlerini unutmasını sağladı. Alnı kırıştı. Faith’in Mini’siyle de aynı hatayı yapmıştı. Bütün şiddet evin içinde yaşanmış da olsa, arabalar hâlâ olay yerinin birer parçasıydı.

İlk harekete geçen, Amanda oldu. Kimseye ne yaptığını sorma fırsatı vermeden dışarıya çıkıp sundurmaya gitmiş ve Malibu’nun sürücü kapısını açmıştı bile.

Mittal, “Lütfen,” dedi. “Daha burayı ele–”

Adamcağıza yakıcı gözlerle baktı. “Bagaja bakmayı düşünmüş müydünüz?”

Mittal’in şaşkın suskunluğu yanıt için yeterliydi. Amanda bagajın kapağını kaldırdı. Will mutfak kapısının eşiğinde durarak olanları biraz yüksekte görme fırsatı bulmuştu. Bagajda bir sürü plastik market poşeti vardı, hepsi de üzerlerindeki cesedin ağırlığıyla yassılaşmıştı. Mutfaktaki gibi, kan her şeyi kaplıyordu; kahvaltılık gevrek kutusuna işlemiş, hamburger ekmeklerini saran plastik ambalajdan damlıyordu. Ölen adam, iriyarı biriydi. Bagaja sığması için cesedi ikiye katlanmıştı. Saçsız başındaki derin yaraktan kemik kırıkları ve beyin parçacıkları görülüyordu. Blucini buruşuktu. Gömleğinin kolları sıvanmıştı. Kolunda bir Los Texicanos dövmesi vardı.

Evelyn’in erkek arkadaşı.

Georgia Tanı ve Sınıflandırma Cezaevi, Atlanta'nın bir saat güneyinde, Jackson'dadır. 75 numaralı Eyaletlerarası Karayolu üzerinde genellikle hızlı bir yolculuk olurdu ya, Atlanta yarış pistindeki bir gösteri etkinliği trafiği iyice yavaşlatıyordu. Amanda sıkışıklığa aldırmadan bir banketten diğerine geçiyor, bir dizi uyuşuk arabayı sollamak için ani direksiyon hareketleri yapıyor, dörtçekerin lastikleri sürücülerini asfalttan ayırmamaları konusunda uyaran tırtıklı şeritlerin üzerinde bir takırtı çıkarıyordu. Will gürültü ile sarsıntının arasında kalınca, kendini beklenmedik bir mide bulantısıyla cebelleşir buldu.

Sonunda, trafiğin en sıkışık bölümünü atlattılar. Amanda otoyol çıkışında son bir kez daha bankete çıktı, arkasından dörtçekeri yola oturttu. Lastikler patinaj yaptı. Şasi sarsıldı. Will midesini sakinleştirecek bir soluk temiz hava için camı indirdi. Rüzgâr yüzüne öylesine güçlü çarptı ki, yüz derisinin dalgalandığını hissetti.

Amanda pencereyi açma-kapama düğmesine basarken, Will'e, çocuklara ve aptallara ayırdığı ifadeyle baktı. Saatte yüz altmış kilometreyi aşan bir hızla gidiyorlardı ve açık camdan emilip uçmadığı için Will'in kendini talihli hissetmesi gerekirdi.

Amanda önündeki yola bakıp derin bir iç geçirdi. Bir eli kucağında duruyor, diğeri direksiyonu sıkıca kavırıyordu. Üzerinde her zamanki güç giysisi vardı: Parlak mavi bir etekle ona uygun bir ceket, içinde açık renkli bir bluz. Tırnakları kısa ama manikürlüydü. Saçları her zamanki siyah-beyaz kırçillı miğfer. Amanda çoğu zaman ekibindeki erkeklerin toplamından daha enerjik görünürdü. Oysa bugün yorgun görünüyordu; Will kadının gözlerinin çevresindeki kırışıkların derinleştiğini fark etmişti.

Will'e, "Bana Spivey'den bahset," dedi.

Will zihnini Başkomiser Evelyn Mitchell ve ekibi hakkında yürüttüğü eski soruşturmaya kadar geri sarmaya çalıştı. Şu sırada infaz sırasını bekleyen Boyd Spivey, bir zamanlar narkotik

ekibinin başdedektifiydi. Spivey'nin avukatları müvekkillerine çenesini tutmasını söylemeden, Will onunla sadece bir kere konuşma fırsatı bulmuştu. "Birini yumruklarıyla öldürmüş olması bana hiç inanılmayacak bir şey gibi gelmiyor. İriyarı biriydi, benden uzundu ve benden baştan aşağıya kas, yirmi kilo fazlaydı."

"Spor salonu faresi?"

"Sanırım, steroidlerin de etkisi olmuş."

"Nasıl bir etkisi olmuş?"

"Kontrol edilemez bir öfke," dedi Will. "Sandığı kadar akıllı değil, yine de onu itirafa razı edemedim; belki ben de o kadar akıllı değilim."

"Yine de onu kodese gönderdin ama."

"Kendi kendini gönderdi. Kentteki evinin parası ödenmişti. Göl kıyısındaki evinin parası ödenmişti. Üç çocuğu da özel okullara gidiyordu. Karısı haftada on saat çalışıyordu ama altında Mercedeslerin en mükemmeli vardı. Metresi BMW kullanıyordu. Spivey de yepyeni Porsche 911'ini metresinin araba yolunda bırakıyordu."

Amanda, "Şu erkeklerle arabaları," diye homurdandı. "Anlattıklarından bana pek akıllı biri gibi gelmedi."

"Birilerinin soru sorabileceğini hiç düşünmemiş."

"Genellikle sormazlar zaten."

"Spivey ağzını kapalı tutmada başarılı biriydi."

"Yanlış hatırlamıyorsam, hepsi öyleydi."

Haklıydı. Bir yolsuzluk davasında strateji en güçsüz üyeyi bulmak ve onu daha hafif bir ceza karşılığında suç ortaklarını ele vermeye ikna etmekten geçer. Evelyn Mitchell'ın narkotik ekibindeki dedektiflerin altısı da bu stratejiye bağışıklı çıkmıştı. Hiçbiri bir diğerini ele vermeye yanaşmadı, hepsi de durmadan kendi üzerlerine atılı suçlarla Başkomiser Mitchell'ın hiçbir ilgisi olmadığını tekrarlardı. Şeflerini korumak için ellerinden gelenin fazlasını yaptılar. Bu davranışları hem hayranlık uyandırıcı, hem de son derece umut kırıcıydı.

Will, "Spivey Evelyn'in ekibinde on iki yıl çalıştı," dedi. "Diğer hepsinden daha fazla."

"Evelyn ona güvenirdi."

Will, "Evet," diye onayladı. "Bir elmanın iki yarısı."

Amanda öfkeyle baktı. "Dikkatli ol."

Will çenesinin, kemiği sızlatacak kadar kasıldığını hissetti. Dosyanın en önemli noktasını görmezden gelerek bir sonuca nasıl ulaşacaklarını kestiremiyordu. Amanda arkadaşının gırtlığına kadar suçlu olduğunu en az Will kadar biliyordu. Evelyn bol bulamaç yaşamamış da olsa, Spivey gibi o da kendine göre aptalca davranmıştı.

Faith'in babası sigorta komisyoncusuydu, her köklü orta sınıf üyesi gibi bilindik borçları vardı: Otomobil taksitleri, ipotek ödemeleri, kredi kartı borçları. Oysa Will soruşturması sırasında Bill Mitchell adına eyalet dışında bir banka hesabı bulmuştu. O dönemde, adam öleli altı yıl geçmişti. Hesap bakiyesi düzenli olarak on bin dolar civarında kalsa da, ölümünden beri toplamda altmış bin doları bulan aylık ödemeler dikkat çekiyordu. Bunun, savcıların dumanı tüten tabanca adını verdikleri bir kabuk hesap olduğu açıktı. Bill ölünce, Evelyn hesabın tek lehtarı olarak kalmıştı. ATM kartıyla parayı çekiyor ve bankanın Atlanta'daki bir şubesine yatırıyordu. Hesap hareketlerini birbirinden ayıran ve yatırılan miktarları İç Güvenlik Örgütü'nde alarm zilleri çaldıracak limitlerin hemen altında tutan, ölü kocası olamazdı.

Will'in bildiği kadarıyla, Evelyn Mitchell'a hesaplara ilgili hiçbir soru sorulmamıştı. Bu konunun duruşma sırasında ortaya çıkacağını düşünmüştü ya, o dava hiç açılmayacaktı. Kadının emekliye ayrıldığının açıklandığı bir basın toplantısı yapılmış, hikâye oracıkta kapanmıştı.

Bugüne kadar.

Amanda güneşten korunmak için siperliği indirdi. Siperliğin alt yüzünde kuru temizleyiciden alınmışa benzeyen iki sarı kupon takılıydı. Güneş Amanda'ya ayrıcalık tanımayacaktı. Artık yorgun görünmüyordu. Şimdi bitkindi.

Will'e, "Seni rahatsız eden bir şey var," dedi. "Faith yanlış bir şey yapacağını bildiği için seni yardıma çağırmadı."

Will camdan dışarıya baktı.

"Gitmiş olsan, takviye gelinceye kadar bekletirdin onu."

Amanda'nın sözlerinin hissettirdiği rahatlıktan nefret etti.

“Faith her zaman bildiğini okumuştur.”

Will kendini, “Yanlış bir şey yapmadı,” demek zorunda hissetti.

“Ben de senden bunu beklerdim.”

Will yol boyunca uzanan ağaçların yeşil bir denize dönüşmesini seyretti. “Sence bir fidye istenecek mi?”

“Umarım isterler.” Her ikisi de fidyenin canlı bir kişiyi, en azından hayatta olduğunun kanıtını isteme fırsatına işaret ettiğinin farkındaydı.

“Bana kişisel bir şeymiş gibi geliyor,” dedi Will.

“Nasıl yani?”

Başını salladı. “Evin dağıtılış biçimi. Çılgınlık da var, öfke de.”

“Adamlar evi ararken bizim kızın öyle sakın sakın oturup onları seyrettiğini sanmam.”

“Etmemiştir herhalde.” Evelyn Mitchell, Amanda Wagner değildi, Will yine de onu evini altüst eden adamları tiye alırken canlandırabiliyordu. Tatlı biriysen, Atlanta polisinin ilk kadın başkomiserlerinden olamazsın. “Para aradıkları kesin.”

“Bunu da nereden çıkardın?”

“İstiridye –Ricardo’nun ölmeden önce Faith’e söylediği son sözden. Argoda para anlamına geldiğini sen söyledin. Yani, para arıyorlardı.”

“Çatal bıçak çekmecesinde mi?”

Haklı olduğu bir nokta daha. Nakit para iyi bir şeydi ama biraz külfeti vardı. Emekli bir Atlanta başkomiserini rehin almaya geçecek miktar, bir sürü çatal bıçak çekmecesini doldururdu.

Konuyu değiştirip, “Ok, arka bahçeyi gösteriyordu,” dedi.

“Hangi ok?”

Will homurtusunu bastırdı. Amanda genellikle bu kadar bariz hareket etmezdi. “Evelyn’in koli bandıyla bağlandığı iskemlenin oturağının alt yüzüne çizilmiş olan ok. O oku gördüğünü biliyorum. Bana bakıp hava kompresörü gibi tıslamıştın.”

“Benzetmelerine biraz daha çalışman gerekiyor.” Bir süre, muhtemelen Will’i hiçbir yere vardırmayacak en dolambaçlı yolu düşünerek suskun kaldı. “Sence, Evelyn hazinesini arka bahçeye gömmüş olabilir mi?”

Özellikle Mitchell'ların arka bahçesinin, çoğu emekli olmuş, çevreyi dikizlemek için bolca zamana sahip komşuların önünde tabak gibi açık olduğunu düşününce, buna pek imkân olmadığını kabul etmek zorundaydı. Dahası, Faith'in annesini gecenin yarısında bir elinde fener, ötekinde kürekle hiç canlandıramıyordu. Öte yandan, parayı banka hesabına da yatıramazdı.

"Banka kasası," diye talihini denedi. "Belki de kasanın anahtarını arıyorlardı."

"Banka kasasını açması için Evelyn'in bankaya gitmesi ve imza atması gerekir. İmzaları karşılaştırıp, kimlik isterler. Fidyeci onu kaçırdığı an fotoğrafının her televizyon istasyonuna dağıtılacağını biliyor olmalı."

Will, Amanda'ya sessizce bir puan daha yazdı. Üstelik, aynı kural geçerliydi. Büyük miktarda para dünya kadar yer kaplar. Pırlanta veya altın daha ziyade Hollywood filmleri içindir. Gerçek hayatta, çalıntı pırlantalar değerinin çok altında gider.

Amanda, "Olay yeri hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Charlie işini yaptı mı?"

Will savunmaya geçti. "Konuşmanın çoğunu Mittal yaptı."

"Pekâlâ, Charlie'nin kışını emniyete aldın. Şimdi soruma yanıt ver."

"Malibu'nun bagajındaki Los Texicanos, Evelyn'in erkek arkadaş... Bütün varsayımlarını yerle bir etti."

Amanda başını sallayarak onayladı. "Bıçaklanarak ölmemiş. Başından vurulmuş, artı, kanı B pozitif. Geriye hâlâ B negatifi-miz kalıyor."

"Benim bahsettiğim bu değil," dedi Will, "Bundan bahsetmediğimi de çok iyi biliyorsun," diye eklemeye direndi. Amanda, Will'in ellerini arkasına bağlamakla yetinmiyor, gözlerini de bağlayıp uçuşunun kıyısına gönderiyordu. Evelyn'in karanlık geçmişinden bahsetmek bir yana, kabul bile etmemesi Faith'i başındaki dertten kurtarmayacağı gibi, annesinin tek parça halinde geri dönmesini de sağlamayacaktı. Evelyn narkotik bölümünde görev almıştı. Atlanta ve çevresindeki uyuşturucu işini yürüten Los Texicanos çetesinde yükselmiş biriyle neredeyse her gün görüştüğü açıktı. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan ve inatçı suskun-

luğuyla tanınan birine aptalca bir ziyaret yapmak yerine, kentte çete birimleriyle konuşmaları ve Evelyn'in son birkaç haftadaki hareketlerini bir araya getirmeleri daha doğru olurdu.

Amanda, "Haydi ama Dr. Trent," diye çıkıştı. "Bana dış çek-tirme şimdi."

Will yanıt vermeden önce birkaç saniye daha egosunu din-ledi. "Evelyn'in erkek arkadaşı. Cüzdanı üzerinde değildi. Üze-rinde kimlik ya da para da yoktu. Cebindeki tek şey, Evelyn'in Malibu'sunun anahtarlarıydı. Evelyn vermiş olmalı."

"Devam et."

"Evelyn iki kişilik yemek hazırlıyordu. Tost makinesinde dört dilim ekmek vardı. Faith gecikmişti. Evelyn, Faith'in eve ne za-man geleceğini bilmiyor, ama yoldayken arayacağını düşünüyor-du. Malibu'nun bagajında market poşetleri vardı. Makbuzdan Evelyn'in saat 12.02'de Kroger'da banka kartını kullandığı anla-sılıyor. O yemeği hazırlarken, arkadaşı da poşetleri getiriyordu."

Amanda gülümsedi. "Ne kadar zeki biri olduğunu sık sık unutuyorum, sonra birden, seni neden yanıma aldığımı hatırla-tacak bir şey oluyor."

Will imalı övgüyü homurdanarak karşıladı. "Pekâlâ, Evelyn öğle yemeğini hazırlıyor. Erkek arkadaşının nerede kaldığını me-rak etmeye başlıyor. Dışarı çıkıyor ve bagajda adamın cesedini buluyor. Emma'yı kapıp depoya saklıyor. Dr. Mittal'in dediği gibi, Emma'yı elini kestikten sonra kapmış olsa, bebeğin koltu-ğunda kan izi olması gerekirdi. Evelyn güçlü, ama bir Herkül de-ğil. İçinde bebek olmasa da, bebek koltuğu oldukça ağırdır. Böyle bir koltuğu tezgâhın üzerinden tek elle kaldırmış olamaz, en azın-dan güvenli bir şekilde kaldıramaz. Boş eliyle altından tutması gerekir. Emma ne kadar küçük de olsa, yine de bir ağırlığı var."

Devamını Amanda getirdi: "Evelyn depoda oyalandı. Batta-niyeleri yerleştirdi. Battaniyelerde kan lekesi yok. Kasanın şifreli kilidini çevirdi. Kilitte kan lekesi yok. Yerler de temiz. Yarası ka-pıyı kilitledikten sonra kanıyordu."

"Mutfak kazalarında uzman değilim, ama insan bir şey di-limlerken genellikle yüzük parmağını kesmez. Başparmağını ya da işaretparmağını yaralar."

“Bu da önemli işte.” Amanda dikiz aynasına bakıp şerit de-
ğiştirdi. “Pekâlâ, daha sonra ne yapıyor?”

“Dediğin gibi. Bebeği saklıyor, kasadan tabancasını çıkarıyor,
eve dönüp çamaşırlıkta pusu kurmuş bekleyen Kwon’u vuruyor.
Sonra ikinci birisi tarafından etkisiz hale getiriliyor; muhtemelen
B negatif kana sahip esrarlı adamımız tarafından. Boğuşma sıra-
sında Evelyn’in tabancası yere düşüyor. B negatif adamı bıçak-
lıyor ama bir de üçüncü biri var, Bay Hawaii Gömlek. Evelyn’in
tabancasını yerden alıp boğuşmayı durduruyor. Bulmaya gel-
dikleri şeyin nerede olduğunu soruyor. Evelyn cehenneme git-
melerini söylüyor. Adamlar evi ararken, Evelyn’i koli bandıyla
iskemleye bağlıyor.”

“Bana inanılır geldi.”

Oysa akıl karıştıracıydı. İşin içinde o kadar çok sayıda kötü
adam vardı ki, Will hesabı tutmakta şaşırıyordu. İki Asyalı, bir
Latin Amerikalı, belki de iki –belki de ırkı belirsiz üçüncü bir
adam– sadece Tanrı’nın bildiği bir şeyin arandığı bir ev, bir de
kendi sırları bulunan, altmış üç yaşında olup kaçırılmış bir polis
eskisi.

Bir de, Will’in sormaya cesaret edemeyeceği asıl büyük soru
vardı: Evelyn neden imdat istememişti? Will’in hesabına göre
yardım çağırmak ya da kaçıp kurtulmak için iki fırsatı olmuştı:
Birincisi, ilk gürültüyü duyduğunda, ikincisi de çamaşırlıkta Hi-
ronobu Kwon’u vurduktan sonra.

“Ne düşünüyordun?”

Will dürüst bir yanıt vermemek gerektiğini anladı. “Kimse
görmeden evden nasıl çıktıklarını merak ediyorum.”

“Roz Levy’nin gerçeği söylediğini varsayıyorsun.”

“Sence bu işin içinde parmağı olabilir mi?”

“Bence o, insanın saçı tutuşsa, üzerine işemeyecek düzenbaz
bir moruk.”

Will, Amanda’nın sesindeki zehrin tecrübeden kaynaklanıyor
olacağını düşündü.

Amanda, “Bütün bunlar anlık kararlar değil,” diye devam etti.
“Bu işte bir planlama var. Oraya yürüyerek gitmediler. Bir yer-
lerde bir araba, belki de bir minibüs olmalı. Little John patikasına

açılan keskin açılı bir yol var. Arka taraftan, Evelyn'in arka bahçesinden çıkmışlardır. Komşular arasındaki çiti takip edersen, iki dakikada varırsın."

"Sence orada kaç adam vardı?"

"Olay yerinde üç ceset var zaten. Bir yaralı B negatif var, bir de en az bir sağlam adam. Evelyn'in direnmeden ikinci bir yere götürülmesine imkân yok. Kurşunlanmayı bile göze alırdı. Onu bağlayacak ya da bastırarak birinin olması şart."

Will, Evelyn'i kolaylıkla yaralamış ya da öldürmüş, cesedini de götürmüş olabileceklerini eklemeyi gerekli görmedi. "Parmak izleri geldiğinde, kesin olarak öğrenmiş oluruz. Her biri bir şeye dokunmuş olmalı."

Amanda apansız konuyu değiştirdi. "Faith'le hiç annesi hakkında yaptığın soruşturmada bahsettiniz mi?"

"Pek sayılmaz. Mesela ona hiç banka hesabından bahsetmedim, bahsetmenin anlamı da yoktu. Benim haksız olduğumdan emin. Çok kişi de aynı şeyi düşünüyor. Soruşturmam hiç mahkemeye götürülmedi. Evelyn bütün haklarıyla emekliye ayrıldı. Onun için, varılması güç bir sonuç değildi."

Amanda sanki onaylıyormuş gibi başını salladı. "Bagajdaki adam, senin Evelyn'in erkek arkadaşı dediğin. Biraz da ondan bahsedelim."

"Market poşetlerini taşıması için, kişisel bir ilişkileri olması gerekir."

"Burası doğru."

Will adamı düşündü. Başının arkasından vurulmuştu. Kayıp olan tek eşyası cüzdanıyla kimliği değildi. Ceptelefonu da yoktu. Mrs. Levy'nin çektiği fotoğrafta görülen ağır altın saatin yerinde de yeller esiyordu. Giysileri özelliksizdi: Ortopedik Dr. Scholl's tabanlıkları Nike ayakkabılar, J. Crew marka blucin, ütöleme zahmetine katlanmadığına bakılırsa, dünya kadar para saymış olması gereken bir Banana Republic tişört. Çenesindeki siyah keçi sakalında gri kıllar vardı. Parlak kellesindeki birkaç saç iddialı bir üslup gösterisinde bulunmaktan çok erkeklere özgü bir kelliği gizlediğini gösteriyordu. Kolundaki Los Texicanos yıldızının dışında, orta yaş buhranı geçiren bir borsacı da olabilirdi.

Amanda, "Narkotikle konuştum," dedi. "Asyalıların toz kokain ticaretine girmeye çalışmalarıyla ilgili bir iki söylenti duymuşlar. SMA'nın yıkılmasından beri, o piyasa boştaymış."

SMA, ya da Siyah Mafya Ailesi. Arada Detroit'in bulunduğu, Atlanta'dan Los Angeles'a kadar uzanan bölgenin bütün kokain ticareti bir zamanlar onların elindeydi. "Büyük miktarlarda paradan bahsediyoruz. Aile her yıl yüzlerce milyon dolar kazanıyormuş."

"İşin başında hep Los Texicanos oldu. Onlar malı buluyor, dağıtımıyla ilgilenmiyor. Oyunu oynamanın akıllıca bir yolu. Bunca yıl ayakta kalmalarının nedeni de bu. Charlie ırklar hakkında ne düşünürse düşünsün, gelen para yeşil oldukça, satıcının siyah, kahverengi ya da kızıl olması adamların umurunda değil."

Will esaslı bir uyuşturucu işiyle hiç ilgilenmemişti. "Örgüt hakkında fazla bilgim yok."

"Los Texicanos ilk defa 1960'ların ortasında, Atlanta Cezaevi'nde görüldü. O zamanın nüfus yapısı neredeyse bugünkünün tam tersiydi: Yüzde altmış beyaz, yüzde otuz siyah. Crack kokain bu dengeyi bir gecede altüst etti. Karışık otobüs uygulamasından daha hızlı sonuç verdi. Hapishanede hâlâ sadece bir avuç Meksikalı vardı ve gırtlaklarının kesilmesini önlemek için güç birliği yaptılar. Bu işler nasıldır, iyi bilirsin."

Will başını salladı. İrlandalı, Yahudi, İtalyan olsun, ya da başkaları olsun, Amerika'da her çete hayatta kalmak için bir araya gelen azınlık gruplarından doğmuştu. Kendilerine yapılanların daha beterini yapmaya başlamaları genellikle iki yılı bulurdu. "Yapısı nasıl?"

"Oldukça gevşek. Kimse MS-13 gibi bir örgüt şeması çizemez." Çoğu yerde dünyanın en tehlikelisi olarak tanımlanan çeteden bahsediyordu. Örgüt yapıları askeri yapıya benziyordu ve sadakatleri öylesine korkunçtu ki, içlerine başarıyla sızılamamıştı.

Amanda açıklamayı sürdürdü: "Los Texicanos ilk yıllarda her gün gazetelerin baş sayfasını süslüyordu, bazen hem sabah, hem de akşam baskılarını. En belirgin özellikleri çocukları damgalamalarıydı. Yollarına çıkanların peşine düşmekle yetinmezler,

hesabı oğluna, kızına, yeğenine keserlerdi. Önce alınlarına yatay bir çizik atar, sonra da burnundan çenesine kadar yararlardı.”

Will farkında olmadan çenesi boyunca uzanan yara izine dokundu.

“Atlanta Çocuk Katliamı soruşturması sırasında, Los Texicanos’un listemizin başında yer aldığı bir dönem vardı. Çok önceleriydi, 79 sonbaharı. Fulton, Cobb ve Clayton arasındaki kıdemli irtibat görevlisinin övülen yardımcısıydım. Evelyn Atlanta görev timindeydi, çoğu zaman kahve getirirdi; anne babalarla konuşma zamanı gelinceye kadar. Sonra her şey onun üzerine kaldı. Genel kanı, Los Texicanos’un daha kapsamlı bir mesaj göndermeye çalıştığıydı. Şimdi gülünç geliyor, ama o dönemde onlardır diye umuyorduk.” Sinyal verip şerit değiştirdi. “O zamanlar dört yaşında falandın, onun için hatırlamazsın, ama çok gergin dönemlerdi. Bütün metropol dehşet içindeydi.”

Yaşını bildiğine şaşırarak, “Öyle görünüyor,” dedi.

“En tepedeki Los Texicanos’lardan birinin bir iç mücadele sonunda devrilmesi Çocuk Katliamı’ndan kısa süre sonraydı. Birbirlerine kenetlenmiş insanlardı. Neler olduğunu, yerine kimin geçtiğini hiç öğrenemedik, ama yeni adamın daha ticarete yönelik olduğunu biliyorduk. Şiddet adına şiddet kesildi. En riskli bölümünden vazgeçerek önceliği işe verdi. Sloganı kokain akışını sürdürmek ve sokakta kan akmasını önlemektir. Yeraltına girdikten sonra, onları görmezden gelebildiğimiz için mutluyduk.”

“Şimdi başlarında kim var?”

“Bildiğimiz tek isim, Ignatio Ortiz. Çetenin görünen yüzü, o. İki kişi daha var, ama ikisi de inanılmayacak kadar düşük profil sergiliyor, üçünü asla aynı yerde bir arada göremezsin. Sen sormadan söyleyeyim, Ortiz kasıtsız cinayet girişiminden şartlı tahliyesiz yedi yıl hüküm giydi, şu sıralar Phillips Eyalet Cezaevi’nde üçüncü yılını dolduruyor.”

“Girişimi mi?” Pek gangsterliği çağrıştırır bir söz değildi.

“Eve gelmiş ve karısını kardeşiyle çarşafaların altında bulmuş. Denilene göre, bilerek karavana atmış.”

Will, Ortiz’in işi hapisten idare etmekte zorlanmadığını tahmin etti. “Konuşmaya değer biri midir?”

"Konuşmak için nedenimiz olsa bile, müvekkilinin en iyisini yapmaya tutkun, ortalama bir işadamı olduğunu iddia eden avukatı olmadan bizimle asla bir odada oturmaz."

"Daha önce hiç tutuklanmamış mı?"

"Gençken birkaç kez, ama önemli bir suçtan değil."

"Yani, çete hâlâ radar ekranında, demek istiyorsun?"

"Gençleri yetiştirmek için arada bir yeryüzüne çıkarlar. Geçen yıl Buckhead'deki Babalar Günü cinayetini hatırlıyor musun?"

"Çocuklarının gözü önünde gırtlak doğranan adamdan mı bahsediyorsun?"

Amanda başını salladı. "Otuz yıl önce olsa, çocukları da öldürürlerdi. İnsan, yaşlandıkça daha yufka yürekli olduklarını söyleyecek neredeyse."

"Buna pek yumuşama denemez."

"Hapishane içinde, Mexicanos'lar gırtlak kesiciler olarak bilinir."

"Bagajdaki beyfendi besin zincirinde yükseklerde bir yerde."

"Bunu nereden çıkarıyorsun?"

"Sadece tek bir dövmesi var." Genç çete üyeleri hayatlarını aydınlatmak için genellikle vücutlarını tuval olarak kullanır, her cinayet için gözlerinin altına gözyaşı dövmeleri yaptırır, hapiste yattıklarını göstermek için dirseklerine ve omuzlarına örümcek ağları çizdirir. Dövmeler hep tükenmez kalemlerden çekilen ve "kodes mürekkebi" adı verilen mavi mürekkeple boyanır ve hep bir öykü anlatırdı. Tabii eğer öykü anlatılamayacak kadar aşağılık değilse.

Will, "Temiz bir beden para, güç, denetim demektir," dedi. "Bizim bey daha yaşlı, muhtemelen altmışlarının başında. Bu da onu Mexicanos'ların zemin katına oturtur. Yaşı, bir onur madalyası. Bu, uzun bir ömür vaat eden cinsten bir hayat tarzı değil."

"Aptallık ederek yaşlanamazsın."

"Bir çetede bulunarak da yaşlanamazsın."

"Tek umudumuz, kimliğini buldukları zaman Atlanta polisinin bu bilgiyi bizimle paylaşması."

Will, Amanda'ya baktı. Kadın gözlerini önündeki yola dikmişti. Amanda'nın adamın kim olduğunu bildiği, Mexicanos hiyerarşisinde oynadığı rolden haberdar olduğu yönünde rahatsız

edici bir his duyuyordu. Mrs. Levy'den aldığı fotoğrafı katlayıp cebine koyuşunda bir şey vardı ve Will Amanda'nın öyküsünü kendine saklaması için yaşlı kadına bir çeşit şifreli bir mesaj verdiğinden de emin gibiydi.

Amanda'ya, "Hiç AC/DC dinler misin?" diye sordu.

"Hiç AC/DC dinleyecek birine benziyor muyum?"

"Metal grubu." Müzik tarihinin en çok satan albümlerinden birini yaptıklarını söylemeye kalkmadı. "Adamların 'Back in Black' diye bir parçası var. Faith evin önüne geldiğinde o parça çalıyormuş. Evdeki CD çalara baktım. Evelyn'in koleksiyonunda o parça yoktu ve çıkardığım CD tepsisi de boştu."

"Ne var bunda?"

"Daha ne olsun? Geri dönmek... Siyahlar giymek... Grubun ilk solistinin bir alkol ve uyuşturucu âleminde ölmesinden sonra kaydedilmiş."

"Birilerinin bir klişe yüzünden ölmesi her zaman acıdır."

Will parçanın ezbere bildiği sözlerini düşündü. "Diriliş hakkında. Değişim. Kötü bir yerden geri gelip seni küçümsemiş ya da alaya almış olabilecek kişilere artık bunu kabul etmeyeceğini söylemek. Artık kafan sağlam gibi. Siyah giyiyorsun. Kötü birisin. Direnmeye hazır." Birden, ergenken plağı neden eskittiğini hatırladı. "Böyle bir şey işte." Yutkundu. "Başka anlamlara da gelebilir."

Amanda'nın tek tepkisi, "Hmm," oldu.

Will parmaklarıyla dirseklikte trampet çalmaya girişti. "Evelyn'le nasıl tanışmıştın?"

"Birlikte zenci okuluna gittik."

Will neredeyse küçükdilini yutuyordu.

Amanda sık kullanıldığı kesin olan yanıtının etkisini görünce kıkırdadı. "Taş devrinde öyle denirdi – Zenci Kadınların Trafik Okulu. Kadınlar erkeklerden ayrı eğitim görürdü. Bizim işimiz parkmetreleri kontrol etmek ve yanlış park etmiş arabalara celp-name yazmaktı. Bazen fahişelerle konuşabilirdik, ama ancak erkekler izin verdiği zaman, üstelik bu konuda kaba şakalar yapılırdı. Evelyn ve ben o yıl mezun olan otuz kişi içindeki tek beyazlardık." Dudaklarında sevimli bir tebessüm belirdi. "Dünyayı değiştirmeye hazırdık."

Will aklından geçeni, yani Amanda'nın gösterdiğinden çok daha yaşlı olduğunu söyleyecek kadar aptal değildi.

Ne var ki, öteki düşüncelerini okumuş olmalıydı. "Beni rahat bırak, Will. Polise '73'te katıldım. Bugün tanıdığın Atlanta'yı o sınıflardaki kadınlar dövüşerek hazırladı. Siyah memurlar 1962'ye kadar tutuklama hakkına bile sahip değildi. Karakol binaları yoktu. Birileri onları hatırlayıp çağırana kadar Butler Caddesi'ndeki YMCA lokaline takılmak zorundaydılar. Kadın olmak daha da beterd. İki çizik, üçüncüsü de başının üzerinde sallanırdı." Sesinde görkemli bir tını vardı. "Her gün, etrafındaki her şey yanlıışken, sen doğrusunu yapmaya çabalardın."

"Evelyn ve sen ateşle sınanmış gibisiniz."

"Sandığın gibi değildi."

"Anlatsana öyleyse."

Amanda yeniden, ama bu kez Will'in beceriksizliğine güldü. "Beni sorgulamaya mı çalışıyorsun, Dr. Trent?"

"Ben sadece Evelyn'in arabasının bagajında ölen eski ekol bir Texicano'yla yakın ve kişisel bir ilişkisi olduğu gerçeğinden neden bahsetmediğini merak ediyorum."

Amanda gözlerini önündeki yoldan ayırmadan, "Tuhaf geliyor, öyle değil mi?" dedi.

"Olanları en azından kabullenmeyeceksek, bu olayı nasıl araştıracağız?" Amanda yanıt vermedi. "Aramızda kalacak, tamam mı? Başka kimsenin bilmesi gerekmiyor. Evelyn senin arkadaşın. Bunu anlıyorum. Ben de onunla epey zamanımı geçirdim. Çok hoş birine benziyor ve Faith'i çok sevdiği de besbelli."

"Oralarda bir yerde bir de 'ama' olacak."

"Ekibin geri kalanları gibi o da para aldı. Mexicanos'ları daha o zamandan tanıyor--"

Amanda sözünü kesti. "Mexicanos demişken, Ricardo'ya dönelim."

Will bir yere vurmak arzusuyla yumruğunu sıktı.

Amanda onun bir süre sessizce kaynamasına izin verdi. "Seni çok uzun zamandır tanıyorum, Will. Bazı konularda bana güvenmen gerekiyor."

"Başka bir seçeneğim var mı?"

“Pek yok, ama bütün bu yıllar boyunca senin hakkında ve senin hesabına yatırdığım olumlu düşüncelerin kârından pay vermen için bir fırsat tanıyorum.”

Will’in içinden geçen, o kâr paylarını koymak için uygun bir yer önermekti, oysa hiçbir zaman aklına ilk geleni söyleyenlerden olmamıştı. “Bana tasmanın ucunda gezdirdiğin köpek muamelesi yapıyorsun.”

“Bu da bir yorum.” Bir süre suskun kaldı. “Hiç aklından seni koruyor olabileceğim geçti mi?”

Will yine çenesini kaşıdı, bundan yıllar önce cildinde açılan yarık izini yokladı. Genellikle içgözlemden kaçınan biri olsa da, hayatındaki bütün kadınlarla tuhaf denecek kadar işlevsiz bir ilişkisi olduğunu kör biri bile görebilirdi. Faith buyurgan bir abla gibiydi, Amanda da hiçbir zaman olmayan annelerin en beteri. Angie’nin bu ikisinin karışımı olması, aşikâr nedenlerle sarsıcı bir durumdu. Kadınlar kötü ve denetleyici olabilirdi; Angie özellikle acımasızdı, oysa Will içlerinden herhangi birinin onun gerçekten kötülüğünü isteyebileceğini bir kez bile aklından geçirmemişti. Amanda’nın haklı olduğu en az bir konu vardı: Bazen işini tehlikeye atmak pahasına da olsa, her zaman Will’i korumuştu.

Amanda’ya dönüp, “Metropol bölgesinin bütün Cadillac acentelerini aramamız gerek,” dedi. “O bay Honda kullanmıyordu. Altındaki pahalı bir araba. Sokakta o Cadillac’lardan olsa olsa bir avuç vardır. Düz vitesli olduğunu sanıyorum ki bu da bir dörtçeker için çok nadir görülür.”

Amanda’nın, “İyi fikir, hemen ayarla,” dediğini duyunca şaşırdı.

Cebine uzandı, telefonu olmadığını hatırladığında artık çok geçti. Tabancası ve kokartı da yoktu. Hatta arabası da.

Amanda frenlere pek dokunmadan çıkışa saparken telefonunu uzattı. “Sara Linton’la aranızda ne var?”

Telefonun kapağını açtı. “Arkadaşız.”

“Yıllar önce kocasıyla bir olay üzerinde çalışmışım.”

“Güzel.”

“O adamın yerini almak zordur, dostum.”

Will bilinmeyen numaraları arayıp Atlanta'daki en yakın Caddillac acentesinin numarasını sordu.

Ölüm hücrelerine giden koridorda Amanda'yı izlerken, sadece kendine de olsa, hapisane ziyaretlerinden nefret ettiğini itiraf etmek zorunda kaldı –yalnız D&C'yi değil, herhangi birini. Her tutukevine ocağın üzerinde gereğinden uzun bırakılmış, kaynayan bir tencere kıvamı veren sürekli şiddet tehdidini hissedebiliyordu. Gürültüyle, pislikle ve ölü göz bakışlarıyla başa çıkabilirdi. Dayanamadığı şey, kapatılmanın verdiği çaresizlik duygusuydu.

Tutuklular uyuşturucu ticaretini ve diğer işlerini yürütmesine yürütebiliyorlardı ya, son tahlilde insan olmalarını sağlayan temel şeyler üzerinde hiçbir söz hakları yoktu. İstedikleri zaman duş yapamıyorlardı. İzlenmeden banyoya gidemezlerdi. Her an soyulup aranabilir, ya da vücutlarının mahrem yerleri yoklanabiliyordu. İzinsiz yürüyüşe çıkamaz, kütüphaneden kitap alamazlardı. Hücreleri sürekli olarak kaçak bir şey için, bir otomobil dergisinden bir rulo diş ipine kadar her çeşit kaçak mal için aranırdı. Yemeklerini başkalarının programına göre yiyorlar, hücrelerinin ışığı başka birinin saatine göre sönüyordu. Uzak ara en kötüsü, sürekli ellenmekti. Gardiyanlar durmadan dokunuyordu –kollarını sırtlarına büküyor, sayım sırasında başlarına dokunuyor, ileriye itiyor ya da tutup geriye çekiyordu. Sahip oldukları hiçbir şey yoktu, kendi bedenleri de dahil.

Dünyadaki en korkunç koruyucu evle aynı; sadece demir parmaklıkları biraz daha fazla.

Georgia'nın en büyük hapisanesi olan D&C bir taraftan da eyaletin ceza infaz sistemine giren herkesin ana işlem merkezlerinden biri olarak görev yapıyordu. Fazlalıkları barındıran sekiz koğuşun dışında, tek veya çift ranzalı hücrelerle dolu sekiz blok vardı. Tüm eyalet tutukluları kayıt süreçlerinin parçası olarak genel bir tıbbi muayeneden, psikolojik değerlendirmeden, davranış testinden geçiyor, daha sonra da asgari, orta ya da azami güvenli cezaevine gönderilmelerini belirleyecek bir tehdit değerlendirilmesine alınıyordu.

Şansları varsa, bu değerlendirme ve sınıflandırma çalışması altı hafta kadar sürer, ardından ya başka bir cezaevine nakledilir ya da D&C'nin sürekliler bölümüne alınırlardı. O güne kadar, yirmi üç saatlik tecritte kalırlar, günde bir saatin dışında tüm zamanlarını hücrede geçirirlerdi. Hücrede sigara, kahve ya da meşrubat yasaktı. Haftada sadece bir gazete almaya izin vardı. İncil de dahil, kitap okumak yasaktı. Televizyon yoktu. Radyo yoktu. Telefon yoktu. Bir avlu vardı; mahkûmlar avluya haftada ancak üç gün, havanın izin verdiği ölçüde ve günlük bir saatlerinden kalan sürede çıkabiliyordu. Sadece uzun mahkûmiyeti olanlar ziyaretçi kabul edebiliyordu; görüşmeler ortadan kafesle bölünmüş bir odada yapılıyor, anlaşmak için tarafların diğer ziyaretçilerin seslerini bastırarak kadar bağırmaları gerekiyordu. Dokunmak yoktu. Sarılmak yoktu. Hiçbir temas yoktu.

Azami güvenlik.

Hapishanelerdeki intihar oranlarının dışarıdan üç kat yüksek olmasının bir nedeni vardı. Mahkûmlardan bazılarının dosyalarını okuyana kadar, insanın yüreği burkulurdu. Reşit olmayan kişiye tecavüz. Beyzbol sopasıyla ağırlaştırılmış fiili livata. Aile içi şiddet. İnsan kaçırma. Saldırı. Ateşli silah kullanmak. Dayak. Yaralama. Bıçaklama. Kundakçılık.

Ama gerçek kötü çocuklar ölüm hücresinde bekliyordu. Öylesine iğrenç cinayetlerden hüküm giymişlerdi ki, eyaletin onlara karşı aldığı tek önlem, ölüm cezasıydı. Bunlar, nüfusun geri kalanından tecrit edilirdi. Yaşamları, değerlendirme testlerinden geçen mahkûmlardan bile daha kısıtlıydı. Mutlak tecrit. Günde bir saat güneş ışığı yok. Ortak yemek yok. Haftada bir gün duş gitmek dışında, hücrelerini koruyan demir parmaklıkların ötesine geçmek yok. Bir başkasının sesini işitmeden günler geçebilir, başka birinin temasını hissetmeden yıllar akıp gidebilirdi.

Boyd Spivey işte burada tutuluyordu. Büyük ödüller, madalyalar almış dedektifin ölümü beklerken yaşadığı yer, burasıydı.

Ölüm hücrelerine açılan kapı arkasından kapanırken, Will omuzlarının çöktüğünü hissetti. Cezaevi tasarımı, koşan bir adamın yüz metreden tüfekle kolayca vurulabileceği geniş ve açık koridorlar öngörmüştü. Köşeler aylak aylak dolaşma hevesini

kıracak doksan derecelik keskin dönemeçlerdi. Tavanlar, sayısız terli bedenlerin sıcaklığını yakalamak için yüksek tutulmuştu. Her yerde –pencereler, kapılar, tavan ışıkları, düğmeler– teller ya da parmaklıklar.

İlkbahar olmasına rağmen, içeride ısı otuz dereceye yakındı. Will o an kalın blucinin altındaki koşu şortunun emiciliğinden pişman oldu; iki giysi bir arada kullanılmak üzere düşünülmüştü. Öte yanda Amanda, yağlı parmaklıklara ve duvarda her üç metrede bir sıralanan panik düğmelerine rağmen, kendi evindeymiş gibi rahatı. D&C'nin sürekli mahkûmları şiddet düşkünü olarak sınıflandırılmıştı. Çoğunun bilerek bir şiddet olayına katılmaktan kaybedecek hiçbir şeyi olmadığı gibi, kazanacağı çok şey olabiliirdi. GBI'nin müdür yardımcısını öldürmek herkesin koltuğunu kabartırdı. Will adamların polis öldüren polisler hakkında neler hissettiklerini bilmemekle birlikte, statülerini yükseltmek isteyen mahkûmlar için bunun pek fazla bir şey fark ettirmeyeceği kanısındaydı.

Bu nedenle, onlara eşlik etmeleri için aşağı yukarı ticari buzdolabı boyutunda iki gardiyan görevlendirilmişti. Biri Amanda'nın önünde yürüyor, ikincisi de Will'in arkasından gelerek kendini özellikle narin hissetmesine neden oluyordu. Hapishane içinde kimsenin silah taşımaya izin yoktu, yine de her gardiyanın kemerinde eksiksiz bir cephanelik takılıydı: Biber gazı, çelik coplar, en kötüsü de, buradan ancak kilitli otuz kapıdan geçilerek çıkılacağını ilan etmek ister gibi her adımda şakırdayan bir deste anahtar.

Bir köşeyi dönünce, yeni bir kilitli kapının önünde bekleyen, gri elbiseli bir adamla karşılaştılar. Daha önceki bütün kapılarda olduğu gibi, burada da pervazın üzerinde koskocaman bir kırımızı panik düğmesi vardı.

Amanda elini uzattı. "Müdür Peck, bu kadar kısa sürede bu ziyarete imkân verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Her zaman yardıma hazırız, Müdür Yardımcısı." Yıpranmış abanoz yüzüne ve arkaya taralı kırılmış yelesine kusursuzca uyan, pürüzlü bir sesi vardı. "Biliyorsunuz, sadece telefonu kaldırmanız yeterli."

"Spivey sisteme girdiği günden beri gelen ziyaretçilerinin bir çıkısını almak çok zahmet olur mu?"

Peck'in bunu bir zahmet olarak gördüğü besbelliydi, yine de durumu ustalıkla kurtardı. "Spivey dört ayrı bölümde kaldı, bir iki yere telefon etmem gerekir."

"Bu zahmete katlandığınız için nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum." Will'i işaret ederek, "Bu bay da Ajan Trent," dedi. "Gözlem odasında bulunması gerekiyor. Mahkûmla tatsız bir geçmişleri oldu da."

"Sorun değil. Haberiniz olsun, Mr. Spivey'nin idam kararı geçen hafta geldi. Eylül'ün ilk günü infaz edilecek."

"Kendi haberi var mı?"

Peck başını salladı, Will asık suratından adamın işinin bu tarafından hoşlanmadığını anladı. "Mahkûmlara ilk fırsatta elimizden geldiği kadar çok bilgi vermek taraflısıyım. Haber Mr. Spivey'yi oldukça etkiledi. Bu sürede genellikle çok uysal olurlar, ama sakın rehavete kapılmayın. Herhangi bir tehdit hissetmez, derhal kalkın ve odadan çıkın. Ona sakın dokunmayın. Kol menzilinde kalmamaya dikkat edin. Emniyetiniz için, kameralarca izleneceksiniz, adamlarımdan biri de hemen kapının önünde olacak. Bu adamların son derece hızlı hareket ettiklerini ve asla kaybedecek bir şeyleri olmadığını unutmayın."

"Ondan hızlı hareket etmem gerekecek." Sanki erkeklerin kabalasacağı bir partiye gitmeye hazırlanıyormuş gibi, göz kırptı. "Ne zaman isterseniz."

Will'i bir ötedeki gözlem odasına götürdüler. Oda küçüktü, penceresizdi, kolaylıkla depo sanılabilirdi. Bir madeni masanın üzerinde sıralanmış üç ekran, yan odadaki Boyd Spivey'yi farklı açılardan gösteriyordu. Adam yere cıvatayla tutturulduğu kesin bir iskemleye zincirlenmişti.

Spivey dört yıl önce de yakışıklı biri değildi, ama eksiklerini örtecek bir polis kasıntısıyla hareket ediyordu. Şakacı biri olarak tanınırdı, şakacı ama iyi polis: İşler kötüden betere döndüğünde sırtını dayamak isteyeceğinin biri. Dosyası takdirnamelerle doluydu. Daha düşük bir mahkûmiyet için suçunu kabul ettiği sırada bile, onunla aynı merkezde çalışıp suçlu olduğuna inanmayanlar vardı.

Şimdiyse, halindeki her şey ona “mahkûm” diyordu. Bilenmiş bir granit parçası gibi sert görünüyordu. Cildi çiçekbozuğu ve şişti. Sırtından aşağıya uzun, cılız bir atkuyruğu sarkıyordu. Kollarında ve boynunda hapishane dövmeleleri vardı. Kalın bilekleri masanın ortasına kaynakla tutturulmuş krom bir çubuğa bağlanmıştı. Ayak bileklerini kavuşturmuş, prangalarının etrafındaki zincirler düz bir çizgi oluşturacak kadar gerilmişti. Will adamın günlerini hücresinde vücut yapmakla geçirdiğini tahmin etti. Aşırı kaslı kollarının ve göğsünün üzerinde parlak turuncu üniformasının dikişleri zorlanıyordu.

Yaklaşan infaz günü açısından insanın fazla kilolu olmasının iyi mi, kötü mü olacağını düşündü. Eyalet yüksek mahkemesi göğsü alev alan bir mahkûm da dahil, elektrikli iskemleyle yaşanan bir sürü aksilikten sonra, Georgia’nın Old Sparky’yi emekliye ayırmasına karar vermişti. Artık insanlar tıraş edilmiyor, şuralarına buralarına pamuk tıklmıyor, çıtır kıvamında kızartılmıyordu; bütün bunların yerine mahkûm bir masaya bağlanıp damardan bir dizi ilaç veriliyor, ilaçlar önce soluğunu kesiyor, sonra kalbini durduruyor, en sonunda da hayatını bitiriyordu. Böylesi iri birini öldürmek için güçlü bir karışım gerekecekti.

Masanın üzerindeki minik hoparlörlerden kısık bir öksürük sesi geldi. Will ekranda, masada bir iskemle bulunmasına rağmen duvara dayanmış duran Amanda’ya bakan Boyd’u gördü.

Sesi bu boydaki bir insan için şaşılacak kadar tizdi. “Karşıma oturamayacak kadar korkuyor musun, yoksa?”

Will, Amanda’nın korktuğunu hiç göstermediğini biliyordu; bu sefer de farklı olmayacaktı. “Kabalık etmek istemem, Boyd, ama felaket kokuyorsun.”

Adam başını masaya eğdi. “Haftada sadece bir kez duşa gönderiyorlar.”

Amanda sesinde alaycı bir tınıyla, “Bak, işte buna alışılmadık bir gaddarlık denir,” dedi.

Will, Boyd’un yüzüne doğrultulmuş kameraya baktı. Adamın dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm şekilleniyordu.

Amanda iskemleye doğru yürürken, topukları beton odada yankılandı. İskemlenin demir ayakları zemine sürtündü. Oturdu,

resmiyetle bacak bacak üzerine atıp ellerini kucağında kavuşturdu.

Boyd karşısındaki kadını süzdü. "İyi görünüyorsun, Mandy."
"Meşgul olacak bir şeyler buluyorum."

"Ne gibi?"

"Evelyn'e olanları duymuşsundur."

"Burada televizyon yok."

Amanda güldü. "Buraya geldiğimi benden önce duymuş olmalısın. Burası CNN'i işinden eder."

Boyd sanki yapacağı bir şey yokmuş gibi, omuz silkti. "Faith iyi mi?"

"Harika."

"İki adamı da nalladığını duydum."

Amanda, "Birini kafasından," dedi.

"Uff." Acıyla büzülür gibi yaptı. "Emma nasıl?"

"Fıstık gibi. Yanımda bir fotoğraf getirmediğim için bağışla. Çantamı arabada bıraktım."

"Sübyancılar aşırırdı, nasıl olsa."

"Ne korkunç bir edepsizlik."

Boyd bütün dişlerini gösterecek gibi gülümsedi. Pis dövüşlerin arttığı dişler kırık, çizikti. "Faith'in kokart taktığı günü hatırlıyorum," dedi. Zincirlerini gererek arkasına yaslandı. "Evelyn elektrik feneri gibi parıltıyordu."

"Hepimiz öyle." Will birden patronunun Boyd'u arabada söylediğinden çok daha iyi tanıdığını anlayıverdi. "Sen nasılsın, Boyd? Sana burada iyi davranıyorlar mı?"

"Yeterince." Yeniden gülümsedi, sonra vazgeçti. "Dişlerimin kusuruna bakma. Yaptırmaya değmeyeceğini düşündüm."

"Kokudan daha kötü değil."

Amanda'ya utangaçça baktı. "Bir kadın sesi duymayalı uzun zaman oldu."

"Söylemesi zor, ama bu bir yıl boyunca bana bir erkeğin söylediği en güzel şey."

Boyd güldü. "Sanırım ikimiz de zor günlerden geçiyoruz."

Amanda o anın birkaç saniye daha uzamasına izin verdi.

Sonunda Boyd, "Bana kalırsa, buraya asıl ziyaret nedenine gelelim," dedi.

"Sen nasıl istersen öyle yaparız." Sesinden onunla bütün gün de konuşabileceği anlamı çıkıyordu, ama Boyd mesajı almıştı.

"Onu kim kaçırdı?" diye sordu.

"Bir grup Asyalı, diye düşünüyoruz."

Boyd'un alnı kırıştı. Turuncu tulumu ve evim dediği cehen-neme rağmen, Boyd Spivey'de hâlâ polis kalmış bir taraf vardı. "Şehirde sarının çekişi yok. Kahverengi, siyahı yeniden hizmete çağırıyor."¹

"Kahverenginin bu işte parmağı var, ama nasıl var, emin de-ğiliz."

Boyd bütün söylenenleri anladığını, ama anladıklarından ne anlam çıkaracağını bilmediğini belli etmek ister gibi başını salladı. "Kahverengi elini kirletmekten hoşlanmaz."

"Yukarıdan aşağıya bok akıyor."

"Bir işaret gönderdiler mi? Hayatta olduğunun belirtisi." Amanda başını salladı. "Onu neye karşılık bırakacaklarmış?"

"Sence?"

Boyd sessizdi.

Amanda, "İkimiz de Evelyn'in temiz olduğunu biliyoruz," dedi. "Bir misilleme olmuş olabilir mi?"

Adam önce kameraya, sonra masanın üzerindeki ellerine baktı. "Sanmam. Evelyn şemsiyenin altındaydı. Ne olursa olsun, ekipte hâlâ onun için hayatını feda etmeyecek tek kişi yoktur. İnsan aileye sırt dönmez."

Will başından beri Evelyn'in yasanın iki tarafından da korun-duğuna inanıyorken, düşüncesinin doğrulanmasından bir teselli duymadı.

Amanda, "Chuck Finn ile Demarcus Alexander'ın tahliye ol-duğundan haberin var mı?" diye sordu.

Boyd başını salladı. "Chuck güneyde kaldı. Demarcus anne tarafının yanına, Los Angeles'a gitti."

Amanda sorunun yanıtını biliyor olmasına rağmen, yine de, "Beladan uzak duruyorlar mı?" diye sordu.

"Chuck zincirlemeye sarmış gibi." Damardan eroin alıyor,

1 "San" Asyalıları, "Kahverengi" Güney Amerikalıları, "Siyah" Afrika kökenli Amerikalıları simgeliyor. (yay.n.)

ardından da kokain çekiyor, anlamında. "Sokakta ölmezse, yine kodese girecek."

"Kimsenin ayağına basmış mı?"

"Bassaydı, duyardım. Chuck filtre pamuğunu bile kullanıyor, Mandy. Bir kaşık mal için öz anasıyla yatar."

"Ya Demarcus?"

"Başının üzerinde bir ağır suç sabıkası varken, ne kadar temiz olabilirse, o kadar."

"Elektrikçi ruhsatı almak için çalıştığını duymuştum."

"Aferin ona." Boyd gerçekten memnun olmuş gibiydi. "Hump ve Hop'la konuştun mu?" Cezalarını Valdosta Eyalet Cezaevi'nde çekmekte olan Ben Humphrey ve Adam Hopkins'ten söz ediyordu.

Amanda kelimeleri tartarak, "Konuşmam gerekir mi?" diye sordu.

"Denemeye değer, ama pek bir bağlantılarının kaldığını sanmam. Dört yılları kaldı. Belaya bulaşmamaya çalışırken, hapse girmelerinde senin de payın olduğunu düşünerek sana fazla açılmazlar bence." Omuz silktili. "Benim kaybedecek bir şeyim yok."

"Tarihini söylediklerini duydum."

"Eylül'ün biri." İçinde ne kadar hava varsa, tümüyle emilmiş gibi, oda sessizliğe gömüldü. Boyd gırtlığını temizledi. Âdemelması boğazında inip çıktı. "İnsanın bakış açısını değiştiriyor."

Amanda öne doğru eğildi. "Nasıl?"

"Çocuklarımın büyümesini görmemek gibi. Torunlarımı hiç kucağıma alamamak gibi." Yeniden boğazı tıkanı. "Sokakta olmaya, kötülerini kovalamaya bayılıyordum. Geçen gün rüyasını gördüm. Baskın arabasındaydık. Evelyn yine o salak parçayı çalıyordu, hangisi olduğunu hatırladın mı?"

"Would I Lie to You?"

"Annie Lennox. Buz gibi. Uyandığımda, hâlâ kulağımda çınılıyordu. Hâlâ kafamda zonkluyordu, oysa ne zamandır –kaç yıl oldu? Dört?– müzik sesi duymamıştım." Başını üzüntüyle salladı. "Uyuşturucu gibi, öyle değil mi? O kapıyı yüklenip kırıyorsun,

bütün pisliği temizliyorsun, sonra ertesi günü uyanıp, aynı şeyi baştan yapıyorsun." Ellerini zincirlerinin izin verdiği ölçüde yana açtı. "Bunun için bize para mı veriyorlardı? Aslında bizim vermemiz gerekirdi."

Amanda başını salladı, Will ise adamların karşılığını almak için bir sürü başka yol bulduğunu düşünüyordu.

"İyi bir adam olduğum sanılıyordu. Ama burası..." Odada çevresine bakındı. "İnsanın ruhunu karartıyor."

"Belaya bulaşmasaydın, çoktan çıkmış olurdun."

Boyd boş gözlerle Amanda'nın arkasındaki duvara baktı. "Banda almışlar –o heriflerin peşini bırakmamamı..." Dudaklarında beliren tebessümde mizah falan değil, sadece karanlık ve kaybolmuşluk vardı. "Zihnimde bu iş bambaşka bir şekilde geçiyordu, ama mahkemede gösterdiler. Bantlar yalan söylemez, değil mi?"

"Söylemez."

Konuşabilmek için gırtlığını art arda iki kere temizlemesi gerekti. "Gardiyanı yumruklarıyla döven birisi vardı, adamın kafasına havlusunu saran biri. Gözleri ucube gösterisinde gibi parlıyor. Kahrolası bir hayvan gibi bağılıyor. Bana sokaklarda geçirdiğim bütün o zamanı düşündürdü. Nalladığım bütün o herifleri, canavar olduklarına inandığım bütün adamları, sonra da banttaki adama bakınca, gardiyanı izleyip yakalayan canavara bakınca, ben olduğumu anladım." Sesi fısıltıya dönüştü. "Adamı döven, bendim. O ikisini öldüren, bendim –ne uğruna? Beni asıl sarsan, bu oldu: Bütün o yıllar boyunca savaştığım ne varsa, o oldum." Burnunu çekti. Gözlerinde yaş vardı. "Nefret ettiğine dönüşüyorsun."

"Bazen."

Will, Boyd'un öldürdüğü insanlar mı, yoksa kendisi için mi üzüldüğünü kestiremedi. Muhtemelen, her ikisinin karışımıydı. Herkes eninde sonunda öleceğini bilirdi, ama Boyd Spivey öleceği günü ve saati öğrenmişti. Yöntemi biliyordu. Son yemeğini ne zaman yiyeceğini, kenefe son ne zaman gideceğini, son duayı ne zaman edeceğini biliyordu. Sonra onu almaya gelecekler, o zaman ayağa kalkmak ve başını son kez koyacağı son yere kendi ayaklarıyla gitmek zorunda kalacaktı.

Konuşmadan önce gırtlığını yeniden temizlemek zorunda kaldı. "Sarı'nın anayola el attığını duydum. Chambodia'da, Ling-Ling'le konuşsan iyi olur." Will adamın adını çıkaramamakla birlikte, Chambodia'nın Buford otoyolunun Chamlee kent sınırları içinde kalan bölümünü ifade ettiğini biliyordu. Güney Amerikalı ve Asyalı göçmenlerin Mekke'si. "Sarıya öyle kafadan gidemezsin. Davet edilmeden, imkânsız. Ling-Ling'e söyle, Spi-vey reklam yapmasın dedi, de. Sırtını kolla. Bana kalırsa, bu iş kontrolden çıkıyor gibi."

"Başka?"

Will, Boyd'un dudaklarının oynadığını gördü, ama söylediğini anlamadı. Yanındaki gardiyana "Ne dediğini duydun mu?" diye sordu.

Gardiyan başını salladı. "Hiç anlamadım. 'Amin' ya da onun gibi bir şeydi."

Will, Amanda'nın tepkisini kolladı. Başını sallıyordu.

"Pekâlâ." Boyd'un sesi görüşmenin bittiğini anlatıyordu. Gözleriyle iskemlesinden kalkan Amanda'yı izledi. "En çok neyi özlüyorum, biliyor musun?"

"Neyi?"

"Bir hanım içeri girerken ayağa kalkmayı."

"Her zaman nazik biriydın."

Boyd kırık dişlerini göstererek gülümsedi. "Kendine dikkat et, Mandy. Evelyn'in evine, bebeklerine dönmesini sağla."

Amanda masanın çevresinden dolaşıp mahkûmun birkaç adım ötesinde durdu. Will midesinin kasıldığını hissetti. Yanındaki gardiyan gerildi. Korkulacak bir şey yoktu. Amanda elini Boyd'un yanağına koydu, sonra da odadan çıktı.

"Tanrım!" Gardiyan soluğunu boşalttı. "Manyak orospu."

Will adamı, "Kendine gel," diye uyardı. Amanda manyak bir orospu olabilirdi, ama onun manyak orospusuydu. Kapıyı açtı ve koridorda Amanda'yla buluştu. Kameralar onun üzerine dönük olmasa da, daracık, havasız odada terlediğini görebiliyordu. Belki de onda bu etkiyi yapan, Boyd'du.

İki gardiyan yerlerini almış, Amanda ile Will'in yanlarına dikilmişti. Omzunun üzerinden bakınca, elleri ve bacakları zincirli

Boyd'un koridorda ayaklarını sürüyerek götürüldüğünü gördü. Yanında sadece bir gardiyan, elini mahkûmun koluna öylesine atmış bir kişi vardı.

Amanda döndü. Köşeyi dönüp gözden kayboluncaya kadar Boyd'u izledi. Sonunda, "Old Sparky'yi geri getirmelerini istememin nedeni, bunun gibiler," dedi.

Gardiyanlar koridor duvarlarında yankılanan güçlü kahkahalar attı. Amanda Spivey'ye oldukça yumuşak davranmıştı ve şimdi adamlara bunun sadece bir tiyatro olduğunu anlatmak zorundaydı. Minik odadaki davranışı epey inandırıcıydı. Will bile bir anlığına kanmıştı, oysa ölüm cezasından söz ettikleri bir seferinde, Amanda'nın tek şikâyetinin insanı yeterince hızlı öldürmemesi olduğunu hatırlıyordu.

Gardiyanlardan biri, "Hanımefendi?" dedi. Koridorun ucundaki kapıyı gösteriyordu.

"Teşekkürler." Adamın peşinden dışarıya çıktılar. Amanda saatine baktıktan sonra Will'e, "Dörde geliyor," dedi. "Şansımız varsa, Atlanta'ya bir buçuk saatte döneriz. Valdosta buradan iki buçuk saat güneyde, ama bu trafikle en az dört saat sürer. Ziyaret saatinde asla varamayız. Tamam, bir iki kişiyi arayabilirim, ama cezaevi müdürünü tanımıyorum, üstelik tanısam bile, gecenin o saatinde iki azami güvenlik mahkûmunu hücrelerinden çıkaracak kadar aptal olduğunu sanmam." Hapishaneler rutin temelinde işler ve o rutini değiştirecek her şey şiddeti alevlendirecek bir kıvılcım olabilir.

Will, "Hâlâ soruşturmayla ilgili dosyaları gözden geçirmemi istiyor musun?" diye sordu.

"Tabii. Bunu sanki Evelyn Mitchell'ın zoraki emekliliğine yol açan soruşturmadan bahsedecekleri konusunda en ufak bir kuşku yokmuş gibi söylüyordu. "Yarın sabah beşte büroma gel. Valdosta'ya giderken soruşturma hakkında konuşuruz. Gidiş dönüş, yaklaşık altı saat sürer. Ben ve Adam'la konuşmak yarımşar saati aşmaz – tabii eğer konuşturlarsa. Böylece en geç öğle vakti kente döner, Miriam Kwon'la konuşuruz."

Will çamaşırlıktaki ölü çocuğu neredeyse bütünüyle unutmuştu. Kesinlikle hatırladığı bir şey varsa, o da Amanda'nın

Boyd Spivey'yi, adamın ona Mandy diyeceği kadar iyi tanıdığı gerçeğini atlamış olmasıydı. Buradan Ben Humphrey ile Adam Hopkins'in de aynı samimiyeti paylaştığını çıkarıyor, Amanda'nın bir kez daha soruşturma içinde kendi soruşturma-sını yürüttüğü sonucuna varıyordu.

Amanda, "Chuck Finn ile Demarcus Alexander'a erişebilmek için Memphis ve Los Angeles'taki şartlı tahliye yetkililerine telefon edeceğim," dedi. "Tek yapabileceğimiz, bir mesaj gönderip Evelyn'in başının belada olduğunu bildirmek ve konuşmak isterlerse dinlemeye hazır olduğumuzu söylemek."

"Hepsi Evelyn'e çok sadıktı."

Gardiyanın anahtarını bulması için kapının önünde durdular. "Evet, öyleydiler."

"Ling-Ling kim?"

"Oraya da geleceğiz."

Will konuşmak için ağzını açtı, ama daha önce tiz bir alarm sesi havayı deldi. Acil durum ışıkları yanıp sönmeye başladı. Gardiyanlardan biri Will'in koluna yapıştı. İçgüdüğü üstün geldi ve Will dönüp adamdan uzaklaştı. Amanda da aynı tepkiyi göstermekle birlikte, o kadarıyla yetinmedi. Topuklarını karoların üzerinde öttürerek koridorda koşmaya başladı. Will peşine düştü. Köşeyi dönünce, orada donup kalmış Amanda'ya toslamayı son anda önledi.

Amanda konuşmadı. Soluğu kesilmedi, çılgılık da atmadı. Sadece Will'in koluna yapıştı, tırnaklarını tişörtünün ince kumaşına sapladı.

Boyd Spivey koridorun ucunda yatıyordu, ölmüştü. Baş vü-cuduyla olmayacak bir açıdaydı. Yanındaki gardiyanın boğazında derin bir yarık vardı. Will adamın yanına koştu. Dizlerinin üzerine çöktü ve kanı durdurmak için iki elini yaraya bastırdı. Çok geç kalmıştı. Kan dengesiz bir hale gibi, yere aktı. Adamın Will'e dönük gözlerinde şaşkınlık okunuyordu, sonrasında da hiç.

Faith eve yaklaşınca otomobili yavaşlattı. Son altı saati durmadan annesinin evinde olanları başından sonuna kadar anlatmakla geçirmiş, tekrar tekrar aynı şeyleri şöylerken avukatı, sendika temsilcisi, üç Atlanta polisi ve GBI'den bir özel ajan sorular sormuş, notlar almış, işin özünde kendini bir katil gibi hissettirmişlerdi. Bir bakıma, annesinin kaçırılmasına neden olan neyse, Faith'in de o işe karıştığına inanmaları mantıklıydı. Evelyn polis olarak çalışmıştı. Faith de polisti. Evelyn bir adamı vurup öldürmüştü. Faith ise iki kişiyi –iki tanığı– hem de soğukkanlılıkla. Evelyn kayıptı. Faith de masanın öbür tarafında oturuyor olsa, aynı soruları soracağı hemen hemen kesindi.

Düşmanı var mıydı? Hiç rüşvet almış mıydı? Hiç yasadışı bir şey yapma teklifiyle karşılaşmış mıydı? Gözlerini yumması için hiç para ya da armağan kabul etmiş miydi?

Oysa Faith masanın o yanında değildi ve beynini ne kadar kazırsa kazısın, birilerinin annesine kötülük yapmak istemesi için tek bir neden bile bulamıyordu. Sorgu odasında tıklı kalmanın en kötü yanı da, tıklayarak geçen her saniyenin Faith'e beş sağlam polis yetkilisinin annesini aramak yerine bu havasız odada zamanlarını boşa harcadıklarını hatırlatmasıydı.

Bunu kim yapmış olabilir? Evelyn'in düşmanı var mı? Adamlar neyin peşinde?

Faith sorgu başladığı sırada ne kadar bilgisizse, soruların yanıtlarından da o kadar habersizdi.

Arabayı evin önündeki kaldırımın dibine çekti. Hayatında şimdiye kadar hiç olmayacak bir şey, evin bütün ışıkları yanıyor, ev bir Noel dekoru gibi duruyordu. Çok pahalı bir Noel dekoru. Dört otomobil vardı. Evelyn Malibu'yu aldığı zaman Jeremy'ye sattığı eski İmpala tanıdıktı, ama iki kamyonet ile siyah Corvette'i daha önce hiç görmemişti.

Otomobil durunca huzursuzlanan Emma'yı "Şşşt," diyerek susturdu. Tüm yasalara ve en temel sağduyuya meydan okumuş,

Emma'yı yanındaki koltuğa yerleştirmişti. Mrs. Levy'nin evinden buraya olan yol kısa olsa da, bebeğini yanında tutmasının nedeni tembellikten çok ihtiyacı. Emma'yı kucağına alıp sarıldı. Göğsünün üzerinde, bebeğin yüreği yatıştırıcı bir ahenkle çarpıyordu. Solukları, kutudan çekilen kâğıt mendiller gibi, hafif ve tanıdıktı.

Faith annesini istiyordu. Başını Evelyn'in omzuna dayamak, o sırtım gibi eller sırtını sıvazlarken, kulağına her şeyin yoluna gireceğinin fısıldanmasını istiyordu. Annesinin Jeremy'ye uzun saçları nedeniyle takılmasını, Emma'yı dizlerinin üzerinde hoplatmasını seyretmek istiyordu. Her şeyin ötesinde, bugünün nasıl felaket bir gün olduğunu annesine anlatmayı, ona bir avukata ihtiyacı olmadığını söyleyen sendika temsilcisine mi inanacağını, yoksa sendika temsilcisinin Atlanta polisiyle fazla içli dışlı olduğunu anlatan avukatı mı dinleyeceğini sormayı özlüyordu.

Emma'nın ensesinden aşağıya, "Aa, Tanrım," diye soludu. Annesine ihtiyacı vardı.

Gözlerine yaş doldu, belki de ilk kez kendine engel olmadı. Saatler önce, annesinin evine ayak bastığı andan bu yana ilk kez yalnızdı. Parçalanıp yıkılmak istedi. Yıkılmaya *ihtiyacı* vardı. Oysa Jeremy de annesini istiyordu. Faith'in güçlü olmasını istiyordu. Anneannesini sapasağlam, capcanlı geri getireceğini söyleyen annesine inanması gerekiyordu.

Arabalara bakınca, içerde oğluyla birlikte bekleyen en az üç polis olmalıydı. Onu merkezden aradığında, Jeremy ağlamıştı -anneanesi kadar annesi için dehşete düşmüş, kaygılı, şaşkın. Amanda'nın uyarısını hatırladı. Mrs. Levy'nin salonunda dururken Amanda'nın ona sarılmasına değil de, fısıltıyla uyarısına şaşırmıştı: "Kendini toparlaman için iki dakikan var. O adamlar seni ağlarken görürse, meslek hayatının sonuna kadar bir işe yaramaz bir kadın olarak kalırsın."

Faith bazen Amanda'nın çok uzun zaman önce başlamış bir savaşa katıldığını düşünür, kimi zaman da patronunun haklı olduğunu fark ederdi. Gözlerini ellerinin tersiyle sildi. Arabanın kapısını açtı, çantasını boş omzuna astı. Emma soğuk havadan etkilenerек kıpırdadı. Faith battaniyesini omuzlarına çekti,

dudaklarını bebeğinin başına bastırdı. Çocuğun cildi sıcacıktı. Araba yolunda yürürken, incecik saçları Faith'in dudaklarını gıdıklıyordu.

Yatmadan önce yapması gereken her şeyi düşündü. Koşullar ne olursa olsun, evin toparlanması lazımdı. Emma'nın yatırılması gerekiyordu. Jeremy içinin rahatlatılmasını isteyecek, büyük olasılıkla yemek de bekleyecekti. Bir ara abisi Zeke'le konuşmak zorundaydı. Eğer bu dünyada insaf diye bir şey varsa, Zeke şu anda Almanya'dan uçağa binmiş, Atlas Okyanusu üzerinde bir yerde olur, onunla hemen bu akşam konuşmak zorunda kalmazdı. İlişkileri hiçbir zaman kusursuz olmamıştı. Tanrı'ya şükür telefon konusunu Amanda halletmişti; yoksa Faith Atlanta polisine ifade vermek yerine öğleden sonranın büyük bölümünü Zeke'e bağırarak geçirdi. Ön basamakları tırmanırken bir nebze rahatlık hissetti. Son altı saatte yaşadıklarını bile çekici gösterebilecek tek şey, abisiyle konuşma tehdidiydi. Tokmağa uzandığı sırada kapı ardına kadar açıldı.

"Ne cehennemdeydin?"

Faith abisi Zeke'i görünce, şaşırdı. "Sen nasıl?"

"Ne oldu, Faith? Neler becerdin?"

"Nasıl?" Cümleyi tamamlamayı beceremiyordu bir türlü.

"Hey ahbab, uza biraz." Jeremy dayısını itip geçti, Emma'yı Faith'in kucağından aldı. "Sen iyi misin anne?"

Oğluna, "İyiyim," dedi ama akli Zeke'deydi. "Almanya'dan mı geldin?"

Yanıtı Jeremy verdi. "Artık Florida'da oturuyor." Uzanıp anesini evin içine çekti. "Bir şey yedin mi? İstersen, bir şeyler hazırlayabilirim."

"Evet... Hayır, demek istiyorum." Bir an Zeke için kaygılanmaktan vazgeçip, dikkatini oğluna verdi. "Ya sen? Sen nasılsın?"

Başını sallasa da, oğlanın bir cesaret maskesi takınmaya çalıştığını anladı.

Oğlunu kendine çekmek istedi, ama Zeke her hareketlerini izlediği için olacak, Jeremy yerinden kıılmıdamadı. "Bu gece burada, yanımda kalmanı istiyorum."

Jeremy omuz silkti. *Lafı bile olmaz.* "Tabii."

“Onu geri getireceğiz, Jaybird¹. Söz veriyorum.”

Jeremy kucagındaki Emma’ya baktı, kollarında muncıkladı. “Jaybird,” Evelyn’in taktığı, bütün ilkokul işitip de onu ağlatana kadar alay ettiği takma adıydı. “Telefon ettiğinde Mandy Teyze de aynı şeyi söyledi,” dedi. “Anneannemi geri getireceğini söyledi.”

“Biliyorsun, Mandy Teyze yalan söylemez.”

Çocuk şakayla karşılık vermeye çalıştı. “Onları yakaladığında adamların yerinde olmak istemezdim.”

Faith elini Jeremy’nin yanağına uzattı. Orada hiç alışamayacağı bir şey, kirli bir sakal vardı. Küçük oğlu ondan uzun olsa da, o kadar güçlü olmadığının farkındaydı. “Anneannen çetin cevizdir. Mücadeleci biridir, bilirsin. Sana dönmek için ne gerekiyorsa yapacağını da biliyorsun. Bize dönmek için.”

Zeke iğrenmiş gibi bir ses çıkarınca, Faith oğlunun omzu üzerinden ona kötü kötü baktı. Jeremy, “Victor telefon etmeni istedi,” dedi. “Victor’u hatırlıyorsun, değil mi?”

Victor Martinez şu anda dünyada konuşmak isteyeceği son kişiydi. Oğluna dönüp, “Emma’yı benim yerime yatırır mısın?” dedi. “Giderken de ışıklardan bazılarını söndür. Georgia Power bütün maaş çekimi almasa da olur.”

“Dedem gibi konuştun.”

“Haydi, git.”

Jeremy gitmekte gönülsüz, Zeke’e baktı. İçgüdüğü hep Faith’i korumak olmuştu.

“Haydi,” dedi oğluna, usulca merdivene doğru itti.

Zeke en azından Jeremy’nin duyma menzili dışına çıkmasını beklemek inceliğini gösterdi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak zaten oldukça iri görüntüsünü daha da şişirdi. “Anne-nemi nasıl bir kargaşanın içine soktun?”

“Ben de seni gördüğüme sevindim.” Abisini iterek geçti, koridordan mutfağa doğru yürüdü. Jeremy’ye söylediğinin aksine, saat ikiden beri dişe dokunur bir şey yememiş ve başında bir şeylerin yolunda gitmediğini anlatan o bilindik zonklamayla mi-desinde bir bulantı hissetmeye başlamıştı.

1 Jaybird: Alakarga. (ç.n.)

“Anneme bir şey olursa–”

“Evet, Zeke?” Dönüp abisiyle yüz yüze durdu. Her zaman zorbalık edip insanları sindirmeye çalışmıştı ve onu durdurmanın tek yolu, yüzleşmekti. “Ne yaparsın bana? Taşbebeklerimi mi atarsın? Yoksa bir tarafımı mı yakarsın?”

“Ben–”

“Son altı saatimi annemi kaçırıtığımı, ardından da bir dizi cinayet işlediğime inanan salaklar tarafından sorgulanmakla geçirdim. Şimdi abim olacak salaktan aynı safsatayı dinlemeye hiç mi hiç niyetim yok.”

Tekrar döndü ve mutfığa girdi. Mutfak masasının başında kızıl saçlı genç bir adam oturuyordu. Ceketini çıkarmıştı. Taktik tipi kılıfından bir Smith&Wesson MP siyah bir dil gibi uzanıyordu. Kayışlarını göğsüne sıkıca dolamış, gömleğini şişirmişti. Faith’in bağırarak söylediği son sözleri duymazdan geliyor, bir gün önce postadan çıkan Lands’ End kataloğunu karıştırıyordu. Genç kadın mutfığa girince ayağa kalktı. “Ajan Mitchell, ben APD rehine pazarlık görev timinden Derrick Connor,” dedi.

Sesinde bir gerçek tınısı olduğunu umarak, “Burada olduğunuz için teşekkür ederim,” dedi. “Hiç telefon gelmedi, değil mi?”

“Hayır, efendim.”

“Herhangi bir bilgi?”

“Hayır, efendim. Gelir gelmez, ilk öğrenen siz olacaksınız.”

Faith bu söylenenden çok kuşkuluydu. Kızıl kafa buraya telefonları dinlemek için gelmemişti. Omzu kalabalıklar aksine karar verene kadar, Faith başının üzerinde kara bir bulutla dolaşacaktı. “Burada başka bir memur daha var mı?”

“Dedektif Taylor. Etrafı kontrol ediyor. İsterseniz, gidip–”

“Şu anda sadece biraz yalnız kalmak istiyorum.”

“Nasıl isterseniz, efendim. İhtiyacınız olursa, hemen kapının dışında olacağım.” Kayar cam kapıdan çıkmadan önce Zeke’i başıyla selamladı.

Faith masanın başına otururken homurdandı; günün büyük bölümünü oturarak geçirmiş olmasına rağmen, sanki saatlerdir ayakta durmuş gibiydi. Zeke’in kolları hâlâ göğsünün üzerinde

kavuşturulmuştu. Sanki Faith fırlayıp kaçmayı deneyecekmiş gibi, kapının çıkışını tıkıyordu.

Abisine, "Hâlâ Hava Kuvvetleri'nde misin?" diye sordu.

"Dört ay önce Eglin'e atandım."

Tam Emma'nın doğduğu günler. "Florida'da mı?"

"Son baktığımda, öyleydi." Kız kardeşinin sorularının öfkesini kızıştırdığı belliydi. "Clairmont'daki VA hastanesinde iki haftalık bir çalışmanın tam ortasıdayım. Tam zamanında kentte bulunmam iyi olmuş, yoksa Jeremy bütün günü tek başına geçirecekti."

Faith gözlerini abisine dikti. Zeke Mitchell her zaman hazır oldaymış gibi dururdu. Daha on yaşındayken bile bir hava binbaşısı gibi hareket ederdi; başka bir ifadeyle, kışına çelikten kocaman bir çubuk sokulmuş gibi.

"Amerika'da olduğunu annem biliyor muydu?" diye sordu.

"Tabii biliyordu. Yarın akşam birlikte yemek yiyecektik."

"Bana haber vermeyi düşünmedin mi?"

"Dramı göze alamadım."

Faith soluğunu boşaltarak arkasına dayandı. İşte buydu –ilişkilerini tanımlayan sözcük buydu. Faith hamile kalarak Zeke'in son sınıftaki yılına *dram* getirmişti. Faith'in yarattığı *dram* Zeke'in liseyi terk etmesine ve hayatının on yılını orduya adanmasına neden olmuştu. Faith, Jeremy'yi doğurmaya karar verdiğinde de *dram* vardı, babalarının ölümünde kontrolsüz bir ağlama tutturduğunda da yığınla *dram* vardı.

"Haberleri izledim," dedi Zeke, suçlar gibi.

Faith iskemlesini itip masadan kalktı. "Öyleyse bugün iki kişiyi öldürdüğümü biliyorsun."

"Neredeydin?"

Dolabı açıp *protein bar* alırken elleri titriyordu. Bunu, bugün iki kişiyi öldürdüğünü, sanki önemsiz bir şeymiş gibi söylemişti. Sorgu sırasında bu olaydan ne kadar çok bahsederse, gerçekliği konusunda kendini o derece uyuşturulmuş hissettiğini fark etmişti; o kadar ki, bunu şimdi tekrar etmek sadece hafif bir uyuşma gibiydi.

Zeke, "Sana bir soru sordum, Faith," diye ısrar etti. "Anne-min sana ihtiyacı varken, sen neredeydin?"

"Ya sen, *sen* neredeydin?" Elindeki yiyeceği masanın üzerine bıraktı. Beyni yeniden dönüyor gibiydi. Herhangi bir şey yemeden önce kan şekerini ölçmesi gerekcekti. "Bir eğitim seminerindeydim."

"Geciktin."

Abisinin bir tahminde bulunduğunu düşündü. "Gecikmedim."

"Bu sabah annemle konuştum."

Faith duyularının keskinleştiğini hissetti. "Kaçta? Polise söyledin mi?"

"Tabii polise söyledim. Onunla öğlen gibi konuştum."

Faith annesinin evine ondan iki saatten az bir gecikmeyle gelmişti. "Sesi iyi miydi? Ne dedi?"

"Yine geciktiğini söyledi, Faith, her zamanki gibi. Böyle işte. Bütün dünya senin programına uymak zorunda."

Faith, "Tanrım," diye mırıldandı. Şu anda buna hiç dayanamayacaktı. Kim bilir ne süreyle açığa alınmıştı. Annesi ölmüş de olabilirdi. Oğlu yıkılmıştı, ama soluşunu düzenleyecek kadar da olsa, abisinin görüntüsünden kurtulamıyordu. Gerginlik yetmezmiş gibi, başı bir mengeneye sıkıştırılmışçasına zonkluyordu. Çantasında kan testi kitini aradı. Şu anda çekici bir seçenek olarak görülse bile, komaya girmek pek bir işe yaramayacaktı.

Kiti masanın üzerine bıraktı. Kanını ölçtüğünde izlenmekten nefret ediyordu ama Zeke hiç de onu rahat bırakacak gibi görünmüyordu. Kalemin içindeki iğneyi değiştirdi, steril bir bezi pake-tinden çıkardı. Zeke bir şahin gibi izliyordu. Hekimdi. Faith yaptığı yanlışları sınıflandıran beyninin gürültüsünü duyar gibiydi.

Kâğıt şeridin üzerine bir kan damlası bıraktı. Rakamlar hızla yükseldi. Ne soracağını bildiği için ekranı abisine gösterdi.

Zeke, "Son yemeğini kaçta yedin?" diye sordu.

"Merkezde peynirle bisküvi yedim."

"Yeterli olmaz."

Faith kalkıp buzdolabını açtı. "Biliyorum."

"Çok yüksek. Stresten olmalı."

"Onu da biliyorum."

"Son hemoglobın A1C'n kaç çıktı?"

“Altı virgöl bir.”

Zeke masanın başına otururken, “Bak, bu o kadar fena değil,” dedi.

Buzdolabının kapısından insülini çıkarırken Faith, “Değil,” diye doğruladı. Aslında hedefinin bir tık üzerindeydi ya, Faith’in daha yeni çocuk doğurduğu düşünülürse, bu da son derece iyi sayılırdı.

Zeke, “Söylediğine gerçekten inanıyor musun?” dedi. Duraklayınca, Faith bu soruyu sormanın hiç de kolay olmadığını anladı. “Geri geleceğine inanıyor musun?”

Yerine otururken, “Bilemiyorum,” dedi.

“Yaralanmış mıydı?”

Faith başını salladı, aynı zamanda da omuz silkti. Polis onunla hiçbir bilgiyi paylaşmıyordu.

Zeke’in göğsü kabarıp indi. “Birileri onu neden kaçırsın ki? Sen...” İlk defa olarak hassas davranmaya karar verdi. “Sen bir şeylere karıştın mı?”

“Neden hep iğrenç olmaya çalışırsın?” Bir yanıt beklemiyordu. “Annem on beş yıl bir narkotik ekibi yönetti, Zeke. Kendine düşman ettiği insanlar oldu. Olması, işinin bir parçasıydı. Soruşturmadan da haberin var. Neden emekliye ayrıldığını biliyorsun.”

“Bu dediğin, dört yıl önceydi.”

“Bu işlerde zaman sınırı olmaz. Belki de birileri ondan bir şey istemeye karar verdi.”

“Nasıl bir şey? Para mı? Hiç parası yok ki. Bütün hesaplarına ben bakıyorum. Kent yönetiminden emekli maaşı var, babamın emekliliğinden bir payı, hepsi bu kadar. Daha sosyal sigortası bile yok.”

“Soruşturmayla ilgili bir şey olmalı.” Şırıngaya insülin çekti. “Bütün ekibi hapse girdi. Para verip satın aldıkları polislerin oyun dışında kalmasına çok bozulan bir sürü kötü adam var.”

“Annemin adamları bu işe karışmış olabilir mi, sence?”

Genç kadın başını salladı. Aslında onları böyle izlemek daha kolay olacağından Evelyn’in ekibine başından beri “Annemin adamları” demişlerdi. “Bu işe kimin ve neden karıştığı hakkında en ufak bir bilgim yok.”

“Eski dosyalarına bakıp faillerle konuşuyor musun?”

“Failler mi? Bunu da nereden çıkardın?” Gömleğini ancak iğneyi karnına saplayacak kadar sıyırdı. Hemen bir değişiklik olmadı; ilaç etkisini öyle göstermiyordu. Yine de, mide bulantısının geçmesini dileyerek gözlerini yumdu. “Açığa alındım, Zeke. Kokartımı ve tabancamı alıp, eve gitmemi söylediler. Ne yapmamı istiyorsan, söyle.”

Zeke ellerini masanın üzerinde kavuşturup başparmaklarına daldı. “Sağa sola telefon da mı edemezsin? Bir iki muhbirle konuşamaz mısın? Ne bileyim ben, Faith. Yirmi yıllık polissin. Tanıdıklarını ara.”

“On beş yıl ve aranacak kimse yok. Bugün iki kişiyi öldürdüm. O polisin bana nasıl baktığını görmedin mi? Bu işle bir ilgin olduğunu düşünüyorlar. Kimse bana iyilik yapmaz.”

Abisinin çenesi kasıldı. Emirlerinin yerine getirilmesine alışmıştı. “Annemin hâlâ dostları olmalı.”

“Ve şu anda hepsi annem ne karıştırıp kaçırılmasına sebep olduysa, o işin onlara kadar yayılacağından korkarak donlarına ediyorlardır.”

Zeke işittiğinden hoşlanmadı, çenesini göğsüne dayadı. “Pekâlâ. Sanırım senin yapabileceğin bir şey yok. Çaresiziz. Annem de öyle.”

“Amanda bu olanları sırtüstü yatıp kabullenmeyecektir.”

Zeke keyifsizce soludu. Amanda’dan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Küçük kardeşinin ona buyruk vermesi başka şeydi de, aynı şeyi kendi kanından olmayan birinden kabul etmesine imkân yoktu. Kendisinin, Faith ve Jeremy’nin ona Mandy Teyze diyerek büyümüş oldukları düşünülürse, Zeke’in tepkisi tuhaftı; Faith de bu adı bugün kullansa, işinden olacağından emindi. Yine de, Amanda’yı her zaman ailenin bir parçası olarak görmüşlerdi. Evelyn’le birbirlerine o denli yakındı ki, Amanda’nın taşıyıcı anne sanıldığı günler de olmuştu.

Bütün bunlara rağmen hâlâ Faith’in patronuydu ve onunla çalışan herkese yaptığı gibi, ayağını Faith’in ensesine sıkıca basmıştı. Onunla çalışan ya da temas eden herkese yaptığı gibi. Ya da sokakta ona gülümseyen.

*Protein bar'*ının ambalajını açıp kocaman bir parça ısırdı. Mutfakta duyulan tek şey, çiğneme sesiydi. Gözlerini yummak istiyor ama gözünün önüne gelecek görüntülerden ürküyordu. Bağlanmış, ağzı tıkaçlanmış annesi. Jeremy'nin kızarmış gözleri. Başına gelenlerde parmağı olmasının çıkardığı koku dayanılacak kadar kötüymüş gibi bakan polisler.

Zeke gırtlakını temizledi. Faith savaş halinin sona erdiği- ni düşünüyor, ama abisinin duruşu tam tersini ima ediyordu. Faith'in hayatında tek bir değişmeyen varsa, o da Zeke'in kalıcı ahlaki üstünlük duygusuydu.

"Victor denen o adam Emma'yı duyunca çok şaşırdı. Kaç ya- şında olduğunu, ne zaman doğduğunu sorup durdu."

Faith'in boğazı tıkanmıştı, ağzındakini yutmaya çabaladı. "Vic- tor burada mıydı? Evin içinde?"

"Burada değildin, Faith. Ben gelene kadar birilerinin gelip oğlunla kalması gerekiyordu."

Faith'in aklına gelen küfür dizisi Zeke'in Ramstein'da asker- leri dikerken duyduklarından çok daha kötü olmalıydı.

"Jeremy ona Emma'nın fotoğrafını gösterdi," diye devam etti.

Faith yine yutkunmaya çalıştı. Sanki boğazına paslı çiviler kaçmış gibiydi.

"Emma'nın renkleri ona benziyor."

"Jeremy'ye?"

"Bu sende bir çeşit alışkanlık falan mı? Yalnız anne olmaktan mı hoşlanıyorsun?"

"Hey, buraya döndüğünde Ronald Reagan'ın artık başkan ol- madığını söylemediler mi yoksa?"

"Hey Tanrım, Faith. Ömründe bir kere ciddi ol. Adam baba olup olmadığını öğrenme hakkına sahip."

"İnan bana, Victor baba olmak merakında falan değil." Adam yerden kirli çoraplarını almak ya da tuvaletin kapağını kapat- mak gerektiğini bile hatırlayamıyordu. Bir bebek varken neleri unutacağını Tanrı bilir.

Zeke, "Bilmeye hakkı var," diye tekrar etti.

"İyi ya, şimdi biliyor artık."

"Nasıl istersen, Faith. *Sen* mutlu olduktan sonra."

Herhangi bir insan bu son sözü söyledikten sonra tartışmayı keserdi ama, Zeke Mitchell kavgadan kaçacak biri değildi. Orada oturmuş Faith'e bakıyor, konuyu yeniden kızıştırmasını bekliyordu. Faith de eski yöntemlere başvurdu. Eğer adam on yaşındaymış gibi davranacaksa, o da öyle yapacaktı. Zeke orada yokmuş gibi davrandı, Lands' End kataloğunun sayfalarını karıştırdı, daha sonra ısmarlayabilmek için Jeremy'nin hoşlandığı iç çamaşırlarının sayfasını kopardı. Ardından termal gömleklere geçti, Zeke de iskemlesinde kaykıldı, pencereden dışarıya bakmaya koyuldu.

İkisinin arasındaki gerginlik hiçbiri için yeni bir şey değildi. Faith'in bencilliği, Zeke'in en sevdiği tek notalı türküydü. Faith abisinin kınamasını her zamanki gibi kefaretinin bir parçası olarak görüyordu. Zeke'in kardeşinden nefret etmek için sağlam bir nedeni vardı. On dört yaşındaki kız kardeşinin hamile olduğunu öğrenen on sekiz yaşındaki bir delikanlının çektiklerini hafife almanın imkânı yoktur. Özellikle Jeremy de büyüyüp, Faith ergen erkeklerin neler hissettiklerini anlayınca, abisine yaptıklarından suçluluk duymaya başlamıştı.

Tıpkı erkeklerin gittiği İncil dersine katılmaması istenen babasının, mahalledeki çoğu kadının aforoz ettiği annesinin çektikleri gibi, Zeke de Faith'in beklenmedik hamileliği yüzünden farklı bir cehennemde yaşamıştı. Haftada en az bir gün, okuldan eve morarmış bir göz ya da kanayan bir burunla dönüyor, nedenini sorduklarında yanıt vermemekte direniyordu. Akşam yemeği sırasında, Faith'e bakıp dudak bükerdi. Odasının önünden geçse, iğreniyormuş gibi bakardı. Bütün aileye çektiydikleri için ondan nefret ediyordu ama öte yandan da Faith hakkında bir şey söyleyenin iflahını keserdi.

O dönemle ilgili pek bir şey hatırlayabildiğinden değil... Şimdi bile kendine acıdığı, salya sümük dolu, uzun, bulanık ve sefil günlerdi. Yirmi yılda bu kadar çok değişiklik olduğuna inanmak güç olsa da Atlanta ya da en azından Faith'in oturduğu bölümü o zamanlar küçük bir kasaba gibiydi. İnsanlar hâlâ Reagan/Bush'un muhafazakâr değerler dalgasının üzerinde gidiyordu. Olan olduğunda, Faith şımarık, bencil bir ergendi. Tek odakla-

nabildiği şey, kendi hayatının ne denli sefil olduğu gerçeğiydi. Hamileliği ilk –o dönem sonuncu olacağına and içmişti– cinsel ilişkisinin sonucuydu. Babanın ailesi çocuğu derhal eyalet dışına gönderdi. Faith on beş yaşına girdiğinde doğum günü partisi falan yapılmadı. Arkadaşları tarafından terk edildi. Jeremy’nin babası ne bir satır yazdı, ne de telefon etti. Faith araştıran, itip kakan doktorlara gitmek zorunda kaldı. Her an yorgun ve aksiydi, basuru ve bel ağrısı vardı ve her hareket ettiğinde her tarafı sızlıyordu.

Faith’in babası çoğu zaman uzaktaydı, birden iş tanımında hiç bulunmayan iş seyahatlerine çıkmaya başlamıştı. O güne kadar hayatının merkezi kiliseyken, papaz adamcağıza diyakoz olmak için gerekli ahlaki otoriteye sahip olmadığını söylediğinde o merkez de elinden koparılıp alınmıştı. Annesi kızıyla birlikte olmak için izin almıştı; bu izin zorunlu muydu, yoksa gönüllü mü, Evelyn bu konuda hâlâ bir şey söylemiyordu.

Faith, annesiyle birlikte her gün eve kapanıp, şişmanlatan abur cubur yiyerek ağlatan pembe diziler seyrettiklerini hatırlıyordu. Evelyn kendi açısından Faith’in utancını münzevi bir keşiş gibi yüklenmişti. Mecbur olmadıkça evden ayrılmıyordu. Her pazartesi sabahı şafakla birlikte uyanıyor, tanıdığı kimseyle karşılaşmamak için kentin öbür tarafındaki markete alışverişe gidiyordu. Klima bozulup oturma odası fırına döndüğü zaman bile Faith’le arka bahçede oturmaya razı olmuyordu. Yaptığı tek idman mahalledeki yürüyüşlerdi, ama bu yürüyüşlere da ya gecenin geç saatinde ya da güneş doğmadan önce çıkıyordu.

Yan taraftaki komşu Mrs. Levy arada bir kapının önüne kurabiye bırakır ama asla içeri girmezdi. Yine arada bir birileri posta kutusuna dini broşürler bırakır, Evelyn de bunları şöminede yakardı. Bütün o süre boyunca tek ziyaretçileri, fiili görüncesini adres listesinden çıkarmaya cesaret edemeyecek olan Amanda’ydı. Evelyn’le mutfığa yerleşir ve Faith’in duyamayacağı kadar alçak sesle konuşurlardı. Amanda gittikten sonra, Evelyn banyoya kapanır, ağlardı.

Zeke’in günlerden bir gün okuldan patlak bir dudakla değil de, gönüllü belgeleriyle gelmesinde şaşılacak bir şey yoktu. Mezuniyete kadar beş ayı daha vardı. Yedek subay eğitim kampı

hizmetleri ve SAT sonuçları Rutgers Üniversitesi'ne kaydolmasına yeterliydi. Ne var ki, GED sınavına girecek ve programdan neredeyse bir yıl önce tıbbiye öncesi eğitime başlayacaktı.

Jeremy, Zeke dayısıyla ilk kez tanıştığında sekiz yaşındaydı. Birbirlerinin çevresinde kediler gibi dolaşmışlar, sonunda bir beyzbol karşılaşması ortamı yumuşatıvermişti. Buna rağmen, Faith oğlunu tanıyor ve çocuğun annesine iyi davranmayan bu adam karşısında hissettiği çekingenliğini görebiliyordu. Yazık ki gelecek yıllarda bu özel duygusunu keskinleştirmek için bolca fırsat bulacaktı.

Zeke iskemlesini düzeltti, yine de Faith'e bakmadı.

Genç kadın proteinli yiyeceğini ısırdı, midesini kasıp kavuran bulantıya rağmen acele etmeden çiğnemeye çalıştı. Kayar kapıdan dışarıya bakınca mutfak masasının, Zeke'in dimdik oturuşunun aksini gördü. Camın ötesinde kırmızı bir parıltı vardı. Dedektiflerden biri sigara içiyor olmalıydı.

Telefon çalınca, ikisi de sıçradı. Dedektifler ön bahçeden girerken, Faith kablosuz telefona ulaşmaya çalışıyordu.

"Bir haber yok," dedi Will. "Sadece seni aramak istedim."

Faith elini sallayarak polisleri uzaklaştırdı. Telefonu alıp oturma odasına giderken, Will'e, "Neredesin?" diye sordu.

"Eve yeni geldim. 675 üzerinde yan yatmış bir treyler vardı. Kaldırmak üç saat sürdü."

"Orada ne işin vardı?"

"D&C."

Faith midesinin kasıldığını hissetti.

Will laklakla vakit geçirmede. Cezaevi ziyaretini, Boyd Spivey'nin cinayetini anlattı. Faith elini göğsüne götürdü. Genç bir kızken, Boyd aile yemeklerinin ve arka bahçedeki ızgaraların müdavimlerinden sayılırdı. Jeremy'ye bisiklete binmeyi öğretmişti. Faith'e böylesine açıkça asılmaya başladığında da Bill Mitchell delikanlının hafta sonlarını geçirmek için başka bir yol bulmasını tavsiye edecekti. "Kimin yaptığını biliyorlar mı?"

"O bölgedeki güvenlik kamerası arızalıymış. Bütün girişler çıkışlar kapatıldı. Bütün hücrelerin altını üstüne getiriyorlar. Müdür önemli bir ipucu bulacaklarından umutlu değil."

“Dışarıdan yardım almış olmalı.” Gardiyanlardan birine rüşvet verilmiş olması gerekiyordu. Hiçbir mahkûm bir hapisane koridorunun içine yerleştirilmiş kamerayı devre dışı bırakacak zaman bulamazdı.

“Personeli sorguya çekiyorlar, ama avukatlar geldi bile. Bu adamlar senin her gün gördüğün zanlılardan değil.”

“Amanda iyi mi?” Kendi aptallığına başını salladı. “Tabii iyidir.”

“İstedğini aldı. Bu yüzden annenin olayına bir arka kapı bulduk.”

Eyalet hapisanelerindeki bütün cinayetler GBI’nin yetki alanına giriyordu. “Bana kalırsa, bu bir çeşit iyi haber.”

Will suskundu. Faith’e iyi olup olmadığını sormadı; yanıtını biliyor olmalıydı. Faith o öğleden sonra ellerini Will’in nasıl tuttuğunu, neler söyleyeceklerini nasıl öğrettiğini hatırladı. Sevecenliği beklenmedik bir şeydi ve yıkılıp ağlamamak için Faith’in avurtlarını kan gelinceye kadar ısırması gerekti.

Will, “Amanda’yı hiç tuvalete giderken görmedim, biliyor musun?” diye sordu. Sonra toparlandı. “Yani tuvalette değil, ama cezaevinden çıktığımızda bir benzin istasyonunda durdu ve içeriye girdi. Hiç böyle bir mola verdiğini görmemiştim. Ya sen?”

Faith, Will’in konuyu saptırma yöntemlerine alıştı. “Pek gördüm diyemem.” Amanda, Boyd Spivey’nin bulunduğu aile yemeklerine, ızgara partilerine katılmış, ona polislerin alışık olduğu şekilde, erkekliğini sorgulayarak, zihinsel hüner eksikliğine rağmen, teşkilatta ilerlemesini överek takılmıştı. Amanda bütünüyle taştan yontulmuş biri değildi. Boyd’un ölümünü izlemek içinde bir şeyleri koparmış olmalıydı.

Will, “Çok rahatsız ediciydi,” diye devam etti.

“İnanırım.” Faith, Amanda’yı benzin istasyonunda düşündü, kabine girmesini, kapıyı kapatmasını ve bir zamanlar onun için bir şeyler ifade etmiş biri için iki dakika yas tutmasını gözünün önüne getirdi. Daha sonra makyajını gözden geçirmiş, saçını düzeltmiş, anahtar istasyon yetkilisine iade ederken birilerinin temizlemesini önlemek için mi tuvaletin kapısını kilitli tuttuklarını sormuş olmalıydı.

Will, “Anlaşılan işemeyi zaaf olarak görüyor,” dedi.

“Çoğu insan öyledir.” Faith kanepeye oturdu. Will ona şu anda almayı düşünebileceği en iyi armağanı, bir anlık da olsa düşünülecek başka bir şey vermişti. “Teşekkürler.”

“Ne için?”

“Bugün burada olduğun için. Sara’nın gelmesini söylediğin için. Bana neler—” Telefonunun dinlendiğini hatırladı. “Bana her şeyin düzeleceğini söylediğin için.”

Will gırtlığını temizledi. Kısa bir sessizlik oldu. Böylesi durumlarda felaket biriydi, en az Faith kadar beceriksizdi. “Adamların ne arıyor olabileceğini düşündün mü?”

“Her dakika bunu düşünüyorum.” Buzdolabının kapısının açılıp kapandığını işitti. Zeke evde bulundurulmaması gereken yiyeceklerin bir listesini yapıyor olmalıydı. “Sırada ne var?”

Will tereddüt etti.

“Anlat.”

“Amanda’yla ilk iş olarak Valdosta’ya gidiyoruz.”

Valdosta Eyalet Tutukevi. Ben Humphrey ve Adam Hopkins. Annesinin eski ekibinin bütün üyeleriyle konuşuyorlardı. Bunu bekliyor olsa da, Boyd’un ölüm haberi bütün dengesini altüst etmişti. Will’in dosyayı yeniden açacağını tahmin etmesi gerekirdi.

“Biri ararsa diye bu hattı açık tutmam lazım.”

“Pekâlâ.”

Telefonu, söylenecek başka bir şey kalmadığı için kapatmıştı. Will hâlâ annesinin suçlu olduğunu düşünüyordu. Faith’le iki yıldan fazla birlikte çalıştıktan, annesinin yetiştirdiği cinsten bir polis olarak her şeyi doğru yaptığını gördükten sonra bile, Evelyn Mitchell’ın ellerinin kirli olduğuna inanıyordu.

Zeke kapının eşiğinde belirdi. “Kimdi arayan?”

“İşten.” Kanepeden kalktı. “Ortağım.”

“Annemi kodese tıkmaya çalışan pezevenk mi?”

“Aynen.”

“O herifle nasıl bir arada çalışabildiğini hiç anlamıyorum.”

“O tarafını annemle hallettim.”

“Benimle etmedin.”

“Dilekçeyi Almanyaya mı göndermem gerekirdi, yoksa Florida’ya mı?”

Kız kardeşine dik dik baktı.

Faith kendini abisine anlatmak zorunda değildi. Will’le ortak olmasını isteyen Amanda’ydı, Evelyn de meslek hayatı için en iyisi neyse, onu yapmasını söylemişti. Evelyn’in zorunlu emekliliğinin, sorulan kişiye bağlı olarak hâlâ kızak ya da suç olarak görüldüğü Atlanta Polis Müdürlüğü’nden uzaklaşmanın iyi bir şey olduğunu açıklamak da gerekmiyordu. “Annem sana hiç soruşturmadan bahsetti mi?”

“O konuyu ortağına sorman daha iyi olmaz mı?”

Faith öfkeyle, “Ben sana soruyorum,” dedi. Evelyn hakkındaki dosyadan bahsetmeyi hiç kabullenmemişti, kabullenmeme nedeni de Faith’in ileride tanık olarak çağırılma ihtimali değildi. “Bir şey, o dönemde üzerinde durmadığın ama biraz tuhaf bir şey söylediyse...”

“Annem benimle iş konuşmaz. O, senin konun.”

Faith sanki annelerini bulacak güce sahipmiş, ama bu gücü kullanmak zahmetine katlanmıyormuş gibi, sesinde aynı suçlayıcı tını vardı. Genç kadın duvardaki saate baktı. Dokuza geliyordu ve bunu yapmak için çok geçti. “Ben yatıyorum. Jeremy’yi çarşafı gönderirim. Kanepe oldukça rahattır.”

Zeke başını salladı, Faith de asker selamıyla çıkabileceğini belirtti. Abisinin sesini duyduğunda merdivenin ortasındaydı. “İyi bir çocuk.” Döndü. “Jeremy. İyi bir çocuk.”

Gülümsedi. “Evet, öyledir.” Öteki cümle geldiğinde, merdivenin neredeyse tepesindeydi. “Annem iyi iş başarmış.”

Faith yemi yutmadı, tırmanmaya devam etti. Gidip bebeğe baktı. Eğilip alnını öptüğünde, Emma dudaklarını şapırdattı. Sadece bebeklerin bildiği o derin, mutlu uykudaydı. Açık olup olmadığını anlamak için monitörü kontrol etti. Çıkmadan önce elinin ucuyla bebeğin kolunu okşadı, minik parmaklarını kendi parmağına dolamasını izledi.

Yan odada, Jeremy’nin yatağı boştu. Faith kapıda oyalandı. Posterleri hâlâ duvarda –bikinili bir sarışının kaputuna dayandığı Mustang GT, yarı çıplak bir başkasının üzerine uzandığı Camaro, olmazsa olmaz koca memeliler ile konsept arabaların görüldüğü üçüncüsü, bir dördüncüsü. Faith eve dönüp bu harikaların “Güneydoğu Birleşik Devletler’de Köprüler” posterlerinin

yerini aldığını gördüğü günü hâlâ hatırlıyor, Jeremy de hâlâ annesini ergenliğin ani bir otomobil ilgisi yarattığına inandığını sanıyordu.

“Buradayım.”

Oğlunu kendi odasında buldu. Jeremy yüzükoyun uzanmış, başını yatağın ayakucuna dayamıştı. Ayakları havadaydı ve elinde bir iPhone vardı. Televizyonun sesi kapalıydı ama altyazılar devredeydi.

Oğluna, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Bir oyun oynadığı apaçık, elindeki telefonu çevirdi. “Evet.”

Faith bereketli kız arkadaşı hatırladı. Burada olmaması tuhaftı. Genellikle birbirlerine burunlarından bağlı gibiydiler. “Kimberley nerede?”

Jeremy, “Biraz ara vermeyi kararlaştırdık,” deyince annesi neredeyse rahatlıktan hıçkırıklara boğulacaktı. “Zeke’le birbirinize bağırдыңınızı duydum.”

“Her şeyin bir ilki olur.”

Jeremy telefonu öbür tarafa yatırdı.

Faith, “Hep bunlardan bir tane istemiştin,” deyince de imayı anlayıp telefonu cebine yerleştirdi. “Telefonun çaldığını işittiğini biliyorum. Arayan Will’di. Amanda Teyze’yle çalışıyor.”

Jeremy gözünü televizyona çevirdi. “İyi.”

Faith oğlunun spor ayakkabılarının bağcıklarını çözmeye girişti. Jeremy tipik bir ergen mantığıyla ayaklarını havada tutarak ayakkabılarındaki pisliklerin aşağıya yağmasını önleyeceğini düşünmüştü. “Zeke buraya gelince olanları anlat bana.”

“Herif çıkıntılık etmeye başladı.”

“Ben annenmişim gibi anlat.”

Televizyonun ışığında yüzünün hafifçe kızardığını gördü. “Victor yanımda kaldı. Kalmasının gerekmediğini söyledim, yine de kalmak istedi, o zaman...”

Faith öteki ayakkabının bağcıklarını da çözdü. “Ona Emma’nın resimlerini mi gösterdin?”

Jeremy gözlerini televizyondan ayırmadı. Victor’u gerçekten sevmişti – muhtemelen Faith’in hoşlandığından da çok sevmişti, bu da sorunun sadece bir bölümüydü.

Oğluna, “Zararı yok,” dedi.

“Zeke ona biraz boktan –yani kötü demek istiyorum– davranıldı.”

“Nasıl kötü?”

“Göğsünü kabartıp üzerine üzerine gider gibi.”

Zeke gibi davranarak. “Bir şey olmadı, değil mi?”

“Yok, Victor bir şey olmasına izin vereceklerden değil.”

Faith de öyle düşünüyordu. Victor Martinez bir büroda çalışıyor, *Wall Street Journal* okuyor, ismarlama takımlar giyiyor ve günde altı defa ellerini yıkıyordu. Soğuk denecek kadar heyecansızdı. Faith’in yazgısı asla kolsuz tişörtler giymeyecek, abisine hiçbir zaman dayılanmayacak erkeklere âşık olmaktı.

Jeremy’nin ayakkabısını çıkarırken çorabının halini görüp yüzünü buruşturdu. “Parmaklar iç tarafta, üniversite öğrencisi.” İç çamaşırı siparişi verirken, yanına birkaç çift çorap da eklemesi gerektiğini zihnine yazdı. Oğlanın blucini de yıpranmış görünüyordu. Çek hesabında kalmış üç yüz dolara elveda. Tanrı’ya şükür, açığa aldıklarında maaşını dondurmamışlardı. Oğlunun berduş gibi dolaşmasını önlemek için tasarruf hesabına başvurmamak zorunda kalacaktı.

Jeremy annesinin yüzüne bakmak için sırtüstü döndü. “Victor’a Emma’nın Paskalya fotoğrafını gösterdim.”

Genç kadın yutkundtu. Victor zeki bir adamdı, ama hesabı yapmak için matematik dehası olmak gerekmiyordu. Zaten Faith sarışın ve açık tenliydi. Emma’daysa babasının esmer teni ve koyu kahverengi gözleri vardı. “Tavşan kulaklı olanını mı?”

Jeremy başını sallayıp onayladı.

“O güzel bir fotoğraftır.” Faith oğlunda bardağı dolduran su gibi kabarıp taşan pişmanlığı fark etti. “Zararı yok, Jay. Nasıl olsa bir gün anlayacaktı.”

“Öyleyse ona neden söylemedin ki?”

Çünkü Faith duygusal olarak kavrukla denetimlinin doğru karışımıydı ve Jeremy bu gerçeği ancak müstakbel karısı yüzüne karşı bağırdığında anlayacaktı. Onun için, Faith, “Bu seninle konuşacağım bir konu değil,” demekle yetindi.

Delikanlı yüz yüze bakmak için doğruldu. “Anneannem Will’den hoşlanıyor.”

Faith oğlunun Zeke'le konuşmasını işitmiş olacağını düşündü. "Bunu sana anneannen mi söyledi?"

Delikanlı başıyla onayladı. "Adam gibi bir adam olduğunu söyledi. Ona dürüst davrandığını, zor bir iş yapması gerektiğini, ama yaparken kötü olmadığını."

Faith annesinin Jeremy'nin kaygılarını mı yatıştırmak istediğine, yoksa gerçek düşüncesini mi söylediğine karar veremedi. Annesini tanıdığı için, muhtemelen ikisinin bir karışımı olmalı, diye düşündü. "Sana hiç neden emekliye ayrıldığından bahsetti mi?"

Jeremy yatak örtüsünden sarkan bir ipliği çekerken, "Bir patron olarak, olup biteni fark edemediği için kabahatli olduğunu söyledi."

Bunlar, Faith'e anlattıklarının da ötesindeydi. "Başka?"

Delikanlı başını salladı. "Amanda Teyze Will'le çalıştığı için çok memnunum. Her şeyi tek başına halledemezdi. Üstelik, adam gerçekten akıllı."

Faith, Jeremy'nin elini durdurdu, başını kaldırıp yüzüne bakana kadar da bırakmadı. Odadaki tek aydınlık televizyondan geliyor, oğlunun yüzüne yeşil bir gölge düşürüyordu. "Anneannen için kaygılandığını biliyorum; söyleyeceğim hiçbir şeyin bu endişeni hafifletmeyeceğini de biliyorum."

"Teşekkürler." Söylediğinde samimiydi. Jeremy dürüstlüğü her zaman değer vermişti.

Oğlunu çekerek yataktan kaldırdı ve kollarını boynuna doladı. Omuzları dardı. Sırık gibiydi ve her gün kendi ağırlığınca makarna ve peynir yemesine rağmen, henüz tam bir erkek olmamıştı.

Annesinin her zamankinden daha uzun sarılmasına ses çıkarmadı. Faith oğlunun başını öptü. "Her şey iyi olacak."

"Anneannem hep öyle der."

"Her zaman da haklı çıkar." Oğluna daha sıkı sarıldı.

"Anne, boğuyorsun beni."

Kollarını gönülsüzce gevşetti. "Zeke dayına çarşaf falan götür. Kanepede yatacak."

Jeremy ayakkabılarını ayağına geçirirken, "Hep böyle miydi?" diye sordu.

Faith sorudaki imayı anlamamış gibi, "Biz küçükken, her osurmak istediğinde benim odama koşar, orada patlatırdı," dedi.

Jeremy gülmeye başladı.

"Ve eğer gidip kimseye söylersem patlayana kadar fasulye ve peynir yiyeceğini, sonra da beni yere yatırıp yüzüme osuracağını söylerdi."

Bu kadarı Jeremy için yeterliydi. İki büküm oldu, midesini tutup eşekler gibi anırmaya koyuldu. "Yaptı mı peki?"

Faith başını sallayınca, kahkahaları daha da arttı. Faith oğlunun omzunu yumruklamadan önce, anasının düştüğü durumun keyfini çıkarmasına izin verdi. "Yatma zamanı geldi."

Jeremy yaşlı gözlerini sildi. "Tamam, bunu Horner'a yapmam gerek."

Horner yatakhane arkadaşıydı. Faith paylaştıkları mekânda içlerinden herhangi birinin yeni bir kokuyu fark edeceğinden kuşkuluydu.

"Dolaptan Zeke'e bir de yastık götür." Oğlunu iterek odadan çıkardı. Jeremy koridordayken de gülmeye devam ediyordu. Oğlunun yüzündeki kaygının bir anlığına da olsa kaybolduğunu görmek için, ödenmesi kolay bir bedel.

Yatağının üzerindeki yorganı kaldırdı. Jeremy'nin ayakkabılarından dökülen pislikler çarşaflara bulaştı. Çarşafları değiştiremeyecek kadar yorgundu. Ayakkabılarını çıkardı ve sabah saat beşte giydiği GBI kıyafetiyle yatağa girdi.

Ev sessizdi. Vücudu öylesine gergindi ki, sanki bir tahtanın üzerinde yatıyormuş gibi geliyordu. Bebek monitöründen Emma'nın yumuşak horultusunu dinledi. Gözlerini tavana dikti. Televizyonu kapatmayı unutmuştu. Jeremy'nin izlediği macera filminin ışıkları bir flaş gibi yanıp sönüyordu.

Boyd Spivey ölmüştü. Bu, kavranması imkânsız bir şeydi. İriyari, neredeyse gerçeküstü biriydi, işin sonunda şöhret ışıklarıyla çıkacağını sandığın polislerdendi. Ortağının tam zıddıydı. Chuck Finn aksiydi, kötümser tahminler yapar ve görev başında vurulacağından dehşetli korkardı. Soruşturma sırasında yaptığı savunma, Faith'in bütün karmaşa sırasında inanılır bulabildiği tek görüştü. Chuck sadece emirlere uyduğunu

iddia ediyordu ve onu tanıyanlar için bu savunma bütünüyle geçerliydi. Dedektif Finn örnek bir uygulayıcıydı ve bu da Boyd Spivey gibilerin nasıl istismar edeceklerini çok iyi bildikleri bir kişilik türüydü.

Oysa şu anda Boyd veya Chuck ya da annesinin ekibinden herhangi birini düşünmek niyetinde değildi. Soruşturma hayatından altı ay alıp götürmüştü. Uykusuz gecelerle geçen altı ay. Annesinin kalp krizi geçireceğinin ya da kodese düşeceğinin ya da her ikisinin korkusuyla yaşanmış altı ay.

Kendini zorlayarak gözlerini yumdu. Annesiyle geçirdiği mutlu dönemleri düşünmek, sevgi dolu ya da onun varlığından hoşlandığı anları hatırlamak istiyordu. Oysa gözlerinin önünde dikilen, annesinin yatak odasındaki adam, Faith'in vurduğu yerde, alınının ortasında açılan kapkara delikti. Adamın elleri havaya kalktı. Rehine şaşkın gözlerle Faith'e baktı. Ağzı açıldı. Faith düşleri üzerindeki gümüş kafesi, ona uygun gümüş bir boncukla delinmiş dilini gördü.

Almeja, demişti adam.

Para.

Koridorda parkelerin çıtırdadığını hissetti. "Jeremy?" Bir dirseğinin üzerinde doğrulup başucu lambasını yaktı.

Jeremy utangaçça bakıyordu. "Özür dilerim. Yorgun olduğumu biliyorum."

"Yoksa Zeke'e çarşafı benim götürmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, onunla ilgili değil." Cebinden iPhone'unu çıkardı. "Facebook sayfamda bir şey var."

"Beni arkadaşlığa kabul ettiğinde bu zımbırtıyı kullanmama başladın sanıyordum." Faith hiç çocuğuna sorgusuz sualsiz güvenen ebeveynlerden olmamıştı. Kendi anne babası ona güvenmişti de ne olmuştu? "Ne var?"

Jeremy konuşurken parmakları ekranın üzerinde hareket ediyordu. "Sıkıldım. Yani, sıkılmadım da, yapacak bir şey..."

"Pekâlâ, bebeğim, tamam." Yatakta oturdu. "Ne var?"

"Bir sürü insan bir sürü şey yazmış. Sanırım anneanneme olanları haberlerde gördüler."

Faith, "Bak, ne güzel," dedi, oysa bütün olanları biraz iğrenç,

hatta abisinden ödünç alınacak bir sözcükle, *dramatik* buluyordu. “Neler diyorlar?”

“Çoğu beni düşündüğünü, buna benzer şeyler işte. Ama bir de bu var.” Telefonu çevirip annesine uzattı.

Faith mesajı yüksek sesle okudu. “Hey, Jaybird, umarım iyisin. Kötülerin parmaklanacağından eminim. Sen sadece anneannenin söylediklerini unutma: Ağzını kapalı, gözlerini açık tut.” Faith ekrandaki ada baktı: GoodKnight92¹. “Grady’den bir sınıf arkadaşın mı?” Jeremy’nin lisesi Grady’nin maskotu şövalyeydi, Jeremy de 1992 doğumluydu.

Çocuk omuzlarını silkti. “Adını hiç duymadım.”

Faith mesajın öğleden sonra 2.32’de, Evelyn’in kaçırılmasının üzerinden bir saat bile geçmeden geldiğini fark etti. Soruyu sorarken sesinin fazla kaygılı çıkmamasına çalıştı. “Ne zaman arkadaşın oldu?”

“Bugün, bir sürü insanla arkadaş oldum. Nereden geldikleri belli değil.”

Telefonu oğluna uzatırken, “Profilinde ne yazıyor?” diye sordu.

“Sadece Atlanta’da oturduğu ve dağıtım işinde çalıştığı.” Parmağıyla kaydırduğu ekranı Faith’e gösterdi.

Gözleri öylesine yorgundu ki, odaklanmakta zorlandı. Kelimeleri okuyabilmek için telefonu yüzüne yaklaştırdı. Daha başka bir şey yoktu, fotoğraf bile konmamıştı. Jeremy, GoodKnight’in tek arkadaşıydı. Faith polislik dürtüsünün bir yerlerde yolunda gitmeyen bir şey olduğunu söylediğini hissetti, yine de telefonu hiçbir şey yokmuşçasına geri verdi. “Birlikte Morningside’a gittiğin biri olduğundan eminim. Anneannen sana Jaybird dediği için o kadar alaya alındın ki, seni başka bir okula vermem için yalvardın.”

“Yine de tuhaf – öyle değil mi?”

Oğlunun kaygılanmasına izin vermeyecekti. “Senin arkadaşlarının çoğu tuhaf zaten.”

Jeremy kolay yatıştırılacaklardan değildi. “Anneannemin hep bunu söylediğini nereden biliyor peki?”

1 (İng) Good Knight: İyi Şövalye. (ç.n.)

Faith, "Çok yaygın bir deyimdir de ondan," dedi. "Akademi-
de bunu neredeyse alnına kazımış bir eğitimcimiz vardı." Se-
sinin neşeli çıkmasına çalıştı. "Haydi. Önemli bir şey değil. Bir
polis çocuğu olmalı. Kuralı biliyorsun. Kötü bir şey olduğunda,
hepimiz bir aile oluveririz."

Bu sözler Jeremy'yi nihayet inandırmış gibiydi. Bir polis me-
muru yaralandığı ya da öldürüldüğünde o da kendi hesabına
sürüyle hastanelere, tanımadığı evlere gitmek zorunda kalmıştı.
Telefonu yeniden cebine yerleştirdi.

Faith, "İyisin, değil mi?" diye sordu.

Oğlu başını salladı.

"İstersen, burada da yatabilirsin."

"İşte o tuhaf olurdu, anne."

"Beni istediğin zaman uyandır." Faith uzandı, başını yastığın
altına gömdü. Parmakları ıslak bir şeye dokundu. Bilindik bir
şeye.

Jeremy değişikliği hemen fark etti. "Ne var? Ne oldu?"

Faith'in soluğu göğsünde tılandı. Konuşmasına güveneme-
di.

"Anne?"

"Yorgunum. Sadece yorgun." Ciğerleri oksijensizlikten sızla-
dı. Vücudunun her yerinden ter fışkırdığını hissetti. "Zeke bura-
ya gelmeden şu çarşafı götür ona."

"Peki sen—"

"Uzun bir gündü, Jeremy. Uyumam gerek."

Jeremy hâlâ gönülsüzdü. "Pekâlâ."

"Kapıyı kapatabilir misin?" İstese bile hareket edebileceğin-
den emin değildi.

Jeremy son bir kez endişeyle baktıktan sonra kapıyı kapat-
tı. Faith dilin tıkırtısını, koridordan çamaşırılığa doğru yürüyen
oğlunun ayak seslerini işitti. Elini yastığın altından çekmesi için
alttan üçüncü basamağın çıkırtısını duyması gerekti.

Kapalı elini açtı. Korkunun keskin sızısı azaldı, Faith'in his-
settiği tek şey köreltici bir öfkeydi.

Jeremy'nin iPhone'undaki mesaj. Lisesi. Doğum yılı.

Ağzını kapalı, gözlerini açık tut.

Oğlu yatakta, Faith'in biraz önce bulduğunun birkaç karış ötesinde yatmıştı.

Kötülerin parmaklanacağından eminim.

Bu sözler ancak Faith elinde annesinin kesilmiş parmağını tuttuğunda bir anlam kazanıyordu.

6

Sara Linton için kendinden nefret etmek yabancı olduğu bir duygu değildi. Kilisenin yardım kutusundan şekerleme aşırırken babasına yakalandığında utanmıştı. Kocasının onu aldattığını öğrendiğinde kendini aşağılanmış hissetmişti. Ablasına eniştesini sevdiği yalanını söylerken suçluluk duymuştu. Annesi diz altı pantolon giyemeyecek kadar uzun olduğunu anlattığı zaman rahatsız olmuştu. Şimdiye kadar hiç hissetmediği şey değersizlikti ve televizyondaki bir realite programındaki oyuncuların farksız olduğunu bilmek benliğini yaralıyordu.

Aradan saatler geçmiş olmasına rağmen, Angie Trent'le karşılaşmasını düşünmek şimdi bile yüzünü kızartıyordu. Hayatında, başka bir kadının ona Angie Trent'in ağzıyla hitap ettiği sadece bir örnek daha vardı. Jeffrey'nin annesi kötü kalpli bir sarhoştur ve Sara onu çok kötü bir anında yakalamıştı. Bugünle aradaki tek fark, Angie'nin ona orospu muamelesi yapmakta dipten doruğa haklı olmasıydı.

Sara'nın annesi duysa, *Jezebel* derdi.

Olanları annesine anlatacağından değil.

Sinirlerini törpüleyen televizyonun sesini kıstı. Okumaya çalışmıştı. Evi temizlemeye kalkışmıştı. Köpeğin tırnaklarını kesmişti. Bulaşıkları yıkamış ve kanepede bunca zaman yığılı kalmış olmaktan çok buruşan, çekmcelere sığdırılabilmeleri için ütülenmesi gereken giysileri katlamıştı.

İki kere, Will'in arabasını evin önüne bırakmak için asansöre yöneldi. İki seferinde de geri döndü. Sorun, Will'in anahtarlarıydı.

Anahtarları arabada bırakamazdı, kapıyı çalıp Angie'ye uzatması da söz konusu değildi. Anahtarları posta kutusuna bırakmak da bir seçenek sayılmazdı. Will'in oturduğu mahalle kötü değildi ama adam büyük bir metropolün göbeğinde yaşıyordu ve Sara daha eve dönmeden arabanın yerinde yeller eserd.

Bu yüzden bir taraftan kendini meşgul etmeye çalışırken, diğer yandan da Will'in gelmesinden, dışçıye kök kanalı tedavisi yaptıracak gibi korkuyordu. Adam sonunda arabasını almaya geldiğinde, ona ne söyleyecekti? Onur ve ahlak konusunda sürüyle konuşma provası yapmış olmasına rağmen, kelimeleri bulamıyordu. Beynindeki ses vaftizci bir vaizin temposuna bürünüyordu. Her şey öylesine iğrençti ki. Doğru değildi. Sara o öteki adi kadınlardan biri olmayacaktı. El uzatılacak kadar olgun bile olsa, başkasının kocasını almayacaktı. Angie Trent'le kedi köpek gibi kavga etmek niyetinde de değildi. Hepsinden önemlisi, inanılmayacak kadar işlevsiz ilişkilerinin ortasına girmeyecekti.

Kocasının intihar etmek istemesiyle övünen bir kadın, ne tür bir canavar olabilirdi? Düşüncesi bile Sara'nın midesini altüst ediyordu. Bir de daha da önemli bir konu vardı: Bir tıraş bıçağıyla kolunu yarmayı tek çözüm olarak görmesi için Will'in hangi derinliklere batması gerekmişti? Böylesi korkunç bir şeye kalışabilmesi için Angie'ye ne kadar tutkunduydu? Kolunu yararken onu tutması için Angie'nin ne kadar hasta olması lazımdı?

Bu sorulara en iyi yanıtı bir psikiyatr verebilirdi. Will'in çocukluğunun pek kolay geçmediği apaçıktı. Bu gerçek bile tek başına epey hasara yol açmış olabilirdi. Disleksisi de önemliydi ama hayatını engellemişe benzemiyordu. Gariplikleri vardı, ancak bu gariplikler itici değil, sevimliydi. İntihar eğilimlerini halletmiş miydi, yoksa sadece gizliyor muydu? Hayatının o dönemini geride bırakmışsa, nasıl oluyor da hâlâ o korkunç kadınla yaşıyordu?

Hem Sara zaten aralarında hiçbir şey olmayacağına karar verdiğine göre, neden zamanını harcayıp bütün bunları düşünüyor-
du ki?

Adam onun tipi bile değildi. Will'in Jeffrey'le en ufak bir ilgisi bile olamazdı. Onda kocasının sersemletici özgüveninin zerresi

bile yoktu. Uzun boyuna rağmen, Will ürkütücü biri değildi. Jeffrey Amerikan futbolu oynamıştı. Bir takıma nasıl önderlik edeceğini bilirdi. Will ise yalnızlıktan hoşlanan, geri planda kalıp işini Amanda'nın başparmağının gölgesinde yapmakta sakınca görmeyen biriydi. Şöhret ya da takdir peşinde değildi. Jeffrey de insanların dikkatini çekme meraklısı olmamıştı ama kim olduğu ve ne istediği konusunda inanılmayacak kadar güvenliydi. Onun yanında kadınlar kendinden geçerdi. Hemen hemen her şeyin nasıl doğru yapılacağını bilirdi; zaten Sara'nın mantığı bir kenara bırakıp onunla evlenmesinin birçok nedeninden biri de buydu. Onunla iki kere evlenmesinin.

Belki de Will Trent'le zaten hiç ilgilenmiyordu. Belki de Angie Trent kısmen haklıydı. Sara bir polisle evli olmayı sevmişti ama Angie'nin ima ettiği sapık nedenlerden değil. Yasa uygulamanın siyah-beyaz özelliği ona derinden çekici geliyordu. Annesi ve babası onu insanlara yardım etmesi için yetiştirmişlerdi ve insan diğerlerine bir polisten daha fazla yardımcı olamazdı. Bir de bir cinayet soruşturmasının bilmece çözme tarafı beyninin bir bölgesine cazip geliyordu. Jeffrey'le soruşturmaları hakkında konuşmayı çok sevmişti. İlçenin adli tıp yetkilisi olarak morgda çalışmak, ipuçları bulmak, ona işine yardımcı olacağını bildiği bilgiler vermek kendini yararlı hissettirmişti.

Homurdandı. Sanki doktor olmak yararlı bir şey değilmiş gibi. Belki de Angie Trent sapıklık konusunda haklıydı. Biraz daha devam etse, Will'i üniformayla düşleyecekti.

Ayağa kalkabilmek için kucağındaki tazıları itti. Billy esnedi. Bob daha rahat etmek için, sırtının üzerine döndü. Genç kadın çevresine bakındı. Üzerine bir karınca gayreti gelmişti. Hayatını denetlediğini hissedebilmek için, bir şeyleri –herhangi bir şeyi– değiştirmek için karşı konulamaz bir arzu duydu.

İşe kanepelerle başladı, kaydırıp televizyonun karşısına bir açıyla yerleştirirken, köpekler altlarından geçen zemine bakıyordu. Kahve sehpası yeni düzen için biraz fazla büyük olduğundan her şeyi yeniden oynattı, sonunda yeni düzenin de işe yaramadığına karar verdi. Halıyı derleyip her şeyi eski yerine getirdiğinde, sırlıslık tere batmıştı.

Konsol masasının üzerindeki resim çerçevesinin üst tarafı tozluysu. Mobilya cilasını çıkarıp yeniden toz almaya koyuldu. Tozu alınacak alan büyüktü. Oturduğu bina, dönüştürülmüş bir süt işleme fabrikasıydı. Kırmızı tuğla duvarlar altı metrelik tavana taşıyordu. Tüm mekanik tesisat açıktaydı. İç kapılar eskimiş ahşaptı, üzerlerinde ahır kapısı donanımı vardı. Genellikle New York şehrinde bulunacak türden eski bir sanayi tesisiydi ve Manhattan'da en az on milyon dolar ederdi. Sara burası için çok daha düşük fiyat ödemişti.

Evin ona uygun olduğunu düşünen kimse bulunmaması, bu yeri sevmesinin ilk nedeniydi. Atlanta'ya taşındığı zaman, kendi kasabasındaki konforlu bungalovundan bütünüyle farklı bir şey istemişti. Son zamanlarda biraz aşırıya gittiği kanısındaydı. Açık alan neredeyse mağara duygusu veriyordu. Paslanmaz çelik aksamı ve siyah granit tezgâhlarıyla mutfak çok pahalıya çıktığı gibi, çorbanın bile dibini tutturduğu bilinen Sara gibi birisi için çok gereksizdi. Bütün eşya çok moderndi. Sadece gelen mektupları açmak ve çocuğun parasını öderken pizza kutusunu bırakmak için kullandığı düşünülünce, yekpare ağaçtan oyulmuş on iki kişilik yemek masası da gülünç bir lükstü.

Mobilya cilasını yerine kaldırdı. Sorun, toz değildi. Buradan taşınması gerekiyordu. Atlanta'nın daha yerleşik mahallelerinden birinde küçük bir ev bulmalı ve bütün bu alçak sedirlerden ve cam kahve sehpalarından kurtulmalıydı. Pofuduk kanepeleri ve bir şey okumak için rahatça yerleşebileceğin geniş koltukları olmalıydı. Çiftlik usulü eviyesi, açık pencereden arka bahçe manzaralı, neşeli bir mutfak olmalıydı.

Will'in evi gibi bir yerde oturmalıydı.

Gözü televizyona takıldı. Ekrandan akşam haberlerinin logosu geçiyordu. Georgia Tanı ve Sınıflandırma Cezaevi'nin önünde ciddi görünümlü bir muhabir vardı. Sara öldürülen iki adamın öyküsünü daha önce görmüş ve daha o zaman şimdi düşündüğünü düşünmüştü: Will Trent'le ilişkiye girmemek için bir neden daha.

Will, Evelyn Mitchell soruşturmasıyla görevliydi. Muhtemelen o gün o cezaevinin yakınından bile geçmemişti, ama öldürülen

polis memuruyla ilgili haberi okur okumaz, Sara'nın yüreği ağzına gelmişti. Kalbi adamın ve öldürülen mahkûmun adı açıklandıktan sonra bile sakinleşmemişti. Jeffrey sayesinde, gecenin ortasında beklenmedik bir telefon geldiği zaman ne hissettiğini biliyordu. Her yeni haberin, her söylenti kırtısının Jeffrey'nin yeni bir olayın peşine düşeceği, hayatını tehlikeye atacağı korkusuyla içinde bir şeyleri nasıl sıkıştırdığını hatırlıyordu. Bir çeşit post travmatik stres bozukluğu. Sara yıllar boyu korkuyla yaşadığını ancak kocası öldükten sonra anlayacaktı.

Dahili telefon vızıldadı. Billy gönülsüzce hırladı, ama köpeklerden hiçbirini kanepeden inmedi. Sara dahili telefonun düğmesine bası. "Evet?"

Will, "Merhaba, özür dilerim—"

Genç kadın kapı otomatiğine bastı. Tezgâhın üzerinden Will'in anahtarlarını alıp ön kapıyı açtı. Onu içeriye almayacaktı. Angie'nin dedikleri için özür dilemesine izin vermeyecekti, çünkü Angie aklından geçen her şeyi söyleme hakkına sahipti ve daha da önemlisi, bazı konularda da son derece haklıydı. Will'e sadece onunla tanıştığı için çok memnun olduğunu söyleyecek, karısıyla sorununu halletmede talihinin açık olmasını dileyecekti.

Will buraya varabilirse tabii. Asansör hiç telaş etmiyordu. Kabinin dördüncü kattan girişe indiğini gösteren dijital göstergeyi izledi. Sayıların büyümesi bir sonsuzluk daha sürdü. Rakamları yüksek sesle tekrarladı, "Üç, dört, beş," ve zil nihayet altıyı çaldı.

Kayar kapılar açıldı. Will iki dosya kartonunun, beyaz köpükten bir kutunun ve bir Krispy Kreme gözleme kesekâğdının oluşturduğu piramidin gerisinden bakmaya çalıştı. Sara'yı ancak yemek saati geldiğinde fark eden tazılar Will'i karşılamak için hole seğirtti.

Sara bir küfür mırıldandı.

"Bu kadar geciktiğim için özür dilerim." Bob tarafından yıkılmamak için yan döndü.

Sara köpekleri tasmalarından yakaladı, Will'in girebilmesi için kapıyı ayağıyla tuttu. Adam kutuları yemek masasının üzerine bırakır bırakmaz köpekleri sevmeye girişti. Hayvanlar onu

uzun zamandır özledikleri bir arkadaşmış gibi yaladı, kuyruklar sallandı, tırnaklar ahşap zemini çizdi. Sara'nın o güçlü kararlılığında çatlaklar belirmeye başladı.

Will başını kaldırdı. "Yatıyor muydun yoksa?"

Genç kadın tam ruh haline uygun olarak eski bir eşofman altı ile bir Grant County Rebels futbol forması giymişti. Saçını toplarken o denli çekmişti ki, cildinin gerildiğini hissedebiliyordu. "Anahtarların burada."

"Teşekkürler." Will göğsündeki köpek tüylerini silkeledi. Üzerinde hâlâ öğleden sonradan kalma siyah tişört vardı. "Hop!" Krispy Kreme torbasına doğru hamle eden Bob'u durdurdu.

"Bu, kan mı?" Gömleğinin sağ kolunda kurumuş koyu renkli bir leke vardı. Sara içgüdüleriyle Will'in koluna uzandı.

Will bir adım geriledi. "Önemli değil." Manşeti indirdi. "Bugün cezaevinde bir olay oldu da."

Sara göğsünde o bilindik sıkışmayı hissetti. "Oradaydın demek."

"Adamcağıza yardım etmek için bir şey yapamadım. Belki sen..." Sesi yavaşlayıp söndü. "Personel doktoru yaranın ölümcül olduğunu söyledi. Çok kan vardı." Parmaklarını bileğine doladı. "Eve gittiğimde gömlek değiştirmem gerekirdi, ama yapacak çok işim var, üstelik şu sıralar evin altı üstüne gelmiş durumda."

Eve gitmişti demek. Bir nedeni olmadan, Sara bir an Will'in evde karısını görmediğini düşünmeye başladı. "Olanları konuşmamız gerek."

"Şey..." Sara'nın imasını isteyerek kaçırmış gibiydi. "Söylencek fazla bir şey yok. Öldü. Özellikle iyi biri değildi, ama ailesinin etkileneceğinden eminim."

Sara yüzüne baktı. O yüzde bir sahtekârlık izi yoktu. Belki de Angie karşılaştıklarından kocasına bahsetmemişti. Belki de etmişti ve Will kulak ardı etmek için elinden geleni yapıyordu. Ama birden, son birkaç saatini kendini çılgınca çalışmaya zorlayarak geçirdikten sonra, aldırnamaya karar verdi. Olanları konuşmak istemedi. İncelemek istemedi. Emin olduğu tek şey, Will'in gitmesini istemediğiydi.

“Kutularda ne var?” diye sordu.

Sara’nın davranışındaki değişikliği fark etmiş gibi olsa da, bunu açığa vurmamayı yeğledi. “Eski bir soruşturma hakkında bazı dosyalar. Evelyn’in kaybolmasıyla ilgili olabilir.”

“Kaçırılma değil mi yani?”

Sırtması, yakalandığının belirtisiydi. “Bu dosyalarda ne yazıyorsa, yarın sabah beşe kadar öğrenmem gerek,” dedi.

“Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Yok.” Kutuları almaya davrandı. “Betty’yi eve götürdüğün için teşekkürler.”

“Disleksik olmak bir kişilik kusuru değildir.”

Will kutuları masanın üzerinde bırakıp döndü. Hemen yanıt vermedi. Sadece Sara’ya keşke banyo yapsaydım dedirtecek gibi baktı. Sonunda, “Galiba bana kızgın olmanı daha çok sevmiştim,” dedi.

Sara suskun kaldı.

“Angie, değil mi? Öfkelenmenin nedeni bu?”

Bu değişken kaçamak seviyeleri Sara için yeniydi. “Bu konuyu görmezden geliyor gibiyiz.”

“Aynı yolda devam etmek mi istersin?”

Genç kadın omuz silkti. Ne istediğini kendi de bilmiyordu. Doğrusu, ona masum flörtlerinin bittğini anlatmaktı. Kapıyı açmalı ve Will’e gitmesini söylemeliydi. Yarın sabah Doktor Dale’e telefon etmeli ve yeniden buluşmak istemeliydi. Will’i unutması ve zamanın onu belleğinden silmesine izin vermesi gerekirdi.

Will, “Angie’yle ben bir yıldan fazla bir süredir birlikte –birlikte– olmadık,” dedi. Sanki söylediğinin yerine gitmesini beklemek istemiş gibi durakladıktan sonra ekledi: “Seninle tanıştığımndan beri.”

Sara’nın söylemeyi becerebildiği tek şey, “Aa,” oldu.

“Ve bundan birkaç ay önce annesi öldüğü zaman onu belki iki saat gördüm, sonra gitti zaten. Cenazeye bile katılmadı.” Yeniden durakladı; bu kez zorlandığı çok belliydi. “İlişkimizi anlatmak pek kolay değil. Kendimi acınacak aptal durumuna sokmadan, hiç değil.”

“Bana bir açıklama yapmak zorunda değilsin.”

Will ellerini cebine sokup masaya yaslandı. Tavandan gelen ışık ağzının üzerindeki tırtıklı yara izini buldu. Deri pembe, üst dudağıyla burnu arasındaki yarık ince bir çizgi gibiydi. Sara yara izinin kendi dudakları üzerinde nasıl bir duygu yaratacağını merak etmekle harcadığı zamanı hesaplamaya başlayamayacaktı.

Çok fazla zaman.

Will gırtlakını temizledi. Önce yere baktı, sonra başını kaldırıp, gözlerini Sara'ya dikti. "Nerede büyüdüğümü biliyorsun. Nasıl büyüdüğümü de."

Genç kadın başını salladı. Atlanta Çocuk Evi yıllar önce kapanmıştı, ama terk edilmiş binası şu anda bulundukları yerden en çok sekiz kilometre mesafedeydi.

"Çok çocuk ayrıldı oradan. İçimizden çoğunu koruyucu aileye vermek istiyorlardı. Sanırım böylesi daha ucuz." Sanki bu beklenecek bir şeymiş gibi omuzlarını silktiler. "Daha büyüklerde bu iş tutmadı. Koruyucu aile yanında belki birkaç hafta dayandılar, bazen de sadece bir iki gün. Geri döndüklerinde, farklı olurlardı. Sanırım nedenini tahmin edebiliyorsun."

Sara başını salladı. Tahmin etmek istemiyordu.

"Üçüncü sınıfa geçemeyen sekiz yaşında bir oğlan çocuğunu evlat edinmek isteyenler kuyruk oluşturmuyordu tabii. Ama Angie, kızdı, güzeldi ve akıllıydı, onun için sık sık koruyucu ailelere gönderilirdi." Yine omuz silktiler. "Sanırım geri gelmesini beklemeye alışıyordum, aynı zamanda da gittiği yerde ne olduğunu sormamaya da alışmaya başladım." Masadan uzaklaştı ve kutularını aldı. "İşte böyle. Acınacak ve aptalca."

"Hayır. Will--"

Kapının önünde durdu, kutuları bir zırh gibi önünde tutuyordu. "Amanda sana Fulton Adli Tıp Bürosu'ndan birilerini tanıyıp tanımadığını sormamı istemişti."

Sara'nın beyni değişen viteslere hemen uyum sağlayamadı. "Mümkün. İşe başladığımda, stajımın bir bölümünü orada yapmıştım."

Kutuların altındaki ellerini oynattı. "Bu benden değil, Amanda'dan," dedi. "Birkaç yere telefon etmeni istiyor. Mecbur değilsin, ama--"

“Öğrenmek istediği ne?”

“Otopsilerde ortaya çıkacak her şey. Bizimle paylaşmayacaklardır. Soruşturmayı kendilerine saklamak istiyorlar.”

Kapıya doğru dönmüş, bekliyordu. Sara onun ensesine, oradaki ince tüylere baktı. “Pekâlâ.”

“Sende Amanda’nın numarası olmalı. Bir şey çıkarsa onu ara. Çıkmazsa da ara. Sabırsızdır.” Sara’nın kapıyı açmasını bekliyordu.

Genç kadın günün büyük bölümünü Will’in hayatından çıkmasını istemekle geçirmişti, şimdi çıkmak üzere olduğunu görmeye dayanamıyordu. “Amanda yanıliyordu.”

Will ona bakmak için döndü.

Sarsılmış taklidi yaparak, “Daha önce hiç kimsenin bu cümleyi yüksek sesle söylediğini işitmemiştim.”

“*Almeja*. Ölen adamın son sözleri.” Açıklamaya girişti. “Kelimesi kelimesine çevirisi doğru –‘istiridy’– ama argoda ‘para’ yerine kullanılmaz. En azından benim işittiğim haliyle.”

“Ya ne için kullanılır?”

Kelimedenden nefret etmekle birlikte, yine de söyledi: “Amcık.”

Will’in alnı kııştı. “Nereden biliyorsun?”

“Büyük bir devlet hastanesinde çalışıyorum. Başladığım günden bu yana, birilerinin benden bu kelimenin değişik şekilleriyle bahsetmediği tek bir hafta olmamıştır.”

Will kutuları yeniden masanın üzerine bıraktı. “Kim sana öyle dedi?”

Genç kadın başını salladı. Will bütün hasta listesine meydan okumaya hazır gibiydi. “Söylemek istediğim, adam Faith’e öyle diyordu. Paradan bahsetmiyordu.”

Will kollarını kavuşturdu. Sinirlendiği belliydi. “Ricardo,” dedi. “Arka bahçede, o küçük kızlara ateş eden herif –adı Ricardo’ydu onun.” Sara gözlerini indirmede, Will konuşmayı sürdürdü. “Çamaşırlıktaki ölü, Hironobu Kwon’dur. Yaşlı Asyalı hakkında Hawaii tipi gömleklere düşkün olduğu ve güneyli ak-sarıyla konuştuğu dışında hiçbir bilgimiz yok. Bir de, herhalde Evelyn’le giriştiği bıçaklı bir boğuşmada yaralanmış biri daha var. İşe döndüğünde hastanede uyarıyı göreceksin. B negatif kan

grubu, muhtemelen Latin Amerikalı, karın bölgesinde bıçak yarısı, belki bir yara da elinde.”

“Tam bir karakter kadrosu.”

“İnan bana, bunların hesabını tutmak hiç de kolay değil; üstelik bunlardan herhangi birinin bütün olanların gerçek nedeni olduğundan bile emin değilim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bu kişisel bir şey, sanki işin içinde başka bir şey varmış gibi. Birini soymak için dört yıl beklemezsin. Mesele paranın ötesinde bir şey olmalı.”

“Paranın herhangi bir nedenle bütün kötülüklerin kökü olduğunu söylerler.” Sara’nın kocası neden olarak hep parayı arar ve Sara’nın görebildiği kadarıyla genellikle haklı çıkardı. “Yaralı, dediğin adam –karın bölgesinden yaralanan– o da çeteden mi?”

Will başıyla onayladı.

“Genellikle kendi doktorları vardır. Hiç de fena sayılmazlar. Yaptıkları el işlerini Acil’de gördüm. Ama karın yarasının tedavisi güçtür. Kana ihtiyaç duyabilirler, B negatif de kolay bulunan bir kan değildir. Dahası, steril bir ameliyathane ortamı ve önüne gelen eczaneden alamayacağın cinsten ilaçlar gerekir. Bunlar da ancak hastane eczanesinden bulunur.”

“Bana bir liste verebilir misin? Bunu da duyuruya eklerim.”

“Tabii.” Kâğıt ve kalem almak için mutfığa gitti.

Will yemek masasının başından ayrılmadı. “İnsan karnında yarayla ne kadar yaşar? Olay yerinde çok kan vardı.”

“Belli olmaz. Saatler, bazen de günler. Triyaj biraz zaman kazandırır, ama bir haftaya yaklaşan her şey mucize sayılır.”

“Sen listeyi hazırlarken yemeğimi yememde bir sakınca var mı?” Beyaz köpük kutuyu açınca Sara acı biber sosuna bulanmış birer karışık iki sosis gördü. Will kokladı, sonra kaşlarını çattı. “Benzincideki adamın bunları atmak istemesinin bir nedeni varmış.” Yine de sosislerden birini çıkardı.

“Aklından bile geçirme.”

“İyidir herhalde.”

“Otur.” Dolaptan tavayı çıkardı, buzdolabında da bir kutu yumurta buldu. Will paslanmaz çelik pişirme yüzeyinin öte tara-

fındaki bara tündü. Köpük kutu tezgâhın üzerinde, yanındaydı. Bob kutuyu burnuyla dürttü, sonra da geriledi.

Sara, "Gerçekten akşam yemeğin bu muydu?" diye sordu. "İki sosisle bir gözleme miydi?"

"Dört gözleme."

"Kolesterolün ne diyor?"

"Sanırım, reklamlarda gösterilenler gibi, beyaz."

"Çok komik." Köpük kutuyu alüminyum folyoya sarıp çöpe attı. "Neden Faith'in annesinin kaçırılmadığını düşünüyorsun?"

"Öyle bir şey demedim. Ben sadece bir sürü şeyin üst üste oturmadığını düşünüyorum." Sara'nın bir kâseye yumurta kırmasını seyretti. "Kadının kendi iradesiyle gittiğini sanmam. Kendi ailesine böyle bir şey yapamaz. Ama onu kaçırmaya gelenleri tanıyor olabileceğini düşünüyorum. Sanki önceden bir iş ilişkileri varmış gibi."

"Nasıl?"

Kalkıp yemek masasının başına gitti, kutulardan birinden bir dizi sarı dosya çıkardı. Mutfak barına oturmadan önce gözleme torbasını da aldı. Üstteki dosyayı açıp Sara'ya bir sabıkalinin fotoğrafını gösterdikten sonra, "Boyd Spivey," dedi.

Genç kadın haberlerdeki yüzü ve adı hatırladı. "Bugün cezaevinde öldürülen adam," dedi.

Will başıyla onaylayıp bir sonraki dosyayı açtı. "Ben Humphrey."

"O da mı polis?"

"Evet." Başka bir dosya açtı. İçine sarı bir yıldız yapıştırılmıştı. "Bu, Adam Hopkins. Humphrey'nin ortağıydı." Bir başka dosya, bu kez kırmızı yıldızlı. "Bu, Spivey'nin ortağı Chuck Finn, bu adam da—" Son dosyayı açmaya çalıştı. Yeşil yıldız. "Demarcus Alexander." Birini unutmuştu. Masanın başına döndü ve aradığı sarı dosyayı buldu. "Lloyd Crittenden, üç yıl önce aşırı dozdan öldü." Dosyanın üzerinde kehanet gibi görünen siyah bir yıldız vardı.

"Hepsi polis mi?"

Will yarım gözlemeyi ağzına tıkmaya çalışırken başını salladı. Sara yumurtaları tavaya döktü. "Kaçırdığım bir şey mi var?"

“Şefleri Evelyn Mitchell’dı.”

Genç kadın neredeyse yumurtaları dökecekti. “Faith’in annesi?” Fotoğrafları eline aldı, adamların yüzünü inceledi. İçinde bulundukları sorun radar ekranında basit bir görüntüymüş gibi, hepsinde aynı kendini beğenmiş çene duruşu vardı. Yazım hatalarını çözmeye çalışarak Spivey’nin tutuklama raporuna göz gezdirdi. “Ağır suç kovuşturmasında hırsızlık,” dedi. Sayfayı çevirip ayrıntıları okumaya girişti. “Spivey iki bin dolardan fazla nakit içeren tüm uyuşturucu operasyonlarında yüzde on ayrılması için ekibine kalıcı emir verdi.”

“Üst üste epey bir meblağ tuttu.”

“Ne kadar?”

“Muhasebenin tahminine göre, on iki yılda yaklaşık altı milyon dolar çalmışlar.”

Sara hafif bir ısıklık çaldı.

“Bu adam başı bir milyondan biraz daha az demek, üstelik de vergisiz. En azından, öyleydi. Sam Amca’nın kodeste ilk günlerinde hesabı düzelttiğinden eminim.”

Çalınmış para bile vergiye tabi gelir sayılır. Çoğu mahkûm hapis cezalarının birinci haftasında vergi idaresinden bir ihbar-name alır.

Sara tutuklama raporunun ön sayfasını okurken, tanıdık bir isme rastladı. “Soruşturmayla seni görevlendirmişler.”

“İşimin en sevdiğim tarafı değil.” Gözlemeden geri kalanı ağzına tıktırdı.

Sara okuyormuş gibi yaparak dosyaya baktı. Uyarı işareti verecek kadar çok yazım hatası yoktu. Şimdiye kadar okuduğu her polis raporu dilbilgisi ve yazım yanlışlarıyla dolu olmuştu. Çoğu disleksik gibi, Will de yazım denetleyicisini çok kutsal görüyordu. Bağlamsal anlamı olmayan sözcükleri değiştirmiş, sonra da en alta imzasını atmıştı. İmza siyah çizgiden bir açıyla ayrılan bir eğriden çok da farklı değildi.

Will gözünü kırpmadan onu izliyordu. Bir soru sormak zorunda olduğunu hissetti. “Soruşturmayı kim başlattı?”

“GBI’ye gelen isimsiz bir ihbar.”

“Evelyn neden hiç suçlanmadı?”

“Savcı iddianame hazırlamamaya karar verdi. Bütün haklarıyla emekli olmasına izin verildi. Erken emeklilik dediler, ama otuz yılı çoktan geçmişti. Para için çalışmıyordu. En azından, kentten aldığı para için.”

Sara yumurtaları karıştırmak için spatulaya uzandı. Will de yeni gözlemesini iki lokmada yuttu. Gözlemenin pudraşekeri siyah granit tezgâha yağdı.

Genç kadın, “Sana bir şey sorabilir miyim?” dedi.

“Tabii.”

“Faith nasıl oluyor da annesini soruşturan biriyle çalışabiliyor?”

“Yanıldığımı düşünüyor.” Bob geri gelmişti. Burnunu tezgâha dayayınca, Will de kafasını okşamaya girişti. “Annesinin onayını aldığını biliyorum, ama bundan ötesini ona gerçekten sormadım.”

Sara ona aynı şeyleri anlatan başka hiç kimseye inanamazdı ya, bunun nasıl olduğunu da kolayca görebiliyordu. Faith oturup kendi duygularından bahsedecek insanlardan değildi; Will de öylesine düzgün biriydi ki, açığa vurulmamış intikamcı duygular beslemesini beklemek çok güçtü. “Evelyn nasıl biri?”

“Eski kafalı.”

“Amanda gibi mi?”

“Pek öyle denemez.” Kesekâğıdından bir gözleme daha çıkardı. “Yani serttir, ama onun kadar kuvvetli değildir.”

Sara ne demek istediğini anladı. O kuşak kendini erkek meslektaşlarına kanıtlamak için fazla imkâna sahip olamamış, Amanda o zahmetli yola tadını açıkça çıkararak girmişti.

Will, “Birlikte başlamışlar,” diye açıkladı. “Akademiye birlikte girdiler, sonra APD ve GBI’de birleşik görev güçlerinde çalıştılar. Hâlâ iyi dostturlar. Sanırım Amanda, Evelyn’in abisi ya da kayınbiraderiyle çıkıyordu.”

Sara daha açık bir çıkar çatışması düşünemiyordu. “Ve sen Evelyn’i soruştururken, amirin Amanda mıydı?”

“Evet.” Gözlemeden bir ısırik daha aldı.

“Bunu o zaman biliyor muydun?”

Başını salladı, konuşabilmek için yarım gözlemeyi cevizini saklayan bir sincap gibi avurduna sıkıştırarak sordu: “Ocağın yanmadığını biliyorsun, değil mi?”

“Kahretsin!” Bu durum, yumurtaların neden hâlâ sıvı halinde olduğunu açıklıyordu. Alev çıkana kadar düğmeye bastı.

Will elinin tersiyle ağzını sildi. “Ben de bir süre bekletmeyi seviyorum. Yumurtalara bir tür ağaçsı tat veriyor.”

“O dediğin koli basili.” Neden fırlatmadığını merak ederek tost makinesini kurcaladı. Muhtemelen, içinde bir şey olmadığı için. Dolaptan bir somun ekmek çıkardığında, Will gülümsüyordu. “Pek aççılığım yoktur.”

“Benim yapmamı ister misin?”

“Bana Evelyn’i anlatmanı isterim.”

Will arkasına yaslandı. “Onunla tanıştığımda hoşlanmıştım. Biliyorum, o koşullar altında tuhaf geliyor. Ondan nefret etmem gerektiğinin farkındayım, ama konuya öyle bakamıyorsun. Bu resmi bir iş. Bazen soruşturmalar olmayacak bir nedenden başlar, birden kendini yanlış kelimeyi söylediği ya da yanlış politikacıyı kızdıldığı için başı belaya girmiş birinin karşısında buluverirsin.” Konuşurken, dökülmüş pudraşekerini toplayıp bir yığın yaptı. “Evelyn çok nazikti. Saygılı. O güne kadar sicili tertemizdi. Bana genellikle yaptıkları şekilde bir sübyancı gibi değil, işini yapmaya çalışan biri gibi davrandı.”

“Belki hiç kovuşturulmayacağını biliyordu.”

“Bana kalırsa, endişeliydi ama esas kaygısı kızıydı. Faith’i bu işin dışında tutmak için gerçekten çok çabaladı. Amanda bizi eşleştirene kadar Faith’i hiç görmedim.”

“En azından, iyi bir annemiş.”

“Klas bir kadın. Aynı zamanda da akıllı, güçlü, sert. Bu konuda ona karşı iddiaya girmezdim.”

Sara yumurtaları unutmuştu. Tavanın dibine yapışanları kazımak için yine spatulaya uzanmak zorunda kaldı.

Will anlatmayı sürdürdü: “Evi arayabilmek için Evelyn’i koli bandıyla bir iskemleye bağlamışlar. İskemlenin oturağının altına çizilmiş bir ok başı buldum. Kendi kanıyla çizmiş.”

“Nereyi gösteriyordu?”

“Odanın içini. Kanepeyi. Arka bahçeyi.” Omuzlarını silktili. “Kim bilir? Hiçbir şey bulamadık.”

Sara duyduklarını düşündü. "Okun sadece başı mı? Hepsi o kadar mı?"

Will pudraşekerini yeniden yayıp bir şekil çizdi.

Sara simgeyi incelerken, bundan sonrasını sessizce düşündü. Sonunda gerçeğin tek seçenek olduğuna karar verdi. "Bana V gibi geldi. V harfi gibi."

Will odanın havasını değiştirecek şekilde sessizdi. Sara onun konuyu değiştireceğini, bir şaka yapacağını sandıysa da beriki, "Kusursuz değildi," dedi. "Tepesi karıştırılmış gibiydi."

"Bunun gibi mi?" Yeni bir çizgi çekti. "A harfi gibi?"

Will çizime baktı. "Amanda neden bahsettiğimi anlamadığını söylerken, bence numara yapmıyordu."

"O da mı gördü?"

Pudraşekerini avcuna doğru süpürdükten sonra, sonuncu gözlemenin bulunduğu kesekâğıdına döktü. "Evet."

Sara yumurta tabağını Will'in önüne bıraktı. Tost makinesi dilimi fırlattı. Ekmek neredeyse kapkaraydı. "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Çok üzgünüm. Bunu yemek zorunda değildin. Çöpten sosisleri almamı ister misin?"

Will yanık ekmek dilimini elinden alıp tabağına bıraktı. Ekmek tabağa değerken betona çarpan tuğla sesi çıkardı. "Biraz tereyağı fena olmaz."

Sara'da sahte tereyağı vardı. Will yayıktan bir bıçak dolusu alıp, avcunda ıslaklıktan bükülene kadar ekmeğe sıvadı. Sarıdan çok boz kahverengiye dönmüş olsa da, yumurtalara girdi.

Sara, "Amanda'nın adı A ile başlıyor," dedi. "*Almeja* da A ile başlıyor. Şimdi de Evelyn sandalyenin altına A çizmiş olabilir."

Will çatalını bıraktı. Tabağı tertemizdi.

Sara sözü sürdürdü. "*Almeja* bir bakıma Amanda'ya benziyor. Aynı hece sayısı. Aynı baş ve son harfler." Will ses tekrarını kaçırmış olmalıydı. Başlarına tabanca da dayansa, çoğu disleksik iki kelimeye uyak düşüremez.

Tabağını itip uzaklaştırdı. "Amanda bana her şeyi anlatmıyor. Yolsuzluk davasının Evelyn'in bu durumuyla bir ilgisi olabileceğini bile kabul etmiyor."

"Ama senden soruşturma dosyalarının üzerinden geçmeni istedi."

"Ya bu bilgiye ihtiyacı var, ya da başka bir şeyle meşgul olmamı istiyor. Bütün gecemi alacağını biliyor olmalı."

"Ben yardım edersem, almaz."

Will tabağını alıp eviyeye gitti. "Gitmeden bunu yıkamamı ister misin?"

"Bana olay yerini anlatmanı isterim."

Adam tabağı duruladı, sonra ellerini yıkamaya koyuldu.

"O, soğuk su musluğu," dedi Sara. Solak olduğu için sıcak su musluğunu sağ tarafa aldırıldığını söylemenin anlamsız olacağını düşünerek uzandı, suyun sıcaklığını ayarladı.

Will, Sara'nın avcuna sıvı sabun akıtabilmesi için elini açtı. "Neden limonlu mobilya cilası gibi kokuyorsun?"

"Neden Betty'nin karına ait olduğuna inanmamı istedin?"

Elindeki sabunu köpürttü. "Hiçbir zaman çözümlenemeyecek sırlar vardır."

Sara gülümseyerek, "Bana olay yerini anlat," dedi.

Will gördüklerini anlattı: Devrilmiş koltuklar ve kırılmış bebek oyuncakları. Oradan Mrs. Levy'ye ve Evelyn'in erkek arkadaşına, Mittal'in kan iziyle ilgili kuramına ve o konudaki kendi farklı görüşüne geçti. Beyefendiyi arabanın bagajında buldukları bölüme geldiğinde, Sara onu yemek masasının başına oturtmayı başarmıştı.

"Sence, Boyd Spivey Amanda'yla konuştuğu için mi öldürüldü?"

"Mümkün, ama bence uzak ihtimal." Düşüncesini açıklamaya koyuldu. "Zamanlamayı düşün. Amanda cezaevi müdürünü oraya varmamızdan iki saat önce aradı. Cezaevi doktoru tırtıklı bir bıçak kullanılmış, dedi. Bu, öyle diş fırçasından yapabileceğin bir şey değil. Kamera bir gün önceden devre dışı bırakılmış ki, bu da cinayetin en az yirmi dört saat önce planlandığını gösterir."

"Öyleyse, koordine bir cinayet. Evelyn götürüldü. Birkaç saat sonra Boyd öldürüldü. Evelyn'in ekibinin diğer üyeleri güvende mi?"

Will, "Bak, işte bu güzel bir soru," deyip cebinden telefonunu çıkardı. "Bir iki yere telefon etmemin bir sakıncası var mı?"

"Tabii yok." Rahat etmesi için masadan kalktı. Tava hâlâ sıcak olduğu için üzerinden soğuk su geçirdi. Yumurtalar metal yüzeye yapışıp kurumuştu. Cıvıklığı önce tırnağıyla kazımaya çalıştı, sonra da vazgeçip tavayı bulaşık makinesinin üst rafına yerleştirdi.

Ardından yine Boyd Spivey'nin dosyasını açtı. Will belki de espri olarak adamı belirlemek için dosyasına pembe bir yıldız yapıştırmıştı. Adam tam da rüşvetçi polis tipine uygundu. Ay biçimi yüzü steroid kullandığını gösteriyordu. Boncuk gözlerinin içinden gözbebekleri güçlükle seçiliyor, boyu ve kilosu daha çok bir Amerikan futbolcusunu andırıyordu.

Bir yandan Spivey'nin tutuklanma ayrıntılarını okurken, bir taraftan da Valdosta Eyalet Cezaevi'nden biriyle konuşan Will'e kulak kabartıyordu. Konu, Ben Humphrey ile Adam Hopkins'i hücrede tecrit edip etmemekti; sonunda izlemeyi yoğunlaştırmamanın daha iyi olacağına karar verdiler.

Will'in sonraki konuşması biraz daha karmaşıktı. Sara, Will'in şartlı tahliye memuru aracılığıyla öteki iki adamın yerini belirlemek için GBI genel merkezinde birileriyle konuştuğunu düşündü.

Spivey'nin dosyasını açtı ve kişisel bilgilerini tutuklama raporunun arkasında buldu. Adamın profesyonel hayatının ayrıntılarına daldı. Spivey liseden çıkar çıkmaz akademiye yazılmış, suç biliminde lisans diploması almak için de Georgia Eyalet Üniversitesi'nde akşam derslerine katılmıştı. Üç çocuğu ve kentin dış mahallelerinden birindeki Hollanda konsolosluğunda sekreter olarak çalışan bir karısı vardı.

Spivey'nin Evelyn'in ekibine geçmesi devrim gibiydi. Uyuşturucu timi ülkenin en seçkin ekiplerinden biri olarak tanınıyordu. Ekip en iyi silahlara ve imkânlara sahipti ve Atlanta bölgesinde onlara Spivey'nin özellikle keyif aldığı takdirnameler kazandırmaya ve medya ilgisinden yararlandırmaya yeterli olacak kadar bol, yüksek profilli kötü adam bulunuyordu. Will ekibin en dikkat çekici uyuşturucu baskınlarıyla ilgili gazete kupürlerini biriktirmişti. Ekibin lideri Evelyn olmasına rağmen, Spivey her haberin ön safında ve merkezinde yer alıyor, fotoğraflardan

birinde de Spivey göğsünde genç bir kızın bisikletini süslemeye yetecek sayıda kordonla görünüyordu.

Bu bile yeterli olamamıştı.

“Hey.”

Dosyadan başını kaldırdı. Will telefon konuşmalarını bitirmişti.

“Özür dilerim. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istedim de.”

“Sorun değil.” Dinlemediğini iddia etmek niyetinde değildi.

“Amanda’yı aramadın.”

“Hayır, aramadım.”

“Öteki dosyalardan ver bana.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin. Gerçekten değilsin.”

“İstiyorum ama.” Artık ona iyi davranmak ya da yanında zaman geçirmek meraklısı değildi. Boyd Spivey gibi birine neyin böylesine aşağılık bir hayat yaşattığını öğrenmek istiyordu.

Will, Sara’nın yüzüne hayır diyeceğini düşündürecek kadar uzun baktı. Sonra kutulardan birini açtı. Bir ses kaseti kümesinin üzerinde eski model bir Walkman vardı. Yıldız biçimli renkli çıkarmaları saymadıkça, kasetlerden hiçbirinin üzerinde etiket yoktu. “Bunlar her zanlıyla yaptığım bütün sorguların kayıtları,” diye açıkladı. “Başlangıçta hiçbiri fazla konuşmadı, ama sonunda her biri cezalarında indirim için anlaşma yoluna gitmeyi kabul etti.”

“Birbirlerini mi sattılar?”

“Hiç değil. Sadece bir iki yerel konsey üyesi hakkında verecekleri bilgiler vardı. Böylece savcıya biraz baskı yaptılar.”

Sara uyuşturucu sorunu olan siyasetçilere şaşırmış numarası yapamadı. “Ne kadar baskı?”

“Konuşturacak kadar, ama büyük balığı ele vermeye yeterli olacak kadar değil.” Öteki kutuyu açıp, içinden dosyalar çıkarmaya başladı. Diğer her şey gibi, bu dosyalar da renklerle kodlanmıştı. Sara’ya önce yeşil olanları uzattı. “Savcılık tanıklarının ifadeleri.” Sayıca daha az olan kırmızılar üst üste istifledi. “Savunmanın tanıkları.” Mavilileri çıkardı. “Yüksek tutarlı baskınlar –iki bin dolardan fazla para yakalanan bütün baskınlar.”

Sara hemen çalışmaya koyularak, ilk personel dosyasını dikkatle okumaya girişti. Ben Humphrey, Bob Spivey'le aynı türden bir polisti: Sağlam yapılı, işinde başarılı, medyaya meraklı ve sonunda mutlak bir rüşvetçi. Bir banka soygunu sırasında ateş altında gösterdikleri cesaretleriyle takdir edilen, Florida'daki yazlıklarının fiyatını nakit ödeyen Adam Hopkins ve Demarcus Alexander için de aynı şeyler geçerliydi. Lloyd Crittenden şiltini, köhne bir barda namlusu kesik bir tüfekle ateş açan bir adamın peşinde devriye arabasıyla yedi takla attıktan sonra kazanmıştı. Dosyasında kötü siciller, emre itaatsizlikten iki rapor da vardı ama Evelyn'in yıllık sicilleri neredeyse ışıldar gibiydi.

Tek farklı olan, ötekilerden daha entelektüel görünen Chuck Finn'di. Finn tutuklandığında İtalyan Rönesansı dalında doktorasını tamamlamak üzereydi. Yaşam tarzı ötekiler kadar gösterişli olmamıştı, yasadışı yollardan kazandığı paraları kendini eğitmek ve dünyayı gezmek için kullanmıştı. Ekibi daha incelikli bir şekilde tamamlamış olması gerekirdi. Evelyn Mitchell'ın her birini belirli bir nedenle seçtiği açıktı. Bazıları lider özelliklerine sahipti. Kimileri de, Chuck Finn örneğinde olduğu gibi, emirleri yerine getiriyordu. Hepsi aynı genel profile uyuyor, yapılması gereken ne varsa yaparak kurum içinde üne kavuşmuş, üstün başarılı insanlar olarak biliniyordu. Üçü beyazdı, ikisi de siyah. Biri de kısmen Cherokee Kızılderili'ydi. Hepsi de soğuk ve sağlam nakit için her şeyden vazgeçmişti.

Will, Walkman'deki kaseti çevirdi. Kulaklıklar kulağında, gözleri kapalı oturuyor, Sara cihazın içinde çalışan çarkların gıcırtısını işitebiliyordu.

İkinci dosya grubu ekibin yıllar boyunca gerçekleştirdiği ve anlaşılan faydalandığı bütün yüksek tutarlı baskınların ayrıntılarını içeriyordu. Bu dosyaların incelenmesinin çok güç olacağını düşünmüş, ancak okudukça çok sıradan bulmuştu. Yasadışı uyuşturucu ticaretinin özelliği, Evelyn'in ekibi sorgulandığı zaman, tutuklanmış oldukları adamların çoğunun ölmüş ya da hapiste olmasıydı. Serbest olan sadece birkaç kişi vardı, onların da faal olduğu belliydi. Gece haberlerinden duyduğu bazı isimleri tanıdı, Will'e göstermek için dosyalarını bir kenara ayırdı.

Saatine baktı. Gece yarısını çoktan geçmişti, üstelik ertesi sabah nöbeti erken başlayacaktı. Sanki zamanıymış gibi, öylesine kuvvetle esnedi ki, çenesi yerinden çıkacak sandı. Will'in görüp görmediğini anlamak için kaçamak bir göz attı. Önünde hâlâ yüksek bir dosya yığını vardı. Ancak yarısını okumuş olmasına rağmen, istese de vazgeçemeyeceğinin farkındaydı. Sanki esrarlı bir romanın bütün parçacıklarını bir araya getirmeye çalışmak gibi. İyi adamlar en az kötüler kadar yolsuzluğa bulaşmıştı. Kötüler, rüşveti iş yapmanın maliyeti olarak görüyor gibiydi. Her ikisinin de yasadışı faaliyetlerini haklı gösterecek uzun birer listesi olmalıydı.

Bir sonraki dosya grubuna geçti. Evelyn'in ekibindeki altı adam hiç mahkemeye çıkmamıştı ama anlaşmalar yapıldığında çıkmaya yakın olmaları gerekirdi. İddia makamının tanık listesi büyük ölçüde gizliydi ama sanıkların listesi de ondan pek farklı sayılmazdı. Will isimleri biliyor olmalıydı, yine de bütün dosyaları dikkatle okudu. İfadeleri karşılaştırarak geçirdiği bir saatten sonra, vazgeçmemenin ödülü olarak ayırdığı son dosyayı önüne çekti.

Evelyn Mitchell'ın sabıka fotoğrafında, yüzünde çözümlenemez bir ifadesi olan, ince yapılı bir kadın görünüyordu. Masanın öbür tarafında bunca yıl geçirdikten sonra sabıka fotoğrafı çekirmek ona hakaret gibi gelmiş olmalıydı. Ancak yüz ifadesinde bunu belli edecek hiçbir şey yoktu. Ağzını sert bir çizgiyle kapatmıştı. Gözleri boş bakışlarla ileriye dikilmişti. Saçları Faith gibi sarıydı ve şakaklarında kır tutamlar görünüyordu. Mavi gözler, 50 kilo, bir yetmiş beş boy -kızından biraz daha uzun.

Meslek yaşamı yerel kadınlar kulübünün öncülük ödülleri-ne hak kazanan türdendi ve Başkomiser Mitchell bu ödüllerden ikisini zaten kazanmıştı. Dedektifliğe yükselmesini iki çocuğun serbest kalması ve sabıkalı bir çocuk tacizcisinin öldürülmesiyle sonuçlanan bir rehine pazarlığına borçluydu. Komiser yardımcılığına on yıl sonra, sınavda şimdiye kadar alınmış en yüksek notu elde etmesinin ardından atanmış, başkomiserliği de Eşit İş-tihdam Fırsatı Komisyonu'na karşı açtığı cinsel ayrımcılık davası sonunda hak etmişti.

Evelyn yukarılara zor yollardan tırmanmış, tırmanırken de bedelini ödemişti. Biri Georgia Tech'ten, ikisi de üstün başarılı

iki derecesi vardı. Anneydi, anneanneydi ve duldu. Çocukları, Sara'nın biri topluma, diğeri ülkeye hizmet diye tanımladığı işlerde çalışıyordu. Kocasını poliçe satıcısı olarak saygın bir işte çalışmıştı. Evelyn birçok bakımdan Sara'ya kendi annesini hatırlatıyordu. Cathy Linton tabanca taşıyacak kadınlardan olmakla birlikte, kendisi ve ailesi için iyi olacağına inandığı şeyleri yapmakta kararlıydı.

Öte yandan, asla rüşvet alamazdı. Cathy acı verecek kadar dürüst biriydi, paranın üstünü fazla verdikleri gerekçesiyle arabanın burnunu çevirecek ve seksen kilometre geride kalmış Florida turist tuzağına dönecek insanlardandı. Belki de bu, Faith'in Will'le neden çalışabildiğini açıklardı. Biri çıkıp Sara'ya annesinin bir milyona yakın bir para çaldığını söylese, söyleyenin yüzüne gülerdi. Böylesi, masallarda olurdu. Faith söz konusu olan annesiye, sadece Will'in yanıldığını düşünüyor olmalıydı. Kandırıldığını.

Will yeni bir kaset aldı.

Sara kulaklıklarını çıkarmasını işaret etti. "Hesap tutmuyor."

"Hangi hesap tutmuyor?"

"Her ekip üyesinin yaklaşık bir milyon doları iç ettiğini söyledin. Bill Mitchell'in eyalet dışındaki banka hesabında en iyi tahminle altmış bin dolar buluyorsun. Evelyn'in altında Porsche yok. Metres de tutmamış. Faith ve abisi özel okullara gitmedi, yaptığı tek tatil, torunuyla Jekyll Adası'na gitmekti."

"Hesap bugünden sonra tutuyor," dedi Will. "Evelyn'i götürren kimse, o paranın peşinde."

"Bana mantıklı gelmiyor."

Çoğu polis durumlarını çocuklarını savunur gibi savunurdu. Will, "Neden?" diye sormakla yetindi.

"İçgüdü. Dürtü. Mantıklı gelmiyor işte."

"Faith banka hesabını bilmiyor."

"Benden duymaz."

Will ellerini kavuşturarak doğruldu. "Evelyn'in ilk sorgusunu dinliyordum. Çoğunlukla kocasından bahsediyor."

"Bill, değil mi? Sigorta acentesi."

"Evelyn'in suçlanmasından birkaç yıl önce öldü."

Sara bir dul kadın sorusuna hazırlanırken, Will başka bir yöne döndü.

"Bill ölmeden bir yıl önce, bir poliçe sahibinin ailesi hakkında tazminat reddi nedeniyle mahkemeye verilmiş. Bill'in bazı belgeleri yanlış doldurduğunu iddia ediyorlardı. Üç çocuk babası birinin ender görünür bir kalp hastalığı varmış ve şirket tedavisine onay vermemiş."

Anlattığı, Sara için yeni bir şey değildi. "Daha önceden var olan bir durum, dediler."

"Oysa değildi – en azından, öyle bir tanı yoktu. Aile bir avukat tuttu, ama çok geç kaldılar. Adamcağız sigorta formunda yanlış kutucuk işaretlendiği için öldü. Üç gün sonra, karısı sigorta şirketinden poliçeyi hazırlayan Bill Mitchell'in bir yanlış yaptığını ve kocasının tedavisinin onaylandığını bildiren bir mektup alıyor."

"Korkunç."

"Bill bunu kabullenemedi. Çok dikkatli biriymiş. İtibarı hem kendisi hem de işi için çok önemliydi. Üzüntüden ülser olmuş."

Ülserlerin teknik açıklaması genellikle böyle yapılmazdı, yine de Will'e, "Devam et," dedi.

"Sonunda temize çıktı. Orijinal formları buldular. İş bu hale getirenin sigorta şirketi olduğu anlaşıldı, Bill değil. Veri girenlerden biri yanlış kutucuğa tıklamış. Suiistimal değil, basit bir beceriksizlik." Unutmak istermiş gibi elini salladı. "Her ne hal ise, Evelyn Bill'in bunu hiç atlatamadığını söylüyordu. Bir türlü sıyrılamaması Evelyn'i çıldırtmış. Bu konuda tartışmışlar. Bill'in kendisi için üzüldüğünü sanmış, adamı paranoyak olmakla suçlamış. O da işte insanların ona farklı davrandığını anlatmış. Aslında Bill'in yanlış yaptığını ve şirketin kabahati üstlendiğini düşünen bir sürü insan varmış."

Sara kuşkuluydu. "Başkasının kabahatini üstlenen bir sigorta şirketi, öyle mi?"

Will, "İnsanlar çılgınca fikirler üretir," dedi. "Her neyse, Bill bütün yıllar boyunca yaptığı iyi şeylerin silindiğine karar vermiş. Evelyn kanser tanısı konulduğunda –Bill tanıdan üç ay sonra pankreas kanserinden öldü– mücadele etmemesini başının

üzerinde sallanan o suçluluk duygusuna bağlıyor. Kocasını bu yüzden, kanserle mücadele etmediği için hiç bağışlamıyor. Kanser kabul etmiş ve ölümü beklemiş.”

Pankreas kanseri kolay atlatılacak bir hastalık değildir. Uzun süreli hayatta kalma ihtimali yüzde beşin altındadır. “Böylesi bir stres bağışıklık sistemini kesinlikle zaafa uğrattır.”

“Evelyn kendi başına da aynı şeyin gelmesinden korkuyordu.”

“Kanser olacağından mı?”

“Hayır. Aklansa bile, soruşturmanın bütün hayatını mahvetmesinden. Sonsuza dek başının üzerinde sallanmasından. Kocasının ölümünden beri ilk kez geri gelmesini, sonunda onun neler hissettiğini anladığını itiraf etmek istediğini söylüyordu.”

Sara, Will’in sözlerinin ağırlığını düşündü. “Bu, masum birinin söyleyebileceği bir şeye benziyor.”

“Öyle.”

“Yoksa ilk kanıdan uzaklaşıyor musun?”

“Sorunu böylesine diplomatça sorman çok güzel.” Sırıttı. “Soruşturmam, istediğim gibi tamamlanmadan önce durduruldu. Evelyn belgelerini imzaladı ve emekliye ayrıldı. Amanda bana işin bittiğini bile söylemedi. Bir sabah, haberlerde öğrendim – ailesine daha fazla zaman ayırabilmek için kurumdan ayrılan, madalyalı polis görevlisi.”

“Yanına kâr kaldığını düşünüyorsun.”

“Durup durup aynı şeye dönüyorum: Dünya kadar para çalan bir ekipten sorumluydu. Ya göz yumdu, ya da gazetelerin yazdığı kadar iyi bir polis değildi.” Kasetlerden birinin plastik dikişini çekiştiriyordu. “Bir de hâlâ o banka hesabı var. Milyonlarla karşılaştırılınca pek fazla gelmeyebilir, yine de altmış bin epey bir para. Üstelik kendi adına değil, kocasının. Adam öldüğüne göre, hesabı neden kendi üzerine almamış?”

“Bunların hepsi güzel noktalar.”

Bir süre sessiz durdu, odada duyulan tek ses, plastik dikişle oynayan tırnağının sesiydi. “Olay olduğunda, Faith beni çağırmadı. Ceptelefonum yanımda değildi, arasa da bir işe yaramayacaktı, ama beni aramadı işte.” Nefeslendi. “İşin içinde annesi olduğundan bana güvenmemiş olabilir, diye düşündüm.”

"Aklına geldiğinden bile kuşkuluyum. Böyle bir şey olduğunda, beynin nasıl durur, bilirsin. Neden aramadığını sordun mu?"

"Şu anda zihninde elimi tutmaktan çok daha önemli şeyler var." Tevazuyla güldü. "Bunu günceme yazmam gerekebilir." Kutuları toplamaya başladı. "Her neyse, artık yatsan iyi olur. Bilmem gereken bir şey buldun mu?"

Sara kenara ayırdığı iki dosyayı önüne çekti. "Bu adamlarla yakından ilgilenmek gerekebilir. Yüksek tutarlı baskınlarda adları var. İçlerinden biri Spivey'nin savunma tanıkları arasındaydı. Dikkatimi çekti, çünkü rakip çetelere baskı için adam kaçırma konusunda kalabalık bir sicili var."

Will en üstteki dosyayı açtı.

Sara adamın adını söyledi. "İgnatio Ortiz."

Will, "Cinayet girişiminden hüküm giyerek Phillips Eyalet Cezaevi'ne gönderildi," diye homurdandı.

"O zaman onu bulmak güç olmayacak."

"Los Texicanos'u o yönetiyor."

Sara çeteyi biliyordu. Örgütle işleri olan çocuklardan epeycesini tedavi etmişti. Acil'den tek parça olarak çıkanları çok değildi.

Will, "Ortiz bu işe karışmışsa, bize tek kelime bile etmez," dedi. "Karışmamışsa da bize tek kelime etmez. Ne olursa olsun, cezaevine gitmek, boş yere günümüzden üç ya da dört saate mal olur."

"Spivey'nin savunma tanığı olarak mahkemeye çağrılacaktı."

"Boyd paralarına dokunmadığına yemin etmeye hazır, şaşılacak kadar çok sayıda kabadayı tanıyordu. Evelyn'in ekibi için konuşmak isteyen kocaman bir katil listesi vardı."

"Cezaevinde, Boyd'dan bir şeyler öğrenebildiniz mi?"

Will kaşlarını çattı. "Onunla Amanda konuştu. Bir tür şifreli konuştular. Boyd'dan duyduğum bir şeye göre, Asyalılar Meksikalıları işin tedarik tarafından çıkarmak istiyormuş."

"Los Texicanos," dedi Sara.

"Amanda en sevdikleri yöntemin gırtlak kesmek olduğunu söylüyor."

Sara ürpermemeye çalışarak elini boynuna götürdü. "Sence Evelyn hâlâ o uyuşturucu satıcılarıyla işbirliği yapıyor mu?"

Will, Ortiz dosyasını kapattı. "Pek sanmıyorum. Kokartı olmadan bir ağırlığı olamaz. Sosyopat biri değilse, onu gözümün önüne hiç elebaşı olarak getiremiyorum. Gündüzleri nene-dadı, geceleri uyuşturucu baronu."

"Ortiz'in cinayete teşebbüsten hüküm giydiğini söyledin. Kimi öldürmek istemiş?"

"Erkek kardeşini. Onu karısıyla yatakta yakalamış."

"Belki de kardeşi budur." Sara öteki dosyayı açtı. "Hector Ortiz," dedi. "Kâğıt üzerinde kötü biri değil, yine de savunma tanıkları listesine girmiş. Ignatio'yla aynı soyadını taşıması dikkatimi çekti."

Will daha yakından bakabilmek için sabıka fotoğrafını dosyadan çıkardı. "İçgüdü'n hâlâ Evelyn'in masum olduğunu söylüyor mu?"

Sara saatine baktı. Beş saat sonra işinin başında olması gerekiyordu. "İçgüdü'nün mesaisi bitti. Neden sordun?"

Will, Hector Ortiz'in fotoğrafını havaya kaldırdı. Adam keldi, kırışmış bir keçi sakalı vardı. Gömleği buruşuktu. Dövmesini, bir çingiraklı yılanın dolandığı yeşil-kırmızı Texas yıldızını kameraya göstermek için bir kolunu kaldırmıştı.

"Seni Evelyn'in erkek arkadaşı beyefendiyle tanıştırayım."

PAZAR

Avuç içiyle atılan tokatlar saatler önce yumruğa dönmüştü. Yoksa günler önce mi? Evelyn emin olamıyordu. Gözleri bağlanmış, mutlak bir karanlıkta oturuyordu. Bir yerde bir şey –musluk, oluk, kan– damlıyor, neyin damladığını bilmiyordu. Bütün vücudu öylesine acıyordu ki, gözlerini sımsıkı yumup haykıran her kasını, her kırık kemiğini devre dışı bırakmak istediği zaman bile, hiçbir şey hasarsızlık duygusu vermiyordu.

Suluk soluğa bir kahkaha attı. Ağzından kan fışkırdı. Eksik parmağı. Kırılmamış tek bir kemiği, morarmamış tek bir parçası yoktu.

İşe ayaklarıyla başlamışlar, galvanize bir boruyla tabanlarına vurmuşlardı. Anlaşılan bu, bir filmde gördükleri bir işkence türüydü, çünkü Evelyn içlerinden birinin ötekilere yardım için, "Herif biraz daha fazla kaldırıyordu, işte böyle," dediğini işiti-mişti. Evelyn'in hissettiğine acı denemezdi. Hissettiği, kanının bütün vücuduna yaydığı bir cilt yanığıydı.

Çoğu kadın gibi, her zaman dehşet duyduğu şey, tecavüzdü ve şimdi ondan çok daha kötü tehlikeler bulunduğunu biliyor-du. Tecavüz suçunda en azından hayvansı bir mantık vardı. Bu adamlar ona acı çektirmekten zevk almıyordu. Ödülleri arkadaş-larının tezahüratındaydı. Birbirlerini etkilemeye çalışıyor, kimin onu daha fazla bağirtacağını görmek için bir üstünlük taslama oyunu oynuyorlardı. Üstelik Evelyn *bağır*dı da. Ses tellerinin kopacağından emin olacak kadar kuvvetli bağır-dı. Acıdan haykır-dı. Dehşetten bağır-dı. Öfkeden, nefretten, kayıptan haykır-dı. En çok da bu rakip duygular gırtlığında yükselen yakıcı lav hissi verdiği için bağır-dı.

Bir ara, vagus sinirinin nerede olabileceği konusunda uzun bir tartışmaya girdiler. Üçü sırayla böbreklerinin bulunduğu böl-geye yumruklar attı sonunda, tıpkı pinatada kazanan çocuklar gibi, içlerinden biri turnayı gözünden vurdu. Evelyn elektrik şo-kuna uğramış gibi kasılırken, denetlenemez kahkahalar atıldılar.

Hissettiği, birincil dehşet duygusuydu. Hayatının hiçbir anında kendini ölüme bu kadar yakın hissetmemişti. Üzerine işemişti. Karanlıkta, ağzından bir ses gelmeye kadar bağırmişti.

Sonra bacağına kırdılar. Öyle temiz bir kırık değil, çatırtı çıkaran kadar bacağına ağır bir demir boruyla tekrar tekrar vurma-
nın sonucu.

Adamlardan biri elini kırığın üzerine bastırdı, leş kokulu nefesi kulağını doldurdu. "O salak orospu Ricardo'ya böyle yapmıştı."

O salak orospu Evelyn'in bebeğiydi. Söylediklerinin ona ne kadar umut verdiğini bilmelerine imkân yoktu. Faith'in arabasının evin önünde durmasından kısa süre sonra bayıl-
mış, evden sürüklenerek çıkarılmıştı. Kendine geldiğinde, bir kamyonetin arkasındaydı. Motorun sesi kulaklarında patlıyordu ama biri diğ-
erinden temiz bir kırık saniye sonra gelen, iki belirgin silah sesi duymuştu.

Ama Evelyn yenilmeyi reddetmesine neden olan tek sorunun yanıtını biliyordu şimdi. Faith hayattaydı. Kurtulmuştu. Bunu bildikten sonra, üzerinde denedikleri bütün korkunçlukların bir anlamı kalmıyordu. Emma'yı annesinin kucağında, Jeremy'yi de onlarla birlikte düşündü. Zeke de orada olacaktı. Öylesine öfke dolu olmasına rağmen, her zaman kız kardeşini korumuştu. APD bütün aileyi bir kefen gibi sarmalardı. Will Trent Faith'i korumak için hayatını feda edebilir, Amanda adaletin yerine getirilmesi için yeri göğü birbirine katardı.

"Almeja..." Kapalı odada Evelyn'in sesi hırıltılı çıkıyordu.

Dileyebileceği tek şey çocuklarının güvende olmasıydı. Onu buradan hiç kimse kurtaramazdı. Kurtuluş umudu yoktu. Amanda bu acısını unutturamaz, Bill Mitchell da beyaz atıyla gelip imdadına yetişemezdi.

Ne büyük aptallıktı yaptığı. Bunca yıl önce, tek bir yanlış adım. Aptalca, salakça bir yanlış adım.

Kırık bir diş tükürdü. Sağdaki son azıdişi. Havanın soğuğuna tepki veren çıplak sinirini hissedebiliyordu. Ağzından nefes alırken, siniri diliyle örtmeye çalıştı. Havanın geçeceği yolu açık bırakması gerekiyordu. Burnu kırıktı. Soluk almayı keser ya da

gırtlığında kanla bayılırsa, nefessiz kalıp ölürdü. Böylesi bir kurtuluşu araması gerekirken, ölüm düşüncesi onu hâlâ dehşete düşürüyordu. Başından beri savaşçıydı. Ne kadar çok itilirse, o kadar direnmek doğasında vardı. Yine de direncinin kırılmaya başladığını hissedebiliyordu, acıdan değil, bitkinlikten. Kararlılığının elekten akıp giden su gibi azaldığının farkındaydı. Direnemezse, adamlar istediklerini alacaklardı. Beyninin sessiz kalmalarını buyurmasına rağmen ağzı oynayabilir, sesi çıkabilirdi.

Peki, ya sonra?

Onu öldürmeleri gerekecekti. Maske takmalarına, gözlerinin bağlı olmasına rağmen, kim olduklarını biliyordu. Seslerini tanıyordu. Adlarını. Kokularını. Ne planladıklarını, şimdiye kadar yaptıklarını biliyordu.

Hector.

Onu arabasının bagajında bulmuştu. Susturucu da takılsa, sessiz bir silah diye bir şey olamazdı. Evelyn bu sesi hayatında iki kez duymuş ve madeni bir silindirden geçen gazın hissettirisi hemen tanımıştı.

En azından Emma'yı koruyabilmişti. En azından kızının çocuğunun hayatının güvende olmasını sağlamıştı.

Faith.

Annelerin gözdesi olmaması gerekir denirdi ya, tercihinin Zeke olduğu besbelliydi. Kararlı. Akıllı. Becerikli. Sadık. Onun ilk çocuğuydu, eve yabancılar geldiğinde Evelyn'in eteklerine sarılan utangaç küçük çocuktu o. Annesi yemek yaparken mutfakta oturan, poşetleri taşımaya yardım edebileceği için onunla markete gitmeye bayılan bir yumurcak. Minik göğsü dışarıda. Kolları dolu. Dişlerini gösteren gururlu tebessüm.

Oysa Evelyn'in kendini en yakın hissettiği Faith'ti. Bunca yanlış yapan Faith. Kızına her baktığında kendinden bir şeyler gördüğü için Faith'i her zaman bağışlayabilirdi.

Birlikte geçirdikleri anlar. Eve tıklararak. Zorunlu hapisle geçen aylar. Zorunlu sürgün. Zorunlu mutsuzluk.

Bill hiç anlamamıştı ya, doğasında hataları anlamak hiç olmamıştı zaten. Faith'in karnının şiştiğini ilk gören, oydu. Bu konuda kızıyla ilk yüzleşen de o olmuştu. Uzayıp giden altı ay

boyunca metin ve ahlakçı olmuş, Evelyn'in birden Zeke'in bu eğiliminin nereden geldiğini görmesini sağlamıştı. En zorlu anlarda, Bill hayatlarından neredeyse bütünüyle kaybolacaktı. Her şey bittikten sonra ve Jeremy bir yaz fırtınasının ardından çıkan güneş gibi hayatlarını aydınlatmaya başladığında bile Bill hiç eskisi gibi olamamıştı.

Hoş, Evelyn de bir daha eskisi gibi olmamıştı ya. Ötekiler gibi. Faith'in aklı fikri çocuğunu nasıl yetiştireceğindeydi. Bebekliğinden beri Evelyn'in ilgisinden başka hiçbir şey istememiş Zeke gezegenden ayrılmak zorunda kalmanın dışında, ondan en fazla uzaklaşacağı yerlere gitmişti. Evelyn küçük oğlunu yitirmiş, yüreği ortadan yarılmıştı.

Bunları daha fazla düşünmeye dayanamıyordu artık.

Diyafram üzerindeki baskıyı hafifletebilmek için belkemiğini doğrultmaya çabaladı. Buna daha fazla dayanamayacaktı. Direnci kırılıyordu. Video oyunları ve film fantezileriyle bu gençlerin elinde sınırsız bir fikir birikimi vardı. Bundan sonra ne yapacaklarını ancak Tanrı bilebilirdi. Uyuşturucu bulmak konusunda sorunları yoktu. Barbitüratlar. Etanol. Skopolamin. Sodyum Pentotal. Bunlardan herhangi biri gerçek serumu işini görebilirdi. Herhangi biri ağzından gerçekleri alabilirdi.

Sadece zamanın dayanılmayacak kadar yavaş geçişi bile Evelyn'i konuşturabilirdi. Giderek artan ıstırap. Durmak bilmeyen suçlamalar. Adamlar öylesine öfkeli, o kadar düşmandı ki.

Öylesine barbar.

Ölecekti. Kamyonette kendine gelir gelmez, bunun tek sonucunun ölüm olduğunu anlayıvermişti. Başlangıçta, adamların onun elinde öleceğini düşünüyordu. Tam tersi olacağını görmesi çok uzun sürmedi. Elindeki tek kontrol imkânı, kendi çenesiydi. Bütün bu işkence boyunca, bir kez bile durmaları için yalvarmadı. Merhamet dilenmedi. Beynine her düşüncenin arkasında bir gölge olduğunu bilecek kadar girmenin verdiği gücü tattırmadı adamlara.

Ya onlara doğruyu söylese?

Bunca yılı sırrını saklayarak geçirdikten sonra, o yükten kurtulmayı düşünmek bile huzura benzer bir duygu yaratıyordu.

Bu adamlar günah çıkartacağı papaz değil, işkencecileriydi ve Evelyn'in durumu da sözü evirip çevirmesine izin vermiyordu. Belki de ölüm günahlarının kefareti olacaktı. Belki de çok uzun zamandan beri ilk kez omuzlarının üzerindeki yalancılık yükünün kalkması Evelyn'i rahatlatacaktı.

Hayır. Adamları asla inandıramazdı. Onlara yalan söylemesi gerekirdi. Gerçek fazlasıyla düş kırıcıydı. Fazla sıradan.

İnanılır bir yalan söylemeliydi; doğrulamaya gitmeden önce onu öldürecekleri kadar etkili bir yalan. Adamlar sert ama deneyimsiz katillerdi. Onlara bunca süre meydan okumuş yaşlı bir kadını hayatta bırakmak için gerekli sabırları yoktu. Evelyn'i öldürmeyi erkekliklerinin en kesin kanıtı olarak görecektlerdi.

Tek üzüntüsü, kandırıldıklarını anladıklarında orada olamamaktı. Bütün sefil, acınası hayatları boyunca cehennemden gelen kahkahalarını işiteceklerini umuyordu.

Sadece sesini, sesteki umutsuzluğu işitmek için güldü.

Kapı açıldı. Gözündeki bandın altından bıçak gibi bir ışık fark etti. Adamların mırıldandığını duydu. Denemek istedikleri yeni bir yöntem içeren başka bir televizyon şovundan, başka bir film-den bahsediyorlardı.

Kırık kaburgalarının her nefeste ciğerlerine batmasına rağmen derin bir soluk aldı. Yüreğinin durmasını diledi. Kocasının öldüğü gün seslenmekten vazgeçtiği Tanrı'ya, güç vermesi için dua etti.

Leş nefesli olanı, "Konuşmaya hazır mısın, kaltak?" diye sordu.

Evelyn kendini hazırladı. Çok kolay itiraf edecekmiş gibi görünmemeliydi. Ona vurmalarını, sonunda ona üstün geldiklerine inanmalarını sağlamak zorundaydı. Bir erkeğin onu kontrol ettiğini düşündüğü ilk sefer olmayacaktı bu; ama son sefer olacağı kesindi.

Adam elini Evelyn'in kırık bacağına bastırdı. "Acının geri gelmesine hazır mısın?"

İşe yarayacaktı. İşe yaramalıydı. Evelyn üzerine düşeni yapacak, ölüm de her şeyi bitirecek, günahlarını yıkayacaktı. Faith gerçeği asla öğrenmeyecekti. Zeke hiç anlamayacaktı. Çocukları ve torunları güvende olacaktı.

Bir şeyin haricinde, güvende.

Gözlerini yumdu ve yaşlı kadının çenesini tutması için dua ederek Roz Levy'ye sessiz bir mesaj gönderdi.

8

Faith'in gözleri kapalıydı, ama uyuyamıyordu, uyuyamazdı. Gece, Azrail'in zemine sürte sürte sürüklediği orak gibi santim santim geçmiş, genç kadın da evdeki her çıtırtı ve sese kulak kabartarak, Zeke'in nihayet uyandığını belli edecek bir hareket duymaya çabalayarak beklemişti.

Annesinin kesik parmağı Faith'in ilaç dolabında, yarı dolu plaster kutusunun içindeydi. Parmağı, eski bir bavulda bulduğu fermuarlı poşete koymuştu. Bir süre buza koyup koymama konusunda tereddüt etse de, annesinin parmağını muhafaza etmek düşüncesi bile boğazında safranın yükselmesine neden olmuştu. Öte yandan gece boyunca aşağıya inip kardeşiyle, ya da mutfak masasının başında bekleyen dedektiflerle, özellikle de annesinin kalktığını duyunca aşağıya inmesi kesin oğluyla karşılaşmayı göze alamamıştı. Onları görünce ağlayacağından emindi; ağlamaya başlayınca, ötekilerin nedenini tahmin edeceklerinden de şüphesi yoktu.

Ağzını kapalı, gözlerini açık tut.

Tam da bunu yapıyordu ama içindeki polis, adam kaçırın birinin buyruğuna uymanın inanılmayacak kadar korkunç bir yanlış olduğunu haykırıyordu. Onlara asla kontrolü vermemen gerekir. Karşılığında bir şey almadan, hiçbir talebi kabul edemezsin. Faith en az on kere ailelere bu temel ilkeleri anlatmış, yol göstermişti. Oysa şimdi, tehlikede olan kişi yakının olunca işlerin çok farklı olduğunu görüyordu. Evelyn'i kaçırınlar kendini benzine bulayıp ateşe vermesini söyleseler, öyle yapacağı kesindi. Annesini bir daha görememek ihtimali doğunca, mantık açık pencereden uçup giderdi.

İçindeki polis yine de ayrıntı peşindeydi. Parmağı kesildiğinde Evelyn'in hayatta olup olmadığını belirleyecek testler vardı. Bir de, parmağın gerçekten Evelyn'e ait olup olmadığını anlayacak testler. Kadın parmağına benziyordu, ama Faith hiç annesinin ellerini incelemeye zaman ayırmamıştı. Nikâh yüzüğü yoktu; Evelyn birkaç yıl önce yüzük takmaktan vazgeçmişti. Faith'in başta fark etmediği şeylerden biri. Yoksa annesi başarılı bir yalancı mıydı? Faith parmağında yüzük olmadığından söz ettiğinde gülmüş ve "Yıllar önce çıkardım," demişti.

Annesi yalancı mıydı? Sorulması gereken asıl soru, buydu. Faith, Jeremy'ye her zaman yalan söylerdi, ama bunlar annelerin çocuklarına yalan söylemesi gereken konulardı: Erkeklerle ilişkisi, işte olup bitenler, sağlığını nasıl idare ettiği. Evelyn, Zeke'in Amerika'ya atanması konusunda yalan söylemişti. Ancak bu huzuru korumak, muhtemelen Emma'nın doğumuyla yaşanan mutluluğun Zeke'in hoşnutsuzluğuyla gölgelenmesini önlemek içindi.

Bu tür yalanlar, yalan sayılmazdı. Bunlar koruma amaçlıydı, yoksa insanın cildine kıymık gibi batan, kötücül yalanlar değildi. Evelyn, Faith'e önemli olacak bir yalan söylemiş miydi? Evelyn'in sakladığı daha büyük bir şeydi, aşikâr olanın ötesinde bir şey. Bu öyküyü Evelyn'in evi anlatıyor, kaçırılma koşulları bütün gerçekleri sunuyordu. Evelyn'in elinde bazı çok kötü adamların mutlaka istediği bir şey vardı. Bir de uyuşturucu bağlantısı. İşin içine en azından bir çete karışmıştı. Annesi narkotikte çalışmıştı. Bütün bu süre boyunca bir para yığınının üzerinde oturmuş olabilir miydi? Bir yerlerde gizli bir kasa mı vardı? Evelyn'in vasiyeti okunurken Faith ve Zeke annelerinin zengin bir kadın olduğunu mu öğreneceklerdi?

Yok, hayır, bu mümkün olamazdı. Hayatlarını ne denli kolaylaştırırsa kolaylaştırırsın, Evelyn çocuklarının bu hak edilmemiş parayı yetkililere iade edeceklerini biliyor olmalıydı. İpoteklere, otomobil borçlarına, öğrenci kredilerine rağmen. Bunlardan hiçbirisi ortadan kalkmayacaktı. Ne Zeke, ne de Faith kirli paraya dokunurdu. Evelyn çocuklarını böyle yetiştirmişti.

Dahası, Faith'i bütün gece parmaklarını çevirerek sabahı beklemeyecek kadar iyi bir polis olarak büyümüştü.

Evelyn şimdi burada olsa, Faith'ten ne yapmasını isterdi? Akla ilk gelen yanıt, Amanda'ya telefon etmektir. İki kadın birbirine hep yakın olmuştu. Bill Mitchell kaç kez "etle tırnak gibi" demişti ya, bunu övgü niyetine söylemiyordu. Faith'in amcası Güney Florida kıyılarında daha genç kadınların peşinden koşmaya karar verip gülünç duruma düştüğü zaman bile Evelyn Noel yemeğinde Kenny Mitchell yerine sofrada Amanda'yı görmeyi yeğlediğini açıkça belli etmişti. İki kadın savaştan dönen askerlerinki gibi bir ilişki paylaşmıştı.

Oysa Amanda'ya telefon etmek söz konusu olamazdı. Amanda porselen dükkânına dalmış fil gibi saldırır, Faith'in evinin altını üstüne getirir, bir de SWAT¹ ekibi konuşturırdı. Karşıdakiler bu güç gösterisine bir kez baktıktan sonra intikam almaya kararlı bir kadınla pazarlık etmektense, kurbanlarının beynine bir kurşun sıkmanın daha kolay olacağına karar verirdi. Çünkü Amanda bu oyunu tam da böyle, intikam için oynayacaktı. Bir yere sessizce girdiği hiç görülmemişti. Ya yüzde yüz olmalıydı, ya da hiç.

Oysa Will ılımlı davranmakta iyiydi. Bu yöntemi geliştirmiş, mükemmelleştirmişti. Üstelik, Faith'in ortağıydı. Onu *aramalı*, en azından bir haber ulaştırmalıydı. Peki, ne söyleyecekti? "Yardıma ihtiyacım var ama lütfen Amanda'ya bir şey söyleme, yasaya karşı gelmiş olabiliriz ama lütfen bir şey sorma." Savunulamaz bir durum. Will bir gün önce Faith için kurallara karşı gelmişti, ama ondan bir kez daha karşı gelmesini isteyemezdi. Faith'in sırtını dayamak için daha fazla güvenilebileceği kimse yoktu, ama Will'de bazen insanı sinirlendirecek bir doğru-yanlış anlayışı vardı. İçinde bir ses, Will'in ona hayır diyeceğini söylüyordu. Daha güçlü bir ses de Will'i bir daha içinden çıkamayacağı kadar önemli bir belaya sokacağı kanısındaydı. Faith'in kariyerini feda etmesi başka bir konuydu; Will'den aynı yapmasını isteyemezdi.

Başını ellerinin arasına koydu. Biriyle konuşmak istese bile, adamların fidye için arayabileceği düşüncesiyle bütün telefonları dinleniyordu. E-postası da izlendiği kesin GBI hesabına bağlıydı. Ceptelefonunu da dinliyor olmalıydı.

1 SWAT: Özel Silahlar ve Taktikler Birimi. (ç.n.)

Üstelik, dinleyenler iyi adamlardı. Evelyn'i kaçıranların başka neler yaptıklarını kim bilecekti? Jeremy'nin takma adını, doğum yılını, okulunu biliyorlardı ve Facebook hesabından uyarı bile göndermişlerdi. Eve böcek de yerleştirmiş olabilirlerdi. İsteyen, internetten casus kalitesinde cihazlar bulabilirdi. Evi dolaşıp elektrik düğmelerini kaldırmadıkça ve telefonların içini açıp bakmadıkça birilerinin dinleyip dinlemediğini anlamak mümkün olmayacaktı. Üstelik, ailesinin yanında paranoyak gibi davranmaya başladığı an evdekiler bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayacaktı. Bir de her hareketini gözleyen Atlanta dedektifleri vardı tabii.

Sonunda, aşağıda sifonun sesini duydu. Birkaç saniye sonra ön kapı açılıp kapandı. Zeke koşmaya gidiyor olmalıydı, ya da dedektifler arka bahçe yerinde ön tarafta hava almaya karar vermişti.

Ayaklarını yere bastığı zaman, kaslarının ısırapla titreştiğini hissetti. O kadar uzun zaman kıvrılıp yatmıştı ki, vücudu uyuşmuştu. Emma'yı kontrol etmenin dışında, Zeke'in üst kata çıkıp neler karıştırdığını soracağı korkusuyla gece boyunca kalkamamıştı. Ev eskiydi, döşemeler çıtırdıyordu, üstelik abisinin de uykusu hafifti.

İşe şifoniyeriyle başladı, üst çekmeceyi dikkatle açarak karıştırılıp karıştırılmadığını anlamak için çamaşırlarını, tişörtlerini ve geceliklerini elden geçirdi. Yerinde olmayan hiçbir şey yoktu. Ardından, dolabının başına gitti. İş kıyafetleri çoğunlukla siyah ceketlerden ve sabahları düğmeleri ilikleyemeyeceği kaygısına kapılmaması için esnek pantolonlardan oluşuyordu. Hamilelik ve loğusa giysileri alt raftaki bir kutunun içindeydi. Dolabın önüne bir iskemle çekip bandın hâlâ yapışık olup olmadığına baktı. Kutunun yanında istiflenmiş blucinler dokunulmamış gibiydi. Yine de ceplerini araştırdı, ardından da aynını ceketlere yaptı.

Hiçbir şey yoktu.

İskemlenin üzerine çıktı ve ayak parmaklarının ucunda yükselerek Jeremy'nin çocukluk anılarını sakladığı kutunun bulunduğu üst rafa uzanmaya çalıştı. Kutu neredeyse başına düşerken son anda tutmayı başardı, gürültü çıkmasından korkarak

nefesini tuttu. Yere çöküp, kutuyu bacaklarının arasına aldı. Karton kutu açıktı. Yapışkan bant aylar önce kalkmıştı. Emma'ya hamileyken, Jeremy'nin çocukluk eşyasını elden geçirme tutkusuna kapılmıştı. Yalnız yaşaması iyi bir şeydi, yoksa birilerinin duygusal dengesini sorgulaması işten bile olmazdı. Jeremy'nin bronzlaşmış ayakkabılarıyla örgü patiklerini görmek bile genç kadını gözyaşlarına boğmuştu. Okul karneleri. Kalemle çizdiği Anneler Günü kartları. Ucu küt makasıyla kestiği kalpler.

Kutuyu açarken gözleri büyüdü.

Son sınıf karnesinin üzerinde Jeremy'nin bir tutam saçını gördü. Mavi kurdele farklıydı. Kaldırıp ışığa tuttu. Geçen zaman pastel renkli ipeği soldurmuş, kıvrımlarına kirli bir görüntü vermişti. Saç koyulaşmış, altınumsı kestaneyle kesmişti. Bir şeyler farklı geliyordu. Fiyonk yeniden mi düğümlemişti, yoksa kutuda mı gevşemişti, karar veremiyordu. Karneleri birinci sınıftan son sınıfa doğru mu, yoksa tersine mi istiflediğini de hatırlayamadı. Saç buklesi en üstte olduğuna göre, son sınıfın başta olması mantıksız geliyordu. Belki de, ortada hiçbir şey yokken kendi kendini çıldırtıyordu.

Karneleri kaldırıp altlarına baktı. Kâğıtlar hâlâ oradaydı. Bronz ayakkabıları, patikleri, okulda kartondan yaptığı kartları gördü.

Her şey yerli yerinde görünse de, kutuya dokunulduğu duygusundan bir türlü kurtulamıyordu. Birileri Jeremy'nin eşyasını elden geçirmiş olabilir miydi? İlk köpeğinin, Mr. Billingham'ın fotoğrafı üzerine çizdiği kalpleri görmüşler miydi? Karnelerini karıştırıp, sekizinci sınıf öğretmeni Bayan Tompson ona küçük melek dediği için gülmüşler miydi?

Kutuyu kapattı. Başının üzerine kaldırdı ve rafın dibine doğru itti. İskemleyi yerine koyduğunda, birinin kirli elleriyle oğlunun eşyasına dokunmuş olabileceği düşüncesiyle öfkeden tir tir titriyordu.

Ardından, Emma'nın odasına geçti. Bebek genellikle bütün gece kesintisiz uyumazdı, ancak bir önceki gün özellikle uzun ve hareketli geçmişti. Faith beşiğe baktığında hâlâ uyuyor, soluk aldıkça gırtlığından bir tıklama sesi çıkıyordu. Elini kızının

göğsüne koydu. Emma'nın yüreği Faith'in avcuna yakalanmış bir kuş gibiydi. Sessizce dolabı, oyuncaklarla dolu küçük kutuyu, bezlerini ve diğer malzemeyi gözden geçirdi.

Bir şey bulamadı.

Jeremy hâlâ uyuyor olmasına rağmen, odasına girmekten çekinmedi. Bir çeşit aidiyet duygusu verebilmek için yerdeki giysilerini kaldırdı. Bir tarafı burada dikilip oğluna bakmak istiyordu. Jeremy, Faith'in John Travolta pozu dediği biçimde, yüzükoyun yatmış, sağ ayağını yataktan sarkıtırken sol kolunu da başının üzerinden uzatmıştı. İnce kürekkemikleri tavuk kanatları gibi çıkıntı yapıyor, saçı yüzünün büyük bölümünü örtüyordu. Yastığının üzerinde bir tükürük lekesi vardı. Hâlâ ağzı açık uyuyordu.

Odası daha bir gün önce pırıl pırıl, tertemizken, salt varlığı her şeyi değiştiriyordu. Masasının üstü kâğıt doluydu. Sırt çantasının içindekiler yere dağılmıştı. Halının üzerinde çeşitli bilgisayar parçalarından çıkan kablolar uzanıyordu. Faith'in altı ay tasarruf ettikten sonra alabildiği dizüstü bilgisayar, kenara atılmış bir kitap gibi, yan üstü açık kalmıştı. Odadan çıkmadan önce ayağının ucuyla bilgisayarı düzeltti. Sonra odaya bir kez daha, bu kez üşümemesi için, örtüyü omuzlarının üzerine çekmek niyetiyle girdi.

Jeremy'nin giysilerini çamaşır makinesinin üzerine bırakıp aşağıya indi. Dedektif Conner her zamanki yerinde, mutfak masasının başındaki iskemlesinde oturuyordu. Gömleği bir gün öncekinden farklı olduğu gibi, tabanca kılıfı da omzundan gevşekçe sarkıyordu. Başını masaya dayayıp uyumaktan olacak, kızıl saçları karışıklı. Faith adamı zencefile benzetiyor, ağzından kaçırma korkusuyla bir şey söyleyemiyordu.

Adam, "Günaydın, Ajan Mitchell," dedi.

"Abim koşmaya mı çıktı?"

Adam başıyla onayladı. "Dedektif Taylor kahvaltılık almaya çıktı. Umarım McDonald's seviyorsunuzdur."

Yemek düşüncesi bile Faith'in midesinin bulanmasına yetti, yine de, "Teşekkür ederim," demeyi becerdi.

Buzdolabının içindekilerin yarısı gitmişti, bunu yapanlar da hâlâ on sekizlik delikanlılar gibi iştahlı Zeke ve Jeremy olmalıydı.

Dolaptan portakal suyu çıkardı. Kutu boştu. Ne oğlu, ne de abisi portakal suyu severdi.

Zencefil'e dönüp, "Portakal suyu içtiniz mi?" diye sordu.

"Hayır efendim."

Kutuyu salladı. Boştu işte. Zencefil'in böylesi bir şey için yalan söyleyeceğini düşünemiyordu. Her iki dedektife de mutfaktan ne istiyorlarsa almalarını söylemişti. Tükenmiş Diet Rite stokuna bakılırsa, adamlar sözünü dinlemiş olmalıydı.

Telefon çaldı. Faith fırının saatine baktı. Sabahın tam yedisi. Zencefil'e, "Büyük ihtimalle patronum," dedi. Dedektif, kımıldamadan Faith'in telefona yanıt vermesini bekledi.

Amanda, "Haber yok," dedi.

Faith eliyle dedektife uzaklaşmasını işaret etti. "Neredesin?"

Amanda yanıt vermedi. "Jeremy nasıl idare ediyor?"

"Bekleneceği gibi." Daha fazlasını anlatmaya niyetlenmedi. Zencefil'in oturma odasına gittiğinden emin olunca, çatal bıçak çekmecesini açtı. Kaşıklar ters yerleştirilmiş, sapları sol yerine sağa yatırılmıştı. Çatallar baş aşağı duruyor, uçları çekmecenin dibi yerine ön tarafına bakıyordu. Gördüklerinden emin olamadan gözlerini kırıştırdı.

Amanda, "Boyd'a olanları duydun mu?" diye sordu.

"Dün akşam Will anlattı. Çok üzüldüm. Kötü bir şeyler yaptığını biliyorum, ama yine de..."

Amanda sözünü bitirmesine fırsat vermedi, "Evet," dedi, "Öyleydi."

Faith ıvır zıvır çekmecesini açtı. Bütün kalemleri gitmişti. O kalemleri kırmızı lastik bantla tutturduğu bir demet halinde, sol dip köşeye yerleştirdi. Her zaman bu çekmeye koyardı. Kuponları, makasları, nereye ait oldukları bilinmeyen anahtarları karıştırdı. Kalemler yoktu. "Zeke'in buralarda olduğundan haberin var mıydı?"

"Annen seni korumaya çalışıyordu."

Faith öteki ıvır zıvır çekmecesini açtı. "Anlaşılan, beni bir sürü şeyden korumaya çalışmış." Elini çekmecenin dibine uzatınca kalemleri buldu. Lastik bant sarıydı. Kendi değiştirmiş olabilir miydi? Uzunca bir süre önce kopan bir bantla ilgili hayal

meyal bir şeyler hatırlasa da, o gün marketten aldığı brokolilerin üzerindeki kırmızı bandı kullandığına bir dizi İncil üzerine yemin edebilirdi.

“Faith?” Amanda’nın sesi sertti. “Neler oluyor orada? Yolunda gitmeyen bir şeyler mi var?”

“İyiyim. Sadece...” Bir bahane bulmaya çalıştı. Bunu gerçekten yapmasının... Annesini kaçıranlardan haber olduğunu Amanda’ya söylememekte kararlıydı. Faith’in yastığı altına Evelyn’den bir şey bıraktıklarını. Jeremy hakkında çok şeyler bildiklerini. Çatal bıçaklarını karıştırdıklarını. “Çok erken. Dün gece iyi uyuyamadım zaten.”

“Kendine dikkat etmen gerek. Düzgün şeyler ye. Uyuyabildiğin kadar uyu. Bol bol su iç. Zor olduğunun farkındayım, ama şu sıralar bütün gücünü toplaman gerekiyor.”

Faith içindeki öfkenin kabardığını hissetti. Şu sırada patronuyla mı, yoksa Mandy Teyze’yle mi konuştuğunu bilemiyordu, ama her ikisi de kıcını öpebilirdi. “Kendime nasıl bakacağımı biliyorum.”

“Böyle düşündüğünü duymaktan çok memnun oldum, ama benim baktığım yerden durum hiç de öyle görünmüyor.”

“Bir şey mi yaptı, Mandy? Annemin başının derde girmesi—”

“Sana uğramamı ister misin?”

“Valdosta’da değil misin?”

Amanda’nın sesi çıkmadı. Anlaşılan, Faith çizgiyi aşmıştı. Belki de patronu konuşmalarının kaydedildiğini bilecek kadar akıllıydı. Şu anda, Faith’e vız geliyordu. Gözü sarı lastik banttaydı, merak ettiği ise aklını kaçırmak üzere olup olmadığıydı. Kan şekeri düşüktü muhtemelen. Gözleri hafifçe bulanıktı. Yeniden buzdolabını açıp portakal suyu kutusuna uzandı. Hâlâ boştu.

Amanda, “Anneni düşün,” dedi. “Senin güçlü olmanı isterdi.”

Faith’in boktan bir sarı bant uğruna aklını kaçırmak üzere olduğunu bir bilse. “Ben iyiyim,” diye mırıldandı.

“Onu geri getirecek ve bunu her kim yaptıysa bu çektiklerimizden bedelini ödemesi için ne gerekiyorsa yapacağız.”

İntikam denen şeye hiç aldırmadığını söylemek için ağzını açmışken, Amanda telefonu çoktan kapatmıştı.

Portakal suyu kutusunu çöpe attı. Dolapta bir poşet acil durum şekerlemesi bulunurdu. Poşeti çekince yere Jolly Ranchers yayıldı. Poşete baktı, dibi delinmişti.

Zencefil geri geldi. Şekerlemeleri toplamasına yardım etmek için eğildi. "Her şey yolunda mı?"

"Yolunda." Bir avuç şekerlemeyi tezgâhın üzerine bırakıp mutfaktan çıktı. Salondaki elektrik düğmesine bastığında hiçbir şey olmadı. Düğmeye tekrar tekrar bastı. Yine ışık yanmadı. Lambadaki ampulü kontrol etti. Bir kez çevirince ışık yandı. Öteki lambanın ampulüne de aynıyı yaptı. Işık yandığında ısının parmaklarını hafifçe ütülediğini hissetti.

Kendini bir koltuğa bıraktı. Öfkesi bir piyano gamı gibi yükselip alçalıyordu. Bir şeyler yemesi, kan şekerini ölçmesi ve bazı ayarlar yapması gerektiğinin farkındaydı. Dengeyi sağlamadıkça, beyni istediği gibi çalışmayacaktı. Oysa şimdi oturmuşken, kendinde hareket edecek gücü göremiyordu.

Kanepe tam karşısındaydı. Zeke çarşaflarını katlamış, kusursuz bir kare halinde yastığın üzerine yerleştirmişti. Bej minderin üzerinde, Jeremy'nin on beş yıl önce döktüğü Kool-Aid'den kalan kırmızı lekeyi görebiliyor, minder ters çevirse, Jeremy'nin ondan iki yıl sonra döktüğü Maui Popicle pançından kalma mavi lekeyi görebileceğini biliyordu. Üzerinde oturduğu minder alt yüzünde futbol kramponlarının kumaşta bıraktığı yırtık vardı. Yerdeki halı mutfığa gidiş gelişlerinden yıpranmıştı. Jeremy'nin bahar tatili sırasında boyadıkları duvarlar yumurta kabuğu renğindeydi.

Aklını kaçırmasının pek de imkânsız olmadığını düşünüyordu. Jeremy bu çeşit oyunlar için fazla büyüktü, Zeke ise hiç psikolojik savaş meraklısı olmamıştı. İki ampul gevşetmektense, kız kardeşini öldüresiye dövmeyi yeğlerdi. Erkeklerden hiçbiri muziplik havasında değildi. Bunlar sadece Faith'in kan şekerinin etkisi olamazdı. Kalem, çatal bıçak, lambalar –hepsi de ancak Faith'in fark edebileceği ufak tefek şeylerdi. Bahsetsen, insanların deli olduğunu düşünecekleri türden şeyler.

Başını kaldırıp tavana baktı, gözlerini kanepenin arkasındaki duvara tutturulmuş rafların üzerinde gezdirdi. Bill Mitchell

zevksizlikler toplamaya meraklıydı. Hawaii'den hulahopçu kız biçimi tuzluk biberlik. Mount Rushmore güneş gözlüğü. Köpükten bir Özgürlük Heykeli tacı. Büyük Kanyon'dan göz alıcı bir manzara işlenmiş mineli bir kaşık seti. En değerli koleksiyonu, kar küreleriydi. Bill Mitchell her yolculukta, evden ayrıldığı her sefer günün mana ve ehemmiyetini vurgulayacak kar küresi arardı.

Babası öldüğünde, ailede hiç kimsenin bütün bunların Faith'e gideceğinden en ufak bir kuşkusu yoktu. Çocukken küreleri sallayıp karların düşmesini izlemeye bayılırdı. Kaos içinde düzen. Babasıyla paylaştığı bir şey. Ender yaşadığı bir savurganlıkla küreler için özel raflar yaptırmış ve Jeremy'yi küreleri kırmaması konusunda öylesine korkutmuştu ki, çocukcağz kazara raflara dokunmamak için bir ay boyunca mutfığa uzun yoldan gitmişti.

O sabah salonda otururken raflara baktığı zaman otuz altı kar küresinin de duvara bakacak gibi döndürüldüğünü fark etti.

9

Sara küçük çocukların pazar okulu ile kilise duası arasındaki yarım saatlik sürede hastalanmalarının Güney'e özgü bir şey olup olmadığını merak ediyordu. O sabahki küçük hastalarının büyük çoğunluğu o altın sürenin kurbanıydı. Karın ağrıları, kulak ağrıları, genel keyifsizlik –bir röntgen ya da kan tahliliyle adı konulamayacak, ancak resim kitapları ya da televizyonda çizgi filmle geçirilecek ne varsa.

Saat ona doğru, sorun daha da ciddileşti. Hastalar birbirlerini durmadan kısılan aralıklarla izliyor ve büyük çoğunluğu önlenemez olduğu için Sara'nın öfkelenmesine neden oluyordu. Çocuklardan biri mutfak dolabının altında bulduğu fare zehrini yemişti. Bir diğzerinin eli ateşteki tavaya dokunduğu için üçüncü derece yanıktı. İlk marihuana denemesinde psikotik krize girdiği için tecrit etmek zorunda kaldığı bir ergen de vardı. Ardından, kafatası

yarılmış on yedi yaşında bir kız getirdiler. Anlaşılan eve döndüğü sırada hâlâ sarhoştı ve arabasını park halindeki bir Greyhound otobüsüne çarpmayı becermişti. Hâlâ ameliyathanedeydi, ancak Sara beynindeki şişkinlik kontrol altına alınsa bile kızcağızın bir daha asla aynı insanı olmayacağını tahmin ediyordu.

Saat on birde eve dönüp yatmak, güne ta başından başlamak istedi.

Hastanede çalışmak, sürekli pazarlık etmek gibi bir şeydi. İş hayatı, ne kadar izin verirsene o kadarını sömürürdü. Sara, Grady’de çalışmayı bu gerçeği bilerek ve benimseyerek kabul etmişti, çünkü kocası öldükten sonra yeni bir hayat istemiyordu. Son bir yıldır, acil serviste geçirdiği süreyi kısaltmaya başlamıştı. Düzenli saatlere uymak mücadele gerektiriyor, Sara ise her gün aynı çetin uğraşı tekrarlıyordu.

Bu gerçekten bir tür nefis korumasıydı. Her hekim içinde bir mezarlık gezdirir. Yardım edebildiği hastalar –midesini boşalttığı küçük kız, parmaklarını kurtardığı yumurcak– sadece anlık parıltılardı. Sara en çok kaybettiklerini hatırlardı. Lösemiye yavaş yavaş, ıstırapla yenik düşen çocuk. Antifriz zehirlenmesinden ölmesi on altı saat süren dokuz yaşındaki. Sığ bir yüzme havuzuna balıklama atladığı için boynu kırılan on bir yaşındaki oğlan. Hepsi Sara’nın içindeydi ve ne kadar çabalarsa çabalasın, bazen –çoğu zaman– yeterli olmadığını anımsatıyorlardı.

Doktorlar odasındaki kanepeye çöktü. Yetiştirmesi gereken çizelgeler olmasına rağmen, kendine birkaç dakika ayırmaya karar verdi. Bir gece önce dört saat bile uyuyamamıştı. Beynini devre dışı bırakamamasının dolaysız nedeni Will değildi. Durmadan Evelyn Mitchell’ı ve onun kokuşmuş kardeşler çetesini düşünüyordu. Kadının suçluluğu konusu zihnini kurcalıyor ve sürekli Will’in sözlerini hatırlıyordu: Evelyn Mitchell ya kötü bir şef ya da pislige bulaşmış bir polisti. Bunun ortası olamazdı.

Sara’nın sabah olunca Faith Mitchell’ı aramasının ve nasıl olduğunu sormasının nedeni de buydu. Faith kural olarak Delia Wallace’ın hastası olmasına rağmen Sara, Will’in ortağı için tuhaf bir sorumluluk duyuyordu. Tıpkı Will gibi, bu düşünce de uyanık olduğu her an aklındaydı.

Bütün bezginliğiyle. Keyiften hiç eser olmadan.

Stajyer hastabakıcılarından Nan, Sara'nın yanına, kanepeye çöktü. BlackBerry'sini tararken, "Son randevunla ilgili her şeyi öğrenmek istiyorum," dedi.

Sara zoraki gülümsedi. O sabah hastaneye geldiğinde, doktorlar odasında onu bekleyen kocaman bir buket çiçekle karşılaşmıştı. Dale Dugan kentte ne kadar bebek nefesi ve pembe karanfil varsa toplamıştı anlaşılan. Laboratuvar önlüğünü giymeye fırsat bile bulamadan acil servisteki herkesin yorumunu dinlemek zorunda kaldı. Herkes ayakları yerden kesilmiş dul kadının aşk hikâyesinden etkilenmiş gibiydi.

Kıza, "Çok hoş biri," dedi.

"O da seni hoş buluyor." Nan bir mesaj yazarken sinsice sırıttı. "Ona laboratuvarda rastladım. Süper yakışıklı."

Sara kızın parmaklarını izlerken kendini üç yüz yaşında hissetti. Hiç bu kadar genç olduğunu hatırlamıyordu. Öte yandan Dale Dugan'ı oturmuş, bu delişmen genç hastabakıcıyla sevimli bir sohbet yaparken de göremiyordu.

Nan sonunda başını telefonundan kaldırdı. "Nefes kesici olduğunu, hoş vakit geçirdiğinizi ve çok güzel öpüştüğünüzü söylüyor."

"Ona mesaj mı atıyorsun?"

"Hayır." Genç kız gözlerini devirdi. "Laboratuvarda söyledi."

Sara, "Harika," demeyi becerebildi. Ya saf ya da patolojik bir yalancı olan bu Dale ile ne yapacağını kestiremiyordu. Sonunda, adamla konuşması gerekecekti. Sadece çiçekler bile çok kötüye işaretli. Plasteri hızla sökmesi lazımdı. Yine de istenen erkeğin neden müsait olmadığını, müsait olanın da neden istenmediğini merak etmekten kendini alamadı. Hayatını bir televizyon dizisine ne çevirmek hevesi böyle devam ediyordu işte.

Nan yeniden bir şeyler yazmaya koyuldu. "Ona ne dediğini söyleyeyim?"

"Bir şey demedim ki."

"Ama söyleyebilirdin."

"Hmm..." Kanepeden kalktı. Birinin dolabına bir not sıkıştırmak çok daha kolaydı. "Ortalık sakinken gidip bir şeyler yiyeyim."

Kafeteryaya yönelmek yerine sola, asansörlere döndü. Koridordan uçarak gelen bir sedyenin altında kalıp neredeyse eziliyordu. Kesici yarası. Bıçak hâlâ hastanın göğsünde saplıydı. Acil yardım ekibi, "Hayati organlar," diye bağırıyor, doktorlar emirler veriyordu. Sara asansörde aşağı düğmesine bastı ve kapıların açılmasını bekledi.

1890'lı yıllarda kurulan hastane Jesse Hill Jr. Drive'daki kalıcı yerini bulana kadar dört farklı mekânda bulunmuştu. Sürekli kötü yönetim, yolsuzluk ve mutlak yetersizlik hastanenin uzun tarihinde herhangi bir an batabileceği anlamına geliyordu. U-biçimi bina o kadar çok eklenmiş, biçimi değiştirilmiş, yıkılıp yenilenmişti ki, Sara kimsenin tam sayısını bilmediğinden emin-di. Hastanenin çevresindeki alan, katlı otoparkını paylaştığı Georgia State Üniversitesi'ne doğru alçalıyordu. Acil servisin ambulans rampaları Grady Curve adı verilen yerde eyaletlerarası karayoluna bağlanıyor ve cadde tarafında da hastane girişinin bir kat üzerinde kalıyordu. Jim Crow döneminde beyaz hastaların bölümü kente, siyahlarınki de boşluğa bakan tarafta olduğu için hastaneye *Grady's* deniyordu.

Margaret Mitchell, Peachtree Caddesi'nde sarhoş bir sürücünün arabasının altında kaldıktan sonra buraya getirilmiş, beş gün sonra da ölmüştü. Yüzyıl Olimpik Parkı'ndaki bomba kurbanları burada tedavi edilmişti. Grady hâlâ bütün bölgenin tek birinci derece travma merkeziydi. En ciddi yaşam tehdit edici yaralanma kurbanları tedavi için buraya getiriliyor, bu yüzden de Fulton County adli tıbbi morgdaki işlemleri yapmak için burada bir büro bulunduruyordu. Günün herhangi bir anında, nakledilmeyi bekleyen iki ya da üç ceset olurdu. Sara, Grant County adli tabibi olarak işe başladığında, ilk stajını kentte, Pryor Street adli tıp bürosunda yapmış, sürekli olarak eleman sıkıntısı çektiklerinden, öğle tatillerinden çoğunu Grady'de, ceset muayene ederek geçirmişti.

Asansörün kapıları açılınca, güvenlik görevlilerinden George indi. İri vücudu koridoru doldurdu. Çıkan ayak bileği nedeniyle başka bir meslek seçeceği güne kadar Amerikan futbolu oynamıştı.

"Dr. Linton." Sara'nın girmesi için kapıyı tuttu.

"George."

Adam gözünü kırpınca Sara da gülümsedi.

Asansörde genç bir çift de vardı. Asansör bir kat inerken, birbirlerine sarılıyorlardı. Bir hastanede çalışmanın bir başka güçlüğü de budur. Nereye dönersen dön, hayatının en zor gününü yaşayan biriyle karşılaşacağın kesindir. Belki de Sara hayatında bu değişikliği istiyordu: Dairesini satın keyifli bir bungalova dönmek değil de, tek acil işin hangi ilaç şirketi temsilcisinin öğle yemeği davetini kabul edeceğine karar vermek olduğu özel muayenehane açmak.

İki kat aşağıda, alt bodrumda hava daha soğuktu. Kayıt bölümünün önünden geçerken önlüğünün yakasını çekti. Grady'de staj yaptığı eski günlerin tersine, çizelgeler için sıraya girmek gerekmiyordu. Her şey otomatikti, bir hastayla ilgili bilgiler ancak hastane intraneti üzerinde çalışan tabletler kadar uzaktı. Röntgenler odalardaki büyük bilgisayar monitörlerinde görüntüleniyor, bütün ilaçlar hastaların bileklerine takılan bantlara kodlanıyordu. Atlanta'nın tek kamu hastanesi olan Grady iflasın sınırında gidip geliyor olabilirdi, en azından başı dik gitmeye çalışıyordu.

Morgu hastanenin geri kalanından ayıran çift kanatlı kalın kapıların önünde durdu. Yaka kartını okuyucuya tuttu. Yalıtılmış çelik kapılar açılırken basınç farkından kaynaklanan bir tıslama duyuldu.

Bir görevli Sara'yı burada görmekten şaşırmış gibiydi. Mavi hastane önlüğüyle barbara benziyordu. Her şeyiyle bu iş için fazla havalı olduğunu söylemek ister gibiydi. Siyaha boyadığı saçlarını toplayıp atkuyruğu yapmıştı. Gözlüğü bir zamanlar John Lennon'a aitmiş gibiydi. Göz boyası bir Kleopatra filmine daha uygundu. Sara'ya göre göbeği ve Fu Manchu bıyığıyla Snoopy'nin kardeşi Spike'ı andırıyordu. "Yolunu mu kaybettin?"

Adamın yaka kartından "Junior" sözcüğünü okudu. Gençti, muhtemelen Nan ile yaşıttı. "Burada Fulton adli tıp bürosundan biri var mı diye bakmıştım."

"Larry, arka tarafta çalışıyor. Bir sorun mu var?"

“Yok. Sadece beynine ihtiyacım var.”

“Bulman için iyi şanslar.”

Arka odadan Güney Amerikalı görünüşlü, cılız bir adam çıktı. Önlüğü bornoz gibi sarkmıştı. Junior’un yaşında falandı, bu da yalnızca birkaç hafta önce bebek beziyle dolaşıyor demektir. “Çok komik, şef.” Junior’un koluna vurdu. “Ne gerekiyor, doktor?”

Bu iş planladığı gibi gitmeyecekti. “Hiç. Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın, çocuklar.” Dönmeye davranırken, Junior durdu.

“Siz Dale’in yeni arkadaşısınız değil mi? Uzun boylu, kızıl saçlı, demişti.”

Sara dudağını ısırdı. Dale on yaşındaki bu çocuklara takılmakla ne demek istiyordu ki?

Junior’un yüzü kocaman bir tebessümle aydınlandı. “Dr. Linton, öyle değil mi?”

Ceketinden sarkan yaka kartı varken yalan söyleyemezdi. Bir de, göğüs cebine işlenmiş adıyla. Üstelik, hastanedeki tek kızıl saçlı doktorken.

Larry, “Dale’in yeni manitasına yardım etmek zevktir,” dedi.

Junior, “Tabii ya,” diye tamamladı.

Sara yüzüne bir tebessüm yerleştirerek, “Dale’i nereden tanıyorsunuz?” diye sordu.

Larry şut atarmış gibi yapıp, “Basket, bebeğim,” dedi. “Senin acil meselen neydi?”

“Acil bir mesele değil—” derken gülünç olduğunun farkına vardı. “Dünkü çatışma hakkında bir şey soracaktım.”

“Hangisi?”

Bu kez şaka yapmıyordu. Atlanta’da çatışma sormak bir futbol maçında sarhoş sormak gibi bir şeydi. “Sherwood Forest. Polis memurunun karıştığı çatışma.”

Larry başını salladı. “Kahretsin. O dediğin, acayıptı. Herifin karnı toz doluydu.”

Sara, “Eroin mi?” diye sordu.

“Balonlar içinde. Mermi şey gibi yarmış...” Junior’a döndü, “Kahretsin, dostum, üzerinde şeker olan zımbırtılara ne deniyordu?”

“Dip Stick.”

"Hayır."

"Çikolata mı?"

"Yok yahu, kâğıt kamış gibi hani."

Sara, "Pixie Sticks olmasın?" diye araya girdi.

"Tamam işte. Herif destansı bir kafa yaparak gidiverdi."

Sara karşısındakilerin yumruk çakmalarını bekledi. "Asyali olan mı?"

"Hayır, Porto Rikolu. Ricardo." 'R' harflerini bir tuhaf yuvarlıyordu.

"Meksikalı sanmıştım onu."

"Hepimiz birbirimize benziyoruz diye, öyle mi?"

Sara ne yanıt vereceğini bilemedi.

Larry gülerek, "Boş ver. Sadece şaka yaptım," dedi. "Tabii ya, adam Porto Rikolu, tıpkı annemler gibi."

"Soyadını bulabildiler mi?"

"Yok. Ama elinde bir Neta dövmesi var." Başparmağıyla işaretparmağı arasındaki dokuyu işaret etti. "Ortasında N harfi olan bir kalp."

"Neta mı?" Sara bu kelimeyi daha önce hiç duymamıştı.

"Porto Rikolu bir örgüt. Hıyar herifler Amerika'dan ayrılmak istiyor. Oradan çıktığımızda annem de bütün bu safsatalara kanmıştı, 'Bu sömürgeci emperyalistlerin baskısından kurtulmamız gerek' falan. Sonra buraya geliyoruz ve 'Frieda teyzeniz gibi o büyük ekranlı plazma televizyonlardan almamız gerek.' İnan bana." Junior'la yeni bir yumruk tokuşturma.

"Örgüt simgesi olduğundan emin misin? Kalp içindeki N harfinin?"

"Onlardan biri. Katılan herkesin birilerini getirmesi gerekir."

Junior, "Wiccan'lar gibi," dedi.

"Aynen. Çoğu ayrılır ya da başka yola girer. O Ricardo ensesi kalınlardan olamaz. Parmakları yok." Elini kaldırdı, bu kez işaretparmağı orta parmağının üzerine yaslamıştı. "Genellikle böyledir, bileklerinde de Porto Riko bayrağı vardır. Hepsi de bağımsızlık taraflısı. En azından, dedikleri bu."

Sara, Will'in anlattıklarını hatırladı. "Ricardo'nun göğsünde Los Mexicanos dövmesi var sanıyordum."

“Evet, dediğim gibi, içlerinden çoğu ayrılır ya da başka yol seçer. Bu kardeş de ayrılıp daha yüksek bir yere gelmiş. Burada Neta, Texicanos kadar çekici değil.” Dişlerinin arasından bir ıslık öttürdü. “Ürkütücü bir iş, adamım! O Texicanos’la şaka olmaz.”

“Adli tıp bürosu bütün bunlardan haberdar mı?”

“Fotoğrafları çete birimine gönderdiler. Neta’nın üst düzeni ni. Hepsi İncil’de olacak.”

Örgüt İncil’i, polis yetkililerinin işaret ve hareketlerini izlemek için kullanılırdı. “Asyalılarda herhangi bir şey var mıydı? Öteki ikisinde?”

“Biri öğrenciydi. Bir çeşit matematik dehası. Bütün ödülleri falan kazanmış.”

Sara, Hironobu Kwon’un fotoğrafını gazeteden hatırlıyordu. “Georgia State öğrencisi olduğunu sanıyordum?” State kötü bir okul değildi, ancak bir matematik dehasının Georgia Tech’e gitmesi gerekirdi.

“Bütün bildiğim bu. Şu anda ötekinin üzerinde çalışıyorlar. O yangın bizi çok geciktirdi. Altı ceset.” Başını salladı. “İki de köpek. İşin içinde köpek olmasından nefret ederim.”

Junior, “Aynen, kardeş,” dedi.

Sara, “Teşekkürler,” dedi. “Her ikinize de teşekkür ederim.”

Junior yumruğunu göğsüne vurarak, “Adamım Dale’e iyi davran,” dedi.

Daha fazla yumruk tokuşmadan, Sara ayrıldı. Koridorda yürürken, ceptelefonunu bulmak için elini cebine daldırdı. Personelin büyük bölümü üzerlerinde o kadar çok elektronik cihaz taşıyordu ki, hepsinin radyasyondan öleceği kesin gibiydi. Sara’nın laboratuvar sonuçlarını ve hastane duyurularını aldığı bir BlackBerry’si, bir de kendi kullanımı için iPhone’u vardı. Hastanenin verdiği telefon daha önce parmakları yapış yapış birinin kullandığı, kapaklı türden bir cihazdı. Önlüğünün cebine biri acil servis, diğeri de çocuk bölümüne bağlı iki çağrı cihazı takılıydı. Kişisel telefonu inceydi ve en son bulunanydı; bu sefer de durum değişmeyecekti.

Numaraların üzerinde gezindi, Amanda Wagner’in adı üzerinde biraz bekledi, sonra da Will Trent’e kadar çıktı. Telefon açıldığında yalnızca iki kez çalmıştı.

"Trent."

Trent'in sesini duyunca dili açıklayamayacağı şekilde tutuldu. Sessizlikte esen rüzgârın, oynayan çocukların sesini duydu.

Will, "Aloo?" diye seslendi.

"Merhaba, Will... Özür dilerim." Gırtlığını temizledi. "Adli tıp bürosundan biriyle konuştum da, onun için arıyorum. Konuşmamı istemiştin hani." Yüzünün kızardığını hissetti. "Amanda istemişti."

Will muhtemelen Amanda'ya bir şeyler mırıldandı. "Neler buldun?"

"Ölen Texano, Ricardo. Henüz soyadı bilinmiyor, ama muhtemelen Porto Rikolu." Will'in söylenenleri Amanda'ya tekrarlaması için bekledi. Amanda da Sara'nın sorduğu soruyu sorunca, "Elinde bir dövme var," diye yanıtladı. "Porto Rikolu, Neta adlı bir örgütün dövmesi. Konuştuğum adam, Ricardo'nun Atlanta'ya gelince başka bir örgüte katılmış olabileceğini söyledi." Bir kez daha anlattıklarının Amanda'ya tekrarlanmasını bekledi. "Karnı eroin doluymuş."

"Eroin mi?" Will'in sesi şaşkınlıkla yükselmmişti. "Ne kadar?"

"Emin değilim. Konuştuğum adam, tozun balonlar içinde olduğunu söyledi. Faith ateş edince, balonlar patlamış. Bu kadarı bile onu öldürebilirmiş."

Will duyduklarını Amanda'ya tekrarladı, ardından, "Amanda bunlar için teşekkür ediyor," dedi.

"Daha fazlasını öğrenemedim."

"Buldukların harika." Açıkladı. "Teşekkürler, Dr. Linton demek istedim. Bunlar çok yararlı bilgiler."

Amanda'nın yanındayken konuşamayacağını biliyor, ama konuşmayı bitirmek de istemiyordu. "Sizin tarafta işler nasıl gidiyor?"

"Hapishane boşunaymış. Şu anda Hironobu Kwon'un evinin önünde duruyoruz. Annesiyle Grand Park'ta oturuyormuş." Grady'ye on beş dakikadan daha az mesafedeydi. "Komşu, annesinin her an dönebileceğini söylüyor. Sanırım, kadın gerekli işlemlerle meşgul. Hayvanat bahçesinin karşısında oturuyor. Bir mil kadar ötede park etmek zorunda kaldık. Daha doğrusu,

kaldım. Amanda onu evin önünde bırakmamı istedi." Sonunda, soluklanmak için durdu. "Sen nasılsın?"

Genç kadın gülümsedi. Will de en az onun kadar konuşmayı uzatmak istiyordu. "Dün gece biraz olsun uyuyabildin mi?"

"Pek sayılmaz. Ya sen?"

Verecek cilveli bir yanıt aradıysa da bulamadı. "Ben de öyle."

Amanda'nın sesi anlaşılamayacak kadar boğuk gelse de Sara tınıyı duydu. Will, "Pekâlâ," dedi. "Daha sonra konuşuruz. Tekrar teşekkürler, Dr. Linton."

Sara telefonu kapatırken kendini aptal gibi hissediyordu. Doktorlar odasına gidip Nan ile dedikodu yapmak daha doğru olabilirdi. Ya da Dale Dugan'la konuşup her ikisi de fazla rezil olmadan bu konuyu kökünden halledebilirdi. BlackBerry'sini çıkarıp Dale'in e-posta adresini buldu, bulduğu adresi iPhone'una girdi. Meseleyi konuşabilmek için onunla kafeteryada buluşmayı önerecekti. Otopark daha doğru olabilirdi belki. Ortada dolaşan dedikoduların iyice artmasını istemiyordu.

Biraz ileride asansörün zili çalınca, Dale'i gördü. Hemşirelerden biriyle gülüşüyordu. Junior, Sara'nın buralara geldiğini söylemiş olmalıydı. Birden cesaretini yitirdi. Önündeki ilk kapıyı açınca, kendini kayıtlar bölümünde buluverdi. Çizelgelerin yığılı olduğu masaların gerisinde, birbirinin eşi permalı iki yaşlıca kadın oturuyordu. Bilgisayar klavyelerine tutkuyla basarken, başlarını kaldırıp bakmadılar bile.

Sonunda biri önündeki çizelgenin sayfasını çevirirken, "Ne istemiştin?" diye sordu.

Sara kendinden emin olamadan, bir an öyle durdu. Asansöre bindiği andan beri aklının köşesinde kayıtlar bürosu olduğunu hatırladı. iPhone'unu cebine bıraktı.

"Nedir, şekerim?" diye sordu kadın. Şimdi ikisi de Sara'ya bakıyordu.

Genç kadın hastane kimliğini gösterdi. "Eski bir çizelge arıyorum. Bin dokuz yüz..." Zihninden hesabı hızla yapıverdi. "Yetmiş altı..."

Kadın bloknotuyla kalemmini uzattı. "Bana aradığın adı ver. Böylesi daha kolay olur."

Will'in adını yazarken bile yaptığının yanlış olduğunu biliyordu; üstelik sadece federal gizlilik yasasına aykırı geldiği ve işine derhal son verilebileceği için değil. Will bebekliğinden beri Atlanta Çocuk Evi'nde kalmıştı. Orada onunla meşgul olan bir aile hekimi olmalıydı. Tüm tıbbi ihtiyaçları Grady tarafından karşılanmıştı. Bütün çocukluğu burada kayıtlıydı ve Sara bu bilgilere erişmek için hastane kimliğini kullanıyordu.

Kadın, "İkinci adı yok mu?" diye sordu.

Sara başını salladı. Konuşamayacak kadar güvensizdi.

"Bir dakika bekle. Bunlar henüz bilgisayara girilmemiştir, yoksa tabletinle ulaşabilirdin. 1970'e daha yeni başlıyoruz." Sara onu durdurma fırsatını bulamadan iskemlesinden kalkıp, "Dosya Odası" yazılı kapıdan geçmişti bile.

Öteki kadın klavyesinin başına döndü, uzun tırnakları tuşların üzerinde kiremitlerde yürüyen kedi tıkırtısı çıkarıyordu. Sara eğildi, kim bilir sabahki hastalarının hangisiyle uğraşırken lekelenmiş ayakkabılarına baktı. Zihninden olası zanlıları sıraya koydu; ancak ne kadar denerse denesin, şu anda hayatının en etik dışı işini yaptığını aklından çıkarıp atamıyordu. Dahası, bu Will'in güvenini bütünüyle kötüye kullanmaktı.

Bunu yapamazdı. Yapmayacaktı.

İşlerini böyle yapmazdı ki. Normal olarak, açık ve doğru bir insandı. Will'in intihar girişimini ya da çocukluğuyla ilgili herhangi bir ayrıntıyı öğrenmek istiyorsa, adamın arkası dönükken tıbbi kayıtlarına bakmak yerine doğrudan ona sorması gerekirdi.

Kadın geri geldi. "William yok, ama bir Wilbur buldum." Koltuğunun altına bir dosya sıkıştırmıştı. "Bin dokuz yüz yetmiş beş."

Sara meslek hayatının büyük bölümünde kâğıt çizelge kullanmıştı. On sekiz yaşına geldiklerinde, sağlıklı çocukların çoğunun dosyasında yirmi kadar sayfa olur, sağlıksızlarda bu sayı elliye kadar çıkardı. Will'in dosyası bir parmak kalınlığındaydı. Solmuş sarı ve beyaz yapraklar eprimiş bir lastik bantla bir arada tutulmuştu.

"İkinci adı yok," dedi kadın. "Başlangıçta olduğundan eminim, ama o zamanlar bu çocuklardan çoğu arada bir yerde kaldı."

Arkadaşı ekledi, "Ellis Adası ile Tuskegee bir araya gelmiş gibi."

Sara dosyayı almak için uzanırken birden durdu. Eli havada asılı kaldı.

"İyi misin, şekerim?" Kadın önce büro arkadaşına, sonra yeniden Sara'ya baktı. "Oturmak ister misin?"

Genç kadın elini indirdi. "Galiba buna ihtiyacım olmayacak. Zamanınızı aldığım için üzgünüm."

"Emin misin?"

Başını salladı. Kendini en son ne zaman böylesine kötü hissettiğini hatırlamıyordu. Angie Trent'le karşılaşması bile böylesi bir suçluluk duygusu yaratmamıştı.

"Özür dilemeye gerek yok. Ayağa kalkmak iyi geldi." Dosyayı koltuğunun altına sıkıştırmaya çalışırken lastik bant koptu, dosyanın içindeki kâğıtlar yere dağıldı.

Sara hiç düşünmeden yardım etmek için çömeldi. Yazıları okumamaya çalışarak kâğıtları toplamaya girişti. Nokta vuruşlu yazıcılardan çıkma laboratuvar raporları, bir sürü çizelge notu, bir de eski bir Atlanta polis raporunu andıran bir belge vardı. Bir sözcük ya da cümle okumamak için bakışlarını bulandırdı.

"Şuna bak."

Sara başını kaldırdı. Doğal bir hareketti. Kadın elinde bir Polaroid fotoğraf tutuyordu. Resim, bir çocuk ağzının yakın çekimiydi. Dudakla burun arasında uzanan kesiğin yanına gümüş bir cetvel dayanmıştı. Yara düşmeden ya da çarpmadan kaynaklanmış olamazdı. Darbe dokuyu ikiye ayıracak, alttaki dişleri meydana çıkaracak kadar şiddetliydi. Kalın siyah dikişlerle kapatılmış, cilt kızarmış ve şişmişti. Sara bunun gibi beyzbol dikişlerini morgda görmeye daha alışıktı; bir çocuğun yüzünde değil.

Kadın, "Çocuğun o poli, neydi adı denemesine katıldığına bahse girerim," dedi. Fotoğrafi arkadaşına gösterdi.

Beriki, "Poliglikolik asit," dedi. Sara'ya açıklamak için, "Grady, üniversitenin üzerinde çalıştığı çeşitli emilebilir dikişlerle ilgili bir pilot araştırma yürütüyordu," dedi. "Anlaşılan, bu da alerjik reaksiyonu olan çocuklardandı. Zavallı yumurcak." Tekrar klavyesine döndü. "Bana kalırsa çocuğa sülük yapıştırmaktan iyidir."

Öteki Sara'ya, "İyi misin, tatlım?" diye sordu.

Sara kusacak gibi olduğunu hissetti. Doğruldu ve odadan çıktı. İki kat merdiveni koşarak tırmanıp dışarıda temiz havaya çıkana kadar da durmadı.

Kapalı kapının önünde gidip geldi. Duyguları öfke ile utanç arasında bocalıyordu. Sadece bir çocukmuş. Tedavi için geldiğinde, üzerinde kobay gibi deneme yapmışlar. Bugün bile, ona ne yaptıklarından haberi olmamış. Sara kendisi de bilmemek isterdi ya, meraklı olmanın cezasını çekiyordu. Dosyasını hiç istememeliydi. Oysa istemişti ve şimdi de o resmi aklından çıkarmıyordu: Hükümet onayı için en temel standartları bile karşılamayacak bir dikişle kabaca birleştirilmiş o güzel ağız.

O soluk Polaroid öleceği güne kadar zihninde çakılı kalacaktı. Hak ettiğini bulmuştu.

"Hey, sen."

Hızla döndü. Arkasında genç bir kadın duruyordu. İstirap verecek kadar sıska bir kadın. Yağlı sarı saçları beline sarkmış. Kollarındaki taze şırına izlerini kaşdı. "Doktor musun?"

Sara korunma içgüdüsünün harekete geçtiğini hissetti. Hastanenin çevresinde uyuşturucu bağımlıları bekler, bazıları şiddete eğilimli olabilirdi. "Tedaviye ihtiyacın varsa, içeri girmek gerekir."

"Benimle ilgili değil. Orada biri var." Hastanenin arkasında bir köşedeki çöp konteynerini gösterdi. Gündüz aydınlığında bile, o bölge hastanenin yüksek cephesinin gölgesinde kalıyordu. "Bütün gece oradaydı. Bana kalırsa, ölmüş."

Sara sesini yumuşattı. "İçeri gidip bunu konuşalım."

Kızın gözleri öfkeyle parladı. "Buraya bak. Ben sadece doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Bana böyle afra tavra yapamazsın."

"Ben—"

"Umarım sana AIDS bulaştırır, kaltak." Küfürler mırıldanıp topallayarak uzaklaştı.

Sara, "Tanrım," diye derin bir soluk aldı. Günü daha da beter olacak mıydı, merak ediyordu. Keşlerin bile ona "han'fendi" diye hitap ettiği taşra terbiyesini nasıl da arıyordu. Hastaneye doğru yürürken, birden durdu. Kız doğru da söylemiş olabilirdi.

Konteynere doğru yürüdü, kızın suç ortağının içinde saklanmış olabileceğini düşünerek fazla yaklaşmadı. Hafta sonunda çöpler toplanmamıştı. Kutular ve plastik torbalar metal konteynerden taşmış, yerleri kaplıyordu. Bir adım daha yaklaştı. Mavi bir plastik torbanın altında yatan biri vardı. Bir el gördü. Avcunda derin bir yarık. Bir adım daha yaklaşıp durdu. Grady'de çalışmak onu aşırı dikkatli yapmıştı. Bu hâlâ bir tuzak olabilirdi. Torbanın altında yatana gitmek yerine döndü ve yardım çağırmak için ambulans rampasına doğru koştu.

Üç acil servis teknisyeni dışarı çıkmış, çene çalışıyordu. Önlerine düşüp hastanenin arkasına götürdü, adamlar bir sedyeyle peşinden geldi. Sara çöpleri kenara çekti. Adam soluk alıyordu ama bilinçsizdi, gözleri de kapalıydı. Kahverengi cildi sarı balmumunu andırıyordu. Tişörtü karnın alt kısmındaki derin yara-
dan kan içindeydi. Sara parmaklarını adamın şahdamarına bastırınca boynunda tanıdık bir dövme gördü: Bir çingiraklı yılanın çevrelediği Texas yıldızı.

Will'in aradığı B Rh (-)

Teknisyenlerden biri, "Haydi, götürelim," dedi.

Sara adamı hastaneye taşıyan sedyenin yanı sıra koştu. Adamın karnının üzerindeki gazlı bezi çekerken, teknisyenlerin hayati ölçümler için seslenmelerini dinledi. Yaranın girişi inceydi, bir mutfak bıçağının işi olması muhtemeldi. Kenarlar bıçağın tırtıklarından dolayı kabaydı. Çok az taze kan olması, kapalı kanama anlamına geliyordu. Bağırsak şişmişti ve o tanıdık çürümüş et kokusu acil serviste adam için yapılacak fazla şey olamayacağını gösteriyordu.

Yanında koşan koyu takım elbiseli, uzun boylu adam, "Kurtulacak mı?" diye sordu.

Gözleriyle George'u aradı. Güvenlikçi görünürde yoktu. "Ayak altında dolaşmamanız gerek."

"Doktor..." Adam cüzdanını kaldırınca, Sara altın renkli armanın parıltısını gördü. "Polis. Kurtulacak mı?"

Gazlı bezi yaranın üzerine bastırarak, "Bilmiyorum," dedi. Ardından, yaranın işitebileceğini düşünerek, "Belki," diye tamamladı.

Polis yavaşlayıp geride kaldı. Sara başını kaldırıp gözleriyle koridoru taradı, ama adam gitmişti.

Travma ekibi derhal işe koyuldu, yaralının elbiselerini kesip çıkarmaya, kanını almaya, çeşitli makinelere bağlamak için kablo döşemeye girişti. Bisturi tepsisi hazırlandı. Ameliyat paketleri açıldı. Acil destek arabası geldi.

Sara sınırları zorla zerk etmek için iki geniş çaplı damar şırıngası istedi. Temel verileri kontrol etti: Soluk yolu açık, solunum normal, kan dolaşımı bu durumda beklenebileceği gibi. İnsanlar neyle uğraştıklarını fark ettikçe temponun düştüğünü gördü. Ekiptekilerin sayısı azaldı. Sonunda, tek bir hemşireyle baş başa kaldı.

"Cüzdan yok," dedi hemşire. "Cebinde sargı bezinden başka bir şey yok."

Sara adamın gözlerini açarak, "Efendim?" diye seslendi. Yaralının gözbebekleri sabitti, irileşmişti. Parmaklarını saat ibreleri yönünde usulca kafatasına bastırarak başında yara olup olmadığına baktı. Oksipital kemikte bir kırığa rastladı. Eldivenli eline baktı. Yaradan taze kan bulaşmamıştı.

Hemşire yaralıya bir çeşit mahremiyet sağlamak için perdeyi çekti. "Röntgen? Karın tomografisi?"

Sara uzman hekimin normal işini yapıyordu. Hemşireye dönüp, "Krakauer'ı çağırabilir misin?" diye sordu.

Hemşire çıktı, Sara da Krakauer'ın yaralının ölçümlerine şöyle bir baktıktan sonra aynı sonuca varacağından emin olmakla birlikte, daha ayrıntılı bir muayeneye girişti. Durum artık acil değildi. Hasta genel anesteziyi kaldıramayacağı gibi, bu yaralardan sonra hayatta kalması da mümkün görünmüyordu. Adamı antibiyotiğe boğup, ne yapacaklarına karar verecekleri ana kadar bekleyebilirlerdi.

Birisi perdeyi açtı. Genç bir adam içeriye baktı. Tıraşlıydı, üzerinde siyah bir eşofman üstü, başında da gözlerine kadar indirdiği bir beyzbol şapkası vardı.

Adama, "Burada duramazsınız," dedi. "Eğer aradığınızı—"

Adam Sara'nın göğsüne öylesine şiddetli bir yumruk attı ki, genç kadın sendeleyip yere serildi. Omzu tepsilerden birine

çarptı. Metal aletler çevresine döküldü –bisturiler, kanama durdurucular, makaslar. Adam tabancasını sedyedekinin başına dayayıp iki el ateş etti.

Sara bir haykırmaya işitti. Bağırın, kendisiydi. Ses kendi ağzından çıkıyordu. Adam tabancayı başına çevirip yaklaşıncaya, sustu. Kendini korumak için el yordamıyla bir şeyler aradı. Parmaklarının arasında bir bisturi hissetti.

Adam yaklaşmış, neredeyse tepesine dikiliyordu. Ateş mi edecekti, yoksa çıkıp gidecek miydi? Karar verecek fırsat bırakmadı. Bisturiyi savurdu, adamın uyluğunda derin bir yara açtı. Adam inledi, tabanca elinden düştü. Uyluk atardamarından kan fışkırdı. Bir dizinin üzerine çöktü. İkisi de tabancayı aynı anda gördü. Sara silahı uzağa tekmeledi. Adamsa uzandı, Sara'nın bisturiyi tutan elini kavradı. Genç kadın elini kurtarmaya çalıştı, oysa saldırganın parmakları gevşemedi. Adamın ne yapmaya çalıştığını anlayınca, paniğe kapıldı. Bisturi boynuna yaklaşıyordu. Bıçak santim santim yaklaşırken iki eliyle adamı uzaklaştırmaya çalıştı.

"Lütfen... Hayır."

Adam üzerine çıkmış, vücudunun ağırlığıyla Sara'yı yere yapıştırmıştı. Sara yeşil gözlerine baktı. Akları kırmızı bir yol haritasıyla kaplanmış, ağzı düz bir çizgi gibiydi. Vücudu öylesine titriyordu ki, Sara titremeleri belkemiğinde hissediyordu.

"Bırak elindekini!" George, güvenlikçi tabancasını uzatmış, dikiliyordu. "Şimdi dedim, pezevenk!"

Sara adamın parmaklarını daha da sıkıştırdığını hissetti. Her ikisinin elleri zıt yönlerde itmekten titriyordu.

"Bırak dedim!"

Sara, "Lütfen," diye yalvardı. Kasları daha fazla dayanamayacaktı. Ellerinin gücü azalmaya başlamıştı.

Baskı birden yok oldu. Sara bisturinin yükselmesini, sonra da adamın etini yarmasını izledi. Bisturiyi tekrar tekrar kendi gırtlığına çalarken, elleri hâlâ Sara'nın bileklerindeydi.

Will, Amanda'yla aynı arabada o kadar uzun süre kalmıştı ki, Stockholm sendromuna yakalanacağından korkuyor, özellikle Hironobu'nun annesi Miriam Kwon, Amanda'nın yüzüne tükürelili beri gücünün kaybolduğunu hissediyordu.

Bayan Kwon'un lehine söylenecek tek şey, Amanda'nın ona pek de anlayışlı davranmadığıydı. Kadını evinin önünde kelimenin tam anlamıyla pusuya düşürmüşlerdi. Oğlunun cenazesiyle ilgili bir görüşmeden geldiği açıktı. Eve yaklaştığında, elinde üzerlerinde istavrozlar olan broşürler vardı. Sokağın iki tarafı park etmiş araba doluydu ve kadıncağız uzak bir yerlere park etmiş olmalıydı. Tek oğlunun gömüleceği tabutu seçmekten gelen her anne gibi, bitkin ve yıkılmış görünüyordu.

Amanda GBI adına yarım yamalak başsağlığı diledikten sonra konuyu doğrudan meselenin özüne getirdi. Will, Mrs. Kwon'un tepkisini görünce ölümünü çevreleyen menfur koşullara rağmen, kadının ölü oğlunun adının böylesine kirletilmesini beklemediğini anladı. Atlanta televizyon istasyonlarının geleneği, aksi kanıtlanmadıkça yirmi beş yaşının altındaki her öğrenciyi onur öğrencisi olarak övmekti. Sabıka kaydına bakılırsa, söz konusu bu onur öğrencisi Oxycontin hayranı olmuş ve bu uyuşturucuyu satmaktan iki kez tutuklanmıştı. Onu uzun bir hapis cezasından kurtaran, akademik geleceği idi. Üç ay önce yargıç rehabilitasyondan geçmesine hükmetmişti ama bunun da pek işe yaramadığı anlaşıyordu.

Will ceptelefonundan saate baktı. Kısa süre önce yaz saatine geçilmesi, telefonun ayarlarını değiştirmiş, ekranda yirmi dört saatlik gösterge belirmişti. Normale nasıl döndüreceği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Saatin yarım olması, hiç olmazsa onu maymun gibi parmaklarıyla saymak zorunda bırakmayacaktı.

Matematik denklemlerle uğraşmak için yeterince zamanı vardı. Neredeyse beş yüz mil yol gitmelerine rağmen, ellerinde somut hiçbir şey yoktu. Evelyn Mitchell hâlâ kayıptı. Kaçırılmasından

bu yana yirmi dört saat dolmak üzereydi. Cesetler üst üste yığılmaya devam ediyordu ve Will ile Amanda'nın o ana kadar bulabildiği tek ipucu devlet infaz edemedi öldürülen bir idam mahkûmundan gelmişti.

Valdosta Eyalet Cezaevi'ne hiç gitmeseler de olurdu. Eski uyuşturucu timi üyeleri Adam Hopkins ve Ben Humphrey, Amanda'ya sanki bir camın ötesini seyrediyormuş gibi bakmışlardı, Will buna hiç şaşırmamıştı. Bundan yıllar önce, kapılarının eşliğinde beliriveren Will'e de hiçbir şey söylememişlerdi. Lloyd Creittenden ölmüştü. Demarcus Alexander ve Chuck Finn de en az bu kadar erişilmez olmalıydı. Her iki eski dedektif de tahliye olur olmaz Atlanta'yı terk etmişti. Will bir gece önce her ikisinin şartlı tahliye yetkilisiyle konuşmuş, Alexander'ın kendine yeni bir hayat kurmak için Batı Kıyısı'na gittiğini, Finn'in de Tennessee'de uyuşturucu bağımlılığının sefaletinde yuvarlanıp durduğunu öğrenmişti.

Will, "Eroin," dedi.

Amanda sanki onun arabada varlığını unutmuş gibi dönüp baktı. 85 numaralı eyaletlerarası karayolunda kuzeye, onlara hiçbir şey anlatmaması muhtemel başka bir kötü adama gidiyorlardı.

Will, "Boyd Spivey, Chuck Finn'in heroin yoksunluğu çektiğini söylemişti," dedi. "Sara'nın anlattıklarına göre, Ricardo'nun midesi de tıka basa heroin doluymuş."

"Bu pek ince bir bağlantı."

"Öyleyse, bir bağlantı daha: Oxy genellikle heroin bağımlılığına yol açıyor."

"Bu ipuçları çok çürük. Bugünlerde bir heroinmana isabet ettirmeden tek bir tuğla fırlatamazsın." İcini çekti. "Keşke elimizde daha çok tuğla olsa."

Will parmaklarıyla bacağına tempo tutuyordu. Amanda'yı hazırlıksız yakalamak ve ondan gerçeği öğrenmek için sabahın beri bir gerçeği saklamıştı. Şimdi tam zamanı gibiydi. "Evelyn'in beyefendi arkadaşı Hector Ortiz'miş."

Amanda dudak büktü. "Öyle mi?"

"Ignatio Ortiz'in kardeşi, ama yüzünden bunun pek sıcak haber olmadığı anlamını çıkarıyorum."

Öteki, "Ortiz'in kuzeni," diye düzeltti. "Bu gözlemleri Dr. Linton'a mı borçluyuz?"

Will dişlerinin gıcırdamaya başladığını hissetti. "Kim olduğunu çoktan biliyordun."

"Bu on dakikayı duygularını tartışarak mı geçirmek istersin, yoksa işini mi yapacaksın?"

Bu on dakikayı Amanda'yı boğarak geçirmek isterdi ama bunu kendine saklamayı yeğledi. "Evelyn'in Amerika'nın bütün güneydoğusundaki kokain giriş çıkışını elinde tutan bir herifin kuzeniyle ne işi olabilir?"

"Aslında, Hector otomobil acentesiydi." Will'e şöyle bir baktı. Gözlerinde sanki bir mizah parıltısı vardı. "Cadillac acentesiydi."

Bu, Will'in otomobil araştırmasında Hector'un adına neden rastlamadığını açıklıyordu. Adam acente arabası kullanmıştı. "Hector'un kolunda Mexicanos dövmesi vardı."

"Gençken hepimiz hata yaparız."

Will, "Peki ya Evelyn'in iskemlenin altına çizdiği A harfi?" diye devam etti.

"Ona ok başı diyoruz, sanmıştım?"

"Almeja, Amanda'yla kafiye."

"Öyle gibi, değil mi?"

"Argoda 'amcık' demek."

Amanda güldü. "Ne yani, Will, yoksa bana 'amcık' mı diyor-sun?"

Kaç kere öyle demek istediğini bir bilseydi.

"Sanırım başarılı polisliğini ödüllendirmem gerekiyor." Önündeki siperlikten katlanmış bir kâğıt çıkarıp Will'e uzattı. "Evelyn'in son dört hafta aradığı numaraların listesi."

Will kâğıdın iki yüzüne bir göz attı. "Sık sık Chattanooga'ya aramış."

Amanda şaşkınca baktı, Will de ona. Okuyabiliyordu ama biri bakarken o kadar hızlı ve kendinden emin olamıyordu. Tennessee Soruşturma Bürosu'nun doğudaki saha bürosu Chattanooga'daydı. Kuzey Georgia'da çalıştığı dönemde metamfetamin olaylarında koordinasyon sağlamak için onları sürekli arardı.

Evelyn'in telefon kayıtlarında en az on-on iki 423 alan koduna rastlanıyordu.

Amanda'ya, "Bana söylemek istediğin bir şey mi var?" diye sorduysa da sessizlikle karşılaştı.

Will bir numara tuşlamak için telefonunu çıkardı.

"Aptallaşma. O numara Healing Winds, bir rehabilitasyon merkezi."

"Orayı neden arasın ki?"

"Aynı soruyu ben de sordum." İşaret verip şerit değiştirdi. "Hastalarla ilgili bilgi vermeye yetkili değillermiş."

Will numaraların karşısındaki tarihlere göz attı. Evelyn, merkezi son on gün içinde, yani Bayan Levy'ye göre Hector Ortiz'in Evelyn'i ziyaretlerinin sıklaştığı dönemde aramıştı.

Amanda'ya dönüp, "Chuck Finn de Tennessee'ye yerleşti," dedi.

"Memphis'e. Chattanooga'da Healing Winds'e arabayla beş saatlik mesafede."

"Ciddi bir uyuşturucu sorunu var." Amanda'nın bir yanıt vermesini bekledi. Bir yanıt gelmeyince, ekledi: "İnsanlar doğru yola giriyor, bazen de vicdanlarındaki yükten kurtulmak istiyor. Evelyn onun ötmeye başlayacağından korkmuş olamaz mı?"

"Ne kadar ilginç bir varsayım."

"Belki de Chuck birden uyanıp, Evelyn'in bütün paranın üzerine oturduğunu hatırladı." Sözünü sürdürdü: "Chuck'ınki gibi sabıka kaydıyla iş bulmak zordur. Polisten atılmış. Hapishanede uzun süre kalmış. Mücadeleye alışık biri. Temiz olsa bile, hiç kimse ona iş vermeyi göze almaz. Hele ekonomi bu durumdayken."

Amanda bir bilgi kııntısı daha attı. "Evelyn'in evinde, onun ve Hector'un kiler dışında sekiz parmak izi daha vardı. Üçünün kimliği belirlendi. Biri Hironobu Kwon'a, diğeri eroin kuryesi Ricardo'ya, üçüncüsü de şu bizim Hawaii gömleği meraklısına ait. Adı Benny Chow. Sarı Asiler'in kırk iki yaşındaki infazcısı."

"Sarı Asiler mi?"

"Asyalı bir çete. Adlarının nereden geldiğini bana sorma. Bana kalırsa kıroluklarından oldukça gurur duyuyorlar. Çoğu öyle zaten."

Will, "Ling-Ling," diye tahmin etti. Konuşmaya gittikleri, oydu. "Spivey, Ling-Ling'le konuşmalısın demişti."

"Julia Ling."

Will şaşırdı. "Kadın, öyle mi?"

"Evet ya, kadın. Tanrım, dünya nasıl da değişti." Dikiz aynasına bakıp yan şeride fırladı. "Takma adı, pek akıllı zannedilmediği için uygun görüldü ama aslında bunun doğru olmadığı anlaşıldı. Abisi kafiyeli konuşmaktan hoşlanıyor. 'Ding-a-ling'¹ değişip 'Ling-a-Ling' olmuş, kısaltılınca da 'Ling-Ling' olarak kalmış."

Will, Amanda'nın neden söz ettiğinden habersizdi. "Çok mantıklı," dedi.

"Bayan Ling, Sarı Asiler'in dışarıdaki patronu. Abisi Roger işleri hâlâ içeriden idare ediyor, kız kardeşi de gündelik konulara bakıyor. Eğer Sarı, Kahverengi'ye bir oyun oynuyorsa, ardında Ling-Ling aracılığıyla Roger var demektir."

"Abisi neden içeride?"

"İki kızın ırzına geçip öldürmekten ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı. Kızlar on dört ve on altı yaşındaydı. Roger adına çalışıyorlarmış. Yeterince gayret göstermediklerini düşünmüş, ikisini de köpek tasmasıyla boğmuş. Ama önce her ikisinin ırzına geçip, dişleriyle memelerini kopardıktan sonra."

Will belkemiğinden yukarıya bir ürpertinin tırmandığını hissetti. "Peki, neden ölüme mahkûm etmemişler?"

"Savcıyla anlaşmış. Adam akıl sağlığının yerinde olmadığını iddia edecek diye eyaletin ödü kopmuş. Aslına bakarsan, kanıtlaması çok da zor olmazdı, herif gerçekten zırdeli çünkü. Bu Roger'ın dişlerinin arasında insan etiyle yakalandığı ilk sefer değil."

Ürperti Will'in omuzlarını gerdi. "Ya ölen kızlar?"

"Evlerinden kaçıp uyuşturucu ve fuhuş çarkına düşmüş çocuklar. Aileler dişe dişten çok tanrısal adalet taraflısıymış."

Bu yaklaşım Will'e tanıdık geliyordu. "Kaçmalarının bir nedeni olmalı."

"Genç kızlar genellikle kaçır."

1 Ding-a-Ling: Argoda, penis. (ç.n.)

“Kız kardeşi hâlâ Roger’a bakıyor mu?”

Amanda Will’e anlamlı anlamlı baktı. “Kendini kandırma, Will. Julia konuşurken çok normal görünebilir, ama senin gırtlaklığını kesip, ardından gönül rahatlığıyla uyuyabilir. Bu insanlarla oyun oynamaya gelmez. Uyulması gereken kurallar vardır. Onlara büyük saygı göstermelisin.”

Will Boyd’un sözlerini tekrarladı: “Sarı’ya öyle kafadan gidemezsin. Davet edilmeden, imkânsız.”

“İnanılmaz bir hafızan var.”

Will bir sonraki çıkışın numarasına baktı. Buford Highway’e doğru gidiyorlardı. Chambodia. “Boyd’un söylediklerinin yarısı doğru olabilir. Eroin kokainden çok daha fazla bağımlılık yapar. Sarı Asiler piyasayı ucuz eroine boğuyorsa, Los Texicanos koka-in alıcılarını kaybedebilir. Bu bir güç mücadelesine yol açabilir ama iki Asyalı ile bir Texicano’nun Evelyn’in evinde ne aradıklarını açıklamaz.” Sustu. Amanda ona yine yan gözle bakınca devam etti: “Hironobu Kwon ile Benny Choo. Ricardo’nun soyadı neydi?”

Amanda gülümsedi. “Çok güzel.” Gerekli bilgiyi bir ödül-müş gibi sundu. “Ricardo Ortiz. Ignatio Ortiz’in küçük oğlu.”

Will konuşmaya daha amade baltalı katiller sorgulamıştı. “Eroin kuryeliği yapıyordu.”

“Evet, yapıyordu.”

“Bu adamlardan herhangi birisinin bağlantılı olduğunu söyleyecek misin, yoksa onu da mı kendi başıma çıkarmam gerekecek?”

“Ricardo Ortiz iki kere ıslahevine atıldı ama orada Hironobu Kwon’la hiç karşılaşmadı. Hiçbirinin Benny Choo’yla görünür bir bağlantısı yok ve dediğim gibi, Hector Ortiz de basit bir otomobil satıcısıydı.” Bir akaryakıt tankerinin önüne geçerken bir Hyundai’nin yolunu kesti. “İnan bana, bu adamlar arasında herhangi bir bağlantı görsem, şu an onun üzerinde çalışıyor olurduk.”

Will, “Choo dışında, hepsi genç insanlar, yirmilerinin başında,” dedi. Nerede tanışmış olabileceklerini çıkarmaya çalışıyordu. Adsız Alkolikler toplantıları. Gece kulüpleri. Basket salonları.

Belki de kilise. Miriam Kwon'un boynunda altın bir istavroz vardı, Ricardo Ortiz'in kolunda da bir istavroz dövmesi. Bundan daha tuhaf şeyler de görülmüştü.

Amanda, "Evelyn'in kaçırılmadan bir gün önce, öğleden sonra üçü iki gece aradığı numaraya bak," dedi.

Will parmağını birinci sütundan kaydırarak söylenen saati buldu. Numaranın alan kodu Atlanta'ydı. "Bu numarayı tanımam mı gerekiyor?"

"Tanısaydın, şaşırırdım. Hartsfield'in polis merkezinin numarası." Hartsfield-Jackson, Atlanta'nın havaalanı. "Başında Vanessa Livingstone var. O kızı uzun zamandır tanırım. Ben Atlanta polisinden ayrıldıktan sonra, Evelyn'in ortağıydı."

Will biraz bekledikten sonra, "Ee?" diye sordu.

"Evelyn yolcu listesinden bir isim aramasını istemiş."

Will tahminde bulundu: "Ricardo Ortiz."

"Dün gece iyi uyumuşsun anlaşılan."

Oysa kayıtları dinlemek, Amanda'nın zaten bildiklerini öğrenebilmek için sabahın ikisine kadar ayakta kalmıştı. "Ricardo nereden geliyormuş?"

"İsveç'ten."

Will'in kaşları çatıldı. Bunu beklememişti.

Amanda I-285 için çıkış rampasına yanaştı. "Dünyadaki eroinin yüzde doksanı Afganistan'dan geliyor. Senin vergilerinle." Spaghetti Kavşağı'na girerken yavaşladı. "Avrupa'ya gelen malın büyük bölümü İran'dan, Türkiye'den ve daha kuzeyden geçer."

"İsveç gibi."

"İsveç gibi." Yeniden hızlandı. "Ricardo İsveç'te üç gün kalmış. Sonra Göteborg'dan Amsterdam'a, oradan da doğru Atlanta'ya uçmuş."

"Eroinle dolu."

"Eroinle dolu."

Will adama olanları düşünerek çenesini sıvazladı.

"Biri ölümüne dövmüş adamı. İçi balon doluymuş. Belki de eritemedi."

"Bu adli tıbbın işi."

Will, Amanda'nın adli tıptan gerekli bütün bilgileri almış olacağını tahmin ediyordu. "Sormadın mı?"

"Çok nazik davrandılar ve raporu bugün iş bitimine kadar yollamaya söz verdiler. Sara'dan neden ilgilenmesini istedim sanıyorsun?" Biraz bekleyip ekledi: "Bu arada, nasıl gidiyor? Gece iyi uyuduğuna bakınca, pek bir ilerleme olmamış gibime geliyor."

Buford Highway çıkışına yaklaşıyorlardı. 23 numaralı karayolu Florida'da Jacksonville'den çıkıp, Michigan'da Mackinaw City'ye kadar gidiyordu. Georgia'daki bölümü dört yüz mil kadardı ve Chamblee, Norcross ve Doraville'den geçen kısmı, bölgenin, belki de ülkenin en büyük ırk çeşitliliğinin görüldüğü bölümdü. Buralara mahalle denemezdi; daha çok sıra sıra ıssız alışveriş merkezleri, entipüften binalar ve pahalı jantlarla otomobil rehini karşılığında kredi verilen benzin istasyonları. Toplum olarak eksikliği kaba ticaretle telafi eden bir bölge.

Will, "Chambodia"nın aşağılayıcı bir terim olduğundan emin gibiydi; oysa DeKalb County'nin buraya Uluslararası Koridor adını verme gayretine rağmen, Chambodia ismi tutmuştu. Burada Portekizlilerden Hmong'lara kadar her çeşit etnik alt gruba rastlamak mümkündü. Çoğu mücavir alanın aksine, toplumların arasında sınırlar yoktu ve örneğin bir Meksika lokantasının yanında bir suşi satıcısı bulunuyordu; pazar da insanların Amerika'yı düşündüklerinde gözlerinin önüne getirdikleri cinsten bir eritme potasydı.

Yol boyunca uzanan şerit merkezin kehribar renkli hububat dalgalarından çok bir fırsatlar ülkesini andırıyordu. İnsanlar buraya bir iş ahlakından biraz daha fazlasıyla gelip, sağlam bir orta sınıf hayatı kurabilirdi. Will'in hatırlayabildiği kadarıyla nüfus sürekli değişmekteydi. Siyahlar taşındığında, beyazlar şikâyeteye başlamıştı. Güney Amerikalıların gelişile birlikte, siyahlar yakınmaya girişti. Güney Amerikalılar Asyalılardan hoşnutsuzdu. Gün gelecek, hepsi birlikte beyazların akınına karşı çıkacaktı. Amerikan rüyasının hamster tekerleği.

Amanda karayolunun her iki tarafına sapma imkânı veren orta şeritte kaldı. Will bir kule oyunu gibi birbirlerinin üzerinde

yükselen bir dizi levha gördü. Harflerin içinde daha çok sanat eserini andıranları çıkaramadı.

“Sabahtan beri Ling-Ling’in dükkânının önünde bir araba bekliyor,” dedi Amanda. “Bugün hiç ziyaretçisi olmadı.” Gazı kökledi, sapakta bir minibüse çarpmaktan son anda kurtuldu. Korna seslerini bastırarak, “Dün akşam bir iki yere telefon ettim,” dedi. “Roger üç ay önce Coastal’a nakledilmiş. Ondan önceki altı ay Augusta’da kalmış, ama ilaçlarıyla oyun oynadığını görünce geri göndermişler.” Augusta Hastanesi tutuklulara geçici olarak 4. seviye ruh sağlığı hizmetleri sağlıyordu. “Roger’ın Coastal’daki ilk günü çorap içine yerleştirilmiş bir sabun kalıbıyla tatsız sonuçlanmış. Anlaşılan, yeni yerinden pek memnun değilmiş.”

“Nakledilmesini mi önereceksin?”

“Gerekirse.”

“Boyd’un adını kullanacak mısın?”

“Bu dediğin pek de akıllıca olmayabilir.”

“Roger’ın bize ne vermesini bekliyorsun?” Zihninden kendini tokatladı. “Evelyn’in kaçırılmasında parmağı olduğunu sanıyorsun.”

“Klinik bakımdan deli olabilir, ama böyle bir şey yapacak kadar aptal değil.” Will’e manalı bir bakış attı. “Roger son derece akıllıdır. Dama oyuncusu değil, satranççı. Evelyn’i kaçırmak ona bir şey kazandırmaz. Bütün düzeni aksar.”

“Pekâlâ, öyleyse Roger’ın bu işi kimin yaptığını bildiğini düşünüyorsun?”

“Bir cinayet hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsan, bir katile danış.” Amanda’nın ceptelefonu çalmaya başlayınca, numara baktı. Will arabanın yavaşladığını hissetti. Amanda yolun kenarına çekti. Telefona yanıt verdi, dinledi, sonra merkezi kilidi açtı. “Biraz yalnız kalmak istesem?”

Will dörtçekerden indi. Bir gün önce harika olan hava şimdi sıcak ve rutubetliydi. Yolun kenarındaki alışveriş merkezine doğru yürüdü. Sokak girişinin yakınında bir restoranın barakası vardı. Levhasının üzerine çizilmiş salıncaklı iskemleden buranın taşra yemekleri yaptığını tahmin etti. Tuhaftır, yemek düşününce

karnı guruldamadı. Son yediği, bu sabah zorla yutmaya çalıştığı bir kâse hazır yulaftı. Bütün iştahı kaçmıştı ve bu duyguyu daha önce hayatında sadece bir kez, Sara Linton'ın yanındaiken yaşamıştı.

Kaldırımın kenarına oturdu. Önünden gürültüyle arabalar geçiyor, radyolarından bölük pörçük melodiler yayılıyordu. Amanda'ya bakınca, konuşmanın bir süre daha devam edeceğini anladı. Elleriyle hareketler yapması hiç de iyiye işaret değildi.

Telefonunu çıkararak numaraların üzerinde gezindi. Faith'i araması gerekirdi ama ona anlatacak bir şeyi yoktu, üstelik bir akşam önceki konuşmaları pek iyi bitmemişti. Evelyn'in başına gelen neyse, işi daha da düzeltmeyeceği kesindi. Amanda konuşurken istediği kadar akıllı manevralar yapmaya çalışsın, hâlâ onun da açıklayamayacağı bir şeyler vardı. Asyalılar gerçekten Texicanos uyuşturucu pazarını ele geçirmeye çalışıyorsa, o zaman Evelyn Mitchell işin merkezinde olmalıydı. Hector kendini otomobil acentesi olarak tanıtabilirdi; yine de üzerinde çeteyle ilişkisini gösteren bir dövme vardı. Cezaevindeki kuzeni hâlâ aynı çeteyi yönetiyordu. Yeğeni Evelyn'in evinde vurularak öldürülmüş, Hector da son nefesini Evelyn'in arabasının bagajında vermişti. Kirli bir iş çevirmiyorsa bir polisin, özellikle de emekli bir polisin bu çeşit kötü adamlarla bir alışverişi olmasının hiçbir nedeni yoktu.

Telefonuna baktı. Saat öğlen biri gösteriyordu. Ayarlar menüsüne girip normal görüntüye nasıl geçeceğini çözmesi gerekiyordu ya, şu anda bunu yapacak kadar sabrı yoktu. Onun yerine listede aşağıya inerek Sara'nın üç sekiz barındıran telefon numarasını buldu. Geçen birkaç ay boyunca kim bilir kaç kez gözlerini o telefona dikmişti; şimdi de numaraların nasıl olup da retinasını yakmadığını düşünüyordu.

Sokağın karşı tarafında oturan lezbiyenle talihsiz anlaşmazlık sayılmazsa, Will hayatının hiçbir döneminde gerçek bir flört yaşamamış, sekiz yaşından beri Angie'yle birlikte olmuştu. Bir zamanlar, çok kısa bir süre için aralarında tutkudan söz edilebilirdi, oysa hayatında onunla birlikte olmaktan mutluluk duyduğu hiçbir an hatırlamıyordu. Angie'nin eşikte biteceği korkusuyla

yaşıyor, gittiği zaman da inanılmaz bir rahatlama hissediyordu. Angie onu bu ikisinin arasında, yerleşik hayatın nasıl bir şey olduğu konusunda yarım yamalak fikir sahibi olduğu o ender huzur anlarında yakalıyordu. O zaman birlikte yemek yiyorlar, alışverişe çıkıyor ya da bahçede çalışıyorlar –daha doğrusu, Will çalışır, Angie de seyredirdi– sonunda da yatmaya gidiyorlardı; Will o zaman kendini sırtüstü yatmış, dünyanın geri kalanının hayatının böyle olduğunu düşünürken gülümser bulurdu.

Sonra sabah kalktığında, Angie’nin yerinde yeller esirdi.

Çok yakındılar. Asıl sorun da, buydu. Birlikte, birbirlerine kurban gözüyle bakamayacak kadar çok şey yaşamış, çok korkunçluklar görmüş, çok fazla korku, nefret ve acıma paylaşmışlardı. Will’in bedeni o sefaletin bir anıtı gibiydi: Yanıklar, yara izleri, ıstırabını yaşadığı çeşitli sapanlar ve oklar. Yıllar boyunca Angie’den daha fazlasını istemişti, son zamanlarda ise Angie’nin verecek daha fazla bir şeyi olmadığını soğuk gerçeğini kabullenmişti.

Angie değişmeyecekti. Sonunda, dikkatli bir planlama sonunda değil, Will beceremeyeceği üzerine Angie’yle iddiaya girdiği için evlendiklerinde de bu gerçeği biliyordu. Kumar bir yana, Angie, Will’le birlikte olmayı en iyisiyle güvenli bir liman, en kötüsüyle de bir fedakârlıktan farklı görmeyecekti. Bir şey istemedikçe Will’e dokunmamasının bir nedeni vardı. Evden çıkıp kaybolan Angie’yi aramaya çalışmamasının da bir öyle.

Başparmağını gömleğinin yeninden içeri sokarak kolu boyunca uzanan uzun yara izine dokundu. Hatırladığından daha kalındı. Dokunduğunda, cilt hâlâ hassastı.

Elini çekti. Angie parmakları tesadüfen Will’in çıplak koluna değdiği son sefer ırkılmıştı. Will’e gösterdiği tepkiler her zaman yoğun olur, yarım yamalak duygulara yüz vermezdi. Onu nereye kadar zorlayacağını görmekten hoşlanırdı. Will onu hayatındaki herkes gibi bırakıp gidene kadar ne denli kötü olabileceğini görmek, en sevdiği spordu.

O çizginin üzerinde birkaç kez sendelemişler, nasıl olduysa Angie her seferinde onu son saniyede geri çekmeyi başarmıştı. Will o çekişi şimdi bile hissediyordu. Angie’yi annesi öldüğünden

beri görmemişti. Deidre Polanski, Angie on bir yaşındayken aşırı dozdan bitkisel hayata mahkûm olan bir fahişe ve uyuşturucu bağımlısıydı ve vücudu teslim olana kadar yirmi yedi yıl direnmişti. Bu arada pek sık rastlanmayan bir şey olmuş, Angie bütün bir yıl boyunca yitip gitmişti; Will belkemiğinde bir şeylerin yanlış olduğunu söyleyen bir uyarı hissediyordu. Angie'nin başı beladaydı, yaralıydı, ya da öfkeliydi. Vücudu bunu tıpkı nefes alması gerektiğini bildiği gibi biliyordu.

Ta çocukken bile aralarında böylesi bir bağ vardı. Özellikle çocukken. Ve eğer Will'in karısı hakkında bildiği bir şey varsa, o da işler sarpa sardığında Angie'nin hep ona geldiği idi. Ne zaman görüneceğinden habersizdi, bu yarın da olabilirdi, bir hafta sonra da... Ama bir gün işten geldiğinde Angie'yi kanepeye oturmuş, kurabiyelerini yerken ve köpeği hakkında aşağılayıcı yorumlar yaparken bulacağından emindi.

Bir gece önce Sara'nın evine gitmesinin nedeni de buydu. Angie'den saklanıyor, kaçınılmaz olana direniyordu. Üstelik, dürüst olmak gerekirse, Sara'yı tekrar görmek için içi gidiyordu. Evinin altüst olduğu bahanesine Sara'nın ses çıkarmamış olması, onun da Will'in orada olmasını istediğini düşündürüyordu. Will çocukken kendine sahip olamayacağı şeyleri istememeyi öğretmişti: En son oyuncaklar, tam ayağına uygun ayakkabılar, bir teneke kutudan çıkmayan, evde yapılmış yemekler. İş gelip Sara'ya dayandığında, kendini mahrum etme gücü kayboluyordu. Bir gün önce, sokaktayken Sara'nın elinin omzunda bıraktığı hissi düşünmekten kendini alamıyordu. Genç kadının başparmağı boynunun kenarına dokunmuştu. Aynı boyda olmak için parmak uçlarının üzerinde yükselmiş, bir saniyeliğine Sara'nın onu öpeceğini sanmıştı.

"Tanrım," diye homurdandı. Gözünün önüne Evelyn Mitchell'in evindeki katliam, mutfığa ve çamaşırlığa yayılmış kan ve beyin parçaları geldi. Sonra seksi düşünüp gözlerinin önüne şiddet sahneleri getirmenin seri cinayetlerin başlangıç noktası olduğunu hatırlayarak kendini zihnini tamamen boşaltmaya zorladı.

Dörtçekerin geri vites lambası yandı. Amanda'nın camı indirildiğini görünce ayaklandı.

“Arayan, APD’deki bir kaynağımdı,” dedi Amanda. “Söylediğine göre, aradığımız B negatif Grady’de, çöp konteynerlerinin orada ortaya çıkmış. Bilinçsiz, neredeyse nefes alamayacak halde. Çöp torbalarından birinde cüzdanını bulmuşlar. Marcellus Benedict Estevez. İşsiz. Büyükannesiyile birlikte oturuyormuş.”

Will, Sara’nın neden arayıp bunlardan bahsetmediğini merak etti. Belki de işten ayrılmıştı. Belki de Will’i devrede tutmakla görevli değildi. “Estevez bir şey anlatmış mı?”

“Yarım saat önce ölmüş. Buradaki işimiz bitince hastaneye uğrayacağız.”

Will adam öldüğüne göre, oraya gitmenin anlamsız olacağını düşündü. “Üzerinde bir şey var mıymış?”

“Yokmuş. Haydi bin.”

“Öyleyse neden–”

“Bütün gün bekleyemem, Will. Ayaklarını sil de gidelim.”

Arabaya bindi. “Estevez’in kan grubunun B negatif olduğunu teyit ettiler mi?”

Amanda gazı kökledi. “Evet. Parmak izleri de Evelyn’in evinde bulunan sekiz tipten biriyle eşleştirildi.”

Will yine bir şeyleri anlayamıyordu. “Bu kadarlık bilgi için bayağı uzun konuştun.”

Amanda bir seferlik de olsa, açıksözlü davrandı. “Chuck Finn hakkında aradılar. Geçen akşam şartlı tahliye memuruyla konuştuğunu neden söylemedin?”

“Sanırım, önemli görmedim.”

“Gösterdiğin kesin ama. Tahliye memuru bu sabah haber vermeden Chuck’ı kontrol etmiş. Seninki iki gündür ortada yokmuş.”

“Dur bir dakika.” Amanda’ya doğru döndü. “Aynı tahliye memuru bana dün akşam Chuck’ın yerinde olduğunu söylemişti. Gelip imza atmada şimdiye kadar hiç gecikmemiş.”

“Tennessee şartlı tahliye bürosunda işlerin en az bizimki kadar yoğun olduğundan ve adam sıkıntısı çektiklerinden eminim. En azından bu sabah kendini temize çıkardı ya.” Will’e tuhaf bir bakış yöneltti. “Chuck Finn iki gün önce tedaviyi reddedip imzalamış.”

“Tedavi mi?”

“Healing Winds’teydi. Uyuşturucusuz üçüncü ayındaymış.”
Will hafif bir hınç duydu.

“Hironobu Kwon da Healing Winds’te tedavi görmüştü. İkisi aynı anda oradaydı.”

Will bir süre sessiz kalma gereği duydu. “Bütün bunları ne zaman öğrendin?”

“Şu anda, Will. Somurtup durma. Uyuşturucu mahkemesinde kâtip olarak çalışan yaşlı bir kız tanıyorum.” Anlaşılan, hemen her yerde Amanda’nın tanıdığı yaşlı bir kız vardı. “Kwon ilk suçundan sonra Hope Hall’a gönderilmiş.” Uyuşturucu mahkemesinin yataklı tedavi merkezi. “Yargıç devlet parasıyla ona ikinci bir fırsat daha tanımaya yanaşmayınca, annesi müdahale edip Healing Winds’te oğlu için bir yer ayırttığını söylemiş.”

“Orada da Chuck Finn’le tanışmış.”

“Çok büyük bir tesistir, ama haklısın. O iki adamın tesadüfen aynı anda aynı yerde bulunduğunu söylemek fazla abartılı olur.”

Will, Amanda’nın bunu kabul etmesine şaşırırmakla birlikte, konuşmayı sürdürdü. “Chuck, Hironobu Kwon’a Evelyn’in büyük miktarda paranın üzerine yattığını söylemiş olsa...” Gü-lümsedi. Nihayet bazı şeyler yerine oturmaya başlıyordu. “Peki, ya öteki adam? Grady’de ortaya çıkan B-negatif? Chuck veya Hironobu’yla herhangi bir ilişkisi var mı?”

“Marcellus Estevez hiç tutuklanmamış. Florida’da, Miami’de doğup, orada büyümüş. İki yıl önce West Georgia College’a gitmek için Corrollton’a taşınmış. Okulu geçen dönem bırakmış. O günden sonra da ailesiyle hiç teması olmamış.”

Yirmilerinin ortasındaiken çok kötü adamlara takılmış bir çocuk daha. “Estevez hakkında dünya kadar bilgin var sanki.”

“APD çocuğun annesi ve babasıyla konuşmuş bile. Okuldan oğullarının derse girmediği bilgisini alır almaz kayıp kişi başvurusu yapmışlar.”

“Atlanta bizimle ne zamandan beri bilgi paylaşmaya başladı?”

“Eski dostlarıma ulaştım demek daha doğru olacak.”

Will uzun meslek hayatları boyunca Amanda’ya bir iyilik

borçlanan ya da Evelyn ile çalışmış olan sert ve yaşlı kadınlardan bir şebeke hakkında iyi kötü bir fikir edinmeye başlıyordu.

Amanda, "Burada sorun, Tip B ya da Marcellus Estevez'in bu işle ne ilgisi olduğunu bilmiyor olmamız. Hironobu Kwon ve Chuck Finn dışında evdeki diğer hiç kimse arasında bir ilişki belirtisi yok. Hepsi farklı liselere gitmiş. Her biri üniversiteye devam etmemiş, ama gidenler de aynı yerde okumamış. Hapiste tanışmamışlar. Ortak bir çete üyeliği ya da sosyal kulüp yok. Hepsi farklı geçmişlere, farklı etnik kökenlere sahip."

Will kadının en azından bu konuda samimi olduğunu düşündü. Birden çok failin karıştığı soruşturmalarda, kilit soru birbirlerini nereden tanıdıklarıdır. İnsanların alışkanlıkları büyük ölçüde tahmin edilebilir. Nerede karşılaştıkları, nasıl tanıştıkları ya da onları neyin bir araya getirdiği öğrenildiğinde, genellikle grubun dışında olup çevresinde dolanmaya çalışan ve konuşmaya hazır biri bulunabilir.

Evelyn'in altüst edilmiş evini ilk gördüğünde aklına gelenleri Amanda'ya anlattı. "Bana kişisel bir intikam gibi geldi."

"İntikamlar çoğunlukla kişiseldir."

"Hayır, bana kalırsa işin içinde paranın ötesinde bir şey var."

"O salaklara bileziklerini taktığımızda soracağımız bir sürü sorudan birisi de bu olacak." Amanda direksiyonu aniden çevirerek Will'i yan üstü fırlatan bir viraj aldı. "Özür dilerim."

Amanda'nın herhangi bir şey için özür dilediğini hatırlamıyordu. Kadına baktı. Çenesi her zamankinden daha çıkıktı. Cildi soluktu. Gerçekten bitkin görünüyordu. Üstelik şu son on dakikada Will'e geçen yirmi dört saattekinden çok daha fazla bilgi vermişti. "Başka bir şey mi var?"

"Hayır." Arabayı altı yükleme rampasına sahip büyük bir antreponun önünde durdurdu. Yük kamyonu yoktu, ancak büyük kapıların önünde park etmiş birçok otomobil görülüyordu. Bu otomobillerden herhangi birinin fiyatının Will'in emeklilik ikramiyesini aşacağı kesindi: Mercedes'ler, BMW'ler, hatta bir de Bentley.

Amanda tatsız bir sürpriz yaşanmayacağından emin olmak için arabaların çevresinden dolaştı. Alan on sekiz tekerlekli bir kamyonun dönebileceği kadar geniş, yükleme ve boşaltmayı

kolaylaştırmak için de rampalara doğru meyilliydi. Tembel bir U-dönüşü yapıp, geldikleri yoldan döndü. Direksiyonu kırıp otoların üzerine park etmek zorunda kalmadan antrepodan yeterince uzaklaşmaya çalıştığında lastikler gıcırdadı. Motoru susturdu. Dörtçeker ön büroyu andırır bir binanın hemen karşısındaydı ve yapıyla aralarında yaklaşık elli metrelik açık bir alan vardı. Yıkık dökük beton basamaklardan camlı bir kapının önüne çıktılar. Korkuluk büyük ölçüde paslanmış ve bir yana yatmıştı. Girişin üzerindeki levhada cepheye vidalanmış bir dizi mutfak dolabı görülüyor, bir Konfederasyon bayrağı esintide hafif hafif dalgalanıyordu. Will levhadaki ilk sözcüğü okuyup geri kalanları tahmin etti. "Southern Kitchens, öyle mi? Bir uyuşturucu cephesi için alışılmadık bir şey."

Amanda ona gözlerini kısarak baktı. "Arka ayaklarının üzerinde yürüyen bir köpeği seyreder gibi."

Will arabadan indi, uzaktan kumandayla bagajı açan Amanda'yla dörtçekerin arkasında buluştu. Osabah Valdosta'da, cezaevine girmeden önce silahlarını bagaja kilitlemişlerdi. Siyah dörtçeker standart GBI aracıydı ve bu nedenle de bütün arkası altı çekmeceli kocaman bir çelik sandığa ayrılmıştı. Amanda tuşlu kilide şifreyi girip ortadaki çekmeceyi açtı. Glock tabancası kenarına Crown Royal logosu işlenmiş koyu kırmızı kadife bir torbanın içindeydi. O tabancayı çantasına yerleştirirken Will de tabanca kılıfını kemerine takıyordu.

"Bekle." Amanda elini çekmecenin dibine sokup beşlik bir revolver çıkardı. Özellikle eski topraklar kullandığı için olacak, Smith&Wesson'ın bu modeli "eski toprak" olarak bilinirdi. Tabanca hafifti, dahili horozu da gizlemesini kolaylaştırıyordu. Tetiğinin üzerine işlenmiş "Lady Smith" logosuna rağmen, geri tepmesiyle insanın elinin tümü üzerinde kötü bir çürük izi bırakabiliyordu. Evelyn Mitchell'ın S&W'ı benzer bir modeldi, ancak kabzası Amanda'nınki gibi standart ceviz değil, kiraz ağacıydı. Will iki kadının tabancalarını bir alışveriş sırasında birlikteyken alıp almadıklarını merak ediyordu.

Amanda, "Dik dur," dedi. "Tepki göstermemeye çalış. Kameranın görüş alanı içindeyiz."

Will elini sırtına, ceketinin altına sokup revolveri pantolonunun içine iterken Amanda'nın emrine uymaya çalışıyordu. Başını kaldırıp antrepoya baktı. Bir futbol sahasının yarı uzunluğunda, genişliği derinliğinden fazla, metal bir yapı. Bütün bina zemin katını standart yükleme platformu yüksekliği olan bir metreye çıkaran beton bir temelin üzerine kondurulmuştu. Ön kapıya çıkan dik beton basamaklar dışında binaya girmenin ya da çıkmanın başka yolu yoktu. Tabii insan kendini yükleme platformuna çekip geniş metal kapıları zorlamak niyetinde değilse.

"Buraya gönderdiğin adamlar nerede?" diye sordu.

Amanda, "Doraville yardım istedi," diye yanıt verdi. "Kendi başımızayız."

Will kapının üzerindeki kameranın ileri geri tarayışını izledi. "Bu hiç de kötü bir fikir değil."

"Dik dur." Will'in sırtını şamarlayarak tabancanın yerinde olup olmadığını kontrol etti. "Hem Tanrı aşkına, şunu midenin üzerinde tutmaktan vazgeç, yoksa doğrudan yere düşecek." Bagaj kapağını kapatabilmek için parmaklarının ucuna yükselmesi gerekti. "Kemerini neden bu kadar gevşek taktığını anlayamıyorum. Adam gibi kullanmayacaksan, kemer takmanın hiçbir anlamı yok."

Will girişe yönelen Amanda'nın peşinden gitti. Elli metrelik açık alandan hızla geçtiler. Kamera çevreyi taramayı durdurmuş, ilerlemelerini izliyordu. Göğüslerinde hedef işaretleri de olabiliyordu. Gözlerini Amanda'nın başının tepesine, orada sallanıp duran bukleye dikti.

Beton basamaklara vardıklarında cam kapı açıldı. Amanda güneşten korunmak için ellerini gözlerine siper ederek, öfkeli görünen Asyalı adama baktı. Dev gibiydi ve vücudu sanki eşit oranda yağ ve kastan oluşuyordu. Adam bir şey söylemeden duruyor, bir eliyle kapıyı açık tutmuş, basamakları tırmanmalarını izliyordu. Will Amanda'nın peşinden binaya girdi. Gözlerinin minik ve havasız ön büroya alışması zaman aldı. Duvardaki sahte kaplama rutubetten eğilip bükülmüştü. Halı titiz bir insana iğrenç gelecek bir kahverengiydi. Bütün büroya bir talaş ve yağ kokusu hâkimdi. Will antrepoda çalışan makineleri

işitebiliyordu: Çivi tabancaları, kompresörler, tornalar. Radyoda Guns N' Roses çalıyordu.

Amanda adama, "Bayan Ling beni bekliyor olmalı," dedi. Kapının üzerine yerleştirilmiş kameraya dönüp gülümsedi.

Adam kıpırdamadı. Amanda sanki dudak boyasını arıyormuş gibi, elini çantasına daldırdı. Will onun tabancasına mı uzandığını, yoksa dudak boyasına mı ihtiyaç duyduğunu anlayamadı. Yanıtını, kapı yüzünde bir sırtış, uzun boylu esnek vücutlu bir kadın tarafından açılınca aldı.

"Mandy Wagner, neredeyse asırlar geçti." Kadın sanki memnun olmuş gibiydi. Asyalıydı, Amanda'nın yaşlarında olmalıydı, siyah-beyaz kırçillı saçları kısa kesilmişti. Bir genç kız kadar inceydi. Kolsuz gömleğinden yanık kolları görölüyordu. Ağır ve belirgin bir güney lehçesiyle konuşuyordu. Hareketlerindeki ağırlıkta kedileri andırır bir şey vardı; belki de bu duygu bedeninden yayılan esrar kokusundan geliyordu. Ayaklarında bir Kızılderili rezervasyonunun dışındaki turist tuzaklarında bulunacak, üstü boncuklu mokasenlerden vardı.

"Julia." Amanda'nın yüzünde inandırıcı bir tebessüm vardı. "Seni görmek ne güzel." Birbirlerine sarıldıkları zaman Will kadının elinin Amanda'nın belinde oyalandığını fark etti.

Amanda Will'e doğru dönerken elini Julia'nın elinin üzerine bıraktı. "Yardımcım, Will Trent. Umarım yanımızda bulunmasının bir sakıncası yoktur. Şu anda eğitimde."

Julia, "En iyisinden öğrenmek ne büyük şans," diye kuğurdaydı. "Tabancasını tezgâha bırakmasını söyle. Sen de, Mandy. Hâlâ o eski Crown Royal kesesini mi kullanıyorsun?"

"İğneciğin üzerinde tiftik birikmesini önlüyor." Keseyi tezgâhın üzerine bıraktığında, tabancanın ahşaba çarpma sesi duyuldu. Asık suratlı adam kesenin içini kontrol etti, ardından patronuna dönüp başını salladı. Will emre uymakta acele etmedi. Tabancasını bırakmak çok hoşlanmadığı bir şeydi.

Amanda, "Will," dedi. "Beni arkadaşlarımla yanında utan-dırma."

Will kılıfını kemerinden ayırıp Glock'unu tezgâhın üzerine bıraktı.

Julia Ling konuklarını kapıdan içeriye gülerek aldı. Antrepo dışarıdan görüldüğünden daha da büyüktü, ancak içerideki çalışma, iki arabalık bir garaja sığacak kadar küçüktü. İçeride mutfağın dolapları üzerinde çalışan on-on iki adam vardı. Will çalışanların Asyalı mı, İspanyol kökenli mi, yoksa başka mı olduklarını çıkaramadı; hepsi başlıklarını yüzlerine kadar indirmiş, arkalarını dönmüştü. Kim olurlarsa olsunlar, çalıştıkları kesindi. Etrafta keskin bir tutkal kokusu vardı, zeminse talaştan görünmüyordu. Çalışma alanı ile binanın arkasındaki boş görünüşlü bölüm arasında dev bir Konfederasyon bayrağı vardı ve yıldızları beyaz değil, sarıydı.

Julia'nın peşinden bir kapıdan daha geçince kendilerini küçük ama iyi döşenmiş bir arka büroda buldular. Ayaklarının altındaki halı pelüştendi ve iki kanepenin üzerinde aşırı dolgun minderler görünüyordu. Pencerenin önündeki yatar koltukta tombul bir Chihuahua uzanmış, camdan gelen soluk ışıktaki gözlerini kapatmıştı. Kalın demir çubuklar binanın arkasındaki servis yolunu çerçevelemişti.

Will o gün yeterince iğdiş edilmediği için olacak, Amanda, "Will'in de bir Chihuahua'sı var," dedi. "Neydi adı?"

Will gırtlığında dikenli teller hissetti. "Betty."

"Sahi mi?" Julia köpeği kucağına alıp kanepeye oturdu. Yanındaki minderleri sıvazlayınca, Amanda onun yanına yerleşti. "Bu da Arnoldo. Bodur bir şey. Seninkinin tüyleri uzun mu, yoksa kısa mı?"

Will başka yapacak bir şey düşünemedi. Elini cüzdanına uzatırken, Amanda'nın revolverini çok geç hatırladı. Silah tehlikeli bir şekilde kayarken kadınların karşısındaki kanepeye çöktü, Betty'nin fotoğrafını göstermek için cüzdanını açtı.

Julia diliyle bir beğeni sesi çıkardı. "Ne kadar sevimli, değil mi?"

"Teşekkür ederim." Fotoğrafı geri alıp cüzdanını ceketinin cebine attı. "Sizinki de çok güzel."

Julia, Will'i çoktan devre dışı bırakmıştı. Eliyle Amanda'nın bacağını okşayıp, "Seni buraya hangi rüzgâr attı, tatlım?" dedi.

Amanda da Will'i fark etmeme konusunda başarılıydı. "Evelyn'in başına gelenleri duydun, değil mi?"

"Evet," dedi Julia, heceleri uzatarak. "Zavallı Almeja. Umam ona iyi davranıyorlardır."

Will ağzının açılmaması için çabalamak zorunda kaldı. Almeja, Evelyn Mitchell'di demek.

Amanda elini Julia'nınkinin üzerine koydu ve dizinden kaldırmak yerine orada bırakmayı yeğledi. "Nerede olduğu hakkında bir şeyler duyduğunu sanmam."

"Tek bir kelime bile; ama bir şeyler öğrensem doğrudan sana geleceğimi biliyorsun."

"Evine sağ salım dönmesi için elimizden geleni yapıyoruz. Bunun gerçekleşmesi için bazı önemli ipleri çekmeye hazırım, tabii."

Julia, "Evet," diye tekrarladı. "Büyükanne de oldu, değil mi? İkinci kez, demek istiyorum. Ne verimli aile." Söylediği ikisinin arasında bir latifeymiş gibi güldü. "O güzel, sevimli çocuk nasıl?"

"Bugünler, ailedeki herkes için güç geçiyor."

"Evet." Anlaşılan bu en sevdiği kelimeydi.

"Hector'un başına gelenleri duyduğundan eminim."

"Tanrı bağışlasın. Cadillac'ı daha ucuz bir şeyle değiştirmeyi düşünüyordum."

"Ben ise işler iyi gidiyor sanıyordum."

"O kadar gösterişli bir araba kullanmanın zamanı değil." Sesini alçalttı. "Araba kaçırmalar."

"Korkunç." Amanda başını salladı.

"Bu gençler büyük sorun oluyor." Yeniden diliyle bir ses çıkardı. Will en azından sohbetin bu bölümünü anladığını düşünüyordu. Julia Ling Evelyn'in evini basan gençlerden bahsediyor olmalıydı. "Televizyondaki gangsterleri izleyip çok kolay bir şey sanıyorlar. *Scarface*. *Baba*. Tony Soprano. Küçücük beyinlerinin dönmeye başladığını görebilirsin. Çok geçmeden kafalarına bu kavramları yerleştirip sonuçlarını düşünmeden işe koyuluyorlar." Yine bir cık-cık sesi çıkardı. "Böylesi dikkatsiz hareketlerden bir işimi kaybettim."

Sözünü ettiği, Hawaii gömlekli Benny Choo idi. Will haklıydı. Julia Ling, Ricardo ve arkadaşlarının neden olduğu pisliği temizlemek için sağ kolunu göndermiş, Faith de adamı öldürmüştü.

Bunu Amanda da biliyor olmalıydı ki, adımlarını dikkatle atıyordu. "Senin yaptığın iş risksiz olmaz. Mr. Choo da bunu anladı işte."

Julia Ling, Will'in Faith için kaygılanmasına neden olacak kadar tereddüt ettikten sonra ağır ağır, "Evet," dedi. "İş yapmanın maliyeti. Sanırım Benny'nin huzur içinde yatmasını sağlayacağız."

Amanda en az Will kadar rahatlamış göründü. "Abin yeni çevresine alışıyor, diye duydum."

"Evet," dedi kadın. "Alışıyor, bu durumda uygun bir söz. Roger sıcaktan hiç hoşlanmaz. Savannah neredeyse tropik bir yer."

"Biliyor musun, D&C'de boş bir yer var. İstersen, Roger'ı kabul edip etmeyeceklerini sorayım. Bakarsın, manzara değişikliği hoşuna gider."

Julia düşünüyor muş gibi yaptı. "Orası da çok sıcak." Gülümse-di. "Phillips olmaz mı?"

"Bak, orası güzel bir tesis." Phillips, Ignatio Ortiz'in cinayet cezasını çektiği yerd. Amanda söz konusu tatilin başka bir aile tarafından ayırtıldığını söylemekten üzüntü duyuyormuş gibi başını salladı. "Uygun bir yer değil gibi."

"Baldwin bana daha yakın."

"Baldwin, Roger'ın mizacına uygun değil." Büyük olasılıkla cezaevi sadece asgari ve orta düzey güvenlik gerektiren hükümlüleri barındırdığı için. "Augusta? Yakın ama o kadar da yakın değil."

Julia burun kıvrıdı "Cinsel suçlu tahliye bölümüyle mi?"

"Haklısın." Amanda her ne kadar üzerinde düşünüyor gibi yapsa da, bu konuda eyalet savcısının onayını almış olmalıydı. "Biliyor musun, Arrendale azami güvenlik gerektiren hükümlüler almaya başladı. Sadece iyi halden, ama Roger'ın bu işi halledebileceğinden eminim."

Kadın gene kıkırdadı. "Aa, Mandy. Roger'ı tanıımıyormuşsun gibi. Başını her zaman derde sokar."

Amanda'nın önerisi kesindi. "Ben yine de Arrendale'i düşünürdüm. Oraya naklinin keyifli olmasını sağlarız. Evelyn'in eve sağ salim dönmesinden başka bir şey istemeyen bir sürü arkadaşı var. Roger bu süreçte kendisi için bile bir şeyler kazanabilir."

Julia kucağındaki köpeği okşayarak, "Onu ziyarete gittiğimde ne düşündüğünü sorarım."

"Bir telefon daha da iyi olur," dedi Amanda. "Benny'ye olanları bir yabancından duymaktansa, senden öğrenmeyi tercih edeceğinden eminim."

"Tanrı'nın inayeti üzerine olsun." Amanda'nın bacağını sıkıştırdı. "Değer verdiğin insanları kaybetmek korkunç bir şey."

"Öyle."

"Evelyn'le birbirinize yakın olduğunuzu biliyorum."

"Hâlâ yakınız."

"Neden şu Tonto'ya uzamasını söylemiyorsun? O zaman daha rahat konuşurduk."

Amanda'nın kahkahası gerçekten keyifli çıkıyordu. Julia'nın dizini sıvazladı, sonra kanepeden kalktı. "Aa, Jules. Seni yeniden görmek güzeldi. Bunu daha sık yapmalıyız."

Will kalkmaya davranırken, revolveri hatırladı. Ellerini ceplerine soktu, pantolonunu tabancayı yerinde tutacak kadar germeğe çalıştı. Yapılacak son şey, tabancayı pantolonun paçasından düşürerek Amanda'nın oynadığı oyun her neyse, onu bozmaktı.

Amanda, "Bana Arrendale hakkında haber ver," dedi. "Gerçekten harika bir yer. Yüksek güvenli kanatta pencereler on santim daha geniş. Dünya kadar güneş ışığı ve temiz hava. Roger oraya bayılacak bence."

"Kararını sana bildiririm. Sanırım belirsizliğin işe zarar verdiği konusunda hepimiz hemfikiriz."

"Roger'a emrinde olduğumu söyle."

Will, Amanda'ya kapıyı tuttu. Atölyeden birlikte geçtiler. İşçiler mola vermiş olmalıydı, makineler durmuş, istasyonlar boşalmıştı. Radyodaki ses iyice kısılmıştı. Amanda'ya mırıldanarak, "Çok ilginçti," dedi.

"Üzerine düşeni yapıp yapmayacağını göreceğiz." Sesinden, Amanda'nın umutlu olduğunu anlayabiliyordu. Yürüyüşünde o eski canlılık vardı. "Roger'ın dün Evelyn'in evinde olanları bildiğine sol göğsüme bahse girerim. Bizzat Julia'dan duymuş olmalı. Pazarlığa hazır olmasa, buraya ayak basmamıza asla izin vermezdi. Bir saat içinde bir şeyler iştiriz. Dediğime mim koy."

“Bayan Ling sana iyilik yapmak istiyor gibi.”

Amanda durdu, başını kaldırıp Will’e baktı. “Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Hiç emin olamıyorum, sevgi mi gösteriyor yoksa...” Cümlesini tamamlamak yerine omuz silkmekle yetindi.

Kadının şaka yaptığını sandı, sonra birden yapmadığını anladı. “Bana kalırsa. Demek istiyorum ki-” Terlemeye başladığını hissetti. “Sen hiç-”

“Büyü artık, Will. Üniversiteye gittim ben.”

Ön büroya doğru yürürlerken hâlâ o kıkırdamayı işitebiliyordu. Kaderinde hayatının sonuna kadar bu kadının elinde bir banjo muamelesi görmenin yazılı olduğunu düşündü. O da neredeyse Angie kadar kötüydü.

Kapının tokmağına uzanırken bir şampanya şişesinin mantarının fırlamasını andıran ilk sesi duydu. Sonra kulağında bir yanık hissetti, önündeki kapının parçalandığını görüp kurşun olduğunu anladı. Bir tane daha. Sonra bir tane daha.

Amanda ondan hızlıydı. Will’in pantolonunun arkasından tabancayı çekmiş, yere çökmeden önce iki el ateş etmişti.

Havayı bir makineli tabancanın cayırtısı doldurdu. Kurşunlar başının bir iki parmak üzerinden geçti. Tehlikenin nereden geldiğini tahmin etmek imkânsızdı. Antreponun arka tarafı karanlıktı. Ateş eden Ling-Ling de olabilirdi, mutfak dolapları üzerinde çalışan adamlar da. Ya da ikisi birden.

Amanda, “Haydi!” diye bağırdı. Will ön büronun kapısını omuzlayıp açtı. Tabancaları tezgâhın üzerinde değildi tabii. Onları içeri alan asık suratlı Asyalı ölmüş, yerde yatıyordu. Will ensesine sert bir şeyin çarptığını hissetti. Amanda’nın ona çantasını fırlattığını anlayana kadar, bir an sersemledi.

Çantayı koltuğunun altına kısıtırıp ön kapıyı bir vuruşta açtı. Ani ve keskin güneş ışığı gözlerini öylesine köreltti ki basamaklardan inerken sendeledi. Eski korkuluk ağırlığı altında büküldü, felaketle sonuçlanabilecek bir düşüşü yumuşattı. Hızla toparlandı ve otoparkın öbür tarafında duran arabaya doğru koştu. Uzaktan kumandayı ararken Amanda’nın çantasının içindekiler yere saçıldı. Döğmeye bastı, arabanın yanına ulaştığında bagaj kapağı açılmıştı. Şifreli kilidin üzerindeki tuşlara bastı, çekmece açıldı.

Will'in tecrübelerine göre, insan ya çifte namlulu ağır bir silahı tercih ederdi ya da tüfeği. Faith çiftmeyi yeğlerdi, oysa ufak tefekliği ve silahın tepmesinin insanın omuz kaslarını parçalayabileceği düşünüldüğünde bu mantıksız bir seçimdi. Will tüfekten hoşlanıyordu. Temizdi, kesindi ve elli metrede bile –dörtçeklerle binanın girişi arasındaki mesafe düşünülürse, oldukça uygun bir mesafe– olağanüstü isabetliydi. Ön kapı parçalanıp kırılırsa, Will GBI'nin ajanlarına dağıttığı Colt AR-15SA2'yi omzuna dayıyordu.

Gözünü dürbüne uydurdu. Amanda güneş ışığını ondan daha iyi idare ediyordu. Bir an bile tereddüt etmeden beton basamakları inmeye koyulmuş, peşinden gelen iriyarı adama iki kurşun sallamış ama vuramamıştı. Adamın güneş gözlüğü, elinde de makinelisi vardı. Amanda'nın kolay hedef oluşturan sırtına ateş edecek yerde silahını havaya kaldırıp basamaklardan aşağıya atladı. Kovboyvari bu hareket Will'e ateş etme fırsatı verdi. Tetiğe çöktü. Adam havaya sıçrayıp yere düştü.

Will tüfeğini indirip Amanda'ya baktı. Kadın yerdeki adama doğru yürüyordu. Tabancasını yanından sarkıtmıştı. Cephanesi bitmiş olmalıydı. Will binadan birinin çıkması halinde Amanda'yı korumak için gözünü dürbüne yapıştırdı. Kadın adamın makinelisini bir tekmeyle uzaklaştırdı. Will dudaklarının kıpırdadığını görüyordu.

Amanda birden basamakların arkasına sığındı. Will yeni tehlikenin nereden geldiğini görebilmek için gözünü dürbünden ayırdı. Yerdeki adamdı. İmkânsızdı, ama yaşıyordu ve elinde de Will'in Glock'u vardı. Silahı dörtçekere doğrultup ardı ardına üç el ateş etti. Will kalın çelik sandığın onu koruyacağından emin olmakla birlikte kurşunlar demire çarparken kendini yere attı.

Ateş sesi kesildi. Will'in yüreği öylesine güçlü çarpıyordu ki, nabzını midesinde hissediyordu. Dikkatle başını çıkarıp binaya doğru baktı. Tabancalı adam benzin tankının öbür tarafında, Mercedes'in ardında saklanıyor olmalıydı. Will adamın başını çıkarmak gibi bir aptallık yapacağı umuduyla tüfeğini doğrulttu. Onun yerine Glock göründü. Will ateş edince, tabanca hızla geri çekildi.

“Polis!” diye bağırdı; bağırması gerekiyordu. “Ellerini göreyim!”

Adam körlemesine arabaya doğru ateş etti, kurşunlar metrelerce uzağa düştü.

Will bir şeyler mırıldandı, planın ne olduğunu soracakmış gibi Amanda’ya baktı. Kadın hayır demek için değil, öfkeden başını salladı. İlk Will ateş etmiş olsa, bu işaretleşmeye gerek kalmayacaktı.

İşten atılma tehlikesi yaşamadan, ateş ettiğini belirtecek bir hareket aklına gelmiyordu; onun için tüfeğinin çıkıntılı şarjörünü göstererek sormak istedi; Amanda’nın kurşunu mu bitmişti? Elindeki revolver beş mermi alıyordu. Çantasından hızlı doldurucuyu çıkarmamışsa, yapacağı pek fazla bir şey yoktu.

Bu mesafeden bile Amanda’nın yüzündeki sinirli ifadeyi görebiliyordu. Çantasından tabii ki hızlı doldurucuyu çıkarmıştı. Muhtemelen dudak boyasını tazelemek ve bir iki telefon etmek için de durmuş olmalıydı. Will Mercedes’i tekrar kontrol etti, büyük arabanın çevresini gözledi. Gözlerini yeniden Amanda’ya çevirdiğinde o çoktan tabancasını açmış, boş kovanları yere dökmüş, yenilerini doldurmuştu. Elini sallayarak Will’e işini yapmasını işaret etti.

Will, “Bakın,” diye seslendi. “Teslim olmanız için sizi son kez uyarıyorum.”

“Siktir git!” Adam Will’e ateş etti, kurşun dörtçekerin kapı paneline saplandı.

Amanda çömelerek beton basamakların kenarına kadar ilerledi, adamın nereye saklandığını görebilmek için başını yere dayadı. Sonra doğruldu. Will’e bakmadı. Tabancasını doğrultup nişan almak için de beklemedi. Sadece elini yerden üçüncü basamağa dayayıp tetiği çekti.

Televizyon kötü çocuklara büyük bir haksızlık yapmış, kurşunların alçı duvarlardan ve otomobil kapılarından geçebildiğini göstermemişti. Öte yandan, kurşun sekmesinin lastik bir top tan çok farklı bir şey olduğunu da öğretmemişti. Kurşunlar çok büyük bir hızla gelir ve daha ileri gitmek ister. Zemine bir kurşun sıkmak havaya sıçrayacağı anlamına gelmez. Bir arabanın

altındaki zemine bir kurşun sıkmak kaplamanın üzerinden sekeceği, lastiği patlatacağı ve doğru yerde oturuyorsan, kasığına saplanacağı anlamına gelir.

Tam da böyle oldu.

Adam, "Tanrım!" diye bağırdı.

Will, "Ellerini göreyim," diye seslendi.

İki el görüldü. "Teslim oluyorum! Teslim oluyorum!"

Amanda arabaya doğru yürürken bu kez tabancasını adama doğrultuyordu. Glock'u ayağıyla uzağa itti, dizini adamın sırtına bastırıldı; bunları yaparken gözlerini büro kapısından ayırmıyordu.

Yanlış kapıya bakıyordu. Kargo kapılarından biri gürültüyle açıldı. İçeriden siyah bir kamyonet fırladı, bir an havada asılı kaldı. Asfalta konduğunda kıvılcımlar uçuştı. Kauçuk yandı. Tekerlekler yolu kavramadan önce bir süre kaydı. Will şoför mahallinde iki genç adam gördü. Üzerlerinde siyah eşofman ceketleri ve ona uygun beyzbol kasketleri vardı. Kamyonet bir an Amanda'yı görmesini engelledi. Tüfeğini doğrulttu, ama ateş edemeyecekti: kurşun kamyoneti delip geçebilir ve Amanda'yı vurabilirdi. İki yeni gürültü daha duyuldu. Silah sesi. Kamyonet sarsılarak uzaklaştı.

Will silahını doğrultmak için park alanına koştu. Birden durdu. Amanda yerde yatıyordu.

"Amanda?" Göğsünün daraldığını hissetti. Boğazına yumru oturmuş gibiydi.

"Amanda? Yoksa—"

Amanda oturabilmek için dönerken, "Kahretsın!" diye bağırdı. Yüzü ve göğsü kan içindeydi. "Kahretsın!"

Will bir dizinin üzerine çöktü. Elini kadının omzuna koydu. "Vuruldu mu?"

"Ben iyiyim, salak!" Elini tokatlayarak itti. "Bu öldü. Uzaklaşırken iki kez kafasından nalladılar."

Will olanları görebiliyordu; adamda yüz diye bir şey kalmamış gibiydi.

"Hareket halindeki bir arabadan inanılmaz bir nişancılık." Ayağa kalmasına yardım eden Will'e öfkeyle baktı. "Seninkin-

den çok daha iyi. Nişan talimine en son ne zaman gitmiştin? Bu kabul edilemez. Kesinlikle edilemez.”

Will onunla tartışmaması gerektiğinin farkındaydı; yoksa tartışma meraklısı biri olsa, tabancalarını tezgâhta bırakarak içeri girmenin ne kadar kötü bir fikir olduğunu ya da destek olmadan buraya gelmenin nasıl bir aptallık olduğunu söyleyebilirdi.

“Tanrı şahidimdir, Will, bu işler bittiğinde–” Cümlesini tamamlamamıştı. Yürümeye koyuldu, ayağı çantasından düşmüş plastik pudriyerine takıldı. “Kahretsin!”

Will ölünün yanına diz çöktü. Alışkanlıkla, nabzını tuttu. Siyah eşofman ceketinde, kalbinin iki parmak kadar uzağında Will’in parmağını sokacak kadar geniş bir delik vardı. Fermuarı indirince askeri tipten bir taktik saldırı yeleğiyle karşılaştı. Kurşunun metal gövdesi darbeyle genişleyip şok plakasına çarpmış ve kanepenin altına girmeye çalışan bir köpek gibi yassılmıştı.

K-5, hem de göğsün tam ortasına.

Amanda geri geldi. Tek bir kelime etmeden yerdeki ölüye baktı. Adam vurulduğunda o da yere yıkılmış olmalıydı. Yüzüne beyin parçacıkları yapışmış, bluzunun yakasına bir kemik kırığı sıkışmıştı.

Will doğruldu. Mendilini uzatmaktan başka bir şey düşünemiyordu.

“Teşekkürler.” Titremeyen bir elle yüzünü sildi. Kan yüzünü palyaço makyajı gibi karıştırdı. “İyi ki arabada yedek kıyafetim var.” Gözlerini Will’e dikti. “Ceketin yırtılmış.”

Omzunun asfalta çarptığı yerde ufak bir yırtık vardı.

“Arabada her zaman yedek giysi bulundurmalısın. Başına neler gelebileceğini tahmin etmen imkânsız.”

“Evet, efendim.” Elini tüfeğinin kabzasına dayadı.

“Ling-Ling gitti.” Amanda alnını sildi. “Koltuğunun altında o aptal köpeklerle bürosundan çıktı. Ateş ede ede. Hiç beni kurtarmaya çalıştığı izlenimi edinmedim, ama onu da öldürmeye çalıştıkları açıktı.”

Will bu yeni bilgileri değerlendirmeye çalıştı. “Ben o silahlıların Ling-Ling hesabına çalıştığını düşünmüştüm.”

"Julia ölmemizi isteseydi, ikimizi de bürosundayken vururdu. Yoksa kaneye minderinin altındaki namlusu kesik tüfeği görmedin mi?"

Will başını salladı, oysa tüfeği görmemişti ve o tüfeği düşünmek bile terlemesine neden oluyordu. "Ateş edenler atölyede çalışıyordu. Onları ilk girerken görmüştüm. Dolapları birleştiriyorlardı. Neden Julia'yı öldürmek istesinler? Ya da bizi?"

"Çok açık değil mi?" Amanda sonunda o kadar da açık olmadığının fark etti. "Benimle konuşmasını istemediler. Roger'la konuşmasını istemedikleri de kesin. Bir şeyler biliyor olmalı."

Will parçaları bir araya getirmeye çalışıyordu. "Julia gençlerin onların önüne geçtiğini söylüyordu. Gangster olmaya çalıştıklarını. Yirmili yaşlarda, testosteron dolu çocukların orta yaşlı bir kadından emir almaktan hoşlanacaklarını sanmıyorum."

"Ben de kalkmış, erkeklerin buna bayıldığını düşünüyordum." Gözlerini indirip yerdeki ölüye baktı. "Domuz gibi terlemiş. Bir şey peşinde olduğu kesin."

55 kalibrelik metal bir mermiyi göğsüne yedikten birkaç saniye sonra tost makinesinden kızarmış ekmek dilimi gibi fırlamasına neden olan bir şey.

Amanda cesedi ayakkabısının burnuyla dürttü, cüzdanını alabilmek için çevirdi. "Bu gençlerin arkalarında tanık bırakmaktan hoşlanmadıkları apaçık." Adamın ehliyetini çıkardı. "Juan Armand Castillo. Yirmi dört yaşında. Stone Mountain'da, Leather Stocking Lane'de oturuyor." Ehliyeti Will'e gösterdi. Castillo elinde bir makineliyle otoparkta bir GBI ajanını kovalayacak birinden çok, öğretmene benziyordu.

Amanda, Castillo'nun fermuarını sonuna kadar indirdi. Kendi Glock'u adamın pantolonuna sıkıştırılmıştı. "En azından beni kendi silahımla vurmadı," diyerek tabancasını çekip aldı.

Will kurşun geçirmez yeleğin yan tokalarını açmasına yardım etti.

"Bir de kokuyor ki." Amanda adamın gömleğini sıyırıp göğsüne baktı. "Dövme yok." Kollarını gözden geçirdi. "Hiç yok."

"Ellerine bak."

Castillo'nun yumrukları sıkıydı. Amanda parmaklarını çıplak elleriyle açmaya girişti ki bu kitaptaki bütün kurallara ay-

kırıydı; ancak çoktan suç ortaklığına bulaşmış olan Will sesini çıkarmadı.

“Yok.”

Will gözleriyle otoparkı taradı. Artık sadece iki araba, Mercedes ile Bentley kalmıştı. “Sence içeride başka birileri olabilir mi?”

“Bentley Ling-Ling’in. Bana kalırsa şu anda olduğu gibi, yerin olabildiğince altına girebilmek için yakınlarda bir yerde bir araba daha bulunduruyor. Mercedes de Perry’nin.” Açıklama gereği duydu. “Ön bürodaki ölünün.”

“Bu insanlar hakkında oldukça bilgi sahibi olduğun kesin, Mandy.”

“Hiç bu havada değilim, Will.”

“Julia Ling hiyerarşi sıralamasında oldukça üstte bir yerde. Neredeyse en tepede.”

“Foghorn Leghorn gibi konuşmanın bir nedeni var mı?”

“Ben sadece Julia Ling gibi birisini ortadan kaldırmayı istemek için ya kocaman taşaklar ya da aşırı derecede aptallık gerektiğini söylemek istedim. Abisi öbür yanına dönüp uyumayacaktır. Adamın neredeyse çılgın olduğunu kendin söyledin. Kız kardeşine ateş etmek savaş ilanı gibi bir şey.”

“Nihayet, tutunacak bir dal.” Mendilini iade etti... “Kamyonettekileri görebildin mi?”

Will başını salladı. “Gençtiler, sanırım. Güneş gözlükleri. Kaskeketler. Ceketler. Yemin edebileceğim başka bir şey yoktu.”

“Yemin etmeni istemedim. Ben senden—” Siren sesleri havayı deliyordu. “Amma oyalandılar.”

Will ilk silahın beş dakikadan daha kısa süre önce ateşlendiğini düşündü. Kendi hesabına göre, oldukça iyi bir tepki süresi idi.

Amanda’ya, “Peki *sen* onları görebildin mi?”

Kadın başını salladı, “Sanırım araba giderken ateş etme tecrübesine sahip birilerini aramamız gerekiyor.”

Atışlar konusunda haklıydı. Kısa mesafeden de olsa hareket halindeki bir araçtan birini, üstelik de iki sefer nallamak, olağanüstü bir şeydi. Çalışma gerektirirdi ve Castillo’nun katilinin karavana atmaktan çekinmediği de açıktı.

Amanda’ya, “Sana neden ateş etmediler?” dedi.

“Yakınıyor musun, soru mu soruyorsun?” Kolundaki bir şeyi silmeye çalışıyordu. Yerdeki Castillo’ya baktı. “Sanırım artık ikiye indi. İhtimaller yükseliyor.”

Evelyn’in evinde bulunan parmak izlerinden söz ediyordu. “Üç oldu.”

Gözleri hâlâ cesette, başını salladı.

Will parmaklarına dokunarak saymaya koyuldu. “Evelyn, Hironobu Kwon’u öldürdü. Faith, Ricardo Ortiz ile Benny Choo’nun hesabını gördü. Marcellus Esteves Grady’de öldü ve Juan Castillo’yla beş oluyor.” Amanda bir şey söylemedi. Will hesabının doğru olmayacağından korkuyordu. “Evelyn’in evindeki sekiz çift parmak izinden beş ölüyü çıkar, geriye üç kalır.”

Amanda hızla yaklaşan devriye arabalarına bakarak, “İki,” dedi. “Bir saat önce birileri Sara Linton’ı öldürmeye çalıştı.”

11

Dale Dougan doktorlar odasına telaşla girdi. “İzin verir vermez geldim.”

Sara dolabını kapatırken gözlerini yumdu. Atlanta polisinde ifadesini gözden geçirerek neredeyse iki saat harcamış, ardından hastane yönetimi bir saat boyunca etrafını sarmıştı; sözde yardım etmek içindi ya, Sara’nın asıl aleyhlerine dava açılmasından kaygılandıklarını anlaması çok sürmedi. Genç kadın hastaneyi tüm sorumluluktan kurtaran bir imza atar atmaz, geldikleri hızla çekip gitmişlerdi zaten.

Dale, “Sana bir şey getireyim mi?” diye sordu.

“Teşekkür ederim, ama iyiyim.”

“Seni eve götürüyem mi?”

“Dale, ben—” Kapı gürültüyle açıldı. Will yüzünde bir panik ifadesiyle eşikte duruyordu.

Havada asılı kalan birkaç saniye boyunca, Sara için daha önemli hiçbir şey olamazdı. Odadaki diğer her şeye kördü, çevre görün-

tüsü kaybolmuştu. Her şey Will'e doğru akıyordu. Dale'in gittiğini bile görmedi. Ambulans sirenlerinin, çalan telefonların ve haykıran hastaların bitmek tükenmek bilmez uğultusunu da duymuyordu.

Tek gördüğü, Will'di.

Genç adam kapının kapanmasına izin verseyse de, yaklaşmadı. Alnı terlemişti. Nefes nefeseydi. Will'e ne diyeceğini, ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Öyle durmuş, herhangi bir günmüş gibi ona bakıyordu.

Will, "Bu yeni bir kıyafet mi?" diye sordu.

Güldü, gülme sesi gırtlığında takılı kaldı. Üzerinde ameliyathane önlüğü vardı, çünkü giysileri poliste, kanıt olarak kalmıştı.

Gözyaşlarını durdurmak için dudaklarını ısırdı. Olay olur olmaz Will'e telefon etmek istemişti. Ceptelefonu elinde, Will'in numarası da ekrandaydı ama hazır olmadan Will'i ararsa narin bir porselen gibi dağılacağını anlamış, telefonu hemen cebine koymuştu.

Amanda Wagner girerken kapıya vurdu. "Araya gitmek istemem Dr. Linton, ama sizinle bir iki kelime konuşabilir miyiz?"

Will'in yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi. "Ama—"

"Zarar yok," dedi Sara. "Ama size anlatabileceğim pek bir şey yok."

Amanda sanki bir arkadaş toplantısındaymış gibi gülümsedi. "Bize söyleyebileceğiniz her şey değerlidir."

Sara geçen birkaç saat boyunca olanları o kadar çok tekrarlamıştı ki, sanki başından geçenleri ezbere anlatıyordu. Onlara ifadesinin kısaltılmış halini yineleyerek, kâğıt üzerinde şimdiye kadar gördüğü bütün uyuşturucu bağımlılarına benzeyen keş kızın ayrıntılı tarifini es geçti. Ne çöp konteynerlerinin çevresindeki pislikten ya da acil müdahale ekibinden, ne de uygulanan işlemlerden bahsetti. Önemli olanlara, perdenin ötesinden ona bakan genç adama geçti. Sara'nın göğsüne yumruk atan. Hastanın kafasına iki el ateş eden. Zayıftı, beyaz tenliydi, yirmi beş otuz yaş arasında, üzerinde siyah eşofman ceketıyla beyzbol kasketi. Onu ilk gördüğü an ile ölümü arasındaki kısa sürede tek bir kelime etmemişti. Sara'nın duyduğu tek ses bir homurtuydu, bir de soluğu kesildiği sırada gırtlğından çıkan ılık sesi.

Sözünü, "Eli boğazımdaydı," diye bitirdi. "Durduramadım. Öldü. İkisi de öldü."

Will konuşmakta güçlük çekiyor gibiydi. "Canını yaktı."

Sara sadece başıyla onaylayabildi, oysa zihni banyonun aynasında karşılaştığı görüntüyü çağırıyordu: Adamın yumruğunu attığı yerde, sağ memesinin üzerinde yumurta biçimi, çirkin bir çürük.

Will gırtlakını temizledi. "Pekâlâ. Yardımların için teşekkürler, Dr. Linton. Muhtemelen eve gitmek istediğini sanırım." Gitmek için döndüyse de Amanda yerinden kılmıdamadı.

"Dr. Linton, bekleme odasında bir meşrubat makinesi görmüştüm. Bir şey içmek ister miydiniz?"

Sara hazırlıksız yakalanmıştı. "Ben—"

"Will, bana bir Diyet Sprite getirebilir misin ve — özür dilerim, Dr. Linton. Siz ne isterdiniz?"

Will'in çenesi kasıldı. Aptal değildi. Amanda'nın genç kadınla yalnız konuşmak istediğini biliyordu; tıpkı Sara'nın da Amanda'nın istediğini öğrenmeden onu bırakmayacağını bildiği gibi. Will'in işini kolaylaştırmak için, "Coca-Cola fena olmaz," dedi.

Will o kadar kolay teslim olacaklardan değildi. "Emin misin?"

"Evet, eminim."

Hoşnutsuzca odadan çıktı.

Amanda koridora bir göz atarak Will'in uzaklaştığından emin oldu. Sara'ya döndü. "Sizi kolluyorum, biliyorsunuz değil mi?"

Sara neden bahsettiğini anlayamadı.

"Will," diye açıkladı, "Hayatında gerektiğinden fazla kancık var ve ben hiçbir yere ayrılmıyorum."

Sara şakalaşacak durumda değildi. "Ne istiyorsunuz, Amanda?"

"Cesetler hâlâ aşağıda, morgda. Onları muayene etmenizi ve bana profesyonel görüşünüzü söylemenizi istiyorum." Ekledi, "Adli tabip olarak görüşünüzü."

Sara adamı bir daha görme düşüncesiyle kanının donduğunu hissetti. Gözünü her kapadığında tepesindeki o ifadesiz suratı hatırlıyordu. Adamın parmaklarını hissetmeden kendi elini tutamıyordu. "Cesetleri kesip açamam."

“Tamam, ama en azından bazı sorularıma yanıt bulabilirsiniz.”

“Nasıl sorular?”

“Uyuşturucu kullanımı, çete bağlantıları ve içlerinden herhangi birinin midesinin eroin dolu olup olmadığı.”

“Ricardo gibi.”

“Evet, Ricardo gibi.”

Sara kendine düşünme fırsatı vermek istemedi. “Pekâlâ. Dediginizi yapacağım.”

“Ne yapacaksın?” Will geri gelmişti. Bütün yolu koşarak geçmiş olmalıydı. Yine nefes nefeseydi. Elinde iki şişe vardı.

Amanda sanki onu gördüğüne şaşırılmış gibi, “Buradasın, ha?” dedi. “Biz de aşağıya, morga inmek üzereydik.”

Will, Sara’ya baktı. “Yok, hayır.”

Sara, “Ama yapmak istiyorum,” dedi; bunu neden söylediğini kendisi de bilmiyordu. Son üç saattir düşünebildiği tek şey eve gitmekti. Şimdiyse Will yanında olduğuna göre, bomboş eve dönmek düşünölemeyecek bir şeydi.

“Bunlara ihtiyacımız yok.” Amanda meşrubat şişelerini alıp çöp tenekesine attı. “Dr. Linton?”

Sara önlerine düşüp asansörlere yönelirken, sabah aynı yolu yürümesinden bu yana bütün bir yaşam geçmiş duygusuna kapıldı. Yanlarından dolu bir sedye geçti, acil müdahaleciler sayılar bağırıyor, doktorlar talimatlar yağdırıyordu. Sara kolunu kaldırdı, hastanın geçebilmesi için Will’i duvara doğru itti. Eli Will’in kravatının hemen dibinde asılı kaldı. İpek kravatın parmak uçlarında bıraktığı duyguyu hissedebiliyordu. Genç adamın üzerinde her zamanki gibi takım elbise vardı, ancak o alışıldık yeleği giymemişti. Ceketi koyu lacivert, gömleği de aynı rengin bir ton açığıydı.

Polis memuru. Polis memurunu unutmuştu. “Ben—”

Amanda duvarların kulağı olmasından korkuyormuş gibi, “O düşünceyi unutun,” dedi

Asansör beklerken Sara kendi kendini azarlıyordu. O polisi nasıl unutabilirdi?

Kapılar açıldı. Asansör tıklım tıklımdı. Eski makara ve kabloların homurdanarak tekrar harekete geçmeleri çok uzun sürdü.

Bir kat inince, asansördekilerin çoğu çıktı. Alt bodruma onlarla birlikte inen iki genç hademe vardı. İndiler ve muhtemelen kaçamak bir buluşma için merdivenlere yöneldiler.

Amanda hademeler uzaklaşana kadar bekledi. "Neydi?"

"Konteynerlerin oradan gelirken bir adam vardı. Neredeyse çarpıp devirecektim. Yoldan çekilmesini söyleyince bir kimlik gösterdi. Kokart gibi bir şey. Pek emin değilim. Polis gibi davranıyordu."

"Nasıl yani?"

"Sanki beni istediği kadar sorgulayabilirmiş gibi. Hemen yanıt vermeyince de sinirlendi." Anlamalı anlamalı baktı.

Amanda küçümseyerek, "Bana da polis gibi geldi," dedi. "Ne istiyordu?"

"Hastanın kurtulup kurtulamayacağını öğrenmek istiyordu. Ben de belki dedim, oysa çok açıktı..." Hatırlamaya çalışarak cümleyi yarım bıraktı. "Kömür rengi, koyu takım elbise giyiyordu. Çok zayıf, neredeyse sıskaydı. Leş gibi sigara kokuyordu. O kokuyu adam gittikten sonra da duydum."

"Ne tarafa gittiğini görebildiniz mi?"

Genç kadın başını salladı.

"Siyah? Beyaz?"

"Beyaz. Kır saçlı. Yaşlıydı. Yaşlı görünüşlüydü." Elini yüzüne götürdü. "Yanakları çöküktü. Gözkapakları ağırdı." Bir şey daha hatırladı. "Başında şapka vardı. Beyzbol kasketi."

"Siyah mı?"

"Mavi," dedi Sara. "Atlanta Braves."

Amanda, "Güvenlik kameralarından o kasketin tepesinin güzel görüntülerini alabiliriz herhalde," dedi. "Bu bilgileri APD ile paylaşmak zorundayız. Bir ressamla birlikte çalışıp çalışamayacağınızı bilmek isteyeceklerdir."

Sara ne gerekiyorsa yapmak niyetindeydi. "Daha önce aklıma gelmediği için özür dilerim. Ne diyeceğimi--"

"Şok halindeydin." Will daha fazlasını söylemeye hazır gibiydi. Amanda'ya şöyle bir baktı, ardından da koridorun ucundaki çift kanatlı kapıyı işaret ederek, "Sanırım, o tarafta," dedi.

Morgda, Junior ve Larry'den eser yoktu. Onların yerine iki

sedye, üzerlerinde de beyaz örtülerin altında iki ceset. Sara bunlardan birinin dışarıda, konteynerlerin orada bulunduğu adama, diğerinin de onu öldürüp sonra da kendine saldırana ait olduğunu düşündü.

Dondurucu bölümünün kapısına yaslanmış, daha ileri yaşlarda bir de kadın gördü. Onlar girerken kadın başını Black-Berry'sinden kaldırıp baktı. Hastane kimliğini pantolon ceketine sokmuştu. Üzerinde beyaz laboratuvar önlüğü değil, iyi kesimli bir pantolon-ceket takımı vardı. Hastanenin yönetim tarafında olduğu açıktı. Daha yaşlıydı, saçındaki griler siyahlardan fazlaydı. Dondurucu kapısından ayrılıp yaklaştı. Dimdik yürüyor, hatırı sayılır göğüsleri bir gemi pruvası gibi önden gidiyordu.

Kendini tanıtmaya kalkışmadı. Ceket cebinden spiral ciltli bir bloknot çıkarıp okumaya başladı. "Silahlının adı Franklin Warren Heeney. APD üzerinde cüzdanını buldu. Buralı biri, Tucker'da annesi ve babasıyla birlikte yaşıyor. Perimeter College'da, ikinci sınıftan terk etmiş. İstihdam kaydı yok. Yetişkin sabıka kaydı da yok, ama cam kırmaktan ıslahevinde altı ay geçirmiş. Altı yaşında bir çocuğu var, Snellville'de bir teyzenin yanında. Anne de hırsızlıktan ve çantasında metamfetamin bulundurmaktan içeride. Onun hakkında öğrenebildiklerim bu kadar." Parmağıyla öbür cesedi gösterdi. "Marcellus Benedict Estevez. Telefonda da söylediğim gibi, cüzdanı çöp konteynerinde bulundu. Sanırım, onu araştırmışsınızdır?" Amanda başıyla onaylayınca kadın bloknotunu kapattı. "Şimdilik bu kadar. Başka bir şey gelmedi."

Amanda bir kez daha başını salladı. "Çok teşekkürler."

"Cesetçiler gelmeden size bir saat kazandırdım. Dr. Linton, Estevez için istediğiniz filmler nakil poşetinde. İşinize yarayabilecek bir iki alet de hazırlattım. Daha fazlasını yapamadığım için üzgünüm."

İnanılmayacak kadar çok iş becermişti. Sara cesetlerin yanındaki tepsilere baktı. Kadın her kimse, tıbbi bilgisi vardı ve alarmları tetiklemeden alet dolabını açabildiğine göre de Grady'de epey yüksek mevkide olmalıydı. "Teşekkür ederim."

Kadın başını sallayarak vedalaşıp odadan çıktı.

Will, Amanda'ya dönüp, "Bırak da tahmin edeyim; senin şu yaşlı kızlardan biri mi?" diye sorarken sesi öfkeliydi.

Amanda onu duymazdan geldi. "Dr. Linton, başlasak mı?"

Sara'nın hareket etmek için kendini zorlaması gerekti; yoksa bina etrafına çökece kadar burada, zemine çivilenmiş dikilmeye devam edecekti. Duvardaki çengelden bir paket steril eldiven sarkıyordu. İçinden bir çift alıp, terli ellerine zorlanarak geçirdi. Eldivenlerin üzerindeki pudra avcuna hamur gibi yapışan minik topraklar oluştırdı.

Önündeki ilk cesedin üzerindeki örtüyü çekince altından çöp konteynerlerinin yanında bulduğu Marcellus Estevez çıktı. Alnında birbirine oldukça yakın iki kurşun deliği görülüyordu ve barut yanıkları cildini dağlamıştı. Kordit kokusu aldı, oysa adam saatler önce öldürüldüğünden, imkânsızdı.

Amanda, "Antrepodaki gibi, alında birbirine yakın iki kurşun yarası," dedi.

Will'in sesi kısıktı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"İyiyim." Sara kendini devam etmeye zorlayarak, işin kolay tarafından başladı. "Yaklaşık yirmi beş yaşında," diye mırıldandı. "Bir yetmiş iki-bir yetmiş beş arası. Yetmiş beş kilo kadar." Gözkapaklarını açmaya çalışırken, kendini incelemenin rutinine kaptırdığını hissetti. "Kahverengi. Sararmış. Yarası septik. Otopsinin daha büyük organlarda enfiltrasyon bulması muhtemel. Onu bulduğumuzda sistemik olarak kapalıydı." Örtüyü daha aşağıya çekti, bu kez karnına tedaviden çok inceleyici bir gözle bakmak istiyordu.

Adam çıplaktı; acil servise getirildiğinde üzerindeki kesi- lip çıkarılmıştı. Sara batının sol alt kadrantındaki bıçak yarasını açıkça görebiliyordu. Bıçağın çizdiği rotayı görebilmek için yaranın iki kenarına bastırdı. "İnce bağırsaklar delinmiş. Bıçak yukarıya yönelen bir açıyla girmiş sanki. Sırtüstü pozisyonundan sağ el darbesi."

Amanda, "Üzerinde miymiş?" diye sordu.

"Öyle sanırım. Burada Evelyn'den bahsediyoruz, değil mi?" Will sessizliğini koruyordu, Amanda başıyla onayladı. "Bıçak abdominal Langer çizgilerine ya da derinin doğal yönüne eğik

bir açıdan girmiş. Kenarları böyle yeniden yönlendirirsem” –deriyi adamın bıçaklandığı sırada bulunduğu konuma göre bük-tü– “giriş noktasının Evelyn’in büyük ihtimalle yerde, sırtüstü yattığını, saldırganın da üzerine abanmış olduğunu görebilirsi-niz. Adam göğüstten hafifçe bükülmüş. Bıçak böyle girmiş.” Tep-sideki bisturiye uzandı, sonra fikrini değiştirip bir makas aldı. Elini kalçasının hizasında bırakıp makasın ucunu yukarı çevire-rek hareketi taklit etti. “Kasti olmaktan çok, bir savunma çabası. Boğuşurken aynı anda yere düşmüş de olabilirler. Bıçak adama saplandı. Bıçak hâlâ yaradayken, adam sırtının üzerine dönmüş –yaranın yanal uçta nasıl daha fazla yarıldığını görüyorsunuz; bu da hareket anlamına geliyor.”

“Mutfak bıçağı mı?” diye sordu Amanda.

“İstatistik olarak, en muhtemel silahtır, boğuşma da mutfakta geçtiği için, çok mantıklı geliyor. Emin olmak için adli tıp büro-sunda bir karşılaştırma yapmaları gerekecek. Olay yerinde silahı buldular mı?”

Amanda, “Evet,” dedi. “Emin misiniz? Evelyn sırtüstü mü yatıyordu?”

Sara, Amanda’nın bu değerlendirmeden memnun olmadığını görebiliyordu. Arkadaşının mücadelecisi biri olmasını isterdi, talihli biri değil. “Öldürücü bıçak yaralarının büyük bölümü sol göğüs bölgesindedir. Birini öldürmek isterseniz, kalbine nişan alırsınız, yukarıdan aşağıya, doğruca kalbe doğru. Bu, savunma içindi.” Adamın avcundaki yarığı gösterdi. “Ama Evelyn kola-yından gitmemiş. Bu sefer doğrudan savurmuş, çünkü adam bı-çağı tutmaya çalışmış.”

Amanda duyduklarından sadece biraz yatıştı. “Adamın mi-desinde herhangi bir şey var mı?”

Sara sedyenin altına uzandı ve Fulton’daki adli tıbbı gönderi-len nakil poşetini çıkardı. Polis Sara’nın ifadesini alırken Krakau-er hemen hemen bütün bilgileri girmişti. Form, standarttı. Otop-siyi yapan uzmanın sözü edilen ilaçları, uygulanan prosedürleri, hangi izlerin hastaneden geldiğini, hangilerinin de kötü niyetli hareketlerden kaynaklandığını bilmesi gerekiyordu. Röntgenle-rin ısırlı prodüksiyonunu son sayfada buldu.

“Batında herhangi bir yabancı cisim görünmüyor. Açıp baktıklarında daha emin olacaklardır, ama sözünü ettiğimiz ve uğrunda ölmeye değecek eroin miktarını belirlemek kolay olurdu.”

Will gırtlığını temizledi. Sorusunu sorarken, neredeyse gönülsüz gibiydi. “Evelyn’in üzerinde bu herifi bıçakladığı için çok kan olması gerekmez miydi?”

“Hayır. Kanamanın çoğu batın içinde gerçekleşmiş, bıçak çekilip çıkarıldıktan sonra bile. Adamın elinde kendini korurken aldığı yara var, ama ulnarla radyal arter hasar görmemiş, dijital arterlerde de bir şey yok. Elindeki kesik daha derin olsa ya da parmaklarından biri yarılsa, çok daha fazla kan kaybetmesi beklenebilirdi. Ama Estevez’in durumu farklı, o yüzden Evelyn’in elbiseleri üzerinde çok az kan olacağını düşünüyorum.”

Will, “Yerde çok kan vardı,” diye devam etti. “Seramiklerin üzerinde ayak izlerini görebiliyordun.”

“Ne büyüklükte bir yerden bahsediyorsun?”

“Mutfak boyu. Seninkinden geniş, ama çok fazla değil, üstelik etrafı kapalı. Ev daha eski, çiftlik usulü.”

Sara söylenenleri düşündü. “Olay yerinin fotoğraflarını görmem gerekir, ama yerde bir boğuşmayı kanıtlamaya yetecek kadar kan varsa, o kanın Estevez’in elinden ya da karnından gelmediğinden neredeyse eminim. En azından, hepsinin.”

“Estevez bu yaralardan sonra kendi başına ayağa kalkıp, oradan uzaklaşmış olabilir mi?”

“Yardım almadan, hayır. Batın duvarındaki herhangi bir hasardan sonra yürümeyi bırak, nefes almak bile güçleşir.” Elini midesine götürdü. “Sadece oturur konuma gelmek için kaç kas çalıştırdığını bir düşünsene.”

Amanda, Will’e dönüp, “Bu sorularınla nereye varmak istiyorsun?” diye sordu.

“Ben sadece bu adam bıçaklandıktan sonra ayağa kalkamayacağına ve yarası fazla kanamadığına göre Evelyn’le kimin boğuşmuş olabileceğini merak ediyorum.”

Sara, Will’in yürüttüğü mantığı anladı. “Evelyn’in yaralandığını düşünüyordun.”

“Belki. Olay yerinde kan gruplaması yapıldı, ama hepsinin değil; DNA da birkaç günden önce bilinemeyecek.” Omuz silktilti. “Estevez fazla kan kaybetmediğine göre, yerdeki fazla kan ancak Evelyn’in de yaralanmış olduğunu gösterir.”

“Yaralandıysa bile, önemli bir şey olmadığından eminim.” Amanda, Will’in savını bir sinek kovar gibi bir kenara itti. Oysa mantıklı her insan aradan bunca zaman geçtikten sonra Evelyn Mitchell’in hayatta kalma ihtimalinin son derecede düşük olduğunu kabul ederdi. Amanda’ysa bunun zıddına inanıyor gibiydi.

Sara kadına aksini söylemeye hiç niyetlenmedi.

Tepsilerden birinin içinde kocaman bir pertavsız vardı. Genç kadın başının üzerindeki lambayı çekip incelemesine kaldığı yerden devam etti, cesette herhangi bir belirti, iğne izi ya da ipucu olabilecek bir şey olup olmadığını araştırdı. Cesedi çevirme zamanı geldiğinde, Will ellerine ameliyat eldivenleri geçirip Sara’ya yardım etti.

Amanda her zamanki küçümseyici tavrıyla, “Bak işte bu ilginç,” dedi.

Estevez’in sırtına kocaman bir melek dövmesi çizilmişti. Resim her iki omzunu da kapsayıp kuyruksokumuna kadar iniyordu; üstelik yakından bakılınca oyma sanılacak kadar ince bir işçilikle yapılmıştı. “Cebrail,” dedi Sara. “Başmelek Cebrail.”

Will, “Nereden biliyorsun?” diye sordu.

Sara meleğin ağzındaki suru gösterdi. “İncil’de temeli yok, ama bazı dinlerde Kıyamet Günü’nün Cebrail’in surunu çalmasıyla başlayacağına inananlar vardır.” Will’in hiç kiliseye gitmediğini unutmamıştı. “Kilise okullarında çocuklara anlatırlar böyle şeyleri. Üstelik adamın adıyla da uyumlu –Marcellus Benedict. Bana kalırsa, bunlar iki farklı papanın adları.”

Amanda araya girdi. “Sizce, bu dövme ne kadar önce yapılmış?”

Estevez’in sırtının en dar bölümündeki deri iğneden tahriş olmuştu. “Bir hafta, belki beş gün?” Süslemeye daha yakından bakmak için eğildi. “Birkaç seferde yapılmış. Kim yapmışsa, epey zaman ayırmış. Aylarca sürmüştür. Kolayca unutulacak bir şey değil, üstelik oldukça da pahalı olmalı.”

Will ölünün elini tuttu. "Tırnaklarının altındakini gördün mü?"

"Kirli olduğunu gördüm. Bu yaştaki bir erkek için oldukça normal. Ama örnek alamam. Adli tıp küplere biner, üstelik delil güvenlik zinciri oluşturmadığımız için bulacağım her şey de geçersiz olur."

Will burnunu cesedin parmaklarına yaklaştırdı. "Bana yağ gibi geliyor."

Sara da kokladı. "Pek bir şey diyemeyeceğim. Polis dışarıdaki güvenlik kameralarına bakıldığını söyledi. O kameralar statik değil. Arka avluyu bir ucundan diğerine tarıyor; adamlar bunu biliyor olmalı ki, cesedi bırakırken görünmediler. Zaman damgasına göre Estevez konteynerlerin orada en az on iki saat kalmış. Koku herhangi bir şey de olabilir." Will'e göstermek için eli çevirdi. "Bu daha da ilginç. Estevez'in elleriyle çalıştığı açık. Başparmağın şişinde ve işaretparmağının yan tarafında bir sertleşme var. Uzun süreler boyunca bir çeşit alet tutmuş olmalı. Belirli bir ağırlığı olan ve biraz hareket eden bir şey."

Will, Amanda'ya dönüp, "İşsiz demiştin, değil mi?" dedi.

"Eyalet neredeyse bir yıldır işsizlik ödeneği aldığını söylüyor."

Sara'nın aklına başka bir şey geldi. "Şunu uzatabilir misin?" Pertavsız gösteriyordu. Will pertavsız aldı ve Sara'nın Estevez'in ağzını açmasını bekledi. Çene kaskatıydı. Sara dudakları zorlayarak açınca, lifi attı. Üst dişlere odaklanmasını belirterek Will'e, "Buraya tut," dedi. "Öndeki üst dişindeki minik minik girintileri görüyor musun?" Will önce yaklaştı, sonra Amanda'nın da görmesi için çekildi. "Bunlar tekrarlanan bir hareketin izleri. Durmadan dişlerin arasında bir şey tutmaktan kaynaklanmış. Aynı şeyi dişleriyle iplik koparan terzilerde ya da ağızlarına çivi dolduran marangozlarda da görürsün."

"Mutfak dolabı yapanlarda da," dedi Will.

"Mümkün." Genç kadın yeniden Estevez'in eline baktı. "Bu nasırlar çivi tabancası tutmanın eseri. Karşılaştırmak için aleti görmem gerekir, ama bana marangozluk yaptığını söylüyorsanız, ellerinin o sektörde çalışmanın izlerini taşıdığını kabul ederim." Adamın sol elini kaldırdı. "İşaretparmağındaki yara izlerini gö-

rüyör musunuz? Marangozlarda sık görülen yaralara uygun. Çekiç kayması. Deriyi sıkıştıran bir çivi. Vidalarda en üstteki katmanı çizen dişler. Tırnağının ortasındaki izi görebiliyor musun?" Will başını salladı. "Tırnağın ölü derisini de yarmış. Marangozlar kenarları kesmek ya da tahta kертmek için maket bıçağı kullanır. Bıçak bazen tırnağın üzerine kayar ya da parmağın kenarını tıraşlar. Macun sürme veya kalafatlama için genellikle diğer ellerini kullandıklarından parmaklarının ucu aşınır. Parmak izleri haftadan haftaya, hatta günden güne değışir."

Amanda, "Bu işte epey zamandır çalışıyor, öyle mi?" diye sordu.

"Bana sorarsanız, bu izleri bırakan hangi işse, o işte en az iki ya da üç yıldır çalışıyor olmalı."

"Peki ya Heeney, silahlı olanı?"

Sara öteki adamın ellerini görmek için örtünün altına uzandı. Adamın yüzüne tekrar bakmak istemiyordu. "Solaktı, ama bana kalırsa Estevez'le aynı sektörde çalışıyordu."

Will, "En azından bir bağlantı var," dedi. "İkisi de Ling-Ling için çalışıyordu."

Sara, "Ling-Ling de kim?" diye sordu.

"Kayıp bir şüpheli," dedi Amanda saatine bakarken. "Acele etmemiz gerekiyor, Dr. Linton. Öteki arkadaşı da inceler misiniz?"

Sara kendine düşünecek zaman bırakmadı. Hızlı bir hareketle örtüyü çekti. Franklin Warren Heeney'nin yüzüne en son öldürölmemek için çabalarırken bakmıştı. Adamın gözleri açıktı. Dudakları nefes alması için geçirilen tüpe dolanmış, boynunda, açık yaranın etrafında pıhtılaşmış kan kabuklaşmıştı. Belden aşağısı hâlâ giyimli olmasına rağmen, acil serviste hayatını kurtarabilmeleri için gömleği yırtılmıştı. Adam şahdamarını doğradığından, boşuna bir çaba. Onu yerden kaldırıp masanın üzerine yatırana kadar, kanının yarısını yitirmiş olmalıydı. Bütün bunları biliyordu, çünkü adamın üzerinde çalışmıştı.

Başını kaldırdı. Amanda ve Will gözlerini ona dikmişti.

"Özür dilerim," dedi. Konuşmadan önce, gırtlığını temizlemesi gerekti. "Estevez'le aşağı yukarı aynı yaşlarda. Yirmilerinin ortası ile otuz arası. Boyuna göre zayıf." Kolundaki iğne izlerini

işaret etti. Takmış olduğu kateter hâlâ plasterle damarına bağlıydı. “Yakın zamanda kullanmış, en azından damardan.” Bir otoskop alıp adamın burnuna baktı. “Burun geçitlerinde yeterince iz var, muhtemelen toz çekmekten.” Aleti daha derine itti. “Septumunu onarmak için ameliyat geçirmiş; demek kokain, metamfetamin ya da Oxy’den bahsediyoruz. Bu maddeler kıkırdaklar üzerinde aşırı hasar yapar.”

Will, “Ya eroin?” diye sordu.

“Aa, tabii, eroin.” Yine özür diledi. “Bağışlayın, eroin kullananların çoğu sigara ya da iğne kullanır. Burundan çekenler morga gider.”

Amanda kollarını kavuşturdu. “Midesi?”

Sara’nın dosyaya bakması gerekmiyordu. Röntgen çekilmemişti. Adam herhangi bir test istenemeden ölmüştü. Kendini yine adamın suratına bakar buldu. Franklin Heeney’nin cennetten çıkmadığı kesindi ya, bu dünyada bu sivilceli cilt ve çökük avurtları tanıyan birileri olmalıydı. Bir annesi olmalıydı. Şu sırada sevdikleri kişinin öldüğü haberini alan bir babası, bir çocuğu, bir ablası ya da abisi de vardı belki.

Bir insanı soğukkanlılıkla öldüren ve Sara’ya soluk almasını engelleyecek şiddette yumruk atan biri. Hatırlayınca, göğsündeki çürüklerin zonkladığını hissetti. Sara’nın da bugün başına gelenleri öğrenince dehşete kapılacak bir annesi, bir babası ve bir kız kardeşi vardı.

Amanda, “Dr. Linton?” diye seslendi.

“Bağışlayın.” Eldiven kutusunun yanına gidip ellerine yenilerini geçirene kadar geçen süre içinde kendini toparladı. Will’in kaygılı bakışlarını görmezden gelip elini ölünün karnına bastırdı. “Olağanüstü bir şey hissetmiyorum. İç organları doğru yerlerinde ve normal boyutta. Bağırsak veya midede şişkinlik ya da büzülme yok.” Çıkardığı eldivenleri çöp kutusuna attı. “Hasta kimliği isteyecekleri için röntgene gönderemem; öte yandan merakımı gidermek için canlı bir hastayı bekletmek de istemiyorum. Adli tıp size kesin bir yanıt verir.” Sesinin pürüzlenmemesine çabalayarak eline bakteri önleyici jel sıktı. “Hepsi bu kadar mı?”

“Evet,” dedi Amanda. “Teşekkürler, Dr. Linton.”

Sara yanıtı duymazdan geldi. Will'i de görmemiş gibiydi. İki cesedi de. Gözlerini kapıdan ayırmadı. Koridordayken, asansöre, basacağı düğmeye ve kapının üzerinde yanacak sayılara odaklandı. Arkasında kalanlara değil, sadece önündeki adımlara yoğunlaşmak istiyordu. Buradan çıkmak zorundaydı; eve gitmeli, kanepeye yerleşip bir battaniyeye sarınmalı, köpeklerini yanına çekip bu korkunç günü unutmalıydı.

Arkasında ayak sesleri işitti. Will yine koşuyordu. Genç kadına çabucak yetişti. Sara dönünce, Will birkaç adım ötede durdu.

"Amanda dövme için bir çağrı yapıyor."

Neden orada dikilip duruyordu ki? Hiçbir şey yapmamak için mi koşmuştu peşinden?

Will, "Belki de—"

"Hiç umurumda değil."

Adam şaşkınlıkla baktı. Elleri cebindeydi. Ceketinin kolu dirseğinin üstünü sıkıyordu. Kumaşta ufak bir yırtık vardı.

Sara omzunu duvara yasladı. Will'in kulakmemesinin üzerinde daha önce fark etmediği yeni bir yara izi vardı. Sormak istedi, ancak muhtemelen tıraş olurken kestiğini söyleyecekti. Belki de Sara neler olduğunu öğrenmek istemezdi. Will'in çarpılmış ağzının polaroid fotoğrafları hâlâ beynini yakıyordu. Ona başka neler yapmış olabilirlerdi? Ya Will, o kendine neler yapmıştı?

Will, "Hayatımdaki kadınlardan hiçbiri neden yardıma ihtiyaçları olduğunda beni aramaz?" diye sordu.

"Angie seni aramıyor mu?"

Will gözlerini yere, aralarındaki boşluğa dikti.

"Özür dilerim," dedi Sara. "Haksızlık ettim. Gerçekten uzun bir gündü."

Will gözlerini yerden kaldırmadı. Uzanıp, Sara'nın elini tuttu. Parmaklarını parmaklarına doladı. Cildi ılık, neredeyse sıcaktı. Başparmağıyla Sara'nın avcunun içini sıvazladı, parmaklarının arasına dokundu. Sara gözlerini yumarken Will elinin her santimini araştırdı, çizgilerini ve girintilerini okşadı, bileğinde atan nabzına usulca başparmağını bastırdı. Dokunuşu sakinleştiriciydi. Sara vücudunun gevşemeye başladığını hissetti. Solukları Will'inkilere uyup düzene girdi.

Morgun kapıları hızla açıldı. Sara, Will'le aynı anda elini çekti. Birbirlerine bakmadılar. Park etmiş bir arabanın arka koltuğunda yakalanmış iki çocuk gibiydiler.

Amanda zafer kazanmış gibi, ceptelefonunu havaya kaldırıyordu. "Roger Ling konuşmak istiyor."

12

Faith hayatında hiç olmadığı kadar kendini sinir krizine yakın hissediyor, vücudundan damla damla akan tere rağmen, dişleri takırdamaya devam ediyordu. Kahvaltıda yediklerini kusup çıkardıktan sonra, öğle yemeğini yutacak kuvvet bulamıyordu kendinde. Baş o kadar ağrıyordu ki, gözlerini yummak bile acı veriyordu. Kan şekeri de aynı kırılganlıktaydı ve ne yapacağını sormak için doktorunun muayenehanesini aramak zorunda kalmış, şeker düzeyini kontrol altına almazsa, hastaneye yatırılmakla tehdit edilmişti. Yeni ölçümleri bildirmeye söz vermiş, ardından da banyoya girip dayanabileceği kadar sıcak suyun altında yarım saat boyunca ağlamıştı.

Aynı düşünceler dizisi tıpkı çakıltaşı kaplı bir yolda giden oluklu lastikler gibi, zihninden geçmeyi sürdürüyordu. Evi ne girmişlerdi. Eşyasına dokunmuşlardı. Jeremy'ninkilere de. Jeremy'nin nerede doğduğunu biliyorlardı. Gittiği okulları biliyorlardı. Nelerden hoşlandığını, neleri sevmediğini biliyorlardı. Bunları planlamışlardı, hem de en küçük ayrıntısına kadar.

Tehdit bir ölüm hükmü gibiydi. Ağzı kapalı. Gözleri açık. Faith gözlerinin daha fazla açılmayacağını, ağzının daha fazla kapanamayacağını düşünüyordu. Evi iki kere tepeden tırnağa aramıştı ve durmadan telefonunu, e-postalarını, Jeremy'nin Facebook sayfasını kontrol ediyordu. Öğleden sonra üç olmuştu. Neredeyse on saatten beri, kafese konulmuş bir hayvan gibi, evin içine hapsedilmişti.

Yine de bir şey yoktu.

"Hey, anne?" Jeremy mutfığa girdi. Faith masanın başına oturmuş, Dedektif Taylor ile Zencefil'in başları önde ve büyük bir ciddiyetle konuştukları arka avluya bakıyordu. Sıkıntılı ifadelerine bakınca, patronlarından her zamanki işlerine dönebilecekleri haberini bekledikleri anlaşıyordu. Onların açısından olay çıkmaza girmiş, üzerinden çok fazla zaman geçmişti. Kimse arayıp temas kurmamıştı. Faith gerçeği adamların gözlerinden okuyabiliyordu. Onlar Evelyn Mitchell'ın öldüğüne inanıyorlardı.

"Anne?"

Jeremy'nin kolunu sıvazladı. "Ne var? Emma mı uyandı?" Bebek bir gece önce her zamankinden fazla uyumuştı. Huzursuz ve keyifsizdi ve öğleden sonra uykusuna yenik düşmeden önce tam bir saat bağırıyordu.

Jeremy, "Emma iyi," dedi. "Ben çıkıp biraz yürüyeceğim. Bir dakikalığına da olsa evden çıkmak istiyorum. Biraz hava almak."

Annesi, "Olmaz," dedi. "Evden ayrılmanı istemiyorum."

Oğlunun yüzündeki ifadeden sesinin ne kadar sert çıktığını anladı.

Jeremy'nin kolunu sıkarak, "Burada kalmanı istiyorum," dedi. "Tamam mı?"

"İçeriye tıklıp kalmaktan bıktım."

"Ben de ama bana evden ayrılmayacağına söz vermeni istiyorum." Oğlanın duygularıyla oynadı. "Zaten aklım anneannende. Bir de seninle uğraşmayayım."

Delikanlının gönülsüzlüğü açıldı ama yine de, "Pekâlâ," dedi.

"İstersen Zeke dayınla bir şeyler yap, kâğıt falan oyn."

"Kaybettiğinde surat asıyor."

"Sen de asıyorsun." Oğlunu itip mutfaktan çıkardı. Zeminin ve basamakların bilindik çıtırtılarını dinleyerek odasına girene kadar güzergâhını izledi. Tamirat işlerini Zeke'e yaptırabilirdi. Bunun için onunla konuşmak gerekecekti tabii, oysa abisiyle karşılaşmamak için elinden geleni yapıyordu. Şaşılacak şey, Zeke de aynı gayreti göstermişti. Üç saatten beri garaja kapanmış, dizüstü bilgisayarıyla çalışıyordu.

Masadan zorlanarak kalktı ve asabi enerjisinin en azından bir bölümünü harcayabilmek umuduyla evi arşınlamaya koyuldu.

Umudu çok sürmedi. Mutfak masasının üzerine eğildi, bilgisayarı uyandırmak için klavyedeki tuşlardan birine bastı. Fare siyle Jeremy'nin Facebook sayfasını açtı. Gökkuşuğu çember dönmeye başladı. Jeremy üst katta kablosuz ağı yavaşlatan bir oyun oynuyordu anlaşılan.

Telefon çalınca irkildi. Beklemediği bir ses duyduğu her sefer irkiliyordu. Bir kedi kadar sinirliydi. Arka kapı kayarak açıldı. Zencefil Faith'in ahizeyi kaldırmasını bekledi. Adamın yüzündeki yorgun ifadeden bunun sadece göstermelik değil, yeteneklerinin de altında bir şey olduğuna inandığını görebiliyordu.

Telefonu kulağına götürdü. "Alo?"

"Faith."

Arayan Victor Martinez'di. Zencefil'i gönderdi. "Merhaba."

"Merhaba."

İşin kolay tarafı tamamlandıktan sonra, ikisi de ne söyleyeceklerini bilmiyor gibiydi. Victor'la on üç aydır, adama bir kısa mesaj gönderip evdeki eşyasını almasını, yoksa o eşyayı sokağa atacağını bildirdiği günden beri konuşmamıştı.

Sessizliği Victor bozdu. "Annenden bir haber var mı?"

"Yok. Hiç yok."

"Yirmi dört saati geçti, değil mi?"

Sesine güvenemedi. Victor'un apaçık olan gerçeği işaret etmek gibi bir alışkanlığı vardı ve cinayet filmlerine olan ilgisi de zamanın aleyhlerine çalıştığını en az Faith kadar bildiği anlamına geliyordu.

"Jeremy iyi mi?"

"Evet. Dün eve getirdiğin için teşekkür ederim. Yanında kaldığın için de." Aklına bir soru geldi. "Buradayken olağandışı bir şey görmedin, değil mi? Evin etrafında dolaşan biri, falan?"

"Tabii görmedim. Görseydim, polise haber verirdim."

"Polis geldiğinde ne kadar zamandır buradaydın?"

"Çok olmamıştı. Abin bir saat sonra gibi gelince, evden ayrıldım."

Faith'in bitkin beyni hesabı yapmakta zorlandı. Evelyn'i kaçıranlar tereddüt etmemiş, onun evinden doğruca buraya gelmişlerdi. Etrafa oldukça aşınaydılar; çünkü üst kata çıkıp onun

odasına girmişler ve parmağı Faith'in yastığının altına yerleştirmişlerdi. Belki de evi önceden gözetlemeye almışlardı. Faith'in telefonlarını dinlemiş, dizüstü bilgisayarında takvimine girip o gün uzakta olacağını öğrenmiş de olabilirlerdi. Burada güvende olduğunu varsaydığı için, evinde hiçbir şeyin parola koruması yoktu.

Victor'un söylediği bir şeyi kaçırdı. "Ne dedin?"

"Abin boktan bir herif, dedim."

Faith sertçe, "Onun için de pek keyifli bir dönem sayılmaz, Victor," dedi. "Annemiz kayıp. Yaşıyor mu, yoksa öldürüldü mü Tanrı bilir. Zeke Jeremy'nin yanında olabilmek için her şeyi yüzüstü bıraktı. Sana kabalık ettiğini düşünmene üzüldüm. Şu sıralarda dostça davranmak biraz güç oluyor."

"Pekâlâ, tamam mı? Özür dilerim. Böyle söylememeliydim."

Faith'in solukları yeniden sıklaşıyor, genç kadın kendini kontrol etmeye çalışıyordu. İçinde birilerine bağırarak istediği varsa da bu birisinin Victor olması gerekmiyordu.

Victor, "Orada mısın?" diye sordu.

Faith böyle sürüncemede bırakamayacağını hissetti. "Jeremy'nin sana Emma'nın fotoğrafını gösterdiğinden haberim var."

Victor gırtlaklarını temizledi.

"Onun hakkında ne düşünüyorsan..." Parmaklarını kapalı gözkapaklarına bastırdı. "Düşündüğün doğru."

Victor, Faith'e sonsuzluk gibi gelen uzun bir süre boyunca sessiz kaldı. Sonunda, "Çok güzel," dedi.

Genç kadın elini gözlerinden çekip tavana baktı. Hormonları raydan öylesine çıkmıştı ki, en aptalca şeyden bile nem kapabilecek haldeydi. Ahizeyi omzuyla kulağının arasına sıkıştırmaya çalışıp, Jeremy'nin Facebook sayfasını yeniden yüklemeye girişti.

"Bütün bunlar geçince onu görmek isterim."

Faith, işlemci çalışırken ekrandaki tekerleğin dönüşünü izledi. Victor'u Emma'yla birlikte görmeyi düşünemiyordu. Kızı kollarına almasını. Saçlarını okşamasını. Açık kahverengi gözlerine bakmanın aynaya bakmak gibi bir şey olduğunu söylemesini. Faith sadece şimdiyi ve geçen her saniyeyle birlikte Evelyn Mitchell'ın torununun ilk doğum gününü görme olasılığının nasıl azaldığını düşünebiliyordu.

“Annen savaşıdır,” dedi Victor; sonra da neredeyse pişmanmışçasına, “Tıpkı senin gibi,” diye ekledi.

Sayfa sonunda yüklendi. GoodKnight92 sekiz dakika önce bir yorum eklemişti.

Faith, “Gitmem gerekiyor,” deyip telefonu kapadı. Eli bilgisayarının üzerinde asılı kaldı. Ekrandaki sözcüklere bakıyordu. O sözlerde tanıdık bir tını vardı.

Kendini eve tıklmış hissediyor olmalısın. Neden evden çıkıp biraz hava almıyorsun?

Jeremy’yle yeniden temas kurmuşlardı ve oğlu, o küçücük oğlu anneannesini geri getirebilmek için ön kapıdan çıkmayı ve hayatını tehlikeye atmayı kabul etmişti.

Sesini yükselterek, “Jeremy?” diye seslendi.

Bekledi. Üst katta ayak sesi, zeminde ve basamaklarda çıtırtı işitmedi.

Oturma odasına doğru yürürken, yine “Jeremy?” diye seslendi. Sonsuz bir süre gelip geçti. Düşmemek için kanepenin sırtına tutundu. Sesi panikten titriyordu. “Jeremy?”

Üst kattan gelen ağır ayak seslerini işitince kalbi duracak gibi oldu. Sahanlığın tepesinden seslenen Zeke’ti. “Tanrım, Faith, ne oldu?”

Faith konuşmakta zorlandı. “Jeremy nerede?”

“Gidip biraz yürümesini söyledim ona.”

Zencefil yüzünde şaşkın bir ifadeyle mutfaktan çıktı. Daha ağzını açmaya fırsat bulamadan Faith adamın omzundaki kılıftan tabancasını kaptı ve koşmaya başladı. Ön kapıyı açışını ve araba yolunda koşuşunu hatırlamıyordu. Durması için sokağın ortasına varması gerekti. İleride bir silüet gördü. İlk sokağa sapsamak üzereydi. Uzun boylu, sırık gibi, üzerinde bol bir blucin ve sarı bir Georgia Tech eşofman üstü.

“Jeremy!” diye haykırdı. Kavşağa giren bir araba oğlunun birkaç adım ötesinde durdu. “Jeremy!” Oğluna sesini duyuramadı. Jeremy arabaya doğru yürüdü.

Faith kollarını sallayarak, çıplak ayaklarıyla asfaltı döverek koşmaya başladı. Tabancayı avcunda öyle sıkıyordu ki, cildinin bir uzantısı gibi olmuştu.

“Jeremy!” diye bağırdı. Oğlan döndü. Araba tam önündeydi. Koyu gri. Dört kapılı. Krom süslemeli yeni bir Ford Focus. Camı indi. Jeremy arabaya döndü, içine bakmak için eğildi. Faith, “Dur!” diye bağırdı, gırtlığı söylediği kelimeye sarıldı. “O arabadan uzaklaş! O arabadan uzaklaş!”

Arabanın sürücüsü Jeremy’ye doğru uzanıyordu. Faith direksiyonun arkasında, elinde silahla sokakta koşan çılgın kadından ürkmüş, genç bir kız gördü. Faith oğluna yaklaştığında, araba lastiklerini cayırdatarak uzaklaştı. Genç kadın oğluna çarptı, neredeyse yere devirecekti.

“Neden?” diye sordu. Jeremy’nin kolunu o kadar sıkı kavırıyordu ki, parmakları sızlıyordu.

Çocuk kolunu ovuşturarak kendini çekti. “Senin neyin var, anne? Yolunu kaybetmiş. Adres soruyordu.”

Korku ve adrenalin Faith’in başını döndürüyordu. Eğilip bir elini dizine dayadı. Tabanca yanından sarktı. Onun yanında da Zencefil.

Silahını çekip aldı. “Ajan Mitchell, bu yaptığınız hiç doğru değildi.”

Sesi öfkeliydi. “Doğru mu değildi?” Faith avcunun içiyle adamın göğsüne vurdu. “Doğru mu değildi?”

“Ajan.” Adamın ses tonu genç kadının isterik gibi hareket ettiğini anlatıyordu, bu bile Faith’in öfkesinin birkaç basamak daha yükselmesi demekti.

“Ya oğluma göz kulak olmakla görevlendirilmişken kapıdan çıkıp gitmesine göz yummak? Yoksa o da mı doğru değil?” Adamı tekrar itti. “Ya sen ve arkadaşın bir tarafınızı kaşırken, oğlunun dışarı çıkması?” Bir daha itti. “Bu, doğru mu?”

Zeke, “Faith,” diye araya girdi. Belki de ilk kez durumu daha da beter hale getirmediği için, abisinin orada durduğunu fark etmemişti. “Haydi eve dönelim.”

Faith açık elini Jeremy’ye uzattı. “iPhone.”

Çocuk şaşkınlık içindeydi. “Ne?”

“Şimdi.”

“Bütün oyunlarım orada.”

“Vız gelir.”

“Peki ben ne yapacağım?”

“Kitap oku!” diye haykırdı; sesi pürüzlüydü. “İnternete girme, o kadar. Beni duyuyor musun? İnternet yok!”

“Aman Tanrım.” Destek bulmak için çevresine bakındı; oysa bizzat Tanrı gelip çocuğu rahat bırakmasını söylese bile, Faith’in fikri değişmeyecekti.

“Gerekirse bir ip alıp seni belime bağlarım.”

Annesinin blöf yapmadığını biliyordu; bunu daha önce de yapmıştı. “Çok doğru değil bu.” Telefonu genç kadının avcuna bıraktı. Kahrolası alet bu kadar paraya mal olmamış olsa, yere çalıp ayağının altında ezmekte tereddüt etmeyecekti.

“İnternet yok,” diye tekrarladı. “Telefon yok. Herhangi bir şekilde iletişim kurmak da yok, o batasıca evden çıkmıyorsun. Beni duydun mu?” Jeremy sırtını dönerek eve doğru yürümeye koyuldu. Oysa Faith onu öylesine kolay bırakacaklardan değildi. “Beni duydun mu?”

“Duydum seni!” diye bağırды Jeremy. “Tanrım!”

Zencefil, tabancasını kılıfına sokup, kayışlarını ayarladı. Jeremy’nin peşine takıldı, Faith de topallayarak arkalarından yürüdü. Ayakları taşlı asfalttan zarar görmüştü. Zeke yanına geldi. Omzu Faith’in omzuna değdi. Faith bir çeşit tirada hazırlandı; ancak abisi araba yolundan yürüyüp eve girerken ağzını bile açmadı.

Jeremy’nin iPhone’unu mutfak masasının üzerine bıraktı. Çıkmak istemesinde şaşılacak bir şey yoktu, çünkü ev hapishaneye benzemeye başlamıştı. Bir iskemleye yaslandı. Ne düşünmüş olabilirdi? Burada kim emniyette olacaktı? Evelyn’i kaçıranlar evin düzenini biliyordu. Jeremy’yi hedefledikleri açıktı. O arabada herkes olabilirdi. O camı indirebilir, Jeremy’nin kafasına bir silah doğrultabilir, tetiği çekebilirlerdi. Çocuk sokağın ortasında kan kaybından ölürken, Faith o aptal Facebook sayfası yüklenene kadar hiçbir şeyden habersiz, oturabilirdi.

“Faith?” Zeke mutfağın ortasında dikiliyor, sesinden kardeşine ilk kez seslenmediği anlaşılıyordu. “Neyin var senin?”

Genç kadın kollarını midesinin üzerinde kavuşturdu. “Sen nerede kalıyorsun? Annemin evinde yatmadın. Yoksa eşyanı gö-rürdüm.”

“Dobbins.” Tahmin etmesi gerekirdi. Dobbins Hava Üssü çalıştığı hastaneye bir saatlik yolda olsa bile, Zeke üsteki misafirhanenin ruhsuz anonimliğinden her zaman hoşlanmıştı.

“Bana bir iyilik yapmanı istiyorum.”

Abisi anında dikkat kesildi. “Nedir?”

“Jeremy ve Emma’yı üsse götürmeni istiyorum. Bugün. Hem şimdi.” Atlanta polisi aileyi koruyamasa bile, Birleşik Devletler Hava Kuvvetleri’ne güvenebilirdi. “Ne kadar süreceğini bilmiyorum. Sadece üste kalmalarını sağlaman gerek. Benden haber alıncaya kadar çıkmalarına izin verme.”

“Neden?”

“Güvende olduklarını bilmem gerekiyor da, ondan.”

“Neye karşı güvende? Neler tasarlıyorsun?”

Faith dedektiflerin kulak kabartmadığından emin olmak için arka avluyu kontrol etti. Zencefil çenesini kasmış, ona bakıyordu. Tekrar Zeke’e döndü. “Bana güvenmen gerekiyor.”

Zeke güler gibi yaptı. “Neden böyle bir şeye başlayayım ki?”

“Çünkü ne yaptığımı biliyorum, Zeke. Polis memuruyum. Böyle şeyler yapmak için eğitildim.”

“Nasıl, böyle şeyler? Cıldırılmış bir çöp tenekesinden kaçır gibi, sokaklarda yalınayak koşmak gibi mi?”

“Annemi geri getireceğim, Zeke. Bu uğurda ölürsem de umurumda değil. Onu geri getireceğim.”

Abisi, “Sen ve hangi ordu?” diye güldü. “Mandy Teyze’yi çağırıp adamların üzerine dudak boyası mı süreceksin?”

Zeke’in suratına bir yumruk attı. Adamın yüz ifadesinde acıdan çok şaşkınlık okunuyordu. Faith’in eklemi kırılmış gibiydi. Yine de Zeke’in üst dudağına sızan ince kanı görünce biraz rahatladı.

“Tanrım,” diye homurdandı abisi. “Bu da ne demek böyle?”

“Arabamı alman gerekecek. Corvette’e bebek koltuğu sığdıramazsın. Sana benzin ve erzak için para verebilir ve—”

“Dur.” Elini burnunu yoklamak için götürünce, sesi biraz boğuk çıktı. Kardeşine baktı; Faith kendi evinin kapısından geçtiğinden bu yana ilk kez gerçekten baktı. Abisini daha önce de yumruklamıştı. Kibritle yakmış, askıyla dövmüştü. Genç kadının hatırladığı kadarıyla bu, şiddetin işe yaradığı ilk seferdi.

“Pekâlâ.” Tost makinesinin üzerine eğilip yüzünün aksine baktı. Burnu kırılmamıştı ama derin ve mor bir çürük gözlerine doğru yayılıyordu. “Yine de senin Mini’ni almayacağım. Bu halimle zaten yeterince geri zekâlı görünüyorum.”

13

Will kolay öfkelenenlerden değildi, ancak bir kez öfkelenmeye görsün, o öfkesine altın dolu küpünü koruyan bir pinti gibi sarılırdı. Köpürmez, hatta sesini bile yükseltmezdi. Aslında, tam tersi olurdu. Sessizliğe bürünürdü –mutlak sessizliğe. Sanki ses telleri felç olmuş gibi. Her şeyi içine atardı, çünkü öfkeli insanlarla yaşadığı derin tecrübeden öfkesini dışa vurmanın bazıları-
nın büyük zarar görmesiyle sonuçlanabileceğini bilirdi.

Bu öfke biçiminin kendine özgü sakıncaları da vardı. İnatçı suskunluğu nedeniyle okuldan birkaç kez uzaklaştırılmıştı. Bundan yıllar önce sorularını yanıtlamayı reddettiği için Amanda tarafından Kuzey Georgia dağlarının en pespaye bölgelerinde görevlendirilmişti. Bir seferinde, bir daha geri alamayacağı şeyler söylemek korkusundan Angie’yle tam üç gün boyunca konuşmadı. Aynı evde oturuyorlar, aynı yatakta yatıp aynı masada yemek yiyorlar, her şeyi birlikte yapıyorlardı; yine de yetmiş iki saat boyunca ağzından tek bir kelime çıkmamıştı. Paralimpik Oyunları’nda işlevsel cahil dilsizler için bir kategori olsa, altın madalyaya uzanmakta güçlük çekmeyecekti.

Bütün bunlar, Coastal Eyalet Cezaevi’ne giden beş saatlik yolda Amanda’yla konuşmasında hiçbir olağandışılık bulunmadığını anlatmak içindi. Kaygı verici olanı, Will’in öfkesinin yoğunluğunun azalmamasıydı. Başka hiçbir insandan Sara’nın neredeyse öldürüleceğini söyleyen Amanda kadar nefret etmemişti ve bu nefret kolayca dağılmayacaktı. O nefretin zayıfladığı belirtisini hissetmeyi, tencerenin kaynamadan çıkıp pişmeye geçtiğini duymayı bekliyor, ancak beklediği gibi olmuyordu.

Amanda'nın Will'in önünde bir ileri, bir geri yürüdüğü, atış poligonundaki ördek gibi boş bir ziyaretçi odasından diğerine gittiği şu anda bile içini yakan öfkeyi hissediyordu.

En kötüsü, konuşmak istiyor olmasıydı. Her şeyi önüne sermek ve yaptıkları için ondan gerçekten ve geri dönülmeyecek biçimde nefret ettiğini fark edince yüzünün nasıl dağıldığını görmek istiyordu. Hiç aşağılık biri olmamıştı, ancak bu sefer ona gerçekten, ama gerçekten acı vermek istiyordu.

Amanda arşınlamayı kesti. Ellerini beline dayadı. "Sana ne dediler bilmiyorum, ama bir erkek için surat asmak hiç de çekici bir özellik değildir."

Will gözlerini yerden ayırmadı. Yerdeki muşamba, hafta sonlarında hücredekileri ziyarete gelen kadın ve çocukların ayakbırlarının neden olduğu çentiklerle kaplıydı.

Amanda, "Kural olarak bir insanın bana o sözü söylemesine sadece bir kez izin veririm," diye devam etti. "Bana kalırsa, uygun olmayan bir zaman seçtin."

Yani, bütünüyle suskun kalmamıştı. Amanda, Sara'nın başından geçeni anlattığında ona adıyla kafiyele o kelimeyi söylemişti. İspanyolca olmayan kelimeyi.

"Ne istiyorsun Will, özür dilememi mi?" Solur gibi güldü. "Pekâlâ, özür diliyorum. Dikkatinin dağılmamasını, böylelikle işini yapabilmeni sağladığım için özür dilerim. Beyninin dağılmamasını sağladığım için özür dilerim. Bir de—"

Dudakları kendiliğinden hareket etti. "Lütfen susar mısın?"

"Ne dedin?"

Tekrarlamadı. Söylediklerini Amanda'nın işitip işitmemesi ya da işinin tehlikede olup olmaması, hatta diklendiği için onu yeni bir cehenneme gönderip göndermemesi umurunda bile değildi. Will o öğleden sonra yaşadığı işkencenin bir benzerini en son ne zaman çektiğini hatırlayamıyordu. Doraville polisi tarafından serbest bırakılana kadar o kahrolası antreponun dışında bir saat oturup beklemişlerdi. Will dedektiflerin onlarla neden konuşmak istediklerini anlayabiliyordu. Etrafta iki ceset ve bir sürü kovan, arka taraftaki bir rafta istiflenmiş çok sayıda ruhsatsız makineli tabanca, Julia Ling'in bürosunda da kapısı açılmış,

içindeki yüz dolarlık banknotlar etrafa yayılmış kocaman bir kasa vardı. İnsan böyle bir sahneyle karşılaşp elindeki görgü tanıklarının gitmesine izin veremez. Doldurulması gereken formlar, yanıtlanacak sorular vardı. Will'in ifade vermesi, daha sonra da Amanda'nın ifadesini bitirmesini beklemesi gerekiyordu. Anlaşılan, Amanda hiç acele etmemişti. Will arabada oturmuş, kadının dedektiflerle konuşmasını izlerken göğsünde bir deprem yaşadığını sanmıştı.

Ceptelefonunu onlarca kere eline alıp bırakmıştı. Sara'yı aramalı mı? Yoksa rahatsız etmemek mi doğru? Ya Sara'nın ona ihtiyacı varsa? İhtiyacı olsa, aramaz mıydı? Sara'yı görmesi gerekiyordu. Sara'yı görse, nasıl tepki vereceğini bilecek, Sara'nın neye ihtiyacı varsa, onu yapacaktı. Onu kollarının arasına alacaktı. Yanağını, boynunu, dudaklarını öpecekti. Her şey daha iyi olacaktı.

Ya da koridorda bir budala gibi dikilip, genç kadının elini yığuracaktı.

Amanda dikkatini çekmek için parmaklarını şaklattı. Will başını kaldırmayınca, aldırmayıp, "Acil durumda temas edilecek kişi olarak Angela Polanski'nin adını vermişsin," diye devam etti. "Yoksa eşin olduğuna göre, Angie Trent mi demem gerekir?" Sözlerinin etkisini görmek için durakladı. "Hâlâ karın mı?"

Will başını salladı. Hayatında hiçbir kadına böylesine güçlü bir yumruk atmak istememişti.

"Ne yapmamı bekliyorsun, Will?"

Başını sallamayı sürdürdü.

"Pekâlâ, ben sana -bilmiyorum, bu aralar Dr. Linton neyin oluyor? Metresin mi? Kız arkadaşın? *Kankan?* - başı dertte diyorum; ee, ya sonra? Gidip ıslak gözlerle bakabilmen için her şeyi yüzüstü mü bırakıyoruz?"

Will ayağa kalktı. Daha fazla devam etmeyecek, gerekirse Atlanta'ya otostopla dönecekti.

Amanda sanki bütün dünya ona karşıymış gibi iç geçirdi. "Müdür birazdan burada olacak. Seni Roger Ling'le konuşmana hazırlamam için kendini toplaman gerekiyor."

Will hastaneden çıktıkları andan beri ilk kez Amanda'nın yüzüne baktı. "Ben mi?"

“Özellikle seni istedi.”

Bu bir çeşit oyun olmalıydı ama sonunun nereye varacağını kestiremiyor. “Adımı nereden biliyormuş?”

“Sanırım, kız kardeşi anlatmış olmalı.”

Will’in bildiği kadarıyla, Julia Ling hâlâ kaçaktı. “Hapishaneye telefon edip, abisiyle mi konuşmuş?”

Amanda kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Roger Ling kışına ustura gizlediği için hücre hapsinde. Telefonla konuşmıyor. Ziyaretçisi de gelemiyor.”

Tecrit, hapishanelerdeki haberleşme sistemini asla engelleyememişti. Duvarların içinde o kadar çok sayıda yasadışı ceptelefonu vardı ki, geçen yıl bütün eyalet çapında yayılan bir cezaevi isyanı sırasında *New York Times*, taleplerini iletmek için arayan mahkûmların telefonlarına yanıt verememişti.

Will yine de, “Roger Ling özellikle beni mi istedi?” diye sordu.

“Evet, Will. Talep avukatı aracılığıyla geldi. Özellikle seni istedi.” İtiraf etti. “Tabii önce beni aradılar. Kimse senin kim olduğunu bilmiyor. Anlaşılan, Roger hariç.”

Will yeniden iskemleye oturdu. Çenesinin kasıldığını hissetti. Sessizlik çöktü çökecekti. Üzerinde bir gölge gibi asılı kaldığını hissedebiliyordu.

Amanda, “Sence Dr. Linton’ın hastanede karşılaştığı polis kim olabilir?” diye sordu.

Will kafasını salladı. Artık Sara’yı düşünmek istemiyordu. Genç kadının bugün yaşadıklarını her hatırladığında midesi bulanıyordu. Üstelik, tek başınayken.

Amanda sözlerini tekrarlardı. “Sence polis kimdi?” Dikkatini toplamaya için yine parmaklarını şaklattı.

Will başını kaldırdı, kadının elini kırmak istiyordu.

“Benimle ilgili bir şey değil. Faith’le ve annesini geri getirmekle ilgili. Şimdi, sence o polis kimdi?”

Will gırtlığındaki cam kırıklarını temizledi. “Bu insanları nasıl bu kadar iyi tanıyorsun?”

“Hangi insanları?”

“Hector Ortiz. Roger Ling. Julia Ling. Mercedes kullanan korumaya Perry. Bütün bunlarla neden senli benlisin?”

Amanda sessizdi, yanıt verip vermemeyi tarttığı kesindi. Sonunda, yumuşadı. “Bu işte Evelyn’le birlikte yükseldiğimi biliyorsun. Akademiye birlikte gittik. Bütün olayları patlatmamızdan bıkana kadar, birlikte çalışmamıza izin verdiler.” Hatırlayınca başını salladı. “Bunlar, çizginin öbür tarafındaki kötü adamlardı. Uyuşturucu. Tecavüz. Cinayet. Saldırı. Rehine pazarlığı. Şantaj ve rüşvet. Kara para aklama. En azından bizim kadar eskiler.” Pişmanca ekledi. “Bu da çok, ama çok uzun bir süre.”

“Onlara karşı mı çalıştın?”

Odada elli iskemle olsa da, Will’in tam yanındakine oturdu. “Ignatio Ortiz ile Roger Ling tepeye öyle sıçrayıp ulaşmadı. Casetlerin üzerine tırmanmaları gerekti. Bir sürü ceset. İşin acıklı yanı, bir zamanlar onların da insan olmasıydı. Her pazar kiliseye giden, hafta boyunca da işe gidip kart basan iyi, normal insanlardı.” Yine başını salladı, Will kadının unutmayı yeğleyeceği anılarla uğraştığını tahmin etti.

O konuşmaya devam etti. “*Bel altı* deyiminin toplumda hiç görülmeyen bölümü ifade ettiğini bilirsin; aynı zamanda da savunmasız tarafı anlamına gelir. Zayıf yeri. Roger Ling ve Ignatio Ortiz gibi canavarlar bunların peşinde olur. Bağımlılık. Açgözlülük. Yoksulluk. Umutsuzluk. Adamlar bu insanları nasıl sömüreceklerini kararlaştırdıktan sonra bir daha asla geriye bakmadılar. Çıraklık eğitimlerini daha on iki yaşında uyuşturucu kaçakçılarına servis yaparak tamamladılar. Barda bira alabilecek yaşa gelmeden önce cinayet işlediler. Gırtlaklar kesip yaşlı kadınları öldüresiye dövdüler, en tepeye çıkmak ve orada tutunmak için ne gerekiyorsa onu yaptılar. Bana onlarla neden senli benli olduğumu soruyorsan, onları *tanıdığım* içindir. Kim olduklarını biliyorum. Ruhlarının karanlığına baktım onların. Ama emin ol, tersi geçerli değil. Kim olduğum hakkında en ufak bir fikirleri yok, meslek hayatımı bunu korumaya harcadım.”

Will adımlarını dikkatli atmaktan vazgeçmişti. “Evelyn’i tanıyorlar.”

“Evet,” diye kabullendi Amanda. “Sanırım, öyle.”

Genç adam arkasına dayandı. Şaşırtıcı bir itiraftı. Nasıl tepki

göstereceğini bilemedi. Yazık ki –belki de iyi ki– Amanda ona fırsat vermedi.

Ellerini kavuşturdu. Paylaşma zamanı geçmişti. "Sara'nın hastanede karşılaştığı polisi konuşalım."

Oysa Will hâlâ biraz önce olanları düşünmekle meşguldü ve bir an için de olsa, Sara'yı unutmuştu.

Amanda, "Chuck Finn," dedi.

Will başını duvara dayadı. Beton blokun soğukluğunu hissetti. "Eski polis. Ne kadar eroin basarsan bas, unutamayacağın bir şey. Uzun boylu. O alışkanlığından ötürü çok zayıflamış olmalı. Sara onu sabıka fotoğrafından tanıyamazdı. Sigara içtiğini tahmin ediyorum. Çoğu keş sigara içer zaten."

"Yani Chuck Finn hastanede Sara'dan Marcellus Estevez'in hayatta kalma ihtimali olduğunu öğrenip, onu öldürmesi için Franklin Heeney'yi gönderdi, diyorsun."

"Sence?"

Amanda'nın yanıtı hemen gelmedi. Kadının hâlâ Evelyn Mitchell hakkında söylediklerinin ağırlığı altında kaldığını görebiliyordu. "Ne düşüneceğimi bilemiyorum artık, Will. Tanrı şahidimdir, bilemiyorum."

Sesi yorgun çıkıyordu. Omuzları düşüktü. Halinde bir çeşit kayıtsızlık vardı. Will biraz önce konuştuklarını düşündü, Evelyn Mitchell'ın tertemiz olmadığını nihayet itiraf etmesinin nedenini merak etti. Amanda'nın herhangi bir konuda teslim olduğunu hiç görmemişti. İçinde bir taraf onun için üzülüyor, başka bir taraf da bir daha eline böyle bir fırsat geçmeyeceğini söylüyordu.

Amanda'nın savunması düşmüşken bir daha vurdu: "Seni antreponun dışındayken neden vurmadılar?"

"GBI müdür yardımcısıyım. Ortalık çok ısınrıdı."

"Ödüllü bir polis memurunu kaçırdılar. Sana antreponun içindeyken ateş ettiler. Castillo'yu vurdular. Seni neden öldürmediler?"

"Bilmiyorum, Will." Parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu. "Sana bir çeşit savaşın ortasında yakalandık."

Will'in gözü duvarda Metamfetamin Projesi'yle ilgili postere

takıldı. Oradaki cildi kabuk bağlamış dişsiz kadın ona bakıyordu. O uyuşturucu bağımlısının, Sara'ya konteynerlerin orada yatan biri olduğunu söyleyen kadının böyle biri olup olmadığını düşündü. Marcellus Estevez'in ölmesi ve Franklin Heeney'nin yerde Sara'yla boğuşup yüzünü bisturiyle parçalamaya çalışmasına kadar kaç zaman geçmiş olabilirdi?

Dakikalar. En fazla, on dakika.

Daha fazla dayanamadı. Dirseklerini dizlerine dayayıp başını ellerinin arasına aldı. "Söylemeliydin bunu." Beyninin içinde, susmasını haykıran çok uzak bir ses duyuyordu. Susamadı. "Bunları benden saklamaya hakkın yoktu."

Amanda derin bir iç geçirdi. "Söylemeliydim belki. Belki de söylememekte haklıyım. Eğer birincisiyse, gerçekten üzgünüm. İkincisiyse, bana daha sonra bozulabilirsin. Bunu kendimle konuşup halletmem gerekiyor. Neler olup bittiğini anlamam lazım. Kendim için olmasa da, Faith için."

Amanda'nın sesinde, Will'in de duyduğu umutsuzluk vardı. Bütün gün kadını korkunç bir yenilgiye uğratmıştı. Will umarsız olduğunu hissetti. Amanda'dan şu an ne kadar nefret ederse etsin, acımasız olamazdı.

Bütün bunların ortasında bir yerde, bir kıvılcım çaktı. O an farkına varmamıştı ama son on dakikanın bir anında öfkesi akıp gitmeye durmuş ve şimdi durup Amanda'nın Sara konusunda yaptığını düşününce yakıcı bir nefretten çok cerahatli bir kızgınlık duymaya başlamıştı.

Derin bir soluk aldı ve iskemlesinde doğrulurken usulca boşalttı. "Pekâlâ. Ölen bütün adamların Julia Ling'in deposunda çalıştığını varsaymak zorundayız –bazıları hesap işlerinde, bazıları dışarıda ama hepsi işin iki tarafında."

"Sence Ricardo Ortiz'i eroin getirmesi için İsveç'e Ling-Ling mi gönderdi?"

"Hayır, Ricardo'nun kendi başına iş çevirdiğini, Ling-Ling'in işini ele geçireceklerini sanarak bütün o gençleri kışkırttığını düşünüyorum. İsveç'e kendi kararıyla gitti." Saatine baktı. Neredeyse yediye geliyordu. "Ona işkence yaptılar, muhtemelen Benny Choo yaptı."

“Öyleyse neden karnını kesip eroini almadılar, işini bitirmediler?”

“Çünkü onlara nerede daha fazla para bulabileceklerini bildiğini söyledi.”

“Evelyn’den.”

“Bunu daha önce söylemiştim.” Amanda’ya baktı. “Chuck Finn Healing Winds’te, Hironobu Kwon’un da katıldığı grup toplantılarından birinde eski patronunun büyük miktarda paranın üzerine oturduğunu anlatıyor. Dün sabaha gelelim. Ricardo’nun midesi eroin dolu ve Benny Choo’dan sopa yiyor. Hironobu Kwon onları bu durumdan kurtaracak nakit parayı nerede bulacaklarını bildiğini söylüyor.” Omuzlarını silkti. “Evelyn’in evine gidiyorlar. Tüymelerini önlemek için Benny Choo da peşlerinde. Ne var ki parayı bulamıyorlar, Evelyn de vermeye niyetlenmiyor.”

“Belki de orada Hector Ortiz’le karşılaşmayı beklemiyorlar. Ricardo babasının akrabasını tanıyor.”

Will, Hictor Ortiz’in Evelyn’in evinde ne aradığını sormak istemekle birlikte, Amanda’yı bir kere daha yalan söylemek zorunda bırakmamak için vazgeçti. “Ricardo Ortiz Hector’u öldürmenin pahalıya mal olacağını biliyor olmalı. Zaten eroin getirerek babasına kazık atmış. Ling-Ling de Ricardo’nun ona kazık attığının farkında, kanını istiyor. Ricardo’nun çetesi Evelyn’in evinde para bulamıyor. Evelyn de konuşmuyor. Ricardo artık hayatının pek bir değeri kalmadığını görüyor. Midesi, bir türlü elden çıkaramayacağı balonlarla dolu. Öldüresiye dayak da yemiş. Benny Choo tabancasını kafasına dayamış.” Faith’in Choo ve Ortiz’le karşılaşmasıyla ilgili olarak anlattıklarını tekrarladı. “Ricardo’nun son sözü ‘Almeja’ oluyor. Julia Ling de Evelyn’den bahsederken öyle demişti, değil mi? Ricardo bunu nereden biliyor?”

“Varsayımın doğruysa, bütün bunlar Chuck Finn’den kaynaklanıyor olmalı; ondan öğrenmiştir.”

“Peki, Evelyn’in adı neden Ricardo’nun söylediği son söz olsun?”

“Sokak adıydı. Ricardo asıl adını bilse, şaşardım.” Ne demek istediğini açıkladı. “Kendilerine ad takanlar sadece tokmakçılar

değil. Uyuşturucu işinde belirli bir süre çalışırsan, sana da bir sokak adı takarlar. Bazen aynı şeyi ekip için de yaparlar. ‘Hip’ ve ‘Hop’ soyadlarının kısaltılmış hali, açıkça belli. Boyd Spivey’nin adı da Sledge’ydi, çekiç gibi. Chuck Finn’e Balık diyorlardı.” Gü-lümsedi, özel bir lâtife daha. “Roger Ling’in ‘Almeja’ adının mu-cidi olması zamanında hepimizi şaşırtmıştı, ta ki anne ve baba-sının dilinden bir kelime bile bilmediği anlaşılan kadar. Merak ettinse söyleyeyim, o dil Mandarin’dır.”

“Ya sen?”

“Uyuşturucuda çalışmıyorum.”

“Ama seni tanıyorlar.”

Amanda, “Wag,” dedi. “Wagner’ın kısaltılmış hali.”

Will inanmadı. “Roger Ling neden benimle konuşmak iste-sin?”

Amanda şaşkın bir kahkaha attı. “Bu hapishanede benden nefret eden tek erkek olduğuna inanmıyorsun ya?”

Yüksek bir zil sesi, açılan ve kapanan kapıların gürültüsü duyuldu. Bekleme odasına iki gardiyanla birlikte Harry Potter gözlüğü takmış, saçları ona uyacak gibi düşük, genççe bir adam girdi. Adamın Amanda’nın “yaşlı kızlarından” biri olmadığı ke-sindi. Fitilli ceketinin dirseklerinde kadife yamalar vardı, örgü kravatı pamukluydu. Gömleğinin cebi lekeliydi. Adam gözleme kokuyordu.

Ziyaretçilerin ellerini sıkarken, “Jimmy Kagan,” dedi. “Kim-lerin desteğini aldığınızı bilmiyorum, Müdür Yardımcısı, ama buranın müdürü olarak geçirdiğim altı yılda ilk kez bu geç saatte buraya çağırılıyorum.”

Amanda eski haline dönmekte hiç güçlük çekmedi. Bir ak-törün rolünü giymesini izlemek gibi bir şeydi. “İşbirliğinizin değerini biliyorum, Müdür Kagan. Hepimiz üzerimize düşeni yapmak zorundayız.”

Kagan gardiyanlara ana cezaevinin kapısını açmalarını işa-ret ederken, “Pek seçeneğim yoktu,” dedi. Önlerine düştü, uzun bir koridordan hızlı adımlarla geçtiler. “Telefonda kiminle konu-şursanız konuşun, bütün düzenimi bozmaya niyetim yok. Ajan Trent, hücrelere gitmeniz gerekecek. Ling bir haftadır hücrede.

Onunla kapıdaki yarıktan konuşacaksınız. Karşınızdaki adamın nasıl biri olduğunu bildiğinizden eminim, ama sözü dolandır-
madan söyleyeyim, başıma tabanca da dayasanız Roger Ling’le
aynı odaya girmem. Aslında, bunun bir gün başıma geleceğın-
den de ödüm kopuyor.”

Amanda, Will’e bir kaşını kaldırarak, “Sanki sirki maymunlar
yönetiyormuş gibi konuşuyorsunuz” diye söylendi.

Kagan, Amanda’ya aldatılmış ya da delirmiş olduğuna inanı-
yormuş gibi baktı. “ABD ceza infaz sisteminin herhangi bir anın-
da, tutuklu nüfusunun en az yarısına bir çeşit zihinsel hastalık
teşhisi konur.”

Will başını salladı. Bu istatistiğı daha önce de duymuştu.
Ülkedeki cezaevlerinde toplam olarak diğer bütün kurumların
hepsinden daha fazla Prozac kullanılıyordu.

Kagan, “Bazıları diğerlerinden daha kötüdür,” dedi. “Ling ise
en kötülerin en beteri. Aslında akıl hastanesinde olması gerekir-
di. Kilitlenmeli, anahtar da denize atılmalı.”

Bir kapı daha açılıp kapandı.

Kagan kuralları saydı. “Kapıya fazla yaklaşmayın. Bir kol
mesafesi uzakta olmanıza güvenmeyin. Bu adam son derece be-
cerikli biri, üstelik istediğı kadar da zamana sahip. Kışında bul-
duğumuz ustura Ling’in çarşaflarından çekip çıkardığı iplikler-
den yapılmış bir keseye sarılmıştı. İki ayını almış. Keseye şaka
kabilinden bir Sarı Asi yıldızı işlemiş. Sidikle boyamış olmalı.”

Kagan yeni bir kapının önünde durup açılmasını bekledi. “O
usturayı nereden bulduğı hakkında en ufak bir fikrim yok. Gü-
nün yirmi üç saatini o hücrede geçiriyor. Havalandırmada yalnız
–kafeste bir başına. Akraba ziyareti yok, gardiyanlarının da on-
dan ödleri kopuyor.” Kapı açılınca yürümeye devam etti. “Bana
kalsa, o delikte çürütürdüm. Ama bana kalmıyor. Korkunç bir
şey yapmadıkça, bir hafta daha kalacak. İnanın bana, korkunç
bir şey yapacak biridir.”

Müdür bir dizi demir kapının önünde durdu. İlki gürültüyle
açılınca içeri girdiler. “Onu deliğe tıktığımız son sefer, ertesi gün,
onu oraya gönderen gardiyan saldırıya uğradı. Sorumluyu bula-
madık, ama gardiyan bir gözünü kaybetti. Elle çıkarılmış.”

Arkalarındaki kapı kapanınca, önlerindeki açıldı.

Kagan, "Kameralarımız üzerinizde olacak Bay Trent," dedi. "Ancak sizi uyarıyorum, tepki süremiz altmış bir saniye olarak ölçüldü, bir dakikanın üzerinde. Daha hızlı davranamıyoruz. Bütün baskın timim hazır ve bir şey olursa müdahale edecekler." Will'in sırtını sıvazladı. "İyi şanslar."

Bir gardiyan Will'i içeri almak için bekliyordu. Adamın yüzünde, ancak idam mahkûmlarında görülebilecek bir dehşet ifadesi vardı. Aynaya bakar gibi bir şeydi.

Will, Amanda'ya döndü. Bekleme odasındayken, Roger Ling'e ne söyleyeceğini anlatması için sessizliğini bozmuştu, ancak şimdi kadının hiçbir tavsiyede bulunmadığını fark ediyordu. "Bir yardımın olacak mı?"

"Her şey karşılıklı, Clarice," dedi Amanda. "İşe yarar bilgi almadan dönme."

Amanda'dan nefret ettiğini yeniden hatırladı.

Gardiyan eliyle gelmesini işaret etti. Kapı arkalarından kapandı. Adam, "Duvarlara yakın dur," dedi. "Bir şeyin geldiğini görürsen gözlerini koru ve ağzını kapat. Muhtemelen boktur."

Will sanki taşakları vücuduna çekilmemiş gibi yürümeye çalıştı. Hücrelerdeki ışıklar sönmüktü, ama koridor iyi aydınlatılmıştı. Gardiyan karşı taraftaki tutuklulardan uzak, duvar dibinden yürüdü, Will de adamı taklit etti. Her hücrenin önünden geçerken yeni bir çift göz tarafından izlendiğini hissedebiliyordu. Arkasında, uçlarına iplik bağlanmış minik kâğıt parçalarından yapılmış uçurtmalar beton zeminde hışırtı çıkararak kayıyordu. Hücrelerde bulunabilecek bütün yasak malları düşündü. Dış fırçası ve taraktan yapılmış falçatılar. Mutfaktan aşırılmış metal parçalardan imal edilmiş bıçaklar. Gaz bombası yapımı için bir fincanda karıştırılmış dışkı ve sidik. Çarşıftan çekilmiş ipliklerden yapılan, ucuna da tıraş bıçağı bağlanan kamçılar.

Bir dizi çift kanatlı kapı daha. İlki açıldı. İçeri girdiler. İlki kapandı. Saniyeler geçti. İkincisi homurdanarak açıldı.

Göz hizasında bir cam bulunan, yekpare bir kapıya vardılar. Gardiyan kocaman bir anahtarlık çıkarıp doğru anahtarı buldu, duvardaki bir deliğe soktu. Sürgünün çekildiğini belli eden bir

ses işitildi. Dönüp tepedeki kameraya baktı. Uzaktaki gözlem odasından onları izleyen gardiyandan bir yanıt tıktısı gelene kadar beklediler. Kapı kayarak açıldı.

Hücre hapsi. Delik.

Koridor yaklaşık on metre uzunluğunda ve iki buçuk metre genişliğindeydi. Bir tarafında sekiz demir kapı sıralanıyordu. Öbür tarafında da beton bir duvar. Hücreler cezaevinin dışına değil, içine bakıyordu. Pencere yoktu. Temiz hava yoktu. Gün ışığı yoktu. Umut yoktu.

Ve Kagan'ın da belirttiği gibi, bu adamlar için zamandan bol bir şey yoktu.

Cezaevinin diğer bölümlerinin aksine, hücrelerde bütün tavan ışıkları yanıyordu. Floresan ampullerin parıltısı anında Will'in başını ağrıttı. Koridor sıcak ve boğucuydu. Havada sanki bir basınç, ağır, sıkıntılı bir şey vardı. Kendini bir tarlanın ortasında, kasırganın çarpmasını bekler gibi hissetti.

Gardiyan, "Sonuncu hücrede," dedi. Yine duvarın dibinden, omzu betona sürünerek yürüdü. Will gardiyanların yıllarca omuzlarını sürtüp geçmelerinin sonucunda duvardaki boyanın soyulup dökülmüş olduğunu fark etti. Karşıdaki kapılar sımsıkı sürgülenmişti. Her birinin üst tarafında, kaçak içki satılan yerlerdeki gibi, göz hizasında daracık bir yarık vardı. Kapıların alt bölümünde de yemek uzatmak ve kelepçe takmak için kullanılan başka bir açıklık bulunuyordu. Bütün kapı ve panolar ağır cıvatalar ve perçinlerle tutturulmuştu.

Gardiyan son kapının önünde durdu. Elini Will'in göğsüne dayayıp, sırtının duvara yapışık olup olmadığını kontrol etti. "Burada durmanı hatırlatmam gerekmiyor değil mi, koca adam?"

Will başını salladı.

Gardiyan, hücre kapısının önüne gitmeden önce bütün cesaretini toplamaya çalışıyormuş gibiydi. Elini görüş panosunu kapatan kayar sürgünün üzerine koydu. "Bay Ling, bu plakayı çekersem başımı derde sokacak mısınız?"

Kapının arkasından boğuk bir kahkaha geldi. Roger Ling de tıpkı kız kardeşi gibi aynı ağır güneyli ağzıyla konuşuyordu. "Şimdilik güvendesin, Enrique."

Gardiyan terliyordu. Sürgüyü kavrayıp çekti, o kadar hızlı uzaklaştı ki, zeminin üzerinde ayakkabıları kaydı.

Will bir ter damlasının ensesinden aşağıya kaydığını hissetti. Roger Ling sırtını hücre kapısına dayayarak duruyor, Will boynunun bir bölümünü, kulakmemesini, omzunu örten hapisane üniformasının turuncusunu görebiliyordu. İçeride ışıklar yanıyordu ve hücre koridordan çok daha aydınlıktı. Hücresinin dibini, yerdeki şiltenin ucunu gördü. Burası normal bir hücresinden daha küçüktü, muhtemelen iki metreye bir metre bir yerdi. İçeride sadece bir tuvalet olmalıydı. Ne bir iskemle, ne bir masa. İnsana kendini insan hissettirecek hiçbir şey yoktu. Hapishanenin her zamanki kokusu –ter, sidik, dışkı– burada daha keskindi. Will hiç bağırış duymadığını fark etti. Normal olarak hapishaneler bir ilkokul kadar gürültülü olur, özellikle de geceleri. Uçurtmalar görevlerini yapmış, Roger Ling’in bir ziyaretçisi geldiğinden bütün bölüm donup kalmıştı sanki.

Bekledi. Yüreğinin çarpmasını, ciğerlerine dolup boşalan havanın sesini işitebiliyordu.

Ling, “Arnoldo nasıl?” diye sordu.

Julia Ling’in Chihuahua’sı. Will gırtlığını temizledi. “İyi.”

“Şişmanlatıyor mu hayvanı? Şişmanlatmamasını söyledim ona.”

“Bana kalırsa...” Yanıt bulmak için çabaladı. “Aç bırakmıyor.”

“Naldo sevimli bir yaratık,” dedi Ling. “Bir Chihuahua ancak sahibi kadar gergin olur, demişimdir hep. Aynı fikirde misin?”

Will bu konuya pek kafa yormamıştı, yine de, “Bana kalırsa, mantıklı,” dedi. “Benimki oldukça sakın.”

“Neydi adı?”

Bütün bu konuşmanın bir amacı vardı ne de olsa. Ling doğru adamla konuştuğundan emin olmak istiyordu. “Betty.”

Sınavı geçmişti. “Seninle bizzat tanıştığımıza sevindim, Bay Trent.” Ling yer değiştirince Will boynunun büyük bölümünü gördü. Omurlarından yukarıya bir ejderha dövmesi tırmanıyordu. Canavarın kanatları kazınmış kafaya yayılmıştı. Gözleri parlak sarı.

Ling, “Kardeşim balatayı sıyırmış,” dedi.

“İnanırım.”

“O küçük pezevenkler onu öldürmeye kalktı.” Sesi sertti, tam iki kadını yaralayıp öldürmüş bir erkekten beklenecek tınıya sahipti. “Ben burada olmasam, böylesine sert davranamazlardı. Beyinlerine acı doldururdum. Beni anlıyor musun?”

Will gardiyana baktı. Adam kapışmaya hazır bir buldog gibi gergindi. Ya da kaçmaya, böylesi daha mantıklıydı. Bekleyen baskın timini, Roger Ling’in altmış bir saniyede neler yapabileceğini düşündü. Muhtemelen, çok şey.

“Seninle neden konuşmak istedim, biliyor musun?”

Dürüstçe yanıt verdi. “Hiç fikrim yok.”

“Çünkü o kaltağın söyleyeceği hiçbir şeye inanmam.”

Amanda’yı kastettiği açıktı. “Akıllıca.”

Ling güldü, Will hücrede yankılanan sesi dinledi. O seste neşe yoktu. Dondurucu, neredeyse manyakça bir ses. Arnoldo’nun tasmaıyla boğuldukları sırada Ling’in kurbanlarının bu kahkahayı duyup duymadıklarını düşündü.

Ling, “Buna bir son vermek gerek,” dedi. “Sokakta bu kadar kan iş için zararlıdır.”

“Nasıl son vereceğimizi söyle.”

“Ignatio’dan haber geldi. Bu işin arkasında Sarı’nın bulunmadığını biliyor. Barış istiyor.”

Will pek çete uzmanı sayılmazdı ama Los Texicanos reisinin oğlunun dövülüp öldürülmesinden sonra öteki yanağını uzatacağına inanamıyordu. Kuşkusunu Ling’e söyledi. “Bana kalırsa, Mr. Ortiz intikam isteyecektir.”

“Yok, yok. İntikam yok. Ricardo kendi mezarını kazdı. Bunu Ignatio da biliyor. Faith’e de söyle. O, yapması gerekeni yaptı. Aile, ailedir. Haksız mıyım?”

Will bu adamın Faith’in adını bilmesinden hoşlanmadı; verdiği teminata da güvenmeyeceği kesindi. Yine de, “Söylerim,” dedi.

Ling kız kardeşinin sözlerini tekrarladı. “Bu gençler çıldırmış olmalı. Hayatın değerinden haberleri bile yok. Sen dünyalarını iyileştirmek için kıcını yırtıyorsun. Yepyeni arabalar verip en iyi özel okullara gönderiyorsun; onlar ilk sokağa çıktıklarında dönüp, pat, sana bir tane sallıyor.”

Will “pat” kısmının biraz yetersiz olduğunu düşünmekle birlikte, fikrini kendine sakladı.

“Ricardo Westminster’da okudu,” dedi Ling. “Haberin var mıydı?”

Will yılda yirmi beş bin dolardan fazlaya mal olan özel okuldan haberdardı. Okuduğu dosyadan Hironobu Kwon’un da bir matematik bursuyla Westminster’a gittiğini öğrenmişti. Kısacası, bir ortak nokta daha.

Ling sözünü sürdürdü: “Ignatio oğlu için farklı bir hayat satın alabileceğini sandı; oysa o şımarık zengin çocukları, oğlanı Oxy’ye alıstırdı.”

“Ricardo tedavi gördü mü?”

“Kahretsin, o küçük pezevenğin *hayatı* tedavide geçti.” Yeniden ayak değiştirince, Will sert turuncu gömleğinin demir kapıya sürtündüğünü işitti. “Çocuğun var mı?”

“Yok.”

“Bildiğin kadarıyla yok, değil mi?” Komikmiş gibi güldü. “Bende üç çocuk var. Eski karılarımdan ikisi her dakika para diye başımın etini yiyor. Para veriyorum onlara. Oğullarımı düzgün yetiştiriyor, kızımın bir orospu gibi giyinmesine izin vermiyorlar. Başları derde girmiyor.” Omuz silkti. “İyi de, insan ne yapabilir ki? Bazılarının kanında var. Onlara istediğin kadar doğru yolu göster, belli bir yaşa gelince başka şeyler düşünmeye başlıyorlar. Belki de tepeye ulaşmak için çalışmak gerekmediğini sanıyorlar. Başkalarının nele-re sahip olduğunu görünce, uzanıp alabileceklerini düşünüyorlar.”

Ling, Ignatio Ortiz’in babalık dertlerini yakından biliyor gibiydi. Özellikle iki adamın aralarında koskoca bir eyalet bulunan farklı cezaevlerinde bulunduğu düşünülürse, böylesi bilgi tuhaftı. Boyd Spivey yanılmıştı. Sarı, Kahverengi’nin arkasından iş çevirmiyordu. Sarı, Kahverengi adına çalışıyordu.

“Mr. Ortiz’le iş ilişkin var,” dedi.

“Doğru bir ifade.”

“Ignatio, Julia’dan oğluna işin yasal tarafında bir iş vermesini istedi.”

“Bir gencin bir iş sahibi olması iyi bir şey. Ricardo yaptığından hoşlandı. İşe yatkınlığı vardı. Oysa çoğu kutuları bir ara-

ya getirir, kapıları vurur. Ricky farklıydı. Akıllı çocuktı. İşe doğru insanları almayı biliyordu. Bir gün kendi işini başlatabilirdi.”

Will anlamaya başlıyordu. “Ricardo bir ekip topladı. Hironobu Kwon ve ötekiler kardeşinin deposunda çalışmaya başladı. Belki de işin daha az yasal tarafından gelen parayı görüp, daha büyük pay almaları gerektiğini düşündüler. Öz oğlu da olsa, Ortiz yeni bir çetenin Los Mexicanos pastasından daha büyük bir dilim almasını asla kabul etmezdi.”

“Yeni bir iş kurmak görüldüğünden çok daha güçtür, özellikle de bayilikte. Ödemen gereken ücretler vardır.”

“Ricardo’nun İsveç seyahatini duydun mu?”

“Tabii yahu, duymayan kalmadı.” Komik bir şey söylemiş gibi kıkırdadı. “O yaştaki problem, ağzını ne zaman kapatacağını bilememektir. Genç, aptal ve bel dolu.”

“Sizinkiler Ricardo’yla seyahatini konuştu.” Sohbet sırasında genç adama muhtemelen işkence ettiklerini eklemedi. “Ricardo kendini affettirecek bir çare olabileceğini söyledi.” İşkenceyi bitirdiklerinde Ricardo’nun öz anasını bile pazarlık konusu yapabileceğini düşündü. “Size belli bir miktarda para bulabileceğini söyledi. Yaklaşık bir milyon. Nakit.”

“Bu dediğin, hiçbir işadaminin reddedemeyeceği bir teklife benziyor.”

Her şey yerine oturuyordu. Ricardo ekibi Evelyn’in evine götürmüş, orada beklediklerinden çok daha fazla bir direnişle karşılaşmışlardı. Hector’u öldürdüler. Amanda haklı çıksa ve Hector Ortiz basit bir otomobil satıcısı bile olsa, Ignatio Ortiz’in kuzeni olduğu değişmeyecekti. “Ricardo parayı almak için onları Evelyn’in evine götürdü. Orada çok kayıp verdiler. Tekrar toparlanmaları gerekti. O sırada Faith çıkageldi.”

Ling, “Bu hikâyeyi daha önce duymuş muydun?” diye sordu.

Will devam etti: “Sorgulamak için Evelyn’i başka bir yere götürdüler.”

“İyi bir plana benziyor.”

“Tek farkı, Evelyn parayı teslim etmedi. Etseydi, ben burada olmazdım.”

Ling güldü. "O tarafını bilemem, kardeş. Ama hikâyende bir şeyleri kaçırmışa benziyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir düşün."

Will hâlâ anlamamıştı.

"Yılanı öldürmenin tek yolu, başını kesmektir."

"Pekâlâ." Hâlâ anlamıyordu.

"Bildiğim kadarıyla, yaşlı yılan hâlâ orada, kıvranıp duruyor."

"Evelyn mi demek istiyorsun?"

"Boş versene, o yaşlı kaltağın bir yığın adamı peşine takabileceğini mi sanıyorsun? O karı *kendi* evini bile idare edemez." Tıpkı kardeşi gibi "cık-cık" sesi çıkardı. "İ-h, bu iş erkek işi, kardeş. Kardeşimin üzerine neden birini saldılar sanıyorsun, ha? Kan-cıklarda bu işi yapacak taşak yoktur."

Will bu kısmını tartışmayacaktı. Çeteler erkekler kulübünün son aşamasıydı ve Katolik Kilisesi'nden bile daha ataerkildi. Julia Ling sadece abisinin isteğiyle işi idare ediyordu. Generaller savaş alanına inmez. Ön cepheye piyonlarını gönderir. Hironobu Kwon kurallara karşı geldikten dakikalar sonra vurulmuş, geriye Ricardo Ortiz kalmıştı. Benny Choo kafasına tabanca dayadı, dövüldü, terk edildi. Feda edilir oldu.

Onlara Evelyn'e karşı tüyo veren bir başkası. Çeteyi bir başkası yönetiyordu.

Will, "Chuck Finn," dedi.

Ling duyduğu isme şaşırmış gibi güldü. "Chukleberry Finn. O amcamın şimdiye kadar ölmüş olacağını düşünürdüm. Balıkların arasında uyuyan bir Balık."

"Bu işin arkasında o mu var?"

Roger yanıt vermedi. "Yaşlı Sledge de indirildi. Duyduğum doğruysa, o amcama iyilik yapmışlar. Bir köpek gibi öldürülmeyi bekleme tene, bir erkek gibi çekip gitti. Bundan iyi bir şey çıkmayacağını söyleyemem."

"Bu işin arkasında--"

"Yok, tamam şimdi." Hücre kapısını yumrukladı. "Enrique, kapat şunu!"

Gardiyan plakayı kaydirmaya başladı. Will durdurmak için uzandı. Ling'in eli bir yılan gibi atıldı, Will'in bileğini kavradı. O kadar güçlü çekti ki, Will'in omzu kapıya çarptı. Yüzünün yanı soğuk demir yüzeye yapıştı. Kulağında sıcak bir soluk hissetti. "Buraya neden geldiğini biliyor musun, kardeş?"

Will bütün gücüyle kurtulmaya çalıştı. Bacağıyla itti, ayağını kapının altına dayamaya çabaladı.

Ling kımıldamasına izin vermedi, ancak sesinde aşırı bir gayret tınısı yoktu. "Mandy'ye söyle, Evelyn gitti." Sesi daha alçaldı. "Tap-tap. Kafasına iki tane. Ding-dong, Almeja öldü."

Will'i bıraktı. Sırtüstü düşen Will'in omuzları beton duvara çarptı. Kalbi bir metronom gibiydi. Başını kaldırıp hücre kapısına baktı. Gözetleme plakası kapanırken, Roger Ling'in gözlerini gördü. O gözler dümdüz siyahtı, ruhsuzdu. Ama o gözlerde başka bir şey daha vardı. Kana susamışlıkla karışık, muzaffer bir ifade.

"Ne zaman?" diye haykırdı Will. "Bu dediğin ne zaman oldu?"

Ling'in sesi kapının arkasından boğuk geldi. "Mandy'ye cenazede siyah giymesini söyle. Onu hep siyahlı beğendim."

Üstünü başını silkeledi. Koridorda yürürken, hangisinin daha kötü olduğunu düşünüyordu: Roger Ling'in sıcak solukunu boynunda duymak mı, yoksa Amanda ve Faith'e Evelyn Mitchell'ın öldüğünü söylemek mi.

14

Faith marketin dışındaki sıradan bir alışveriş arabasını çekip çıkardı. Çantasında eski bir liste bulup, herhangi bir alışveriş günüymüş gibi markete girdi. Atlanta polisi balistik muayeneden geçirmek için Glock'unu almıştı, ancak Zeke'in arabasının torpido gözünde sakladığı dolu Walther P99'dan haberleri yoktu. Çantasını omzuna astığında, tabancanın ağırlığını hissetti.

Alman yapımı silah çatışma görmemiş abisi için biçilmiş kaftandı. İnsanın gösteriş için bulunduracağı kadar, iri ve pahalıydı. Öte yandan birini yüz metreden de devirebilirdi ve bu da genç kadının tam ihtiyacını duyduğu bir özellikti.

İşe manav bölümünden başladı, sergideki portakalların tazeliğine bakmak için her zamankinden daha uzun zaman geçirdi. Birkaçını plastik bir poşete koyup fırın bölümüne yöneldi.

Evden saatlerce önce çıkması gerekirdi ama o, Zeke'in Jeremy ve Emma'yı Dobbins Hava Üssü subay misafirhanesine güvenle yerleştirdiğini bildiren telefonunu beklemişti. Hepsini Jeremy'nin Impala'sına sığdırmak saatler sürmüştü. Zeke sürücü koltuğuna bakıp bağıyor, Jeremy ise hâlâ el konulan iPhone'unu düşünüp surat asıyordu. Emma abisi yanında durup onu sakinleştirdiği için ağlamadı; oysa Faith araba sokağın köşesinde gözden kaybolur kaybolmaz bir çocuk gibi hıçkıracaktı.

Annesini kaçıran adamların gözüpeklikleri kadar becerikli olduklarını varsayıyordu. İster Evelyn'i alıp götürürken, ister Faith'in evini ararken, taktik açıdan hep avantajlı olmuşlardı. Ancak mutfakta iki polis oturur ve bir doksanlık abisi etrafta kavga arayan bir boğa gibi dolaşırken evi bir daha denemeyecekleri açıktı.

Emma dışında en zayıf halka olan Jeremy'yi denemişlerdi. Çocuklarını düşününce soluğunun tılandığını hissetti. Annesi için öylesine kaygılanmıştı ki, ailesini unutmuştu. Bir daha böyle olmayacaktı. Hepsinin güvende olmasını sağlayacak ya da bu uğurda ölecekti.

Omzunun gerisinde bir varlık hissetti. Birisi onu izliyordu. O gözleri evden ayrıldığı andan beri üzerinde hissetmişti. Dikkatle döndü. Frito-Lay üniformalı bir çocuğun raflara paket yerleştirdiğini gördü. Çocuk ona bakıp gülümsedi, Faith de karşılık verdikten sonra arabasını itip uzaklaştı.

Küçük bir kızken, Charles Chips adamı her pazartesi günü gelir, kahverengi teneke kutularını patates cipsleriyle doldururdu. Salı ve perşembeleri Mathis Dairy'nin kamyoneti evlerinin önünde durur, sürücü Petro sundurma kapısının yanındaki demir rafa taze süt bırakırdı. Yarım galonu doksan iki sent tutardı.

Portakal suyu ise elli iki sent. Babasının en sevdiği içecek olan yağlı-ekşi süt de kırk yedi. O gün usluysa, annesi Petro'ya verilecek bozuklukları saymasına izin verirdi. Bazen de Evelyn özel durumlar için çikolatalı süt alırdı, elli altı sente. Doğum günleri. Güzel karneler. Kazanılan oyunlar. Dans resitaleri.

Kozmetik. Vitamin. Şampuan. Tebrik kartları. Kitap. Sabun. Bütün bunları arabasına doldururken birilerinin temas kurmasını bekliyordu. Yavaşladı. El arabası neredeyse dolmuştu. Jeremy'nin iPhone'una bir göz attı. Ne Facebook duvarında yeni bir mesaj, ne de GoogKnight92'den bir e-posta vardı. Marketin içinde geri döndü, şampuan ve vitaminleri yerlerine koydu, yeneden dergileri karıştırdı. Saatine baktı. Neredeyse bir saat geçmiş, kimse yanaşmamıştı. Zencefil neden bu kadar oyalandığını merak etmeye başlamış olmalıydı. Markete yalnız başına gideceğini söylediğinde genç dedektif hiç de memnun görünmemişti. Hâlâ Faith'e tabancasını kaptırmanın etkisindeydi. Sert bir tepki görmeden adamı daha ne kadar zorlayabileceğinden emin değildi.

Arabasını tahıl reyonunun ortasında dikilmiş yaşlı bir kadının etrafından geçirdi. Onu otoparkta beklediklerini biliyordu. Yalnız olmasını istiyorlardı. Artık kabul etmeli ve konuyu kapatmalıydı. Elini çantasına uzatarak, arabadan çıkarmaya hazırlanırken mantığı araya girdi. Onu bir marketin ortasından kaçırarmazlardı ya. İstedikleri kadar denesinler, bir yere gitmeyecekti. Onunla ya pazarlık etmek, ya da vurmak zorunda kalacaklardı. Annesini geri getirecek bir anlaşma yapmadan bu mağazadan ayrılmayacaktı.

Tuvaletin dışında durdu ve alışveriş arabasını kapının dibine bıraktı. Markete geleli beri, bu tuvalete üçüncü gidişiydi. Sadece adamları ortaya çıkarmaya çalışmıyordu. Şeker hastalığının en büyük yararlarından biri de insanın mesanesinin her an dolu olmasıydı. Kadınlar tuvaletinin kapısını itti ve kokuyu duymamak için soluğunu tuttu. Paslanmaz çelik duvarlar ve yerdeki fayanslar leş gibiydi, hava yağ kokuyordu. Elinde olsa, eve gidene kadar beklerdi; oysa şu an böyle bir lüksü yoktu.

Dört kabine de baktı, sonra en az pislenmiş olduğu için engellilere ayrılan bölüme girdi. Klozete oturmadan durmaya çalışırken

baldırları sızladı. Bir denge hareketi. Asacak bir yer olmadığı ve suni derinin zemine yapışıp kalmasından korktuğu için çantasını midesinin üzerinde tutmak zorundaydı.

Kapı açıldı. Faith bölmenin altından baktı. Bir çift kadın ayak-kabısı gördü. Kısa topuklu. Kahverengi destek pantolonlarına tı-kılmış kalın bilekler. Musluk açıldı. Havlu dağıtıcının çarkı dön-dü. Musluk kapatıldı. Kapı yeniden açılıp usulca kapandı.

Faith gözlerini yumup bir dua mırıldandı. İşini bitirdi, sifonu çekti, çantasını yeniden omzuna astı. Bölme kapısı tam kilitlen-miyordu. Mandalı eksikti. Kapıyı açabilmek için küçük parma-ğın kare deliğe sokması ve demir mili çevirmesi gerekiyordu.

“Hola.”

Faith bir saniyede karşısında duran adamla ilgili olarak gö-rebildiği her şeyi sınıflandırdı. Orta boylu, kendinden birkaç parmak uzun, yaklaşık seksen kilo. Kahverengi cilt. Koyu renk saçlar. Mavi gözler. Sol işaretparmağında plaster. Boynunun sağ tarafında yılan dövmesi. Dizleri delik, soluk blucin. Mavi eşof-man üstü, ön tarafında da ancak tabanca olabilecek bir şişlik. Beyzbol kasketinin siperliği aşağı çekilmiş. Yine de yüzünü gö-rebiliyordu. Kollarını. Yanağındaki lekeyi. Yaklaşık Jeremy’nin yaşında ama uysal ve sevgi dolu oğlundan olabildiğince farklı. Üzerinden nefret yayılıyordu. Faith bu türü tanırdı, böyleleriyle daha önce epeyce karşılaşmıştı. Parmak tetikte. Kin yüklü. Akıllı olamayacak kadar genç, yaşlanamayacak kadar aptal.

Faith elini çantasına götürdü.

Adam ceketinin altındaki çıkıntıya basarak, “Yerinde olsam, hiç denemezdim,” dedi.

Faith Walter’ın soğuk çeliğini hissedebiliyordu. Namlu ada-ma dönük, parmağı da tetiğe yakındı. Karşısındaki ceketini kaldırmayı akıl edemedi, onu çantanın üzerinden vurabilirdi. “Annem nerede?”

“Annem,” diye tekrarladı adam. “Sanki sadece sana aitmiş gibi konuşuyorsun.”

“Ailemi bu işe karıştırma.”

“Burada emirleri sen vermiyorsun.”

“Hayatta olup olmadığını öğrenmem gerek.”

Adam çenesini kaldırdı ve dilini arka dişlerine çarptı. Tanıdık bir hareketti, Faith tutukladığı gangsterlerin hemen hepsinde aynı tepkiyle karşılaşmıştı. "Annen iyi."

"Nereden bileceğim?"

Adam güldü. "Bilmeyeceksin, kaltak. Hiçbir şey bilmeyeceksin."

"Ne istiyorsun?"

İşaretparmağını başparmağına sürttü. "Para."

Faith aynı blöfü bir daha başaracağından emin değildi. "Nerede olduğunu söyle, bu işi kapatalım. Kimse zarar görmeden."

Adam yine güldü. "Beni o kadar aptal mı sandın?"

"Ne kadar istiyorsun?"

"Hepsini."

Zihninden bir küfür sağınağı geçti. "Annem hiç para almadı."

"Aldı. Bana aynı hikâyeyi anlatma, kaltak. Orasını çoktan geçtik. Bana o kahrolası parayı ver, ben de sana anandan ne kaldıysa, onu vereyim."

"Yaşıyor mu?"

"Dediğimi yapmazsan, uzun yaşamaz."

Faith sırtından bir ter damlasının aktığını hissetti. "Parayı yarın hazırlayabilirim. Öğlene kadar."

"Ne? Bankanın açılmasını mı bekleyeceksin?"

"Kasa." Konuştukça yalanını geliştiriyordu. "Birkaç kasa. Hepsi üç tane. Şehrin değişik yerlerinde. Zamana ihtiyacım var."

Adam sırtıttı. Dişlerinden biri gümüş renkli bir metalle kaplıydı. Platin, muhtemelen Faith'in çek hesabında bulunandan çok daha değerli. "Anlaşacağımızı biliyordum. Anneye küçük kızının onu satmayacağını söylemiştim."

"Hayatta olduğunu bilmem gerek. İyi olduğundan emin olmadan bunlardan hiçbirini yapılamaz."

"İyi olduğunu pek söyleyemem, ama son baktığımda orospu hâlâ nefes alıyordu." Cebinden Faith'in Jeremy için alamayacağı kadar pahalı, son model bir iPhone çıkardı. Parmakları ekranın üzerinde gezinirken, dilini dişlerinin arasına sıkıştırdı. Aradığını bulunca, telefonu Faith'e gösterdi. Ekranda annesini bir gazete tutarken gördü.

Fotoğrafa baktı. Annesinin yüzü şişmiş, neredeyse tanınmayacak bir hal almıştı. Eline kanlı bir keçe sarılıydı. Dudaklarını büzdü. Gırtlığından acı bir safra yükseldi. Gözlerini yakan yaşlara direndi. "Elinde ne tuttuğunu göremiyorum."

Adam ekranı parmaklarıyla yaklaştırdı. "Gazete."

"U.S.A. *Today* olduğunu görüyorum," dedi sertçe. "Bu fotoğraf şu anda hayatta olduğunu kanıtlamaz. Sadece bu sabah gazete geldikten sonra eline sıkıştırdığınızı gösterir."

Adam ekrana baktı. Faith onun kaygılandığını görebiliyordu. Tıpkı yanlış bir şey yaparken yakalanmış Jeremy gibi, alt dudaklarını ısırdı.

"Yaşadığının kanıtı, işte. Hâlâ yaşamasını istiyorsan, benimle anlaşman gerekecek."

Adamın gramerinin düzeldiğini fark etti. Sesi de bir oktav yükselmişti. Tonunda bilindik bir şey vardı ama daha yerine oturamıyordu. Onu konuşturmaya devam ettirmek zorundaydı. "Beni aptal mı sandın?" dedi. "Bu gösterdiğin hiçbir şey kanıtlamaz. Annem şu anda ölmüş de olabilir. Elinde aptal bir fotoğraf var diye sana bir yığın para vermeyeceğim. Fotoğrafı Photoshop'la da değiştirmiş olabilirsin. O mu, değil mi, o bile belli değil."

Adam göğsünü şişirerek yaklaştı. Çekik mavi gözlerinde yeşil gölgeler vardı. Faith bir kez daha onu tanıdığı hissine kapıldı.

"Seni daha önce tutuklamış olmalıym."

Karşısındaki, "Siktir," diye soludu. "Beni tanımıyorsun, kaltak. Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Annemin hayatta olduğunun kanıtını istiyorum."

"Bu oyunu devam ettirsen uzun yaşayamayacak."

Genç kadın içindeki o bilindik kırılmayı hissetti. Son birkaç günün bütün öfke ve umutsuzluğu taşıverdi. "Bunu daha önce hiç yapmadın mı yoksa? Nesin sen, amatör biri mi? Elinde gerçek bir kanıt olmadan böyle çıkıp gelemezsin. On altı yıldan beri polisim ben. Senin bu ucuz hileni yutacağımı mı sandın?" Adamı kararlı olduğunu gösterecek kadar sertçe itti. "Gidiyorum."

Adam Faith'in yüzünü kapıya çarptı. Genç kadın darbenin şiddetinden sersemledi. Adamın onu döndürdüğünü, sol elini gırtlığına bastırdığını hissetti. Sağ eliyle yüzünü kavradı, par-

maklarını kafatasına bastırdı. Ağzından tükürükler saçarak, "Yastığının altına yeni bir hediye bırakmamı mı istiyorsun?" dedi. "Bu sefer gözlerini?" Başparmağını gözbebeğine sertçe bastırdı. "Yoksa memelerini mi?"

Faith'in sırtındaki kapı itildi. Birileri tuvalete girmek istiyordu. "Özür dilerim," dedi bir kadın. "Hey, kapalı mı yoksa?"

Adam avını inceleyen bir sırtlan gibi, Faith'e bakıyor, eli genç kadının yüzünü kavramak için harcadığı güçten titriyordu. Faith'in dişleri avurduna battı. Burnu kanamaya başladı. İstese, genç kadının kafasını kırabilirdi.

"Yarın sabah," dedi. "Ne yapacağını bildiririm." O kadar yaklaştı ki, Faith'in gözlerindeki görüntü bulanıklaştı. "Kimseye bundan bahsetmiyorsun. Patronuna anlatmıyorsun. Birlikte çalıştığın o pezevenge de. Abine ya da o değerli *ailende* herhangi birine. Kimseye. Beni duyuyor musun?"

Faith, "Evet," diye fısıldadı. "Duyuyorum."

İmkânsız gerçekleşti, parmaklarını daha da güçlü sıktı. "Seni hemen öldürmem," dedi. "Önce gözkapaklarını keserim. Beni dinlemiyor musun?" Genç kadın başını sallayınca, "Oğlunun derisini yüzmemi seyrettiririm sana," diye devam etti. "Parça parça. Kas ve kemiklerini görene kadar doğrarım onu, kancığın şımartılmış piçi gibi ağladığını duyarsın. Sonra da kızının üzerinde çalışmaya başlarım. Onun cildi daha kolaydır, ıslak çıkartma kâğıdı gibi. Beni anlıyor musun? Ne dediğimi anladın mı?" Faith başını salladı. "Beni zorlama, orospu. Kaybedecek ne kadar az şeyim kaldığını asla bilemezsin."

Faith'i yakaladığı hızda bırakınca, genç kadın yere yığıldı. Öksürünce, ağzına kan tadı geldi. Adam kapıyı açabilmek için onu tekmeleyerek itti. Faith çantasına uzandı. Parmakları tabancayı hissetti. Ayağa kalkmalıydı. Ayağa kalkmak zorundaydı.

Bir kadın, "Hanımefendi?" dedi. Kapının aralığından başını uzatıp Faith'e baktı. "Bir doktor çağırmamı ister misiniz?"

Faith fısıltıyla, "Hayır," dedi. Ağzındaki kanı yuttu. Avurdu yarılıp açılmıştı. Burnundan kan damlıyordu.

"Emin misiniz? Yoksa ben—"

"Hayır," dedi Faith. Çağırarak kimsesi yoktu.

Will araba yoluna girip garaj kapısının açılmasını bekledi. Evde ışık yanmıyordu. Betty, dolu mesanesiyle Macy's Şükran Günü geçit törenindeki balonlar gibi havada asılı olmalıydı. En azından, öyle olmasını umuyordu. Şu anda pislik temizleme havasında değildi.

İçinde Amanda'yı öldürmüş olmak gibi bir duygu vardı. Sözcük anlamında değil, günün büyük bir bölümünde düşlediği gibi elleriyle boğarak da değil. Roger Ling'in sözlerini tekrarlamak, Evelyn Mitchell'ın öldüğünü söylemek kadının göğsüne ateş etmek gibi bir şeydi. Amanda gözlerinin önünde sönüp kalmış, tüm gösterişi kayboluvermişti. Bütün saldırganlığı, kötülüğü ve küçük hesaplılığı çekilip yok olmuş, karşısındaki kadından geriye kuru bir kabuktan başka bir şey kalmamıştı.

Will haberi vermeden önce cezaevi binasının dışına çıkmayı beklemişti. Amanda ağlamadı. Onun yerine, Will'i dehşete düşürmek ister gibi, dizleri çözüldü. O zaman elini kadının beline doladı ve şaşılacak kadar kemikli olduğunu fark etti. Elinin altında, kalçasının sivrililiğini hissediyordu. Omuzları çelimsizdi. Amanda'nın emniyet kemerini takıp kapısını kapadığında, kadın olduğundan yirmi yaş daha yaşlı gibiydi.

Dönüş yolu işkence gibi geçti. Will'in gelirken takındığı sessizliğin sözü bile olamazdı. Arabayı kenara çekmeyi önerdiyse de, Amanda durmamasını söyledi. Atlanta'nın biraz dışında, Amanda'nın kapı kolunu kavradığını gördü. Daha önce amirinin evine gitmemişti. Amanda Buckhead'in ortasında, bir apartman dairesinde oturuyordu. Kapılı bir site. Kamalı köşeleri ve geniş ve işlenmiş pencereleriyle binaların tümü muhteşem görünüyordu. Amanda arkadaki bir üniteyi gösterdi.

Will vitesi boşa aldı, ama Amanda inmeye davranmadı. İnip ona bir kez daha yardım edip etmemeyi düşünürken kadın, "Faith'e söyleme," dedi.

Will ön kapıya bakıp kaldı. Öndeki direktten sarkan bir bayrak vardı. Bahar çiçekleri. Mevsimsel bir motif. Amanda ona bayrak meraklısı izlenimi vermemiştir. Onu hiç topuklu ayakkabıları ve takım elbisesiyle direğe uygun bayrağı takmak üzere parmak uçlarının üzerinde eğilirken gözlerinin önüne getiremiyordu.

“Bunu doğrulatmamız gerek,” dedi Amanda; oysa Will, Roger Ling’den duyduklarının günün büyük bölümünde hissettiği gerçeğin basit bir teyidi olduğu kanısındaydı.

Aynı hissi Amanda da duymuş olmalıydı. Cezaevinin bekleme odasında teslim olmasının başka hiçbir açıklaması olamazdı. Artık onu korumak için hiçbir neden kalmadığını bildiğinden, Evelyn’in kuşkulu olduğunu kabul etmişti. Yirmi dört saatlik süre gelmiş ve geçmiş, Evelyn’i kaçıranlardan bir temas isteği de gelmemiştir. Evelyn’in mutfağının zemini kanla kaplıydı ve bunun büyük bir bölümü –belki de hepsi– onun kanıydı. Karşılarındaki gençler acımasız katiller olduklarını, kendi çetelerinin üyelerini bile katletmekten çekinmeyeceklerini göstermişlerdi.

Evelyn Mitchell’in geceyi atlama ihtimali sıfıra yakındı.

Amanda’ya, “Faith’in bilmesi gerek,” dedi.

“Emin olduğum zaman söylerim ona.” Sesi boğuktu, cansızdı. “Yarın sabah yedide buluşuyoruz. Bütün ekip. Bir dakika gecikeceksen, hiç zahmet etme.”

“Orada olacağım.”

“Onu bulacağız. Onu kendi gözlerimle görmem gerek.”

“Pekâlâ.”

“Ve Roger’ın dediği doğruysa, bunu yapan çocukları bulacağız. Bulacağız ve üzerlerine cehennemi salacağız. Sonuncusuna kadar. Yerin dibine geçseler de.”

“Evet, efendim.”

Amanda’nın sesi o kadar alçak ve yorgundu ki, onu işitmekte zorlanıyordu. “Onların hepsi ölene kadar rahat etmeyeceğim. İğnenin batırılmasını izlemelerini görmek, ayaklarının kasılmasına, gözlerinin devrilmesine ve göğüslerinin donmasına tanık olmak istiyorum. Ve eğer devlet onları öldürmezse, o zaman ben öldürürüm.” Kapıyı açmış ve arabadan inmişti. Basamakları tırmanırken sırtını dik tutmakta zorlandığı görülüyordu. Her şey

Amanda'ya bağılı olsa ve o arkadaşının canlı olmasını istiyor olsa, Evelyn'in hayatta kalmaması konu bile olmazdı.

Oysa durum hiç de öyle değildi.

Garaj kapısı sonunda açıldı. Will içeri girip kapıyı kapatacak düğmeye bastı. Garaj başlangıçta evin bir parçası değildi. Will o garajı mahallenin geçiş döneminde, keşlerin kapıyı çalıp burasının hâlâ bir kokain yuvası olup olmadığını sorduğu günlerde eklemişti. Girişi tuhaftı ve misafir yatak odasına açılıyordu. Betty, Will'i görünce başını yastıktan kaldırdı. Bir köşede, ikisinin de bahsetmeye hazır olmadığı bir gölcük vardı.

Evin içinde ilerlerken bütün ışıkları yaktı. Havada bir soğukluk vardı. Betty'nin dışarı çıkabilmesi için mutfak kapısını araladı. Köpek tereddüt ediyordu.

En sakinleştirici sesiyle, "Haydi, git," dedi. Hayvancağızın yaraları iyileşiyordu ancak bahçeye pike yapıp onu kapmaya çalışan şahini hâlâ unutmamıştı. Will ise şahinin köpeğini sıçan sandığını söyleyince, veterinerdeki kuaförün kahkahalarını nasıl kontrol edemediğini hatırlıyordu.

Betty önce çevreyi kontrol etti, sonunda dışarıya çıktı. Will araba anahtarını çengele asıp cüzdanı ile tabancasını mutfak masasının üzerine bıraktı. Bir gün öncenin pizzası hâlâ buzdolabındaydı. Kutuyu dolaptan çıkardı, jelatinli dilimlere bakmanın ötesinde başka bir şey yapamadı.

Sara'yı aramak istiyordu, ancak bu seferki nedeni sadece bencillikti. Ona gün boyunca olanları anlatmak istiyordu. Ona, Faith'e annesinin öldüğünü söylemeden önce beklemenin doğru olup olmayacağını sormak istiyordu. Ona Amanda'yı böylesine çökmüş görmenin nasıl bir duygu olduğunu anlatmak istiyordu. Onu kaidesinden bunca aşağı yuvarlanmış görmekten ürktüğünü...

Yine de pizza kutusunu buzdolabına yerleştirdi, mutfak kapısının aralık olup olmadığına bakıp düş almaya gitti. Neredeyse gece yarısı oluyordu. Bir gece önce sadece birkaç saat uyuyabilmiş, sabahın beşinde de kalkmıştı. Sıcak suyun altında durarak günü üzerinden akıtmaya çalıştı. Valdosta Eyalet Cezaevi'nin kiri. Üzerine ateş ettikleri antrepo. Korkudan başının döndüğü Grady. Bir de, o kadar çok terlediği için gömleğinin koltukaltla-

rında hâlâ çemberler olan Coastal.

Saçını kuruturken Betty'yi hatırladı. Bütün gün eve tıklıp kalmıştı. Köpek, ikisinin de paylaştığı bir sorumluluktan. Ne kadar geç olursa olsun, kendini yataкта göremedi. Hayvancağızı çıkarıp gezdirmesi gerekiyordu. Bacaklarını çalıştırmak ikisine de iyi gelecekti.

Blucinini ve işe giyilemeyecek kadar yıpranmış bir beyaz gömlek giydi. Gömleğin yakası aşınmıştı. Düğmelerden biri kırılmış, ipliğin ucunda sallanıyordu.

Betty'nin tasmaşını almak için mutfağa yürüdü.

Angie masanın başında oturuyordu. "Eve hoş geldin, sevgilim. Günün nasıl geçti?"

O an karısıyla konuşmaktansa ta Coastal'a kadar araba kullanıp, Roger Ling'in karşısına çıkmayı yeğlerdi.

Angie ayağa kalktı. Kollarını kocasının omuzlarına doladı. Dudaklarını dudaklarına yaklaştırdı. "Bana merhaba demeyecek misin?"

Ensesini okşayan ellerinde Sara'nın ellerinin izi yoktu. "Kes."

Angie somurtma taklidi yaparak geriledi. "İnsan karısını böyle mi karşılar?"

"Neredeydin?"

"Ne zamandan beri aldırır oldun?"

Şöyle bir düşündü. Angie haklı bir soru sormuştu. "Aslına bakarsan, aldırımıyorum. Ben sadece—" Kelimeler dudaklarından sandığından daha kolay çıkıyordu. "Seni burada istemiyorum."

"Hmm." Çenesini göğsüne dayayıp kollarını kavuşturdu. "Eh, sanırım böylesi kaçınılmazdı. Ne de olsa seni yalnız bırakmamalıydım."

Arka kapıyı kapatmıştı. Will gidip açtı. Betty koşarak içeri girdi. Angie'yi görünce hırladı.

Angie, "Hayatındaki kadınlardan hiçbiri beni gördüğüne memnun olmamış görünüyor," dedi.

Will ensesindeki tüylerin dikildiğini hissetti. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sara söylemedi mi?" Durakladı, ancak Will yanıt veremedi. "Adı Sara'ydı, değil mi? Öyle miydi, adı?" Hırıltılı bir kahkaha

attı. "Söylemeden edemeyeceğim, Will, ama senin için fazla soluk biri. Yani, belden yukarısı fena değil, ama sözünü edecek bir kıcı yok, üstelik neredeyse senden uzun. Daha kadınsı kadınlardan hoşlandığını sanıyordum."

Will hâlâ konuşmıyordu. Kanı damarlarında donmuştu.

"Dün eve döndüğümde buradaydı. Yatak odasında dolaşıyordu. Söylemedi mi?"

Söylememişti. Neden söylememişti ki?

"Saçını boyuyor. Haberin vardı, değil mi? O röfleler doğal değil."

"Sen ne..."

"Ben sadece sandığın kusursuz küçük melek olmadığını söylemeye çalışıyorum."

Will sözcükleri ağzından zorlanarak çıkardı. "Ona ne anlattın?"

"Kocamla neden düzüştüğünü sordum."

Will'in yüreği duruverdi. Sara'nın bir gün önce öğleden sonra ağlamasının nedeni buydu demek. Bütün bunlar önceki gece genç kadının kapısını çaldığında karşılaştığı soğukluğu da açıklıyordu. Yüreği bir mengineenin içindeymiş gibi sıkıştı. "Onunla bir daha konuşmana izin vermiyorum."

"Onu korumaya mı çalışıyorsun?" Güldü. "Aman Tanrım, Will. Asıl benim seni korumaya çalıştığımı düşünürsen, çok komik."

"Sen sakın--"

"Polislere karşı zaafı var. Haberin vardı, değil mi?" Will'in aptallığına şaşırılmış gibi başını salladı. "Kocasını araştırdım. Bayağı bir azgınmış. Hareket eden her şeye atlıyormuş."

"Senin gibi."

"Haydi canım. Daha fazla gayret et, sevgilim."

"Gayret etmek niyetinde değilim." Sonunda, son bir yıldır düşündüklerini söyleyiverdi. "Sadece bunun artık bitmesini istiyorum. Hayatımdan çıkıp gitmeni istiyorum."

Will'in yüzüne güldü. "Senin hayatın benim, *ben*."

Angie'ye baktı. Gülümsüyordu. Gözlerinde neredeyse şimşekler çakıyordu. Neden sadece ona acı vermeye çalıştığı zaman mutlu oluyordu bu kadın? "Daha fazla dayanamayacağım."

"Adamın adı Jeffrey'miş. Biliyor muydun?" Yanıt vermedi. Sara'nın kocasının adını tabii biliyordu. "Akıllı biriymiş. Üniversiteye gitmiş, gerçek bir üniversiteye, yoksa diplomanı göndermek için senden para isteyen, mektupla okunanlardan birine değil. Koca bir bölümü yönetmiş. Birbirlerine o kadar âşıkmuşlar ki, karı fotoğraflarda hep şaşa çıkmış." İskemledeki çantasına uzandı. "Görmek ister misin? O sıçan deliği kasabalarında iki haftada bir gazetede fotoğrafları çıkıyormuş. Adam öldüğünde baş sayfada resimlerinden boktan bir kolaj yapmışlar."

"Git. Lütfen git."

Angie çantasını bıraktı. "Aptal olduğunu biliyor mu?"

Dilini ön dişlerinin arasına sıkıştırdı.

"Aa, tabii biliyor." Sesi neredeyse hafiflemiş gibiydi. "Her şeyi açıklıyor. Sana acıyor. Zavallı küçük Willy okuyamıyor."

Adam başını salladı.

"Sana bir şey söyleyeyim mi, Wilbur? Öyle aman aman bir av değilsin. Bir kere, yakışıklı sayılmazsın. Akıllı da değilsin. Ortalama bile değilsin. Üstelik yatakta da iyi olmadığın kesin."

Bütün bunları daha önce o kadar sık tekrarlamıştı ki, kelimelerin hiçbir anlamı kalmamıştı. "Bütün bunların bir anlamı var mı?"

"Ben sadece acı çekmeni önlemek istiyorum. Anlamı bu."

Gözlerini yere dikti. "Yapma bunu, Angie. Hiç olmazsa bu sefer yapma."

"Neyi yapmayayım? Gerçeği mi söylemeyeyim? Anlaşılan başını kıcına öylesine gömmüşsün ki olup bitenleri görmekten âcizsiniz." Yüzünü Will'in yüzüne birkaç parmak kalıncaya kadar yaklaştırdı. "Seni öptüğü her sefer, sana dokunduğu ya da yattığı ya da kollarında tuttuğu her sefer onu düşündüğünü bilmiyor musun?" Yanıt beklemiş gibi durakladı. "Sen sadece yedeksin, Will. Daha iyi biri bulunana kadar varsın. Başka bir doktor. Bir avukat. Dudakları yorulmadan gazete okuyabilecek biri."

Will gırtlığının sıkıştığını hissetti. "Hiçbir şey bildiğin yok."

"İnsanları biliyorum. Kadınları biliyorum. Senin bildiğinden çok daha iyi tanıyorum."

"Tanıdığından eminim."

“Hem de nasıl tanıyorum! Üstelik, en iyi tanıdığım da sensin.”
Yaptığı hasarı görmek için durakladı. Anlaşılan, yeterli değildi.
“Orada olduğumu unutuyorsun, sevgilim. Her ziyaret günü, her toplantı, hepsinde aynanın karşısında durmuş saçlarını tarıyor, bir annenin ya da bir babanın seni görüp yanında eve götürmesi için süslenip püsleniyordun.” Başını sallamaya koyuldu. “Oysa hiçbiri alıp götürmedi, değil mi? Seni eve götüren olmadı. Seni kimse istemedi. Neden istemedi, biliyor musun?”

Will soluk alamıyordu. Ciğerleri sızlamaya başladı.

“Çünkü sende tuhaf bir şey var, Will. Yolunda gitmeyen bir şey. Bozuk bir şey. İnsanların tüylerini diken diken eden. Senden mümkün olduğu kadar uzaklaşmak istemeye iten bir şey.”

“Kes artık. Tamam mı? Kes.”

“Neyi keseyim? Ortalıkta olanı göstermeyi mi? Onunla ne olacak sanıyorsun? Evleneceksiniz, çocuklarınız olacak ve normal bir hayat falan yaşayacaksınız, öyle mi?” Şimdiye kadar duyduğu en saçma şeymiş gibi güldü. “Hiç aslında bizim sahip olduklarımızı sevdiğini düşündün mü?”

Will dilinin ucundan kan tadı aldı. Aralarında bir duvar düşledi. Betondan yapılmış, kalın bir duvar.

“Beni beklemenin bir sebebi var. Dünyadaki diğer bütün erkekler gibi biriyle çıkmamanın, barlara gitmemenin ya da para verip yatmamanın bir sebebi var.”

Duvar yükseliyor, güçleniyordu.

“Sahip olduğumuz şeylerden hoşlanıyorsun. Başka biriyle yapamayacağını biliyorsun. Onlarla olamayacağını. İçini bir başkasına öylesine açamazsın, çünkü günün sonunda seni *hep* bırakıp gideceklerini biliyorsun. O kıymetli Sara’n tam da öyle yapacak, sevgilim. O, yetişkin birisi. Daha önce evlilik yaşamış. Başka biriyle gerçek bir hayat sürmüş. Sevilmeye değecek ve sevgisine nasıl yanıt vereceğini bilecek biriyle. Bunları beceremediğini hemen görecektir. O zaman da seni kışının üzerine bırakacak ve çekip gidecektir.”

Ağızındaki kan tadı giderek kuvvetleniyordu.

“Sen birinin sana biraz özen göstermesini o kadar umutsuzca bekliyorsun ki. Hep öyleydin zaten. Yapışkan. Acıklı. Muhtaç.”

Angie'nin bu kadar yakınında durmasına dayanamıyordu. Eviyenin başına gidip bir bardağa musluktan su doldurdu. "Benim hakkımda en ufak bir şey bilmiyorsun."

"Sana ne olduğunu ona anlattın mı? O kadın, doktor. Bir sigara yanığının neye benzediğini bilir. Biri cildine iki kablo değdirdiği zaman ne olacağını bilir." Will suyu bir yudumda dikti. "Bana bir bak." Will gözlerini kaldırmayınca da konuşmayı sürdürdü. "Sen onun için bir projesin. Senin için üzülüyor. Zavallı küçük yetim Will. Sen Helen Keller'sin, o da ona okumayı öğretten o karı kimse, o." Uzanıp Will'in çenesini tuttu ve onu yüzüne bakmaya zorladı. Adam gözlerini çevirdi. "Sadece seni iyileştirmek istiyor. Ve seni tamir etmekten usandığı, salaklığı yok edecek sihirli bir hap olmadığını anladığı anda da seni bulduğu çöplüğe atıp gidecek."

Will'in içinde bir şey kırıldı. Kararlılığı. Gücü. İncecik duvarları. "Peki, ya sonra?" diye bağırdı. "Dizlerimin üzerinde sürünüp sana mı geleceğim?"

"Hep gelmiyor musun?"

"Yalnız olmayı tercih ederim. Seninle olmaktansa bir delikte çürümeyi tercih ederim."

Will'e sırtını döndü. Will de bardağı eviyenin içine bıraktı, elinin tersiyle dudaklarını sildi. Angie pek ağlamazdı, en azından gerçekten ağlamazdı. Will'in birlikte büyüdüğü her çocuğun farklı bir hayatta kalma taktiği vardı. Oğlanlar yumruklarını konuşurur, kızlar bulımyaya kapılırdı. Angie gibi bazıları cinselliklerini kullanır, cinsellik işe yaramayınca gözyaşlarına başvurur, o da sonuç vermeyince insanın yüreğini dağılayacak bir şeyler bulurdu.

Angie döndüğünde, ağzında Will'in tabancası vardı.

"Hayır—"

Kadın tetiği çekti. Will gözlerini yumdu, yüzünü saçılan beyin ve kafatası parçalarından korumak için ellerini kaldırdı.

Hiçbir şey olmadı.

Uslca kollarını indirip gözlerini açtı.

Tabanca hâlâ ağzındaydı. Boş şarjör. Çarpan horozun yankısı kulak zarını delen bir iğne gibiydi. Masanın üzerinde şarjörü gördü. Namluya sürdüğü mermi şarjörün yanındaydı.

Sesi titredi. "Bir daha asla--"

"Baban hakkında bir şeyler biliyor mu, Will? Neler olduğunu anlattın mı ona?"

Bütün vücudu sarsılıyordu. "Bir daha bunu asla yapma."

Tabancayı masanın üzerine bıraktı. Will'in yüzünü ellerinin arasına aldı. "Beni seviyorsun, Will. Beni sevdiğini biliyorsun. O tetiği çektiğim zaman hissettin bunu. Bensiz yaşayamayacağını biliyorsun."

Will'in gözlerine yaşlar doldu.

"Birlikte olmadığımız süre ikimiz de tam değiliz." Yanağını, kaşını okşadı. "Bunu bilmiyor muydun yoksa? Benim için ne yaptığını unuttun mu sevgilim? Benim için hayatını vermeye hazırydın. Benden başka hiç kimse için kendini kesmedin."

Angie'nin elinden kurtulmaya çalıştı. Tabanca hâlâ masanın üzerindeydi. Şarjör eline soğuk geldi. Şarjörü yerine itti. Geri çekip namluya bir mermi sürdü. Tabancayı Angie'ye uzatıp namlusunu kendi göğsüne doğrulttu. "Haydi vur beni." Angie kımıldamadı. Will elini tutmaya çalıştı. "Vur beni."

"Yeter." Angie ellerini kaldırdı. "Kes şunu."

Will, "Vur beni," diye tekrarladı. "Ya vur ya da bırak gideyim."

Angie tabancayı alıp söktü, parçalarını tezgâhın üzerine attı. Elleri boşalınca, Will'in yüzüne sert bir tokat attı. Ardından bir tokat daha. Sonra yumrukları uçmaya başladı. Will kollarını yakaladı. Angie döndü, Will'e sırtını çevirdi. Tutulmaktan nefret ederdi. Will abandı, onu eviyeye doğru itti. Kadın çılgınca direndi, haykırdı, tırnaklarıyla tırmaladı.

"Bırak beni!" Topuğunu ayağına gömerek tekmeler attı. "Bırak!"

Will kollarını daha da sıkınca, Angie ona dayandı. Son iki günün bütün öfkesi ve düş kırıklığı tek bir yerde toplandı. Vücudunun Angie'nin bedenine yanıt verdiğini, bırakmasını istediğini hissedebiliyordu. Angie dönmeyi başardı. Ellerini Will'in ensesine doladı, kendine çekti. Dudaklarını dudaklarına dayadı. Ağzı açıldı.

Will geriledi. Angie ona bir daha sarılmak için yaklaştığında da uzaklaştı. Konuşamayacak kadar güçlü soluyordu. Dansları böyleydi onların. Öfke. Korku. Şiddet. Şefkat hiç yok. Tatlılık hiç yok.

Çengelden Betty'nin kayışını aldı. Köpek ayaklarının dibinde zıplayıp duruyordu. Elleri o kadar titriyordu ki, kayışı tasmaya güçlükle takabildi. Çengelden anahtarlarını da alıp cüzdanını arka cebine soktu. "Döndüğümde seni burada istemiyorum."

"Beni terk edemezsin."

Tabancasını toplayıp kılıfını blucinine taktı.

"Sana ihtiyacım var."

Dönüp kadının yüzüne baktı. Saçları dağılmıştı. Umutsuz, her şeyi yapmaya hazır görünüyordu. Bütün bunlardan öylesine bıkmıştı ki. O kadar yorulmuştu ki. "Anlamıyor musun? İhtiyaç duyulmak istemiyorum artık. İstenmek istiyorum."

Angie'nin buna verecek iyi bir yanıtı olmadığından, tehdidi denedi. "Yemin ederim, o kapıdan çıktığın anda kendimi öldürürüm."

Will mutfaktan çıktı.

Kadın koridorda peşinden geldi. "Hap alırım. Bileklerimi keserim. En sevdiğin şeydi, değil mi? Bileklerimi keserim, sen de eve geldiğinde beni bulursun. Kendini nasıl hissedersin, Wilbur? O küçük sevgili doktorunu düzdükten sonra eve gelip beni banyoda ölü bulmak nasıl bir duygudur?"

Betty'yi yerden aldı. "Annie Sullivan."

"Ne?"

"Helen Keller'a okumayı öğreten kadın."

Garaja geçip kapıyı arkasından kapattı. Gördüğü son şey, koridorda durmuş, yumruklarını göğsünde sıkmış Angie'ydi. Otomobili geri geri araba yoluna çıkarıp garaj kapısının kapanmasını bekledi.

Uzaklaşırken, Betty yanındaki koltuğa yerleşti. Will gecenin temiz havasının keyfine varabilmek için camı bir parmak indirdi. Sara'nın oturduğu binanın önündeki otoparkta durana kadar nereye gittiğini düşünmedi. Köpeği kucağına alıp ön kapıya yürüdü. Sara en üst katta oturuyordu. Zile bastı. Bir şey söylemedi. Bir vızıltı işitti ve kapı tıkırdayarak açıldı.

Asansöre binerlerken Betty kıvranmaya başladı. Köpeği ayaklarının dibine, yere bıraktı. En üst kata vardıkları zaman Betty fırlayıp koridora çıktı. Sara'nın kapısı açıktı. Genç kadın

odanın ortasında duruyordu. Saçlarını omuzlarına bırakmıştı. Üzerinde bir blucin ve altındakileri saklamak bakımından pek başarılı sayılmayacak ince ve beyaz bir tişört vardı.

Will kapıyı kapattı. Ona anlatmak istediği o kadar çok şey olmasına rağmen, nihayet konuşmayı becerdiğinde hiçbirini söyleyemedi. "Angie'yle karşılaştığını bana neden söylemedin?"

Sara yanıt vermedi. Orada durmuş, Will'e bakmayı sürdürdü. Will de kendini ona bakmaktan alamadı. Gömleği sıkıydı. Göğüslerinin kabarıklığını, ince kumaşı geren memelerini görebiliyordu.

"Özür dilerim," dedi. Sesi çatladı. Angie'yi Sara'nın hayatına soktuğu için kendini hiç bağışlamayacaktı. Bu, şimdiye kadar bir başkasına yaptığı en iğrenç şeydi. "Sana söyledikleri. Ben hiç..."

Sara yaklaştı.

"Çok üzgünüm."

Will'in elini aldı, avcu yukarı bakacak gibi çevirdi. Parmakları kol yenideki düğmeler üzerinde belli belirsiz dolaştı.

Will elini çekmek istedi. Çekmesi gerekiyordu ama kımıldamıyordu. Kaslarını hareket ettiremiyordu. Sara'nın parmaklarını ya da ellerini ya da dudaklarını durduramıyordu.

Sara dudaklarını Will'in çıplak göğsüne bastırdı. Şimdiye kadar gördüğü en yumuşak öpücüktü. Genç kadının dili usulca cildinin üzerinde dolaştı, kolundaki yara izini takip etti. Will bedeninden bir akım geçtiğini duydu; Sara dudaklarını öpmeye başladığında çoktan yangına kapılmıştı. Sara'nın vücudu kıvrıldı. Öpücük derinleşti. Eli ensesine gitti, tırnakları saçlarını taradı. Will'in başı dönüyordu. Serbest düşüşe geçmişti. Kendini Sara'ya –dar kalçalarına, belindeki girintiye, kusursuz göğüslerine– dokunmaktan alamıyordu.

Sara elini gömleğinden içeri sokunca, soluğu kesildi. Genç kadının parmakları göğsüne dokunup karnına doğru indi. Hiç çekinmiyordu. Tökezlemiyordu. Tam tersine, alnını alnına dayadı, gözlerinin içine baktı ve "Nefes al," dedi.

Will sanki bütün hayatı boyunca tuttuğunu sandığı soluğunu boşalttı.

PAZARTESİ

Sara düşün sesiyle uyandı. Yatakta döndü. Elini yastıktaki girinti boyunca gezdirdi. Çarşaflar vücudunun etrafında toplanmış, saçları karışmıştı. Odada hâlâ Will'in kokusunu duyuyor, ağzında tadını alıyor, bedenine dolanan kollarını hissedebiliyordu.

Yataktan en son ne zaman iyi bir nedenle çıkmak istemediğini hatırlayamıyordu. Jeffrey'nin hâlâ hayatta olduğu günlerdeydi mutlaka, ancak dört buçuk yıldan beri ilk kez zihnindeki son şey Jeffrey olmuştu. Karşılaştırmıyordu. Farklılıkları tartmıyordu. En büyük korkusu kocasının hayaletinin onu yatak odasında da izlemesiydi. Oysa hiç öyle olmadı. Sadece Will vardı, bir de onunla olmaktan aldığı mutlak zevk.

Giyislerinin mutfakla yemek odası arası bir yerde olduğu konusunda belli belirsiz bir şeyler hatırlıyordu. Dolaptan siyah ipekli bir sabahlık çıkarıp koridora yöneldi. Salona girdiği zaman köpekler kanepenin üzerinden tembel tembel baktı. Betty bir minderin üstünde uyuyor, Billy ve Bob birer hilal gibi iki yanında uzanıyordu. Will bir saat içinde işinde olmak zorunda olmasa, çoktan yanında duşa girerdi. Sara bir gün önce, o gün yaşadıklarından sonra tatile ihtiyacı olmadığını söylemişti ama şimdi adamlar ısrar ettiği için mutluydu. Bütün olanları beyninde işlemesi gerekiyordu. Bir de, Will işten döndüğünde evde olmak istiyordu.

Giyileri tezgâhın üzerinde güzelce katlanmıştı. Nihayet yemek masasını kullanmak için geçerli bir nedeni olacağını düşünüp gülümsedi. Kahve makinesini çalıştırdı. Köpeklerin çanaklarının üzerinde, duvarda yeşil bir yapışkan not vardı. Will o notun üzerine bir gülenyüz çizmişti. Kayışların üzerinde de benzer bir çizim gördü. Kendi uyurken köpekleri doyurup sokağa çıkaran bir adama söylenmesi gereken bir şeyler olmalıydı. Mavi mürekkebe, tebessümün yayına ve gözleri temsil eden iki noktaya bakakaldı.

Daha önce hiçbir erkeğin peşinden koşmamış, hep flörtün alıcısı ucunda bulunmuştu. Ne var ki önceki gece ilk adımı atmazsa hiçbir şey olmayacağını fark etmişti. Üstelik, bir şeyler olmasını istiyordu. Will'i uzun zamandır hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu.

Will başlangıçta çekingен davranmıştı. Vücudundan utandığı açıktı, o vücudun ne denli mükemmel olduğu düşünülürse, bu kahkahalarla karşılanacak bir duyguydu. Bacakları ince ve güçlüydü. Omuzları kastan geçilmiyordu. Karın kasları Times Meydanı'nın ortasındaki bir iç çamaşırı reklamı için biçilmiş kaptandı. Üstelik, sadece bu kadar da değil. Elleri Sara'nın neresine dokunulacağını iyi biliyor, dudaklarını öpmek harika bir his veriyordu. Dili de öyle. Onunla ilgili her şey harikaydı. Onunla olmak, kilide kayan bir anahtar gibi bir şeydi. Başka bir erkekle bu denli açık olabileceğini hiç düşünmemişti.

Bir karşılaştırma yapmak gerekiyorsa, Sara ile eski hali arasında olmalıydı. İçinde bir şey değişmişti ve değişen sadece ahlak pusulası değildi. Will'in yanında farklı şeyler hissediyordu. Yatağını paylaştığı erkek hakkında hemen her şeyi öğrenmek zorunda değildi. Çektiği apaçık olan acılar hakkında yanıtlar istemesi gerekmiyordu. Hayatında ilk kez, sabırlı olduğunu fark etti. Öğretmenle tartıştığı için kilise okulundan atılan, dünyadaki her şeyin altında yatan en ufak ayrıntıyı bilmek dürtüsüyle annesiyle babasını, kız kardeşini ve kocasını çıldırtan küçük kız nihayet gevşemeyi öğrenmişti.

Belki de ona meraklılık hakkında ders veren, Will'in dikiş atılmış ağzını gösteren Polaroid fotoğrafı. Belki de hayatın geçmiş hatalardan ders çıkarma özelliği. Şu anda, sadece Will'le olmaktan mutluydu. Gerisi zaman içinde gelirdi nasıl olsa. Gelmeyebilirdi de. Her ne olursa olsun, kendini dikkat çekecek kadar hoşnut hissediyordu.

Kapı ısrarla vurulmaya başladı, vuran muhtemelen karşı komşusu Abel Conford olmalıydı. O avukat kendini otoparkın çarı ilan etmişti ve Sara'nın katıldığı her yönetim toplantısı Abel'in yanlış yere park eden konuklardan yakınmasıyla başlıyordu.

Kapıyı açarken sabahlığını düzeltti. Komşusu yerine Faith Mitchell'la karşılaştı.

Faith, "Paldır küldür geldiğim için özür dilerim," deyip içeri girdi. Üzerinde bol bir lacivert ceket vardı ve kapüşonunu gözle-
rinin üzerine kadar indirmişti. Yüzünün yarısını da koyu camlı
bir güneş gözlüğünün ardında gizliyordu. Bunları bir blucin ile
Chuck Taylor ayakkabılar tamamlamıştı ve bu haliyle okul aile
birliği üyesi bir annenin ev hırsızı kavramına uyuyordu.

Sara ancak, "İçeriye nasıl girdin?" diye sormayı becerebildi.

"Komşuna polis olduğumu söyleyince girmeme izin verdi."

"Harika." Sara binadakilerin onun tutuklandığını düşünme-
ye ne zaman başlayacaklarını merak ediyordu. "Neler oluyor?"

Faith güneş gözlüğünü çıkardı. Yüzünü çevreleyen beş ince
çürük vardı. "Benim adıma Will'i aramanı istiyorum." Pencerenin
yanına gidip otoparka baktı. "Bütün gece düşündüm. Bunu tek ba-
şıma yapamayacağım. Yapabileceğimi sanmıyorum." Güneş yük-
selmemiş olmasına rağmen elini gözlerine siper etti. "Burada ol-
duğumu bilmiyorlar. Zencefil uyuyakaldı. Taylor dün akşam gitti.
Çaktırmadan çıktım. Arka bahçeden. Roz Levy'nin arabasını aldım.
Telefonlarımı dinlediklerini biliyorum. Beni izliyorlar. Bunu yaptı-
ğımı tahmin edemezler. Birilerine bahsettiğimi düşünemezler."

Hipoglisemi reklamı için bir poster çocuğu gibiydi. Sara,
"Oturmak istemez misin?" diye sordu.

Faith otopark nöbetini sürdürdü. "Çocuklarımı evden gön-
derdim. Abimin yanına. Ömründe tek bir bez bile değiştirme-
miştir. Jeremy'nin kaldıramayacağı bir sorumluluk."

"Pekâlâ. Otur da konuşalım. Buraya gelip yanıma otur."

"Dönmem gerek, Sara. Neye mal olacağı umurumda bile de-
ğil. Ne yapmam gerektiği de."

Annesi. Will Coastal Eyalet Cezaevi'ne gidişini, Roger Ling'le
konuşmasını Sara'ya anlatmıştı. "Faith, otur."

"Oturamam. Oturursam bir daha kalkamam. Will'e ihtiyacım
var. Onu arayabilir misin lütfen?"

"Çağırırım, söz veriyorum, ama önce oturman gerekiyor."
Koluna girip mutfak tezgâhının yanındaki tabureye götürdü.
"Kahvaltı ettin mi?"

Faith başını salladı. "Midem altüst oldu."

"Kan şekerin kaç?"

Faith başını sallamaktan vazgeçti. Suçlu ifadesi yeterli yanıtı.

Sara'nın sesi kararlı çıktı. "Kan değerlerini hale yol sokana kadar hiçbir şeye kalkışmam. Beni anlıyor musun?"

Belki de içinde bir ses yardıma ihtiyacı olduğunu söylediğinden, Faith itiraza kalkışmadı. Ceketinin ceplerini yokladı, çıkardığı avuç dolu şekerlemeyi tezgâhın üzerine bıraktı. Ardından kocaman bir tabanca, cüzdan, zincirinin üzerinde elyazısıyla kocaman bir *L* bulunan bir anahtarlık, en sonunda da kan şekeri ölçme cihazı.

Sara cihazın belleğini tarayarak sonuçlara baktı. Faith'in son iki gün boyunca şekerlemeyle rulet oynadığı apaçık meydandaydı. Düşük seviyeleri düzeltmek, yüksekleri kemirmek için şekerleme kullanmak şeker hastaları arasında sık kullanılan bir yöntemdir. Zorlu bir dönemden geçmek için iyi bir çaredir, ancak komaya girmenin de en kısa yoludur. "Seni şu anda hastaneye götürmem gerekirdi." Sara cihazı elinde sıktı. "İnsülinin yanında mı?"

Faith ellerini yeniden ceplerine daldırıp kullanılıp atılacak dört insülin kalemi çıkardı. Kekelemeye koyuldu. "Bunları bu sabah eczaneden aldım, ne kadar yapmam gerektiğine karar veremedim. Gösterdiler ama bunları daha önce hiç kullanmadım; oldukça pahalı olduğu için de yüzüme gözüme bulaştırmak istemedim. Ketonlarım iyi. Dün gece ve bu sabah test bandı kullandım. Sanırım bir pompa bulmam gerekiyor."

"İnsülin pompası fena fikir değil." Monitöre bir test bandı soktu. "Dün akşam yemek yedin mi?"

"Şöyle böyle."

"Bunu hayır diye anlıyorum," dedi Sara. "Ya atıştırmalık falan?"

Faith başını ellerine dayadı. "Jeremy ve Emma yokken doğru dürüst düşünemiyorum. Bu sabah Zeke aradı. Yerleştik diyor, ama canının sıkın olduğunu anladım. Çocuklarla başı hiç hoş olmadı."

Sara, Faith'in parmağını tutup iğneyi hizaladı. "Bu iş bittiğinde seninle söz dinlememen konusunda uzun bir konuşma yapacağız. Şu anda gergin olduğunu söylemenin çok yetersiz

olduğunun farkındayım, ama rahatsızlığın öyle dondurulup bekletilecek bir şey değil. Görme yeteneğin, kan dolaşımın, motor becerilerin..." Cümlesini tamamlamadı. Bu konuda o kadar çok şeker hastasına konferans çekmişti ki, bir broşürden okuyormuş gibi geliyordu. "Kendine dikkat etmek zorundasın; yoksa sonu körlük, tekerlekli iskemle ya da daha kötüsü olur."

Faith, "Farklı görünüyorsun," dedi.

Sara arkadan dikilmiş saçlarını sıvazladı.

"Neredeyse parıldıyorsun. Hamile misin yoksa?"

Sara soruya şaşırarak güldü. Yirmili yaşlarda yaşadığı bir dış gebelik, kısmi rahim ameliyatına neden olmuştu. Will o kadar da keramet sahibi olamazdı. "Altmış kilo musun?"

"Altmış iki."

Sara kaleme doğru dozajı girdi. "Bu iğneyi yapacaksın, ben de sana kahvaltı hazırlayacağım, her lokmasını bitirene kadar da başka hiçbir şeye kalkışmayacaksın."

"Bu fırın benim evimden daha pahalı olmalı." Daha iyi görmek için tezgâhın üzerinden eğildi. Sara onu itip yerine oturttu. "Kaç para kazanıyorsun?"

Sara, Faith'in parmaklarını tutup insülin kalemine doladı. "Sen bunu yap, ben de Will'i getireyim."

"Onu buradan da arayabilirsin. Ne söyleyeceğini biliyorum."

Özellikle Faith'in bilgileri zihninde işleyemediği belli olduğu için Sara kendini açıklamak zahmetine girişmedi. Tezgâhın üzerinden giysilerini alıp yatak odasına doğru yürüdü. Will şifoniyerin önünde durmuş, gömleğini giyiyordu. Aynada geniş göğsünün aksini, karnından pantolonunun içine uzanan koyu elektrik izlerini gördü. Bir gece önce dudaklarını vücudunun her yerine dokundurmuş olmasına rağmen, gün ışığında onun yanında durmak tuhaf geliyordu.

Will genç kadının aksine baktı. Sara sabahlığının kuşağını sıktı. Will yatağı yapmış, yastıkları başucuna düzgünce dayamıştı. Sabahını hiç böyle düşünmemişti.

Will, "Bir şey mi var?" diye sordu.

Sara katlanmış giysilerini yatağın üzerine bırakırken, "Faith burada," dedi.

"Burada mı?" Döndü. Neredeyse paniğe kapılmış gibiydi. "Neden? Nasıl öğrenmiş?"

"Bir şey bilmiyor. Seni aramamı istedi. Telefonunun dinlendiğinden korkuyor."

"Annesinden haberi var mı?"

"Sanmam." Yeniden elini göğsüne götürdü, sabahlığının yakasını tutarken altındaki çıplaklığın her santimetresini hissetti. "Gözetlendiğini söylüyor. Paranoyaya kapılmış. Kan şekeri tavanı delmiş. Şu anda insülin iğnesini yapıyor. Boğazından bir şeyler geçince sakinleşecek."

"Gidip ona kahvaltılık bir şeyler alayım mı?"

"Ben bir şeyler hazırlarım."

"Ben—" Durdu, son derece huzursuz görünüyordu. "Bunu benim yapmam gerekirdi. Faith için demek istiyorum. Sen bana sonra kahvaltı hazırlarsın."

Balayı bu kadardı demek. En azından Bob'ın geçen gece neden çırpılmış yumurta gibi koktuğunu anlayabiliyordu. "Rahat konuşmanız için burada kalırım."

"Sen..." Tereddüt etti. "Sen de gelsen daha iyi olur. Ona annesine olanları anlatmam gerekecek."

"Amanda bekle dememiş miydi?"

"Amanda hoşuma gitmeyen çok şey söylüyor." Sara'ya önden çıkmasını işaret etti. Genç kadın koridoru geçerken Will'in hemen arkasından geldiğini hissedebiliyordu. Bir gece önce bütün olanlara rağmen -bir bölümü de tam bu koridorda- Sara'ya yabancı biri gibi geliyordu. Sabahlığını tekrar düzeltirken doğru dürüst bir şeyler giymediğine pişman oldu.

Faith hâlâ mutfak tezgâhının başında oturuyordu. O gergin enerjisinden bir kısmı kaybolmuştu. Will'i gördü ve "Aa!" dedi.

Will rahatsız gibiydi. Sara da öyle. Belki de bu Will'in soğuk tavrını açıklayabilirdi. Evelyn Mitchell'a olanları düşününce, bir arada olmaları onlara yanlış geliyordu.

Faith yine de, "Sorun yok," dedi. "İkiniz için mutluyum."

Will söylenenleri duymamış gibi davrandı. "Dr. Linton bir şeyler yemen gerektiğini söylüyor."

"Önce seninle konuşmam gerek."

Will, Sara'ya bakınca genç kadın başını salladı.

"Önce bir şeyler yemelisin." Will bulaşık makinesini açıp tavayı çıkardı. Yumurtaları ve ekmeği yerinde buldu. Faith ağzını açmadan onun kahvaltı hazırlamasını izledi. Sara ne söyleyeceğini bilemediği için mi, yoksa yıkılmak üzere olduğundan mı, karar veremedi. Belki ikisinin yüzünden. Genç kadın kendi evinde kendini hiç o kadar rahatsız hissetmemişti. Will'in yumurtaları kırmasını ve tost ekmeğine tereyağı sürmesini seyretti. Çenesi kasılıydı. Başını kaldırıp Sara'ya bakmadı. Yatak odasında kalsa da olurdu.

Will dolaptan tabakları çıkarıp yemek doldurdu. Sara ve Faith barın başında oturuyordu. Üçüncü bir tabure olmasına rağmen, Will tezgâha dayanıp durmayı tercih etti. Sara önündeki tabakla oynayıp durdu. Faith yumurtanın yarısını ve bir dilim tost yedi. Will kendi tabağını temizledikten sonra Faith'in, ardından da Sara'nın tabağında kalanları bitirdi, sonra da artıkları çöpe boşaltıp tabakları eviyeye dizdi. Yumurtaları koyduğu kâseyi çalkaladı, tavayı sudan geçirdi, en sonunda da ellerini yıkadı.

Nihayet, "Faith, sana bir şey söylemem gerek," dedi.

Genç kadın başını salladı. Ne geleceğini tahmin ediyor olmalıydı.

Will sırtını tezgâha dayamıştı. Genç kadının ellerini tutmak için eğilmedi. Diyeceklerini eğip bükmeden, olduğu gibi söyledi. "Dün akşam Coastal Eyalet Cezaevi'nde ydım. Uyuşturucu işinin en tepelerindeki bir adamla konuştum. Roger Ling'le." Gözlerini Faith'in gözlerinden ayırmadı. "Bunu söylemenin başka bir yolu yok. Bana annenin öldürüldüğünü söyledi. Başından vurmuşlar."

Faith başta pek bir tepki göstermedi. Dirseklerini tezgâha dayayıp ellerini sarkıtmış, ağzı açık oturmaya devam etti. Sonunda, "Hayır," dedi. "Ölmedi. Yaşıyor."

"Faith—"

"Cesedini gördün mü?"

"Hayır, ama—"

"Ne zamandı, bu anlattığın? Sana bunu ne zaman söyledi?"

"Dün akşam. Geç. Saat dokuz falandı."

“Doğru değil.”

“Faith, doğru. Bu adam ne söylediğini biliyor. Amanda da—”

“Amanda’nın ne dediği umurunda değil.” Elini bir kez daha ceplerine daldırdı. “Mandy neden bahsettiğini bilmiyor. Konuştuğun şu adam her kimse, yalan söylüyor.”

Will, Sara’ya baktı.

Faith, “Bak,” dedi. Elinde bir iPhone vardı. “Bunu görüyor musun? Jeremy’nin Facebook sayfası. Mesaj gönderip duruyorlar.”

Will dayandığı tezgâhtan uzaklaştı. “Ne?”

“Geçen akşam içlerinden biriyle buluştum. Markette.” Yüzündeki çürükleri işaret ederek, “Bunları o yaptı. Ona annemin hayatta olduğunun kanıtı lazım, dedim. Bu sabah Jeremy’nin Facebook hesabından bir mesaj gönderdi.”

Will bir kez daha, “Ne?” dedi. Yüzünün kanı çekilmişti. “Onunla yalnız mı buluştun? Bana neden haber vermedin? Sen—”

“Şuna bir bak.” Will’e telefonu gösteriyordu. Sara görüntüyü izleyemiyor ama sesini işitebiliyordu.

Bir kadın sesi, “Pazartesi sabah,” diyordu. “Beş otuz sekiz.” Durakladı. Arkadan gürültü geliyordu. “Faith, beni dinle. Söylediklerinin hiçbirini yapma. Bu işten uzak dur. Sen ve abin ve çocuklarım benim ailesiniz. Tek ailem...” Birden, sesi daha güçlü çıktı. “Faith, bu dediğim çok önemli. Jeremy’den önce birlikte geçirdiğimiz zamanı hatırlamanı istiyorum—”

Faith, “Burada kesiliyor,” dedi.

Will, “Neden bahsediyor?” diye sordu. “Jeremy’den önceki zaman?”

“Hamile olduğum dönem.” Üzerinden neredeyse yirmi yıl geçmiş olmasına rağmen, yanaklarına renk geldi. “Annem benimle kaldı. O kadar...” Başını salladı. “O olmasaydı, başaramazdım. Durmadan güçlü olmam gerektiğini, eninde sonunda geçeceğini ve her şeyin yoluna gireceğini söylerdi.”

Sara elini Faith’in omzuna koydu. Öteki kadının çekmekte olduğu ıstırabı tahmin bile edemiyordu.

Will gözünü iPhone’dan ayırmadan, “Arkasındaki televizyonda ne gösteriliyor?” diye sordu.

"Günaydın Atlanta. İstasyonu arayıp kontrol ettim. Yarım saat önce yayınladıkları hava durumu. İstasyon logosunun üzerinde saati görebiliyorsun. Dosya bana iki dakika sonra geldi."

Will telefonu Sara'ya uzattı, ancak hâlâ genç kadının gözlerine bakamıyordu.

Merak Sara'nın hep zayıf yanı olmuştu. Okuma gözlüğü tezgâhın üzerindeydi. Küçük ayrıntıları görebilmek için gözlüğünü taktı. Sahne Evelyn Mitchell'ı plazma ekranlı büyük bir televizyonun yanında oturur gösteriyordu. Ses kapalıydı ama Sara hava tahmincisinin beş günlük tahmini işaret ettiğini görebiliyordu. Evelyn kameranın dışına, muhtemelen filmi çeken adama bakıyordu. Yüzü kanlı bir karmaşaydı. Büyük acı çekiyormuş gibi, güçlkle hareket ediyordu. "Pazartesi sabahı," derken kelimeleri ağzında yuvarlıyordu.

Videonun bitmesini bekledi, sonra da telefonu bıraktı.

Gözlüğünü çıkardı. Bu kumlu videoya bakıp tıbbi bir kanıya varması imkânsız olmakla birlikte, herkes Evelyn Mitchell'in çok kötü dayak yediğini görebilirdi. Yine de, "Sanki direniyormuş gibi görünüyor," dedi.

"Ben de öyle düşünüyordum." Will'e dönüp, "Onlara öğlen buluşacağımı söyledim, ama e-postada saat yarımda deniyor. Annemin evinde."

"Annenin evinde mi? Orası hâlâ etkin cinayet mahalli."

"Belki boşaltıldı. APD bana hiçbir şey söylemiyor. Dur da e-postayı bulayım." Parmaklarını ekranın üzerinde gezdirdikten sonra telefonu Will'e uzattı. "Aa," dedi yeniden telefona uzanırken. "Unuttum."

Will, "Bir dakika," dedi. Tezgâhın üzerinden Sara'nın gözlüğünü alıp burnuna oturttu. Birkaç saniye boyunca fotoğrafa baktı. Sara mesajı mı okuduğunu yoksa bir tahminde mi bulunacağını merak ederken, "Parayı istiyorlar," dedi.

Faith telefonu alırken, "Para yok," diye yanıt verdi.

Will gözlerini tavana dikti.

"Doğru değil," dedi Faith. "Hiç doğru olmadı. Hiçbir şey kanıtlayamadın. Annem kirli değildi. Boyd ve ötekilerin elleri kirlenmişti ama annem hiçbir zaman bir şey dokunmadı."

Will, "Faith," dedi. "Annenin bir banka hesabı vardı."

"Ee, ne olmuş? Herkesin banka hesabı var."

"Eyalet dışında bir banka hesabı. Babanın adına. O hesap hâlâ var. Benim görebildiğim kadar o hesaba altmış bin girip çıkmış. Başka eyaletlerde, başka adlara açılmış başka hesaplar olabilir. Bilemiyorum."

Faith başını salladı. "Hayır," dedi. "Yalan söylüyorsun."

"Neden yalan söyleyeyim?"

"Onun hakkında yanıldığını kabul edemiyorsun da, ondan. Kirli değildi." Gözlerine yaş doldu. Gerçeği biliyor ama kabul edemiyor gibiydi. "Değildi."

Kapı yeniden vuruldu. Sara, Abel Conford'un otoparktaki fazlalık arabaları nihayet gördüğünü düşündü. Yine yanılmıştı.

"Günaydın, Dr. Linton." Amanda Wagner koridorda dikilmekten hoşnut değilmiş benziyordu. Gözleri kıpkırmızıydı. Burnunun üzerindeki makyaj silinmişti. Fondöten ve allığın yanaklarını örttüğü yerde cildi daha koyuydu.

Sara kapıyı ardına kadar açtı. Sabahlığının kuşağını bir daha düğümlerken bu asabi tikin nereden kaynaklandığını düşündü. Belki de sabahlığın içindeki çıplaklığından ve siyah ipek kumaşın da krep kâğıt gibi ince olmasından.

Faith, Amanda'yı görmeye bozulmuş gibiydi. "Burada ne arıyorsun?"

"Roz Levy telefon etti. Arabasını çaldığını söyledi."

"Not bırakmıştım."

"Tuhaf şey, o notu düzgün bir izin isteme yöntemi olarak görmemiş. Neyse ki polisi aramasına fırsat vermeden onunla konuşabildim." Will'e bakıp gülümsedi. "Günaydın Dr. Trent."

Will birden Sara'nın mutfağındaki yer seramiklerine ani bir hayranlık hissetti.

"Bir dakika," dedi Faith. "Nerede olduğumu nasıl buldun?"

"Roz arabasına LoJack izleme sistemi kurdurmuş. Motorlu araçlar bölümünden birkaç kişiyi aradım."

"LoJack, ha? Dokuz yüz yaşında bir Corvair. Beş dolardan fazla etmez."

Amanda çıkardığı pardösüsünü Sara'ya uzattı. "Sabahınıza

böyle tecavüz ettiğim için bağışlayın, Dr. Linton. Saçınıza ne yaptınızsa, bayıldım."

Sara pardösüyü dolaba asarken kendini gülümsemeye zorladı. "Bir kahve ister misiniz?"

"Evet, lütfen." Will ve Faith'e döndü. "Bu partiye davet edilmememi hakaret mi saymalıyım?"

Kimse yanıt verme arzusunda görünmedi. Sara dolaptan üç kupa alıp kahve doldurdu. Faith yeni konuğa videoyu izletirken Evelyn Mitchell'ın sesini işitti.

Amanda videoyu bir daha oynatmasını istedi; sonra bir üçüncü kez, sonunda da, "Bu ne zaman geldi?" diye sordu.

"Yarım saatten biraz daha fazla oldu."

"Videoyla gelen mesajı oku bana."

"Saat yarımda 339, Little John'da. Parayı nakit olarak, siyah bir spor çantasında getir. Kimseye haber verme. Seni izliyoruz. Bu söylenenlerin dışında bir şey yaparsan kadın ölür, sen ve ailen de öyle. Söylediklerimi hatırla."

"Roger Ling." Amanda'nın sesi dizginlenmiş öfke yüklüydü. "O pezevenğin yalan söylediğini biliyordum. Hiçbirinin söylediği tek bir kelimeye bile inanamıyorsun." Sözlerinin geniş anlamını fark etmeye başlıyor gibiydi. Ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Yaşıyor." Güldü. "Tanrım, o kızın sonuna kadar direnmeden gitmeyeceğinden emindim." Elini göğsüne götürdü, "Bir dakika bile nasıl inanabildim..." Başını salladı. Yüzündeki tebessüm öylesine genişti ki, sonunda eliyle örtmek zorunda kaldı.

Will daha önemli sorular sordu. "Neden annenin evinde buluşmak istesinler? Hiç güvenli değil. Orada üstünlüklerini de kaybederler. Mantıklı gelmiyor."

Faith, "Tanıdık bir yer," dedi. "Gözetlemesi de kolay."

"İyi ama cinayet mahallinin serbest bırakılmasına imkân yok, Her şeyi elden geçirip işlemek günler alır."

Amanda, "Adamlar bizim bilmediğimiz bir şeyler biliyor olmalı," dedi.

Will, "Deneme de olabilir," dedi. "Adli tıp ekibini oradan uzaklaştırırsak, Faith'in polise haber verdiği anlaşılır. Ya da bize." Faith'e döndü. "O evin önünde durduğunda açık hedef

olursun. İçeri girersen, doğrudan kucaklarına düşersin. Seni vurup parayı almalarını engelleyecek ne var? Özellikle bölgeyi emniyete almak için bir taktik ekibi gnderemezsek.”

Amanda, “İdare ederiz,” diye bastırdı. “Mahalleye girip çıkan sadece üç yol var. Hangi yöne giderlerse gitsinler, tabancalarımız hazır olur.”

Will cesaret gösterisini duymazdan geldi. Buzdolabının yanındaki çekmeceyi açıp içinden bir bloknot ile bir kalem aldı. Kalemi sol elinde, orta ve dördüncü parmaklarının arasında sakarca kavradı. Sara sayfanın üzerine kocaman bir T çizmesini seyretti; ardından biri T’nin bir koluna, diğeri tabanına iki kare oturttu. Uzaysal belleği Sara’nın tahmininden daha gelişmişti, ancak Faith’in evine birkaç kez gitmiş de olabilirdi.

“Faith’in evi, burada, köşede,” diye açıkladı. “Evelyn de burada, Little John’da.” İki evin arasına L-biçiminde bir çizgi çekti. “Arada böyle bir açıklık var. Burada kavşağı kesip Faith’i alabilirler. Aynı yere bir kamyonet park edip onu uzaktan da vurabilirler. Faith buradaki araba yoluna girebilir, peşinden de adamların siyah kamyoneti. Antrepoda Castillo’ya yaptıkları gibi kafaya iki kurşun, ya da onu arabadan indirip beş dakikada Peachtree ya da karayoluna çıkarlar. Veya daha kolayını yapıp, burayı seçebilirler–” Evelyn’in evinin yanına bir dikdörtgen iziktirdi. “Roz Levy’nin sundurması. Orada diz yüksekliğinde bir duvar var, arkasına tüfekli biri saklanabilir. Evelyn’in banyo penceresi Mrs. Levy’nin evine bakıyor. Mrs. Levy’nin evinden kimseye görünmeden doğruca mutfak kapısına gidebilirsin. Faith elinde bir çanta dolusu parayla kapıdan girdiğinde vururlar onu.”

Amanda kalemi alıp T’nin tabanını yuvarlağa çevirdi. “Little John daire çiziyor. Bütün mahalle kendi üzerine dönüyor.” Birkaç ember daha çizdi. “Bu, Nottingham. Friar Tuck. Robin Hood. Beverly. Lionel.” Bitiş noktalarına kocaman X harfleri kondurdu. “Beverly burada, dünyadaki her arabanın eninde sonunda geçeceği yerde Peachtree’ye katılıyor; diğer ucu da insanı Ansley Park’ın sonsuz çemberine atıyor. Lionel de yle. Bunlar hep darboğaz. Bu yolların kenarındaki evlerin çoğu kaldırım kenarına park ediyor. Her noktada onar arabamız olsa kimse fark etmez.”

Will, "Beni kaygılandıran çıkış yolları değil. Ben Faith'in o eve yalnız başına girmesini düşünüyorum. Gerçekten orayı göz-lüyorlarsa, orada olmaması gereken biri görünür görünmez ha-berleri olur. Çevreyi kolaçan edip öğrenmek için tam üç günleri oldu, hatta belki daha da fazla. Adli tıpçılar gitse bile, eve kaç kişinin girip kaç kişinin çıktığını sayacaklardır."

Amanda kâğıdın arkasını çevirdi. Kaba bir ev planı çizdikten sonra odaları gösterdi. "Faith mutfaktan giriyor. Hol burada, ya-tak odasına bakıyor. Burada da kitaplık var, solda -benim solum-da. Bütün duvarı kaplıyor. Kanepenin sırtı böyle. Berjer şöyle, sağda. Burada ve burada başka koltuklar da var. Stereo konsolu şöyle. Holün karşısında kayar cam kapılar." Kalemin ucuyla ebe-veyn odası olması gereken bölüme dokundu. "Faith parayla ge-lene kadar Evelyn'i burada tutacaklar, sonra da salona getirirler. Değiş tokuş için en bariz yer."

Will, "Bu işte bariz olan hiçbir şey yok," deyip kalemi aldı. "Evi kimin gözetlediğini bilmediğimiz için ön pencereleri em-niyete alamayız. Arka tarafı da emniyete alamayız, çünkü bahçe komşuların gözünün önünde ve herhangi bir hareket camdan görülür. Bu ekipte kaç kişinin kaldığını hâlâ bilmiyoruz. Bir kişi de olabilir, yüz kişi de." Kalemi tezgâha bıraktı. Sesi kararlıydı. "Hiç hoşuma gitmedi, Faith. Oraya gidemezsin. Onların koşulla-rıyla, hiç gidemezsin. Bunu yapmanın başka bir yolunu bulaca-ğız. Senin güvenliğini sağlamak için önceden emniyete alabilece-ğimiz başka bir yer öneririz."

Amanda'nın sesi gerginliğini ele veriyordu. "Bu kadar kader-ci olma, Will. Önümüzde altı saat var. Evin içini hepimiz biliyo-ruz, onun için onlar kadar bizim de avantajımız var. O mahal-ledeki herkesi tanırım. İki yanı konutlarla çevrili bir caddedir. Kullanabileceğimiz koşucular, kuryeler, kablo kamyonları, sayaç okuyucuları, postacılar ve öğleden sonra yürüyüş meraklıları var. Önümüzdeki birkaç saatte dört ekip oluştururum, kimsenin ruhu bile duymaz. Ne yapılması gerektiğini düşünebilecek in-sanlarız."

Will, "Bunu ben yapacağım," deyince Sara yüreğini boğazın-da hissetti.

“Faith’e benzediğin pek söylenemez.”

“Değiş tokuşu benim yapacağımı bildiren bir e-posta göndeririz onlara. Roger Ling neye benzediğimi biliyor. Bu işin içinde parmağı olmasa da, gösterinin tadını çıkardığı kesin. O çocukların kim olduğunu da biliyor. Onlara bana güvenileceklerini söyleyebilir.”

Will daha konuşmasını bitirmeden Amanda’nın başını salladığını görünce Sara’nın içinden bir rahatlama dalgası geçti.

Will, “Böylesi daha güvenli,” diye sürdürdü. “Faith için daha güvenli.”

Amanda her zamanki gibi sözünü yine sakınmadı. “Şimdiye kadar ağzından çıkan en salakça şey. Son iki günde gördüklerimizi bir düşünsene. Bu, amatörlerin saati. Julia Ling bizim için gösteri bile hazırladı sanki. Karşımızda hırsız-polis oyununun nasıl oynanacağını bildiğini sanan bir avuç genç ve aptal çocuk var. Başlarına ne geldiğini anlamadan onları yere ya da yerin altına sermek zorundayız.”

Will ikna olmuyordu. “Genç olabilirler, ama aynı zamanda korktukları da yok. Bir sürü insan öldürdüler. Bir sürü aptalca riske girdiler.”

“Bunların hiçbiri Faith’in yerine seni göndermek kadar aptalca olamaz. İnsanların ölmesine ancak böyle neden olabilirsin. Benim dediğim gibi yapacağız. Adamlarımızı stratejik olarak nasıl yerleştireceğimize karar vereceğiz. Gözlerimizi Faith’ten bir an bile ayırmayacağız. Adamlar Evelyn’le görünene kadar bekleyeceğiz. Faith değiş tokuşu yapacak, onlar kaçmaya çalışırken de nallayacağız.”

Will teslim olma niyetinde değildi. İnattıydı. “Faith bunu yapamaz. Oraya yalnız başına gidemez. Ya bırak, ben gideyim ya da başka bir yolunu bulalım.”

Faith, “Yalnız gitmezsem, annem ölür,” dedi.

Will gözlerini yere dikti. Evelyn Mitchell’in öldüğüne inandığı belliydi. Sara kendini onunla sessizce hemfikir buldu. Bu Evelyn’i geri getirecek bir plana hiç benzemiyordu; daha çok Faith’i öldürecek bir plan gibiydi. Amanda arkadaşını kurtarmaya o denli hevesliydi ki, doğabilecek hasarı göremiyordu.

Sara kahvesini de unutmuştı. Fincanlardan birini kendine ayırıp diğerlerini Amanda'ya, sonra da Will'e uzattı.

"Teşekkürler." Fincanı beceriksizce aldı. Sanki ellerinin birbirine değmemesine uğraşıyor gibiydi.

Faith, "O kahve içmez ki," dedi. "Ben alayım."

Sara yanaklarının ateşe kestiğini hissetti. "Şu anda kafein içmesen daha iyi olur."

Will gırtlığını temizledi. "Fark etmez. Bazen severim." Bir yudum aldı. Yutarken yüzünü buruşturdu.

Sara daha fazlasına dayanamayacaktı. Burada daha da abes kaçmak için yapabileceği tek şey akordeon bulup polka çalmak olurdu. "Sizi biraz baş başa bırakayım."

Amanda yolunu kesti. "Sizin için sakıncası yoksa, Dr. Linton, bunları yeni birinin de duymasını isterdim."

Hepsi de ona bakıyordu. İmkânsızdı ama, kendini daha da çıplak hissetti. Yardım için Will'i aradı, oysa boş gözleri banka-daki kadına ya da çöpünü alan adama baktığı gibi bakıyordu.

Yapılacak bir şey yoktu. Faith'in yanına oturdu.

Amanda öbür tabureye ilişti. "Pekâlâ, bütün bildiklerimizi gözden geçirip nerede olduğumuzu anlayalım. Will, bize bir özetini yapsana."

Will kahve fincanını bırakıp konuşmaya başladı. Faith'e Evelyn'in kaçırılmasından beri gelişen bütün olayları anlattı, cinayet mahallinin, Boyd Spivey'yi ve Valdosta Eyalet Cezaevi'ndeki ketum meslektaşlarını ziyaretlerinin ayrıntılarına girdi. Roz Levy'de gördüğü, Evelyn'in beyefendi arkadaşının fotoğraflarından bahsettiğinde, Faith'in ağzı şaşkınlıkla açıldı. Yine de Will, Sara'nın hastanede yaşadıklarını ya da Julia Ling'in antre-posundaki çatışmayı anlattığında bir şey söylemedi. Will bu son bölüme geldiğinde Sara göğsünde o tanıdık sıkışmayı hissetti. Kulağındaki kesik. Beynine bir parmak öteden geçen kurşun.

"Ricardo Ortiz ve Hironobu Kwon okuldan tanışıyor. Her ikisi de Westminster'a gitmiş. Büyük ihtimalle, Ling-Ling'in dolap atölyesinde çalışıyorlardı. Kendi hesaplarına çalışmayı kafalarına koydular. Anlaşılan, atölyede çalışan öteki çocuklardan bir çete kurdular. Ricardo İsveç'e gidip satmaları için eroin

getirdi. Roger Ling'e göre, bunu anlatıp böbürleniyorlarmış. Sarı Asiler'in gorillerinden Benny Choo, Ricardo'yu yakalayıp eşek sudan gelinceye kadar dövmüş. İşini bitirmek üzereyken Ricardo ya da belki Hironobu nereden yüklü miktarda para bulabileceğini bildiklerini söylemiş."

Faith bütün bunları sakince dinlerken, bu sefer, "Annem," diye mırıldandı.

Will, "Doğru," diye onayladı. "Chuck Finn ve Hironobu Kwon en az bir ay boyunca aynı tedavi merkezindeymiş. Hironobu'ya paradan Chuck bahsetmiş olmalı. Ricardo ölmek üzereyken, Hironobu, 'Bir milyon nakit bulacağımız bir yer biliyorum,' diyor. Benny Choo da teklifi kabul ediyor."

Amanda onun kaldığı yerden aldı. "Evelyn'in evinde aradıkları, buydu. Parayı evde sakladığını sanıyorlardı. Yerini söylemeyince, alıp götürdüler."

Sara, Amanda'nın Atlanta'daki en büyük uyuşturucu baronlarından birinin kuzeni Hector Ortiz'in Evelyn'in arabasının bagajında ölü bulunduğuna değinmemesini akıllıca buldu. Ağzını kapalı tutması gerekirdi ya, burası onun eviydi ve üçü de apan-sız çıkıp gelmişti ve nezaketten sıkılmaya başlamıştı.

"Bütün bunlar Hector Ortiz'in neden orada olduğunu açıklamıyor."

Amanda'nın bir kaşı kalktı. "Evet, açıklamıyor, değil mi?"

Sara o kadının yanında çalışmıyordu. Sözlerini sakınacak da değildi. "Soruyu yanıtlamayacak mısınız?"

Amanda'nın dudaklarına bir timsah tebessümü yerleşti. "Buradaki en önemli konu, hepsinin bunları para için yapmış olmasıdır. Para isteyen insanlarla pazarlık edebilirsin."

Will, "Mesele para değil," dedi.

Amanda sertçe sözünü kesti. "Kadınca sezgilerini dinleyecek zamanımız yok."

Ötekinin sesi yorgun çıksa da, geri adım atmadı. "Faith'in o eve gidip tuzağa düşmesini istemelerinin bir nedeni olmalı. Oraya o nedeni bilmeden gidersek, işler iyi sonuçlanmayabilir. Hepimiz için." Söyledikleri bütününü mantıklıydı, oysa Sara Amanda'nın hiç aldırmadığını görebiliyordu. Will ısrarını

sürdürdü. "Bak, mesele sadece para olsaydı, daha ilk günden fidye istemiş olurlardı. Facebook üzerinden bütün bu git-gellere gerek kalmazdı. Faith'le markette yüz yüze karşılaşma riskine girmezlerdi. Basit bir alışveriş olurdu. Telefon et. Parayı al. Rehi-neyi bir yere bırak. Sonra da istediğin yere çekip git."

Yine mantıklı bir varsayım. Amanda yine hesaba almadı.

Onun yerine, "Burada gizli bir nihai hamle falan yok. Nakit para istiyorlar. Onlara nakit para vereceğiz. Gırtlaklarından aşağıya öyle bir tıkacağız ki, hapishaneye gidene kadar kâğıt sıca-caklar" dedi.

"Will haklı." Faith bütün bu konuşmanın başından beri boş gözlerle önüne bakmıştı ama kan şekeri normale dönünce yeniden bir dedektif gibi düşünmeye başlamıştı. "Banka hesabı ne olacak?"

Amanda kahve almak için ayağa kalktı. "Banka hesabının bir önemi yok."

Will aynı fikirde değil gibiydi, yine de kendine özgü nedenlerle susmayı tercih etti.

Amanda, "Baban kumarbazdı," dedi Faith'e.

Genç kadın başını salladı. "Doğru değil bu."

"Her hafta poker oynardı."

"Yirmi beş sente." Başını sallamayı sürdürüyordu. "Babam sigorta poliçesi satardı. Riskten nefret ederdi."

"Riske attığı bir şey yoktu ki. Çok dikkatliydi." Mutfak masasının çevresinden dolanıp Faith'in yanına oturdu. "Sen küçükken Kenny'yle Las Vegas'a kaç kez gitmişlerdi?"

Faith hâlâ ikna olmamıştı. "Şirket konvansiyonları için gidi-yordu."

"Bill bu konuda çok düzenliydi. Her konuda olduğu gibi. Sen de bilirsin. Ne zaman blöf yapacağını, ne zaman kaçacağını bilirdi. Kenny o kadar akıllı değildi, ama bu şimdinin hikâyesi değil." Gözlerini Will'e çevirdi. "Bill o para için vergi ödemezdi. Banka hesabını gizlemesinin nedeni buydu."

Kendi şaşkınlığının aksini Will'in yüzünde görüyordu. Belli bir miktarı geçince, vergi ödemedi Las Vegas'ta, hatta Amerika'nın hiçbir kumarhanesinden elini kolunu sallayıp çıkamazdın.

Faith inanmışa benzemiyordu. "Babamın böyle bir risk almış olmasını düşünemiyorum. Kumardan nefret ederdi. Bu konuda Kenny'yle her gün dalaşırdı."

Amanda, "Kenny parası konusunda aptalın biriydi de ondan," diye karşılık verdi. Sesindeki acı tını Sara'ya Amanda ile Kenny'nin yıllarca birlikte olduğunu hatırlattı. "Bill için kumar sadece eğlenceli bir şeydi, basıncı azaltmanın yoluydu. Bazen büyük paralar kazanır, bazen de biraz kaybederdi, ama her seferinde de ne zaman bırakacağını bilirdi. Kumar onun için bağımlılık falan değildi. Spor gibi bir şeydi."

Will sonunda konuşmaya karar verdi. "Soruşturmam sırasında Evelyn bunu bana neden söylemedi öyleyse?"

Amanda gülümsedi. "Onu soruşturduğun sırada sana söylemediği daha birçok başka şey de var."

"Doğru. Oysa şöyleseydi, bazı kuşkuları üzerinden kolayca atabilecek--"

Amanda, "Kuşku falan yoktu," diye sözünü kesti. Faith'e dönerek, "Ekibi ele veren, annendi," dedi. "Ona Almeja demelerinin nedeni bu. İspiyoncu olduğu için."

"Ne?" Faith'in şaşkınlığı neredeyse elle tutulacaktı. Sanki yanıtlar ondaymış gibi Will'e baktı. "Bunu bana neden söylemedi?"

Yanıtı yine Amanda verdi: "Seni korumaya çalışıyordu. Ne kadar az bilersen, o kadar güvende olursun diye."

Will, "Öyleyse, şimdi neden söylüyorsun?" diye sordu.

Amanda'nın sorudan hoşlanmadığı belliydi. "Sana durmadan bir önemi olmadığını söylememe rağmen, o aptal hesabın peşini bırakmadığın için."

Will kahve kupasını tezgâhın üzerine bıraktı. Tezgâh kaplamasına paralel olana kadar kulpunu yavaşça çevirdi.

Faith Sara'nın düşündüğü soruyu sordu. "Adamlarının para aldığını nasıl öğrenmiş?"

Amanda omuz silkti. "Bunun önemi var mı?"

"Evet." Yanıtı Will vermişti. İçindeki tutarsızlıkları görebilmek için öyküyü dinlemek istiyordu.

Amanda söze başlamadan önce derin bir soluk aldı. "Güneyde bir baskın yapıldı, East Point projelerinden birinde. Evelyn

eve baskın yapan ekibin başındaydı. Sabah erken. Kötü adamlar bir gece öncenin sarhoşluğuyla hâlâ uyuyor, masanın üzerinde bir yığın parayla, bir fili devirecek kadar kokain.” Anlattığından hoşlandığını belirtecek gibi gülümsemeye koyuldu. “Hepsini tutuklayıp sokağa çıkarıyorlar. Elleri arkadan kelepçeli, dizlerinin üzerine çökmüş, baskının başında kimin olduğunu anlamak için gözleriyle ekip arabalarının kapılarını tarıyorlar. Gazeteciler ve televizyoncular gelince Boyd her zamanki gibi dayanamıyor. Fotoğraf çekirtmek için ekibi sıraya sokuyor, kötüler arkalarında. Charlie’s Angels bölgesi. Annen işin o kısmından hep nefret ederdi. Basın geldiğinde, büroya dönmek ya da kırtasiye işini tamamlamak için oradan ayrılırdı. Bu sefer yolun tıkalı olduğunu görünce tekrar eve girip çevreyi araştırmış.” Dudaklarını büzdü. “İlk gördüğü, para yığınının öncekinden farklı olduğu. Kapıyı zorlayıp girdiklerinde, masanın üzerine piramit gibi istiflenmiş olduğunu söylüyor. Sen de bilirsin, annen her zaman en önde girerdi.” Faith başıyla onayladı. “Piramidi hemen fark etmiş, çünkü Zeke hep—”

Faith, “Her şeyi piramit gibi dizerdi,” diye açıkladı. “On, ya da on bir yaşındayken her şeyi –kitaplarını, Legoları, Matchbox arabaları– piramit gibi, üst üste dizerdi.”

“Annen Zeke’in otistik olduğunu düşünürdü. Belki de haklıydı.” Bıraktığı yerden devam etti. “Her neyse, paranın piramit gibi istiflendiğini görmüştü, önemli olan bu. Eve döndüğünde, piramit kare olmuştu. O günden sonra ekibi daha yakından izlemeye başladı, kulağını yere dayayıp dinledi, hangi davaların sonuçlandığının, hangilerinin kaybedildiğinin ya da tanıklarının kaybolduğunun hesabını tuttu. Emin olunca da bana geldi.”

Will, “Bana ihbarın anonim olduğunu söylemiştin,” dedi.

“Evelyn’in de diğer herkes gibi soruşturmadan geçmesi gerekiyordu. Karşımızdakiler kilise korosunda ilahi okuyan çocuklar değildi. Boyd ve ekip tonla parayı iç ediyorlardı. Aynı zamanda, gözlerini yummak için de para alıyorlardı. Hayatını tehlikeye atmadan böylesi işlere müdahale edemezsin. Evelyn’in korunması gerekiyordu. Onun için buna anonim bir ihbar demeye ve diğer herkes gibi Evelyn’i de aynı soruşturmadan geçirmeye karar verdik.”

Faith, "İyi ama, ihbarı yapanın annem olduğundan kuşkulanmış olmaları," dedi. "Onları annemden başka biri ihbar edemezdi."

"Kuşkulananmakla bilmek arasında kocaman bir uçurum var." Amanda'nın sesi yorgun çıkıyordu. "Üstelik, Boyd Spivey de koruyordu onu. Annene dokunulamayacağını belli etti. Her seferinde onun yanında durdu. Sanırım, onu bunun için temizlediler. İsterlerse GBI ve APD'yi parmaklarının ucunda oynatabilirler, oysa Boyd tipinde biri onlara hiçbirimizin aklından geçiremediği şeyler yapar."

Faith sessizdi, belki de annesini koruyan ölü adamı düşünüyordu. Sara'nın aklıysa zaten idam hüccresinde bekleyen bir adamı öldürtmek için harcanmış olması gereken para ve zamandı. Bütün öykü Evelyn Mitchell'ın zaafalarını çok iyi bilen insanlarca dikkatle planlanmış ve uygulanmıştı: Koruyucusu Boyd Spivey; kızı Faith ve en iyi dostu Amanda. Bunların hepsi para aramadan çok bir intikam saldırısına işaret ediyordu. Sara Will'in de aynı bağlantıları kurduğunu görebiliyordu. Ne var ki sonunda ağzını açtığında, apaçık olanları her zamanki gibi es geçecekti.

Amanda'ya "Banka hesabını raporumdan sen mi çıkardın?" diye sordu.

"Vergi dairesi değiliz biz." Omuzlarını silkti. "Doğrusunu yapan birini cezalandırmanın âlemi yok."

Sara, Will'in öfkelenildiğini görüyordu; ancak genç adam hiçbir şey demedi. Ellerini ceplerine sokup sırtını tezgâha yasladı. Sara onunla hiç tartışma yaşamadığını düşündü. Tam da şu anda münakaşa edeceklerinden kuşkuluydu, ancak ederlerse de bunun kocaman bir abeslik denemesi olacağından emindi.

Öte yandan Faith, Amanda'nın öyküsündeki tutarsızlıkları fark etmemişti. Kan şekerinin son birkaç gündür bir pinpon topu gibi fırlayıp düştüğü düşünülünce, dik oturmayı becermesine bile şaşmak gerekirdi. Genç kadın konuşunca Sara'nın söylenenleri yanlış işittiğini düşünmesinin nedeni de buydu.

"Yastığımın altına parmağını bırakmışlar."

Amanda gözünü bile kırpmadı. "Nerede o parmak?"

"İlaç dolabımda." Elini ağzına götürdü. Kusacak gibiydi. Sara

fırlayıp çöp tenekesine uzanırken Faith elini hayır anlamında salladı. “Bir şeyim yok.” Birkaç derin nefes aldı. Sara dolaptan çıkardığı bardağa su doldurdu.

Genç kadın suyu gırtlğından ses çıkararak, kana kana içti.

Sara boş bardağı yeniden doldurup Faith’in önüne bıraktı. Sırtını tezgâha dayayıp gözlerini Faith’e dikti. Will biraz ötesinde dikiliyordu ve ellerini cebinden çıkarmamıştı. Aralarındaki mesafe Sara’ya bir soğuk hava akımı gibi geldi.

Faith bir yudum daha su içip, “Jeremy’yi kaçırmaya kalktılar,” dedi. “Abimle gönderdim. Emma’yı da. Sonra markete gittim, adam beni tuvalette sıkıştırdı.”

Amanda, “Nasıl biriydi?” diye sordu.

Faith boyunun, kilosunun, giyiminin ve konuşmasının çok ayrıntılı bir tarifini yaptı. “Bana kalırsa Latin Amerika kökenliydi. Mavi gözleri vardı.” Sara’ya döndü. “Normal bir şey mi bu?”

“Çok yaygın değil, ama çok nadir de değil,” dedi Sara. “Meksika İspanyol toprağıydı. Bazıları Amerikan yerlileriyle evlendi. Meksikalıların hepsi koyu ciltli ve siyah saçlı değildir. Bazıları sarışıdır, tenleri daha açıktır. Bazıları da mavi ya da yeşil gözlüdür. Resesif bir genidir ama arada bir ortaya çıkar.”

Amanda, “Ama bu çocuğun gözleri maviydi diyorsun, öyle mi?”

Faith başıyla onayladı.

“Dövme, falan?”

“Boynunda yılan.”

Başını sallama sırası Amanda’daydı. “Araştırabiliriz. En azından, on sekiz yirmi yaş aralığında, mavi gözlü İspanyol kökenlilerin listesini çıkartırız.” Bir şey hatırlar gibi oldu. “Dövme salonlarındaki soruşturmada bir şey çıkmadı. Marcellus Estevez’in Cebraail dövmesini kim yapmışsa ya eyaletin dışından biri ya kayıt dışı ya da konuşmuyor.”

“O çocukta tanıdık bir şey vardı,” dedi Faith. “Onu tutuklamış olabileceğimi düşünmüştüm, ama hayır dedi.”

“Sana doğruyu söylediğinden eminim.” Amanda Black-Berry’sini çıkardı, bir taraftan konuşurken tuşlara basıp yazmaya koyuldu. “Kayıtlardan senin söylediklerini araştırmalarını isteyeceğim. APD’de senin bizimle çalışmaya başlamadan önce

yaptığın tutuklamalara bir göz atmak için arka kapıdan gizlice girebilecek birini tanıyorum.”

“Bir şey bulacağını sanmam.” Faith şakaklarını ovuşturdu. “Jeremy’nin yanında. Belki de Jeremy’yi tanıyor. Belki aynı okula gittiler. Bilmiyorum.”

Amanda mesaj yazmayı bitirince, “Jeremy’ye sordun mu?” dedi.

Genç kadın başını salladı. “Dün gece şöyle bir tarif ettim. Dediğime uygun kimseyi tanımıyor. En azından, hatırlamıyor.”

Will, “Hatırladığın başka bir şey var mı?” diye sordu.

Bir şey olduğu açıktı. Tereddüt ediyordu. “Aslında, çok aptalca bir şey. Belki de...” Sara’ya baktı. “Kan şekerim delirmişti. Halüsinasyon görmüş de olabilirim.”

Sara, “Nasıl?” dedi.

“Şeyy-” Başını salladı. “Aptalca. Çatal bıçak çekmecesi yanlış.” Kendi dediğine güldü. “Gerçekten saçma. Neyse, boş verin.”

Sara, “Devam et,” dedi. “Nesi yanlış?”

“Çatallar ters duruyordu. Kaşıklar da. Kalemlemlerim de yanlış çekmecedeydi. Kalemlemleri hep aynı yere koyarım ve... Sonra salona gittiğimde bütün kar küreleri duvara dönüktü. Genellikle içeriye bakarlar. Gerçekten dikkat ederim. Onlar babamındı. Her hafta tozlarını alırım. Zeke yanlarına bile yaklaşmaz. Ben sadece...” Başını salladı. “Bilemiyorum. Belki de bunlar benim işim ama hatırlamıyorum. Belki de ters döndürüldüklerini sandım...” Başını ellerinin arasına aldı. “Bu olanlardan sonra zihnim allak bullak oldu. Neyin gerçek, neyin yanlış olduğunu bilmiyorum. Belki de deliriyorum. Düş görüyor olabilir miyim?”

Sara, “Değerlerin değişken, ama metabolizma bozukluğu göstermiyor. O kadar su kaybetmedin, ama büyük bir gerilim altındasın. Üşütme ya da enfeksiyon gibi bir şey hissediyor musun?” Faith başını salladı. “Kafa karışıklığı beklenir, kaldı ki gösterdin, paranoya da anlaşılabilir; ama mutlak halüsinasyon, hayır.” Ekleme gereği duydu: “Kar kürelerini ters çevirmek, bir çocuğun dikkat çekmek için yaptığı şeyleri hatırlatıyor. Oğlunun işi olmadığından emin misin?”

“Sormadım. Sözüünü etmek bile rahatsız ediyor. Önemli olmadığından eminim.”

Amanda başını sallıyordu. “Jeremy böyle bir şey yapmış olamaz, özellikle de bütün olanlardan sonra. Senin daha fazla gerilmeni istemez. Üstelik, neredeyse yirmi yaşında. Böylesi şeyler yapmayacak kadar olgun.”

Faith, “Bunlar düş ürünü de olabilir,” dedi. “O adamlar bütün kar kürelerini neden çevirsin ki?” Başka bir şey hatırlar gibi oldu. “Ampulleri neden gevşetsinler?”

Amanda iç geçirdi. “Önemli değil, Faith. Önemli olan, bir plan yapmak.” Saatine baktı. “Neredeyse yediye geliyor. Düşünmeye başlamak zorundayız.”

Faith, “Will haklı,” dedi. “Annemin evini gözetliyorlar. Benimkini gözetlediklerini biliyorum. İşin içine APD’yi sokarsak—”

Amanda sözünü kesti: “Öyle bir aptallık yapmaya hiç niyetli değilim. Chuck Finn bu işin içinde mi, değil mi, hâlâ bilmiyoruz.” Faith itiraz etmek için ağzını açarken, Amanda elini kaldırıp durdurdu. “Ötekiler kendi istekleriyle katılırken, Chuck’ın suç dünyasına sırtından itildiğini söyleyeceğini biliyorum, ama suçun derecesi olmaz. Parayı aldı. Harcadı. Suçlarını itiraf etti ve şimdi çok paraya mal olacak çok ciddi bir alışkanlıkla bir yerlerde dolaşıyor. Bu arada Chuck’ın Atlanta polisinde hâlâ arkadaşları bulunduğunu, bulunmadığı yerde de satın alacak paraya sahip olduğunu unutmaman gerek. Bunu işitmekten hoşlanmayacağını biliyorum ama Hiironobu Kwon’a bu aklı onun verdiğini, ya da bu yeni bir grup gencin onun tarafından yönetildiğini gözden kaçırmak da imkânsız.”

Faith, “Bu anlattığın hiç Chuck’a benzemiyor,” diye itiraz etti.

“Baskınlarda ele geçen paralardan pay almak da Chuck’a benzemiyordu, ama doğrusu bu.” Will’e dönüp, “Roz Levy’nin evinde gözetleme yapılacak bir yerden bahsettin,” dedi. “Oraya yerleşmiş olmaları imkânsız. Daha araba yoluna ayak basar basmaz vurur o kadın onları.”

Faith, “Doğru,” diye onayladı. “Mrs. Levy sokağı şahin gibi gözler.”

Will, “Komşuda biri vurulmadıkça ya da kaçırılmadıkça,” diye itiraz etti.

Amanda yine duymazdan geldi. "Önemli olan, Will, oradan en az Evelyn'i kaçıranlar kadar yararlanabilecek olmamız. Dünyanın en büyük sandığını kullanamayacağımıza göre, seni ve tüfeğini Roz Levy'nin sundurmasına görünmeden ulaştırmanın bir yolunu bulmamız gerekiyor." Faith'e dönüp, "Buraya gelirken izlenmediğinden emin misin?" diye sordu.

Genç kadın başını salladı. "Dikkat ettim. İzlenmedim."

"Aferin," dedi Amanda. Yeniden eski haline dönmüş, yapılacakların heyecanından neredeyse sersemlemişti. "Evelyn'in evinde neler olup bittiğini öğrenmek için bir iki yere telefon etmem lazım. Bizim kötü adamlar Atlanta olay yeri biriminin iş başında olacağını düşünse, orada toplanmayı önermezdi. Charlie'nin bir iki şey öğrenip öğrenemeyeceğini de görmüş oluruz. O da işe yaramazsa cebimde Altıncı Bölge'de, çocuklara işin nasıl yapılacağını görmek için nesi varsa vermeye hazır bir iki yaşlı kız daha var. Dr. Linton?"

Sara adını duyunca şaşırdı. "Evet?"

"Bize zaman ayırdığınız için teşekkürler. Bu küçük toplantıyı kendinize saklayacağınızdan eminim."

"Tabii."

Faith, Amanda'nın yanında durdu. "Teşekkür ederim," dedi. "Bir kez daha."

Sara genç kadına sarıldı. "Dikkatli ol."

Sıra Will'deydi. Elini uzattı. "Dr. Linton."

Sara Faith'in halüsinasyonlarından birini görüyor olabileceğini düşünerek aşağıya baktı. Will elini vedalaşma anlamında sıkıyordu.

"Yardımların için teşekkürler," dedi. "Sana böyle yük olduğumuz için başışla."

Faith, Sara'nın çıkaramadığı bir şeyler mırıldandı.

Amanda dolabı açtı. Sara kadının pardösüsünü gördüğü için mutluluktan gülümsediğini tahmin etti. "Evelyn'in komşularından çoğunu tanırım. Çoğu emeklidir ve caddenin karşısındaki yaşlı cadalozun dışında evlerini kullanmamıza bir şey demeyeceklerdir. Şimdi biraz nakit para bulmam gerek. Bulabileceğimden eminim ama çok fazla zamanımız olmayacak." Pardösüsünü

giydi. "Faith, eve gidip bizden haber alana kadar beklemen gerekiyor. Bana kalırsa, bir ara bir iki bankaya gitmen doğru olacaktır. Will, eve git ve o gömleği değiştir. Hazır o işi görürken, bir Truva Atı yapmanın ya da Roz Levy'yi tavlama için bir plan kurmanın zamanıdır. Bir saat önce Faith'i tutuklatmaya hazırды. Bu sabah o kırıksık kışına hangi arının kaçtığını Tanrı bilir."

"Evet efendim."

Sara çıkmaları için ön kapıyı açtı. Amanda asansöre doğru yürüdü. Will her zamanki nezaketiyle Faith'in geçmesi için kenara çekildi.

Sara, Faith'in arkasından kapıyı kapattı.

Will, "Ne—" derken Sara elini dudaklarına götürdü.

"Sevgilim, yapacak işlerin var ve bu işlerin tehlikeli olduğunu biliyorum; ama bugün başından ne geçerse geçsin, bana dün gece yaptıklarını tekrarlayıp, ertesi sabah elimi sıkarak kurtulacağını sandığın zaman yaşayacağın hayati tehlikenin yanında sözü bile edilemez. Anlaştık mı?"

Will yutkundu.

"Sonra ara beni." Veda öpücüğü kondurdu, sonra da çıkabilmesi için kapıyı açtı.

17

Will bir sürü otomobil dergisine aboneydi. Bu dergileri çoğunlukla fotoğrafları için alıyor olsa da, bazen kendini makaleleri okumak zorunda hissederdi. İşte Roz Levy'nin avokado yeşili 1960 model Chevrolet Corvair'inin Faith'in beş dolar tahmininden çok daha fazla ettiğini bilmesinin nedeni de buydu.

Araba klasik Amerikan otomobil üreticilerin ünlerini borçlu olduğu cinsten bir harikaydı. Arkadan takılı, hava soğutmalı, boksör tipi altı silindirli alüminyum motor pazarda giderek daha çok görülmeye başlayan küçük Avrupa modelleriyle rekabet etmek için geliştirilmişti. Tasarım, Ralph Nader'in *Unsafe at Any*

Speed adlı kitabında başlı başına bir bölüme hak kazanan esnek yarım dingilli süspansiyonuyla tanınıyordu. Stepne normal otomobillerde motorun bulunduğu yerde, öndeki bagaj bölümünde, yolcu bölümüne yönelik benzinli ısıtıcının hemen yanı başına takılıyordu. Faith arabayı Mrs. Levy'nin evine götürürken, Will kış mevsimi geçmiş olmasına rağmen deponun hâlâ benzin dolu olduğunu, yüzünü dayadığı madeni tanktan biliyordu. Benzinin sırlıtısı kıyıya vuran okyanus dalgaları gibiydi. Ya da yüzüne bir milimetreden daha yakın, paslı bir bölmenin öteki tarafında çalkalanan, son derece uçucu bir hızlandırıcıdan.

Otomobil, 2001 Ulusal Karayolları Trafik Güvenlik İdaresi'nin kazayla bagajda hapis kalacak bir insanın kullanabilmesi için tüm üreticilerin karanlıkta ışıldayacak bir açma kolu yerleştirmelerini şart koyan yönetmeliğinden önce imal edilmişti. Öyle bir kol olsa bile, erişebileceğinden kuşkuluydu. Bagaj derindi, ama geniş değildi, pelikan gagasına benziyordu ve Will bir stepnenin ve belki de iki valizin sığacağı bir boşluğa kıvrılmıştı: Altmışlı yılların valizleri, yoksa bugün insanların dağda bir hafta sonu için bütün evi sığdırdıkları tekerlekli modern bavullar değil.

Kısacası, Roz Levy bagaj kapağını açması gerektiğini hatırlayana kadar burada ölme ihtimali de yüksekti.

Kapağı çevreleyen çatlamış lastik contanın aralığından belli belirsiz bir ışık sızıyordu. Saate bakmak için cepte telefonunu kaldırdı. Yaklaşık iki saattir bagajdaydı ve en azından daha bir saat bekleyecekti. Tüfeği bacaklarının arasında artık hiç zevk veremeyecek gibi sıkıştırılmıştı. Tabanca kılıfı dönmüş, Glock da ısrarlı bir parmak gibi böğrüne batıyordu. Faith'in verdiği su şişesi uzun zaman önce plastik su şişesine geri dönüşmüştü. Metal mezarın içi yaklaşık altı bin derece olmalıydı. Ellerinin ve ayaklarının hissi kaybolmuştu. Bunun çok kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başlıyordu.

Bunu düşünmesine neden olan "Truva Atı" deyimiydi. Roz Levy'yle bir telefon konuşması, yaşlı kadının bu işleri kolaylaştırmayacağını göstermişti. Faith'in arabayı habersiz almasına hâlâ bozuktuk ve eve hiç kimsenin girmesini istemiyordu. Bu aptalca şeyi yapmayı öneren Will olmuştu. Faith, Corvair'i

sundurmanın altına bırakacak, Will de belirlenen saate birkaç dakika kalana kadar bagajda bekleyecekti. Bayan Levy çöpünü çıkaracak, o sırada da bagaj kapağının kilidini açacaktı. Will'in sürünerek çıkıp Faith'i koruması için.

Roz Levy'nin bu ikinci planı böylesine kolay kabul etmesi oyunu oynamayacağından kuşkulanasına neden olsa da aradan bir saat daha geçmiş ve pek başka seçenekleri kalmamıştı.

Başka Truva Atları da vardı ve çoğu Will'inkinden daha akıllıcaydı. Amanda'nın yaşlı kızlarının iyi tarafı yaşlı ve kadın olmaları, bu durumda alışılmış türün dışına çıkmalarıydı. Mahalleyi gözetleyen her kimse parmakları tetikte, saçları kısa kesilmiş ve testosteron yüklü genç silahşorlar bekleyecekti. Oysa Amanda arkadaşlarından altısını çevredeki çeşitli evlere göndermişti. Ellerinde fırın malzemesi ve pasta stantları vardı, kollarından çantaları sarkıyordu. Bazılarındaysa İncil. Dikkatli her göze misafir olarak görüneceklerdi.

Dış çemberi bir kablolu televizyon kamyoneti, bir evcil hayvan kuaförünün minibüsü ve onurlu hiçbir polisin direksiyonuna oturmayaacağı parlak sarı bir Toyota Prius koruyordu. Bu üç araç sayesinde mahallenin Mitchell kısmına açılan iki yolunda gelip giden bütün arabaları izleyebileceklerdi.

Will bütün bunlara rağmen plandan memnun değildi. İki kötünün iyisiydi ve bundan beteri ancak hiç polis bulunmaması olurdu. Silah taşınması ve birine ateş ederken tereddüt etmediğini konuyla ilgili herkese kanıtlamış olsa da, Faith'in savunmasız olduğu düşüncesinden hoşlanmıyordu. İçinde bir yerde Amanda'nın yanıdığı hissini taşıyordu. Burada mesele para değildi. Belki yüzeyde paraymış gibi görünüyordu. Belki de o çocuklar bile meselenin para, nakit para olduğu inancındaydı. Oysa son tahlilde davranışları bu amacı çürütüyordu. Bu, kişilerle ilgili bir konuydu. Birileri gazele davranıyordu ve burada en muhtemel suçlu Chuck Finn görünüyordu. Yanındakilerin amacı paraydı. Chuck ise intikam peşindeydi. Faith dışında herkes için bir kazan-kazan durumu.

Bir de 1960 model bir Corvair içinde kısılmış salağın dışında.

Biraz hareket etmeye çalıştığında yüzünü buruşturdu. Sırtı sızıyordu. Burnu kaşınıyordu. Kışında sanki bütün ağırlığını iki

saat boyunca sertleştirilmiş çelikten bir levhaya vermiş gibi bir duygu vardı. Dönüp geriye bakıldığında Will'i bir bagaja tıkmak daha ziyade Amanda'nın düşüneceği bir fikre benziyordu. Acı verici. Onur kırıcı. Will için kötü sonuçlanması kesin. Bir şekilde ölümüne susamış olmalıydı. Belki de içinde bulunduğu durumu baştan sona gözden geçirmek istediği için tek çare olduğuna karar vererek, sıcakta iki saat pişmek istemişti ve içinde bulunduğu durum derken, otomobili kastetmiyordu.

Ömründe hiç sigara içmemişti. Yasadışı hiçbir madde kullanmamıştı. Alkolün tadından nefret ederdi. Çocukken, bağımlılığın bir hayatı nasıl yıktığını görmüş, polisten de nasıl bitirdiğine tanık olmuştu. Hiç içme meraklısı olmamıştı. İnsanların bir sonraki kafa yapmayı hayatlarını ve değerli olan her şeylerini yeni bir doz için feda edecek kadar umutsuzca arzulamalarını asla anlayamıyordu. Bu uğurda hırsızlık yapıyorlardı. Bedenlerini sunuyorlardı, çocuklarını terk ediyor, hatta satıyorlardı. İnsan öldürüyorlardı. Harman olup uyuşturucu yokluğundan vücudun kendi içine dönmesini engellemek için her şeyi yapmaya hazır dılar. Kramplar. Bağırsaklarda bıçak yarası gibi sızılar. Köreltici baş ağrıları. Ağız kuruluğu. Çarpıntılar. Terli avuç içleri.

Will'in rahatsızlığının tek nedeni Mrs. Levy'nin Corvair'indeki sıkışıklığı.

Sara'nın özlemini çekiyordu.

Lehine olan tek şey, genç kadına verdiği tepkinin normal bir insanın şu anda hissedebileceğine oranla tamamen aşırı olmasıydı. Kendini gülünç duruma düşürecekti. Daha da önemlisi, çoktan düşürmüştü bile. Sara'nın etrafında nasıl olması gerektiğini bilmiyordu. En azından, sevişirken bilmemişti. Üstelik çok uzun sevişmişler ve Will'in insanı sarsan salaklığını tam olarak görebilmeye başlamak Sara'nın uzun bir zamanını almıştı. Üstelik genç kadına hazırladığı gösteri. Satılık bir evde, emlak komisyoncusu gibi elini sıkmak. Bir tokat yemediğine şaşıyordu. Holde asansör beklerken Amanda ve Faith de söyleyecek bir söz bulamamıştı. Salaklığıyla kadınların da nutkunun tutulmasına neden olmuştu.

Fiziksel bir arızası olup olmadığını merak edecekti neredeyse. Faith gibi şeker hastasıydı belki. Faith ona gün boyunca öğle-

den sonra yediği yapış yapış çöreği, ikinci kahvaltısı, aşağıdaki otomattan aldığı peynirli mısır gevreği için bağırıp duruyordu. Sürekli terlediğini düşündü. Düşünceleri tutarsızdı, zihni karıştı. Susuyordu ve gerçekten, ama gerçekten çışi gelmişti.

Sara kapıdan geçirirken öfkeli değildi. Ona sevgilim demişti ki, bunu daha önce sadece bir kez söylemişti. Sonra da öpmüştü; çok tutkulu bir öpüş değildi, daha ziyade bir öpücük gibi bir şeydi. Ellili yıllarda izlenen televizyon şovlarındaki gibi, evin erkeği şapkasını giyip işine gitmeden önceki öpücük gibi. Will'e daha sonra telefon etmesini söylemişti. Gerçekten aramasını istiyor muydu, yoksa sadece bir şey mi ima ediyordu? Will hayatında onun hesabına bir şeyler ima etmeye çalışan kadınlara alıştı. Peki, daha sonra ne kadar sonra demektir? Bugünün ileriki saatleri mi, yoksa yarın mı? Ya da hafta içinde bir gün mü?

Homurdandı. Bir işi ve bakması gereken bir köpeği olan, otuz dört yaşında bir adamdı. Kendini tekrar denetim altına sokmak zorundaydı. Sara'ya telefon etmesi söz konusu olamazdı. Ne bu gece, ne de bu hafta. Sara için fazla basitti. Sosyal alanda fazla sakar. Onunla birlikte olmak için fazla umarsız. Bir şeyi gerçekten istediğin zaman, onu asla ele geçiremeyeceğini bildiğin için en iyi yolun o şeyi zihninden çıkarıp atmak olduğunu acı tecrübelerle öğrenmişti. Şimdi Sara konusunda da aynııı yapması gerekiyordu. Sırlıslıkam âşık bir lise öğrencisi gibi hareket ettiğii için vurulmadan ya da Faith'in ölümüne neden olmadan yapmalıydı bunu.

En kötü tarafı, Angie'nin her konuda haklı çıkmasıydı.

Belki de her konuda değil.

Sara saçını boyamıyordu.

Ceptelefonu titreşti. Bluetooth parçasını kulağına bastırırken kendi tüfeğıyle kendini iğdiş etmemek için epey uğraşması gerekti. Bagaj iyi yalıtılmış olmasına rağmen, fısıltıyla konuştu. "Evet?"

"Will?" Bir de bu eksikti: Kafasında Amanda'nın sesi. "Ne yapıyorsun?"

Bundan daha anlamsız bir soru olup olamayacağını düşünüp, "Terliyorum," diye yanıt verdi. Bagajdan bir süper kahraman

gibi fırlayıvermeyi düşünmüştü. Geçen bunca zamandan sonra asıl başarı yere miskin bir dil gibi ağmak olacaktı.

"İda Johnson'ın evinde konuşlandık." Evelyn'in arka komşusu. Will bir grup polisi evine kabul etmesi için Amanda'nın kadına hangi tatlı dili kullanmış olabileceğini düşündü. Belki de Faith'in bir daha kadının bahçesinde uyuşturucu satıcısı vurmayaacağına söz vermişti. "Tarayıcıda bir çağrı duydum. Doğu Atlanta'da hareket halindeki bir araçtan ateş açılmış. İki ölü var. Ahbidi Mittal ve ekibi arabayı incelemek için biraz önce Evelyn'in evinden ayrıldı. Yüksek profil. Bir kadın ile çocuğu. Beyaz, sarışın, orta sınıf, güzel."

Böylece, adamların Evelyn'in evini nasıl boşaltacaklarını öğrenmiş oluyorlardı. Amanda daha önce birkaç ihtiyatlı telefon görüşmesi yapmış ve adli tıp ekibinin evde en az üç gün daha çalışacaklarını öğrenmişti. Evelyn'i kaçıranların hareket halindeki arabalardan ateş etmekte tecrübeli olduklarını biliyorlardı. Bu kötü adamların masum insanları öldürmekten çekinmedikleri ve Atlanta'daki her haber istasyonunun programlarını durdurup olanları olay yerinden canlı yayına aktarmak için ne tür bir kurban profili gerekeceğini kesinlikle bildikleri apaçıktı.

Will için en rahatsız edici olanı, bir kadın ve çocuğunu öldürmekte bir sorun görmemelerinin kanıtlanmasıydı.

Amanda, "Evelyn'in arka bahçesi kazılmış," dedi.

Sıcaktan da olabilirdi. Will'in gözünün önüne kemiğini arayan bir köpek görüntüsü geldi.

"Adamlara paranın arka bahçede olduğunu söylemiş olmalı. Her taraf delik deşik."

Will'in ilk günkü tahminlerinden biri de buydu. Şimdi, bunun ne kadar salakça olduğunu anlıyordu. İnsanlar artık parayı böyle saklamıyordu. Evelyn'in bile bir banka hesabı vardı. Bu günlerde her şey bir bilgisayar dosyasındaydı.

Sesini alçaltarak, "Mrs. Levy onları kazarken görmüş mü?"

Amanda alışılmadık derecede sessizdi.

"Amanda?"

"Şu anda telefona yanıt vermiyor, ama uyukladığından eminim."

Will zorlukla yutkundu. Beklenenler gerçekleşebileceği sırada hiçbir şey eğlenceli görünmüyordu.

“Çalar saatiyle uyanacaktır herhalde.”

Will telefonu işitemeyen yaşlı bir kadının çalar saati nasıl duyacağını düşündü. Ardından kaygılanmaktan vazgeçti: Olaylardan çok önce sıcaktan bayılacaktı.

Amanda, “Yanımda iki arkadaş var, sokakta da yaşlı bir kız. Eve giderken Faith’i kollayacak. Bev gizli servisten. Bir posta kamyonetine el koydu.”

Will bu bilgilere daha fazla şaşırabilmiş olmayı isterdi. Amanda Beyaz Saray’da yaşlı bir kıza telefon edip nükleer kodları aldığı söylese, başını sallamakla yetinecekti.

“Her şey sırasına giriyor.” Amanda operasyon başlamadan önce her zaman gevezeliğe dalar, bu sefer de durum farklı değildi. “Faith kendi evinde bekliyor. Kasa hikâyesini desteklemek için bu sabah üç farklı bankaya girip çıktı. Son gittiği bankada müdürün ona nakit para vermesini sağladık. Bütün banknotların seri numaraları kaydedildi. Çantanın astarında bir takip cihazı var.” Bir süre konuşmadı. “Faith’e bir şey olacağını sanmam. Sara onu şimdilik kendine getirdi. Kendine dikkat etmemesi beni kaygılandırıyor.”

Aynı kaygıyı Will de duyuyordu. Her zaman Faith’i yıkılması imkânsız biri olarak düşünmüştü. Her krizle başa çıkabilecek birisi gibi. Bunun nedeni hiç hazır olmadan anneliğin içine itilmiş olmasıydı belki. Mrs. Levy’nin mahalleyi sarsan hamilelik skandalıyla ilgili söylediklerini hatırladı. Faith o utancın bir kısmını hâlâ hissediyor olmalıydı. Sara’ya annesinin sözlerini açıklarken yüzü kızarmıştı, oysa Evelyn’in kızındaki suçluluk duygusunu silmek için son olacağını sandığı sözlerini söylediği belliydi. Faith’in bütün hayatı o gebelik yüzünden parçalanmış, nasıl olduysa parçaları bir araya getirmeyi başarmıştı. Evelyn kızını desteklemek için yanında durmuş, ama ağır işçiliği tek başına Faith yapmıştı. Lise diploması almak. Akademiye kabul edilmek. Üniversiteye dönmek. Çocuğunu büyütmek. Will’in tanıdığı en güçlü kadınlardan biriydi. Bazı açılardan, Amanda’dan bile güçlüydü.

Ve gerçeği bilmeye hakkı vardı.

"Faith'e neden yalan söyledin?" diye fısıldadı. "Babasının kumarbaz olduğunu neden uydurdun?"

Amanda yanıt vermedi.

Yeniden denedi. "Neden--"

"Öyleydi de, ondan. Bu sabah olanlardan sonra bir erkeğin para dışında da bazı şeyleri kumara yatırabileceğini düşünürsün sanmıştım."

Will ağzında kalan son tükürük damlacıklarını da yuttu. Şu arada Amanda'nın bilmeceleriyle uğraşacak durumda değildi. "Evelyn rüşvet alıyordu."

"Çok uzun zaman önce büyük bir hata işledi, o günden beri bedelini ödüyor."

Will sesinin sakın çıkması için çabaladı. "Para aldı--"

"Sana bir söz vereyim, Will. Evelyn'i bu işten kurtaralım, sana her şey hakkında bütün gerçeği anlatsın. Onunla bir saat konuşursun. Bütün sorularına yanıt versin."

Will bagajda çevresine bakındı, çatlamış kapak contasından sızan ışığı gördü. "Ya kurtaramazsak?"

"O zaman bir önemi kalmaz, değil mi ya?" Will, Amanda'nın arkasından sesler geldiğini duydu. "Şimdi gitmem gerek. Bir haber alınca seni ararım."

Will telefonu kapatmak için tüfeğin yerini değiştirdi. Gözlemini yumup zihnini boşaltmaya çalıştı. Sırtından aşağıya bir ter damlası kayıyordu. Belkemiğinin dibinde, Sara'nın kaşındığı yerde batan bir şey vardı.

Başını salladı, tüfeğin cinsel taciz şikâyetinde bulunmaması için gözünün önündeki görüntüyü silmeye çabaladı. Tüfeği tanık sandalyesine oturmuş, tetiğiyle gözyaşlarını silerken düşündü.

Yeniden başını salladı. Sıcaktan gerçekten etkilenmeye başlıyordu. Dikkatini bir yere odaklayabilmek için olanları düşünmeye koyuldu. Amanda ondan hep baştan itibaren anlatmasını isterdi. Baştan anlatmak, gözden kaçırdıklarını yakalamanın en iyi yoluydu. Yapbozun parçalarını sığağı sığağına bir araya getirmek güç olurdu. Will şimdi son günlerde olanların üzerinden te-

ker teker geçiyor, bütün açıları inceliyor, kötü adamlardan duydukları bütün yalanları ve yarı gerçeklerle birlikte Amanda'nın uydurduğu yalanlar ile yarı doğruları gözden geçiriyordu.

Başlangıçta olduğu gibi, zihni durmadan Chuck Finn'e gidiyordu. Uyguladığı, bir eleme süreciydi. Chuck, Evelyn'in eski ekibinden olup, nerede olduğu bilinmeyen tek kişiydi. Hironobu Kwon'la birlikte Healing Winds'e devam etmişti. Ona Chukleberry Finn adını takan Roger Ling'le tanıştığı da kesindi.

Roger yılanın başını kesmekten de bahsetmişti. İşin başında tek bir kişi olmalıydı. Chuck pekâlâ o kişi olabilirdi, çünkü kutucuklardan pek çoğunu işaretleyebiliyordu: Onu ele verdiği için Evelyn Mitchell'dan kişisel intikam almak istiyordu. Hapishanedeki hayatı öyle rahat ve keyifli geçmemişti. Saygın bir polis memuruyken, dušta sırtını kollamak zorunda kalmıştı.

Alışkanlığını kodesteyken edinmiş, sonra da şartlı tahliye edildiği an uygulamaya koymuş olmalıydı. Eroin ve kokain birlikte pahalı bir alışkanlık oluşturunuyordu. Chuck artık temiz olsa bile, belli ki parası uzun zaman önce suyunu çekmişti. Will'in soruşturduğu bütün dedektifler içinde, suçunun kazanımlarını en az gösteren Chuck olmuştu. Edindiği paraları lüks seyahatlerde harcamış, dünyanın dört köşesini multimilyoner havalarında gezmişti. Sadece Afrika gezisi yüz bin dolara mal olmuştu. Will'in görüştükleri içinde Chuck'ın hapse girmesine üzülen tek kişi, seyahat acentesiydi.

Chuck'ın bütün bu olanların arkasında olup olmadığını öğrenmesinin fazla sürmeyeceğini düşündü. Sundurmanın kapısının açıldığını duydu, terliklerin betonda çıkardığı sürtünme sesini işitti. Bagaj açılınca içeriye gün ışığı su gibi doldu. Mrs. Levy'nin elinde beyaz bir çöp poşetiyle geçtiğini gördü. Yaşlı kadın çöpu atarken plastik Herbie Curbie çöp tenekesinin tıngırtısını duydu.

Bir eliyle tüfeğini kavrarken, diğeriyle de bagaj kapağının açılmasını önledi. Hareketleri beklendiği gibiydi: Ortalığa fırlayan bir Süpermen'den çok, betonun üzerine ağan miskin bir dil. Mrs. Levy hemen yanından geçti. Bütün sükûnetiyle, ileriye bakarak yürüdü, elini uzattı, hiç zorlanmadan bagajın kapağını

kapattı. Will'e bir an bile bakmadan eve girip kapıyı kapatınca Will yaşlı kadının sadece kocasını öldürecek kadar değil, on yıl boyunca Amanda'nın gözünün içine bakıp yalan söylemeyi becerecek kadar sakin olduğunu düşündü.

Birkaç saniye boyunca betonun üzerinde uzanarak, cildindeki serinlik duygusunun keyfini çıkardı, Corvair'in arkasından gelen yağ kokusunun karıştığı temiz havayı soludu. Dirseklerinin üzerinde doğruldu. Sundurmadan aklında kalanlar bütünüyle doğru, ama bir o kadar da yararsızdı. Bir köprünün altındaki geçit gibi bir uçtan diğerine kadar açık bir alandı, tek farkı daha tehlikeli olmasıydı. Bir yanında Roz Levy'nin evi, diğerinde de yaklaşık bir metre yüksekliğinde tuğla bir duvar, duvarın iki ucunda da çatıyı taşıyan iki süslü metal direk bulunuyordu. Will arabanın altından sokağı görebiliyordu, ancak izlenip izlenmediğini görebilecek uygun bir yer yoktu.

Yan tarafına baktı. Herbie Curbie alçak duvar ile otomobile eşit uzaklıktaydı. Hareket ederse, izleyen herkes tarafından görüneceğini bilmekle birlikte, başka bir seçeneği yoktu. Çömelir konuma geldi. Kaybedecek zamanı kalmadığını düşünerek solukunu tuttu ve koca çöp tenekesinin arkasına atladı.

Kurşun sesi duymadı. Bağırان sesler işitmedi. Göğsünde çarpan yüreğinden başka hiçbir gürültü yoktu.

Alçak duvarın dibine gitmek için daha en az yarım metre vardı. Fırlamaya hazırlanırken durdu; başını gösteren koca bir neon işaretle duvara dayanıp oturmaktan daha iyi bir yöntem vardı. Usulca çöp tenekesini itti, peşinden diz üstü giderek arabayla duvar arasındaki mesafeyi kapattı. En azından sokaktaki herhangi birine görünmeyecek, ancak korunmayacaktı. Tuğla duvar Evelyn'in evinden ateşlenen kurşunları durdurabilirdi, ama Will arka bahçeden yaklaşacaklar için kolay hedefti.

Sonsuza kadar böyle çömelip bekleyemezdi. Bir dizinin üzerine eğilip duvarın üzerinden bir baktı. Önü açıktı. Evelyn'in evi daha alçak bir seviyedeydi. Ne kadar planlarsa planlasın, banyo penceresini bundan daha iyi nişanlayamazdı. Pencere duvarın üst tarafında, muhtemelen duş kabınının içindeydi. Genişliği küçük bir çocuğun geçeceği kadardı, yetişkin bir erkeğin değil.

Özellikle de iri bir erkeğin. Jaluzisi kaldırılmıştı ve camdan bütün koridoru görebiliyordu. Gözünü tüfeğin dürbününe uydurunca, Evelyn'in sundurmasına açılan kapının damarlarını bile seçebiliyordu. Kapı kapalıydı. Adli tıp uzmanlarının parmak izi aradıkları yerlerde beyaz ahşap siyah bir tozla kaplıydı.

Bunu daha önceden kararlaştırmışlardı; Faith eve geldiği zaman bu kapıdan girecekti.

Telefonu titremeye başladı. Bluetooth parçasına bastı. "Yerimdeyim."

"Siyah kamyonet Beverly'de görüldü. Peachtree yönünden gelmişler."

Will'in eli dipçiği daha sıkı kavradı. "Faith nerede?"

"Evinden biraz önce ayrıldı. Yaya geliyor."

Söyleyecek bir şeyi yoktu. Bunun planın bir parçası olmadığını her ikisi de biliyordu. Faith'in arabayla gitmesi gerekiyordu, yürüyüş yapması değil.

Sokakta bir otomobil sesi işitti. Siyah kamyonet kaldırımın kenarında durdu. Adamlar göze çarpmamaya kaygısı gütmüyorlardı, çünkü arabanın yan panelleri kurşun delikleriyle kaplıydı. Will tüfeğin yanındaki emniyet mandalını kaydırды. Yan kapısı kayarak açılırken, namluyu kamyonetin orta bölümüne doğrulttu. Arabanın içini taradı, gördüklerine şaşırdı.

Amanda'ya, "Sadece iki kişiler," diye fısıldadı. "Evelyn de yanlarında."

"Ateş etme yetkisine sahipsin."

Bunun nasıl olacağını kestiremiyordu. Evelyn'in iki yanındaki gençler silahlarını kadının başına dayamıştı. Etkileyici bir görüntüydü ama içlerinden biri tetiği çekse ölen sadece Evelyn olmayacak, kurşun onun kafatasını delecek ve arkadaşının beynine saplanacaktı. Dünyadaki en iyi arkadaşı bu iki Einstein'ın arasında oturuyor olmasa, Amanda bu manzarada Tanrı'nın parmağını gördü mutlaka.

Vücudunun siper oluşturmaya dikkat ederek Evelyn'i arabadan indirdiler. Kadıncağыз acıyla haykırdı, çığlığı öğleden sonranın sakinliğini deldi. Bağlı değildi ama hiç de kaçıp kurtulacak bir hali yoktu. Bacaklarından birine iki kırık süpürge sapından

kaba bir destek yapılmış ve koli bantlarıyla tutturulmuştu. Çok ciddi yaraları olduğu apaçıktı ama yanındakilerin buna pek aldırmadıkları da kesindi.

Her ikisi de siyah ceket ve siyah beyzbol şapkası giymişti. Olası tehditler arıyormuş gibi, gözleriyle çevreyi taradılar. Evelyn'i aralarına alarak tek sıra halinde yürümeye başladılar. Arkadaki Glock tabancasını kadının kaburgalarına dayamış, bir atı mahmuzlar gibi güdüyordu. Evelyn'in kendi başına yürüyemediği belliydi ve Glock'lu kolunu beline dolamıştı. Evelyn yüzü bir ısırap maskesi gibi, her adımda arkasındakine yaslanıyordu. Öndeki yürürken dizlerini büküyor, Evelyn dengesini sağlamak için başını adamın omzuna dayıyordu. Adam duraklamadı. Elindeki Tec-9 ile evin ön cephesini sağdan sola, soldan sağa taramayı sürdürdü. Parmağı o hassaslığıyla ünlü tetikteydi. Will arada yürürlükten kaldırılmış saldırı silahları yasağının üreticisini işini kapatmaya zorlamasından beri hiç Tec-9 görmemişti. Aynı silah Columbine katliamında kullanılmıştı. Yarı otomatik ama şarjörü elli mermi aldığından, bunun pek de önemi yoktu.

Bir saniyeliğine de olsa gözünü dürbünden ayırıp sokağı kontrol etti. Sokak boştu. Chuck Finn'den eser yoktu. Siyah ceketli ve siyah beyzbol şapkalı başka gençler de yoktu. Gözünü yeniden dürbüne uydurdu. Midesi kasıldı. Sadece iki kişi olamazlardı.

Amanda'nın sesi gergindi. "Ateş edebilecek misin?"

Will'in namlusu Tec-9'un göğsüne çevriliydi. O iki çocuk belki de saf amatör değildi. Tec-9 Evelyn'in tam önündeydi ve ona sıkılacak her kurşun Evelyn'i de delip geçecekti. Aynı şey, Evelyn'e arkadan sımsıkı yapışan Glock için de geçerliydi. Adamları kafalarından vurmak söz konusu olamazdı. Tec-9'u aradan çıkarmanın bir yolu olsa bile, Will yeniden nişan alamadan Glock Evelyn'i vurabilirdi. Kaçıranlardan birine ateş ederken kaçırılanı da vurması işten bile değildi. Amanda'ya, "Ateş yok," diye fısıldadı. "Çok riskli."

Amanda bu kez tartışmaya kalkmadı. "Hattı açık tut. Faith eve vardığında haber veririm."

Will üç kişiyi otomobil sundurmasına girip gözden kaybolana kadar izledi. Döndü, tüfeği mutfak kapısına doğrultup beklerken

nefesini tuttu. Kapı tekmeyle açıldı. Evelyn Mitchell sendeleyerek mutfağa girdi. Glock hâlâ arkasındaydı. Evelyn'i kucaklayıp kaldırdığında çabası yüzünden okunuyordu. Tec-9 hâlâ öndeydi, hâlâ dizlerini bükerek yürüyordu. Başının tepesi Evelyn'in göğsü hizasındaydı. Will kadının yüzünü inceledi. Gözlerinden biri şişip kapanmıştı. Çenesinin derisi yırtılmış, açılmıştı.

Antredeydiler. Glock belindeki kolunu gevşetip oturttuğunda Evelyn yüzünü buruşturdu. İnce bir kadındı ama ölü bir ağırlıktı. Arkasındaki çocuk derin soluklar alıyordu. Başını Evelyn'in sırtına bastırdı. Tec-9 gibi, yetişkinden çok yeniyetme bir çocuğa benziyordu.

Antrenin ışığı değişti. Loşlaştı. Ön camların jaluzilerini indirilmiş olmalıydılar. O jaluziler vinilden yapılmıştı ve ışığı süzüyor, ama tam anlamıyla durdurmuyordu. Will her üçünü de kolayca görebiliyordu. Evelyn yine yarı taşınıp yarı itilerek salona götürüldü. Siyah şapkayı, havada sallanan Tec-9'u gördü. Sonra hepsi kayboldu. Görüş hattı mutfağa kadar boştu.

Amanda'ya, "Salondalar," dedi. "Üçü de." Kadının belirgin planının raydan çıktığını eklemeye gerek görmedi. Evelyn'i arka taraftaki yatak odasında tutmuyorlardı. Faith eve girdiğinde önde ve ortada olmasını istemişlerdi.

Amanda, "Arkadaki perdeleri kapatırken Evelyn'i kalkan olarak kullanıyorlar," dedi. "Ateş edemiyorum." Bir küfür savurdu. "Hiçbir şey göremiyorum."

"Faith nerede?"

"Yakında burada olur."

Will omuzlarının sızısını dindirmek için vücudunu gevşetmeye çalıştı. Chuck Finn yoktu. Evelyn'i saklamak yoktu. İki çocuk evde gizlenmiş polis olup olmadığına bakmamıştı. Ön kapıya barikat kurmamışlar, evden kaçışlarının en az eve girmeleri kadar kolay olması için herhangi bir önlem de almamışlardı.

Listede kontrol etmedikleri her nokta Faith'in boynuna dolanan bir ilmektir.

Will'in beklemekten başka yapacak hiçbir şeyi yoktu.

Faith evden çıkmadan önce Jeremy'nin iPhone'uyla çocukları için bir video kaydetti. Onları sevdiğini, sahip olduğu her şey olduklarını, o gün ne olursa olsun, değerli başlarındaki her saç telini sevdiğini asla unutmamalarını söyledi. Jeremy'ye onu doğurmanın hayatta aldığı en iyi karar olduğunu anlattı. Annesine hayat verdiğini. Emma'ya da aynı şeyi söyledi, Victor Martinez'in iyi bir insan olduğunu ve Emma'nın babasını tanıyacak olmasından mutluluk duyduğunu ekledi.

Zeke duysa, *dramatik* derdi kuşkusuz. Onun için de bir video kaydetti. Başta "kış deliği" teriminin bir kez bile geçmemesi olmak üzere, abisi için kullandığı sözlere kendisi de şaşıtı. Onu sevdiğini söyledi. Ona çektiydiklerinden dolayı üzgün olduğunu ekledi.

Ardından, annesine bir video bırakmaya çalıştı. Kaydı en az on-on iki kere durdurup baştan aldı. Söyleyecek o kadar çok şey vardı ki. Pişman olduğu. Yaptığı seçimler nedeniyle düş kırıklığına uğramadığını umduğunu. İçindeki en küçük iyilik kırıntısının bile anne ve babasından geldiğini. Hayatta sadece annesi kadar iyi bir polis, annesi kadar iyi bir anne, onun kadar iyi bir kadın olmayı amaçladığını.

Sonunda, Evelyn Mitchell'ın bu kaydı görme ihtimalinin çok düşük olduğuna karar vererek vazgeçti.

Bütünüyle hayal dünyasında yaşamıyor, bir kapana doğru yürüdüğünü biliyordu. Daha önce, Sara'nın mutfağındayken, Amanda'nın tersine Will'e kulak vermiş, adamın söylediklerinde bir mantık olduğunu, işin içinde paranın ötesinde başka şeyler bulunduğunu anlamıştı. Amanda kendini kovalamacanın heyecanına, en iyi arkadaşını alma cüretini gösteren o yeni yetme piçlere öyle ellerini kollarını sallaya sallaya çekip gidemeyeceklerini kanıtlama fırsatının çekiciliğine kaptırmıştı. Will konuya her zamanki gibi daha mantıklı bakıyordu. Doğru soruların nasıl sorulacağını biliyordu, daha da önemlisi, yanıtların nasıl dinlenmesi gerektiğinden de haberdardı.

Mantıklı bir adamdı, duygularının etkisinde kalmazdı; en azından, Faith kalmayacağını düşünüyordu. Aklından neler geçtiğini kestirmek mümkün değildi. Tanrı onu bekleyen zorlu görevde Sara'nın yardımcısı olsun. Bu sabahki tokalaşma yaşayacaklarının en beteri değildi. Sara, Angie Trent'i sahnenin dışına itmeyi başarsa bile –Faith bunun mümkün olabileceğinden kuşkuluydu– geriye Will'in değişmez inatçılığı kalıyordu. Faith bir erkeğin perdelerini bu kadar hızlı kapatmasını en son Jeremy'nin babasına hamile olduğunu söylediği zaman görmüştü.

Will konusunda yanılıyor da olabilirdi. Ortağını okumada, ortağının kitap okumasındaki kadar başarılıydı. Yemin edebileceği tek şey, Will'in öteki insanlardaki duygusal davranışları anlama yeteneğiydi. Bunun yetimhanede büyümekten, karşısındakinin dost mu, yoksa düşman mı olduğunu çok kısa sürede anlamak zorunda olmaktan kaynaklandığını düşünüyordu. Normal insanların gözden kaçırdığı ince ipuçlarından gerçekler çıkarma konusunda ustaydı. Evelyn'in bunca yıl önce nelerden geçtiğini anlamasının sadece basit bir zaman meselesi olduğundan emin-di. Faith bunu ancak bu sefer, belki de son kez, Jeremy'nin eşyasını elden geçirirken anlamıştı.

Her şeyi bütünüyle Will'in araştırıcı telepatisine bırakamazdı tabii. Bir kontrol hastası olarak olanları ve nedenlerini özetleyen bir mektup yazmış, mektubu gittiği son bankadan Will'in adresine postalamıştı. Atlanta polisi Jeremy'nin iPhone'undaki videolara bakacak, ancak Will Faith'in mektupta neler yazdığını onlara asla anlatmayacaktı.

Buna yüreğinin ta derinliklerinden inanıyordu: Will Trent sır saklamakta ustaydı.

Ön kapıdan çıkarken mektubu zihninden söküp attı. Annesini, Jeremy'yi, Emma'yı, Zeke'i, aklını bulandırabilecek herkesi düşünmeyi bıraktı. Dışlerine kadar silahlıydı. Spor çantasında, paraların altına gizlediği mutfak bıçağı vardı. Zeke'in Walther'i-ni pantolonunun ön tarafına sıkıştırmıştı. Ayak bileğindeki kılıfa yerleştirdiği Amanda'nın yedek Smith&Wesson'ı cildine yapışık gibiydi ve derisine batıyordu. Topallamamak için dikkat etmesini gerektirecek kadar büyük ve belirgindi.

Mini'nin yanından geçti. Annesinin evine arabasıyla gitmek istememişti. Böylesi Emma ve bütün eşyasını arabaya yükleyip annesinin yarım blok ötedeki evine gittiği normal günlere çok benzer gibiydi. Bütün hayatı boyunca inatçı olmuştu, şimdi de bundan vazgeçmesi için bir nedeni yoktu. Bugün en azından bir şeyi kendi istediği gibi yapmak kararındaydı.

Araba yolunun dibinden sola döndü, sonra da annesinin evine gitmek için sağa saptı. Önünde uzanan uzun sokağı bakışlarıyla taradı. Arabalar sundurmalara ve garajlara çekilmişti. Ön verandada kimselerin görünmemesi pek de alışılmadık bir şey değildi. Burası bir arka veranda mahallesiydi. İnsanların büyük kısmı kendi işleriyle meşgul olurdu.

En azından, şimdi.

Sağ tarafından park etmiş bir posta dağıtım kamyoneti gördü. Faith geçerken, sürücüsü indi. Sırtından Crystal Gail tarzı kırılmış atkuyruğu sarkıtmış, hippie kılıklı yaşlıca kadını tanımadı. Bay Cable'ın posta kutusunun başına saçlarını sallayarak gidip kutuya bir deste iç çamaşırını katalogu tıktırdı.

Annesinin evine gitmek için sola saparken spor çantasını öteki eline aldı. Bez çanta ile içindeki paralar ağırdı, birlikte altı-yedi kilo geliyordu. Para her biri yaklaşık on santim yüksekliğinde, tuğla kalınlığında altı deste halindeydi. Hepsi yüzlük banknotlardan 580.000 dolarda karar kılmışlardı, bu miktar Amanda'nın kanıt olarak bankadan çekebileceği en yüksek tutardı. Evelyn ekibin hapse tıklanmasına yol açan yolsuzluğa bulaşmışsa, bu inanılmayacak kadar çok paraydı.

Oysa bu yolsuzluğa karışmamıştı. Faith annesinin suçsuz olduğundan bir an bile kuşkulanmamıştı ve Amanda'nın teyiti pek huzur kaynağı olmamıştı. Faith'in bir yanı bu öyküde anlatılmayan bir bölüm olduğunu seziyordu. Annesinin karıştığı ve en az öteki kadar yıkıcı başka şeyler vardı ya, başından beri şımarık çocuk Faith gözlerini o kadar uzun süre yummuştu ki, bir yanı artık gerçeğe de inanamıyordu.

Evelyn bu çeşit inkâra "gönüllü körlük" adını takmıştı. Normal olarak, belirli bir tür salağı tanımlamak için: İki kere ırza tecavüzden hüküm giymiş oğlunun bir fırsatı daha hak ettiğine

inanmış bir anne. Fuhşun kurbandsız bir suç olduğuna inanan bir adam. Kirli para almanın bir hak olduğunu düşünen polisler. Başkalarının da acı çektiğini göremeyecek kadar kendi sorunlarına dalmış kızlar.

Annesinin araba yoluna vardığında, saçlarında bir esinti hissetti. Sokakta, posta kutusunun hemen önünde siyah bir kamyonet duruyordu. Görebildiği kadarıyla, şoför mahalli boştu. Arka tarafında cam yoktu. Bir yanındaki kaplama kurşundan delik deşikti. Plakası sıradandı. Krom tamponunun üzerinde solmuş bir Obama/Biden çıkartması gördü.

Araba yoluna girişi kapatan sarı olay yeri şeridini kaldırdı. Evelyn'in Malibu'su hâlâ sundurmanın altındaydı. Bu araba yolunda seksek oynadığını hatırladı. Jeremy'ye basket topunu Bill Mitchell'in saçağa vidaladığı paslı çemberden nasıl geçireceğini burada göstermişti. Son birkaç ay boyunca neredeyse her gün Emma'yı burada bırakmış, annesiyle kızının yanağına birer öpücük kondurup işe gitmişti.

Sundurmanın altına girerken spor çantayı kavrayan parmaklarını sıktı. Terliyordu ve kapalı alandaki serin esintiden ürperdi. Çevresine bakındı. Deponun kapısı hâlâ açıktı. Emma'yı o küçük depoya kilitlenmiş bulmasından bu yana sadece iki gün geçtiğine inanmak güçtü.

Eve doğru döndü. Mutfak kapısı tekmelenerek açılmış, bir menteşesine asılı kalmıştı. Annesinin bıraktığı kanlı el izini, yüzük parmağının kapıya dayandığı yerdeki boşluğu gördü. Kapıyı iterek açarken yüzüne bir kurşun yemeyi bekleyerek nefesini tuttu. Hatta gözlerini yumdu. Hiçbir şey olmadı. Sadece mutfağın boşluğu ve her yerde kan.

İki gün önce eve girdiği zaman annesini bulmaya o kadar odaklanmıştı ki, gördüklerini doğru dürüst tartıp değerlendirmemişti. Burada yaşanan şiddetli boğuşmayı şimdi anlıyordu. Cinayet mahallerinden payını çoktan almıştı. Bir boğuşmanın nasıl görüneceğini biliyordu. Çamaşırlıktaki ceset uzun zaman önce götürülmüş olmasına rağmen, Faith yattığı yeri, üzerinde ne olduğunu ve ellerinin zemine nasıl yayıldığını hâlâ hatırlıyordu.

Will o çocuğun adını söylemişti, ama hatırlayamıyordu. Hiçbirini hatırlayamıyordu; ne yatak odasında vurduğu adamı, ne de Mrs. Johnson'ın arka bahçesinde öldürdüğünü.

Bütün yaptıklarından sonra, isimlerinin hatırlanmasını hak etmiyorlardı.

Dikkatini yeniden mutfağa verdi. Aralık boştu ve koridorun sonuna kadar olan bölümü görebiliyordu. Öğleden sonranın ortalarıydı ve ev akşam karanlığına gömülmüş gibiydi. Yatak odası kapıları kapatılmıştı. Ön kapının iki yanındaki jaluziler indirilmişti. Tek doğrudan ışık banyo penceresinden geliyordu. Jaluzi yukarı çekikti. Yemek odasının önünden geçip öndeki antreye girdi. Koridoru sağına, mutfağı soluna alarak durdu. Tabancasını çekmesi gerekiyordu, ama ona ateş edeceklerine inanmıyordu. En azından, şimdilik.

Oda loştu. Perde çekilip kapanmıştı ama bütünüyle saydam değildi. Cam kapının kırığından giren hafif esintiden sallanıyordu. Oda hâlâ karmakarışık. Hayatının ilk on sekiz yılını burada geçirmiş olmasına rağmen, düzenini hatırlayamadı. Sol taraftaki duvarı kaplayan, tıksı tıksı dolu kitap rafları. Çerçevesi aile fotoğrafları. Derme çatma hoparlörleriyle müzik dolabı. Tıka basa doldurulmuş kanepeler. Babasının okumak için kullandığı berjer. Orada şimdi Evelyn oturuyordu ve sol eline kanlı bir havlu sarılmıştı. Sağ eli öylesine şişmişti ki bir mankene ait olabilirdi. Bacağına koli bandıyla iki süpürge sapı bağlanmıştı ve o bacağını dümdüz uzatmak zorunda kalmıştı. Beyaz bluzu kan lekeleriyle kaplıydı. Saçları başının bir yanına yapışmıştı ve bir koli bandı ağzının bir bölümünü örtüyordu. Faith'i görünce gözleri büyüdü.

Genç kadın, "Anne," diye fısıldadı. Sözcük beyninde yankılandı, son otuz dört yıldır biriktirdiği bütün anıları canlandırdı. Annesini sevmişti. Onunla kavga etmişti. Ona bağırılmıştı. Yalan söylemişti. Kollarında ağlamıştı. Ondan kaçmıştı. Ona dönmüştü. Şimdi de, bu.

Markette gördüğü genç odanın öbür tarafında, kitap raflarına yaslanmış duruyordu. Yeri idealdi, üçgenin tepesindeydi. Evelyn aşağıda ve solunda. Faith annesinin beş metre ötesinde, üçgenin

ikinci açısını oluşturunuyordu. Adam gölgedeydi, ama elindeki tabanca kolaylıkla görülüyordu. Tec-9'un namlusu Evelyn'e dönüktü. Ellilik şarjörü kabzasından en az otuz santim çıkıyordu ve ceket cebinden yedek şarjörler sarkmıştı.

Faith spor çantasını yere bıraktı. Eli Walther'a gitmek istiyordu. Bütün şarjörü adamın göğsüne boşaltmak istiyordu. Kafasına nişan almayacaktı. Kurşunlar göğsünü parçalayıp dağıtırken gözlerini görmek, çığlıklarını işitmek istiyordu.

"Ne düşündüğünü biliyorum." Gülümseyince, platin dişi odadaki azıcık aydınlıkta parladı. "Herif tetiğe çökmeden tabancamı çekebilir miyim?"

Adama, "Hayır," dedi. Hızlı silah çekti ama Tec-9 çoktan annesinin başına çevrilmişti. Matematik Faith'in aleyhineydi.

"Tabancasını al."

Başına soğuk bir namlu dayandığını hissetti. Arkasında birisi vardı. Bir başka adam. Blucinin belinden Walther'ı söker gibi çıkardı, sonra da spor çantasını kaldırdı. Fermuar açıldı. Noel sa bahında bir çocuk gibi güldü. "İşte, adamım, şu yeşillere bir bak!" Arkadaşına doğru yürürken ayak parmaklarının üzerinde sıçradı. "Aman Tanrım! Zengin olduk, kardeş!" Walther'ı çantanın içine attı. Glock'unu pantolonunun arkasına, beline sokmuştu. Çantayı Evelyn'e gösterirken, bir kez daha "Aman Tanrım!" dedi. "Gördün mü, orospu? Buna ne diyeceksin, bakalım? Aldık işte."

Faith gözlerini marketteki çocuktan ayırmıyordu. Para onu arkadaşı gibi mutlu etmemişti, ama bu da beklenen bir şeydi. Mesele hiç para olmamıştı çünkü. Will bunu saatler önce söylemişti.

Adam Faith'e, "Orada ne kadar var?" diye sordu.

"Yarım milyondan biraz fazla."

Alçak bir ısıklık çaldı. "Duyuyor musun, Ev? Çok para çalmışsın."

"Hem de nasıl." Arkadaşı bir deste parayı yelpaze gibi açtı. "Bütün bunlara iki gün önce son verebilirdin, kancık karı. Sana Almeja demelerinin bir nedeni olmalı."

Faith annesine bakamıyordu. Adama, "Al," dedi. "Anlaşma böyleydi. Parayı alıp gidin."

Arkadaşı tam da böyle yapmaya hazırды. Çantayı Evelyn'in koltuğunun yanına bırakıp yerden koli bandı rulosunu aldı. "Tabii ya, adamım, doğru Buckhead'e gidelim. Kendime bir Jaguar alıp—"

Ardı ardına iki silah sesi. Koli bandı yere düştü. Evelyn'in oturduğu koltuğun altına yuvarlandı, ardından da çocuğun cesedi kadıncağızın yanına yığıldı. Başının arkası sanki biri çekiçle dalmış gibiydi. Yere kanlar fışkırdı, koltuğun ve annesinin ayaklarının çevresinde birikti.

Öteki, "Çok fazla konuşuyordu," dedi. "Öyle değil mi?"

Faith'in yüreği öyle şiddetli vuruyordu ki, kendi sesini işitmekte zorlandı. Ayak bileğine taktığı kılıftaki gizli tabanca sıcaktı, sanki cildini yakıyordu. "Buradan canlı çıkabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

Adam Tec-9'u annesinin başına doğrultmayı sürdürdü. "Buradan çıkmak isteyeceğimi de nereden çıkardın?"

Faith sonunda kendini annesine bakmaya zorladı. Evelyn'in yüzünden ter damlıyor, koli bandının kenarı yanağından kalkıyordu. Kadını bağlamamışlardı. Kırık bacağı bir yere gitmesini önlüyordu. Yine de, koltukta dimdik oturmuş, ellerini kucağında kavuşturmuştu. Yıgılır gibi oturduğunu hiç görmemişti. Duygularını asla belli etmezdi; o an hariç. Gözlerinde korku vardı. Tabancalı adamdan değil, kızının işteceklerinden.

Faith annesine, "Biliyorum," dedi. "Aldırma. Çoktan biliyordum."

Adam tabancayı yana çevirdi, Evelyn'e doğrulturken gözlerini kıstı. "Neyi biliyorsun, orospu?"

"Seni," dedi Fatih. "Kim olduğunu biliyorum."

19

Tec-9 patladığında Will gözlerini tüfeğinin dürbününe dayamıştı. Önce ani ışıkları, iki parlak çakını gördü. Bir milisaniye sonra da sesi işitti. Geriledi. İrkilmesini önleyemedi. Gözünü

dürbüne yeniden uydurduğunda Faith'i gördü. Hâlâ ön giriş holünde, oturma odasının karşısında duruyor, vücudu sallanıyordu. Will saniyeleri sayarak bekledi, genç kadının düşmediğinden emin olmak istedi.

Düşmedi

"Neler oluyor?"

Roz Levy, Corvair'in öbür tarafındaydı. Will arabanın altından bakınca kendini parlak nikel bir Colt Python'ın iş gören ucuyla burun buruna buldu. Kadının o mereti sarsmadan nasıl tuttuğuna akıl erdiremedi. Tabancanın namlusu en az on beş santim olmalıydı. 357'lik magnum mermi hidrostatik şoka neden olabilir, başka bir deyişle göğüste beyin kanaması doğuracak büyüklükte bir yara açabilirdi.

Sesinin sakın çıkmasına dikkat ederek, "Şunu başka tarafa çevirebilir misiniz?" dedi.

Yaşlı kadın tabancayı çekip horozunu indirdi. Zorlukla ayaklanırken, "Siktirsinler," dedi. "İşte, Mandy de geliyor."

Will arka bahçeden koşarak gelen Amanda'yı gördü. Ayakkabılarını çıkarmıştı. Bir elinde telsiz, diğerinde de Glock vardı.

Amanda'ya, "Faith'e bir şey olmadı," dedi. "Hâlâ evde. Kimin--"

Amanda Corvair'in yanından geçip Roz Levy'nin evine dalarken, "Çabuk ol!" diye emir verdi.

Will emirlere uymadı, onun yerine tüfeğin dürbününden Evelyn'in holüne baktı. Faith hâlâ orada duruyordu. Birini ikna etmeye çalışıyormuş gibi, ellerini önünde, avuç içleri yere bakar tutmuştu. O parıltılar uyarı ateşi miydi, öldürme ateşi mi? Arabadan ateş eden nişancı iki kere ateş etmekten hoşlanıyordu, ardı ardına iki kere. Evelyn'i öldürmüş olsalar, Faith orada ellerini uzatmış duramazdı. Annesine bir şey yapmış olsalar, genç kadının ya yerde ya katillerin tepesinde olacağını sezgileriyle biliyordu.

Amanda, "Will!" diye hırladı.

Arabanın yanından eve koşarken tüfeği vücuduna yapıştırdı. İki kadın bir zamanlar sineklikli bir veranda olması gereken, ancak arada çamaşırvaneye çevrilen bir yerde duruyordu. Daha

kapıyı kapatmaya fırsat bulamadan, Roz Levy'nin Amanda'ya bağırmağa başladığını duydu.

"Geri ver şunu!"

Python Amanda'nın elindeydi. "Hepimizi öldürebilirdin." Fişek yatağını açıp 38'lik özel mermileri kurutma makinesinin üzerine boşalttı. "Seni şu anda tutuklamam gerekirdi."

"Bir dene istersen."

Kafası kızan tek insan Roz Levy değildi. Will bağdırmamak için kendini tutmakta harcadığı çabadan boğazının sızladığını hissetti. "Bunun basit bir değış tokuş olacağını söylemiştin. Parayı alıp Evelyn'i bırakacaklar demiştin--"

"Kes sesini, Will." Amanda boş şarjörü takıp tabancayı çamaşır makinesinin üzerine bıraktı.

Will'in sessizliğinden emirlere uyduğunu çıkarmış olmalıydı; oysa o denli öfkeliydi ki bir şey söylemeye cesaret edemiyordu. Tartışmak, Faith'in bir çıkış planı olmadan evde kısıp kaldığı gerçeğini değıştirmeyecekti. SWAT ekibinin gelmesini beklemekten ve bunu bir intihar misyonu değil de bir rehine pazarlığıymış gibi yapmaktan başka çareleri kalmamıştı.

Eğer Will, Faith'in peşinden gitmezse. Tüfeğini kavradı. O eve girmeliydi. Faith'in iki gün önce yaptığını tekrarlamalı, kapıyı kırıp ateşe başlamalıydı.

Amanda'nın eli Will'in bileğine yapıştı. "Bu odadan çıkmayı aklından bile geçirme," diye uyardı. "Gerekirse seni vururum."

Will'in dişleri birbirine sürtünmekten ağrıyordu. Amanda'dan uzaklaşırken odanın ortasındaki iskemleye çarptı. Çevresini süzmekten kendini alamadı. Bir tripodun üzerine kapıdaki göz deliğine yönelik bir hızlı çekim kamera yerleştirilmiş, Roz Levy camun üzerini siyah eliş kâğıdıyla kaplayarak sadece merceğin bakacağı küçük bir delik bırakmıştı. Kapının yanında bir çiftte duruyordu. Will'i evinde istememesinin nedeni açıktı; görüşünü engellemesini istemiyordu.

Will kameranın kadrasına baktı. Mercek, tüfeğinin dürbünününden daha güçlüydü. Faith'in yanağından kayan ter damlalarını görebiliyordu. Genç kadın hâlâ konuşuyordu. Silahlıyı ikna etmeye çalışıyordu.

Bir nişancı. Ayakta kalmış bir kişi.

Eve iki kötü adam girmişti. Her ikisi de siyah ceketli ve siyah şapkalıydı. Biri vurulmuştu. Will en azından bu kadarından emindi. İki çocuğun Evelyn'i çimenlerin üzerinden zorla eve sokmalarını izlemişti. Bütün ağır işi arkadaki yapmıştı. Tıpkı Ricardo gibi, tıpkı Hironobu Kwon gibi, Evelyn Mitchell'ın parasını sahiplenmek isteyen diğer hepsi gibi, o da gözden çıkarılabileceklerdendi.

Oysa mesele hiç para olmamıştı. İpler Chuck Finn'in elinde değildi ve perdenin arkasında bir sihirbaz yoktu. Roger Ling'in sözünü ettiği yılanbaşı buradaydı: Mavi gözlü, elinde Tec-9'u ve içinde almaya niyetlendiği intikamı olan öfkeli bir çocuk.

Sıkılı dişlerinin arasından konuştu. "Artık sadece o var. Başından beri istediği de buydu."

"O paranın tek kuruşunu bile harcayamayacak."

Sesini yükseltmemek için çabaladı. "Para umurunda değil."

"Öyleyse neyin peşinde?" Will'in omzunu tutup kameradan uzaklaştırdı. "Haydi, dâhi. Söyle bana, ne istiyor?"

Mrs. Levy, "Ne istediğini biliyorsun," diye mırıldandı. Merimileri şarjöre doldurmakla meşguldü.

"Kapa çeneni, Roz. Bugün senden gına geldi." Gözlerini Will'e dikti. "Beni aydınlat, Dr. Trent. Kulaklarımı açtım."

"Onu öldürmek istiyor. İkisini de öldürmek istiyor." Hayatının en büyük "ben-sana-söylemişim" cesaretini nihayet gösterdi. "Lütfedip beni dinleseydin, bunlardan hiçbiri olmayacaktı."

Amanda'nın gözleri öfkeden çakmak çakmaktı, yine de, "Devam et," dedi. "Çıkar dilinin altındakileri."

Sonunda, Will'in çizgiyi aşmasına neden olan, Amanda'nın ka-bullenmesi oldu. "Sana bu işi yavaşlatalım, dedim. Faith'i oraya sırtında bir hedefle göndermeden önce aslında ne istediklerini anlamamız gerek, dedim." Aralarındaki boşluğu kapattı, kadını çamaşır makinesine doğru sürdü. "Benden daha taşaklı olduğunu kanıtlamaya öylesine kapıldın ki, bir konuda haklı olabileceğimi düşünmek için bir an bile duraklamadın." Amanda'nın soluğunu yüzünde hissedecek kadar eğildi. "Dökülecek her kan senin ellerine bulaşacak, Amanda. Faith'e bunu sen yaptın. Hepimize bunu sen yaptın."

Amanda başını çevirdi. Will'e yanıt vermedi, oysa gerçek gözlerinden okunuyor, Will'in haklı olduğunu biliyordu.

Sessiz kabulü teselli nedeni olamazdı; Will yine de geri çekildi. Kadının üzerine bir kabadayı gibi eğilmiş, tüfeğini ellerini titretecek kadar sıkımişti. Utanç öfkesini bastırdı. Parmakları gevşedi, çenesi rahatladı.

Mrs. Levy, "Ha," diye güldü. "Böyle konuşmasına izin verecek misin, Wag?" Python'ı yeniden doldurmuştu. Şarjörü yerine oturturken Will'e, "Ona zamanında Wag derdik; çünkü etrafta bir erkek görür görmez dilini tutar ve bir köpek gibi kuyruk sallardı."

Will duyduklarına şaşırdı, gerçekten bu kadar uzak başka hiçbir şey düşünemiyordu.

Mrs. Levy Python'ı elinde tarttı. "Taşaklarından bahsetmişken, Ev'i zorlayacak kadar taşaklı olsaydın, bu işi yıllar önce durdurmuş--"

Amanda, "Şu kibirli saçmalıklarından vazgeç, Roz," diye tısladı. "Seninle kurabiye tarifi arasında durmasaydım, şu anda infaz hücresinde gün sayıyor olurdun."

"Seni o zaman uyarmıştım. Güvercinler ile mavi kuşları karıştıramazsın, demiştim."

"Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrin yok. Hiç olmadı zaten." Telsizde havlar gibi birkaç emir sıraladı. Sesinin titremesi Will'i en az son on dakika içinde yaşadıkları kadar sarstı. "Siyah kamyoneti etkisiz bırakın. Dört lastiğinin de patlatılmasını istiyorum. Bu bloku olabildiğince çabuk temizleyin. APD'yi çağırın ve bana beş dakika içinde SWAT'ın varış zamanını bildirin, yoksa yarın sabah işe gelmeye zahmet etmeyin."

Will gözünü yeniden kameraya dayadı. Faith hâlâ konuşuyordu. En azından, dudakları kıpırdıyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Will zihninin Roz Levy'nin hafif ırkçı sözcük seçimine takıldığını fark etti: Güvercinler ile mavi kuşlar. Mrs. Levy eski mesellerle doluydu, tıpkı daha iki gün önce söylediği gibi: Eteklerini kaldırmış bir kadın, pantolonunu indirmiş bir erkekten daha hızlı koşar. On beş yaşında çocuk doğuran on dört yaşındaki bir kız için söylenecek tuhaf bir şeydi.

Yaşlı kadına, “Geçen gün silah seslerini duyunca şu Python’ı neden Evelyn’in oraya götürmediniz?” diye sordu.

Kadın tabancaya baktı. Sesinde aksice bir tını vardı. “Ev ne olursa olsun, gelmememi söylemişti.”

Will ona hiç emir uygulayıcı biri olarak bakmamıştı; kim bilir, belki de havlaması ısırmasından daha kötüydü. Zehirleme korkakların seçeneğidir, ellerini kirletmeden soğukkanlı cinayettir. Kadını gerçeğe doğru itmeye çalıştı. “Ama silah seslerini duydunuz.”

“Evelyn’in eski bir işle ilgilendiğini sandım.” Başparmağıyla Amanda’yı işaret etti. “Yardım için *onu* çağırmadığını unutma.”

Amanda çenesini telsize dayadı. Will’i bir tencerenin kaynamasını bekler gibi izliyordu. Her zaman onun on adım önündeydi. Will’in beyninin nereye gittiğini daha oraya varmadan anlardı.

Mrs. Levy’ye, “Evelyn’in Hector’la yeniden görüştüğünü biliyordum,” dedi. “Bana aylar önce anlatmıştı.”

“Tabii ya, anlatmış. O fotoğrafı gördüğünde, benim fotoğrafı çektiğim zaman şaşırdığım kadar şaşırdın.”

“Bir önemi var mı, Roz? Bunca zaman sonra, önemi var mı?”

Yaşlı kadın önemi olduğunu düşünür gibiydi. “On saniyelik zevk için hayatını kumara yatırmak istemişse, benim bir suçum yok.”

Amanda inanmıyormuş gibi güldü. “On saniye mi? Kocanı öldürdüğüne şaşmamak gerekir. O pezevenğin sana verebildiği sadece bu muydu? On saniye miydi?” Sesinin tonu hüzünlüydü, yarım saat önce telefondakinin aynıydı. *Bir erkeğin paranın dışındaki kumara yatırabileceği başka şeyler de var.*

Will ve Sara’dan bahsediyordu. Aşkla birlikte gelen risklerden bahsediyordu.

Will yeniden kameraya döndü. Faith hâlâ konuşuyordu. Roz Levy kamerayı bugün mü kurmuştu, yoksa başından beri orada mıydı? Evin içini görmesine hiçbir engel yoktu. Bundan iki gün önce neler görmüş olabilirdi? Evelyn’in sandviç yapması. Hector Ortiz’in market poşetlerini taşıması. Birbirlerinin yanında rahat ediyorlardı. Bir geçmişleri vardı. Evelyn’in ailesinden gizlemeye çalıştığı bir geçmiş.

Güvercinler ile mavi kuşlar.

Başını kameradan kaldırdı. "Evelyn'in oğlu bu çocuk."

İki kadın da konuşmayı kesti.

Will, "Babası Hector, doğru mu?" dedi. "Evelyn'in yirmi yıl önceki hatası, bu. Hector Ortiz'den bir oğlu oldu. Banka hesabı çocuğun geçimi için mi açılmıştı?"

Amanda iç geçirdi. "Söyledim sana, o hesabın bir önemi yok, dedim."

Roz öğrenmiş gibi bir ses çıkardı. "Pekâlâ, artık gizlememe gerek kalmadı." Will'e bakıp neşeyle, "Koyu ciltli bir bebeği büyütemezdi, değil mi ya? Ona hep Faith'le değiş tokuş yapmasını söyledim. O kız o zamanlar çılgin biriydi. Sırtı yaş¹ biriyle birlikte olduğunu duymak kimseyi şaşırtmazdı." Will'in yüzündeki şaşkınlık ifadesini görünce kıkırdadı. "Yirmi yıl ileri sarınca, dediğim oldu işte."

Amanda, "On dokuz yıl," diye düzeltti. "Jeremy on dokuz yaşında." Odada çevresine bakıp, Roz'un neyin peşinde olduğunu nihayet fark etti. "Tanrım," diye mırıldandı. "Senden ön sıra için para almamız gerekirdi."

Will, "Sonra ne oldu?" diye sordu.

Amanda gözünü kameraya dayarken, "Evelyn çocuğu bizimle çalışan bir kıza verdi. Sandra Esposito'ya. Başka bir polisle evliydi. Çocukları olmuyordu."

"Buraya getiremez miyiz? Bakarsın çocukla konuşup ikna ederler."

Amanda başını hayır anlamında salladı. "Paul on yıl önce görev başında vuruldu. Sandra da geçen yıl öldü. Lösemiden. İlik nakli gerekiyordu. Oğluna neden verici olamayacağını açıklamak zorunda kaldı." Will'e dönerek, "Çocuk önce ailede baba tarafına baktı," dedi. "Sandra böylesinin daha kolay olacağını düşünmüş olmalı. Hector çocuğu bir araya gelip tanışmaya davet etti. Ricardo'yla tanışması böyle oldu. Los Texicanos'a böyle karıştı. Uyuşturucu kullanmaya başladı. Önce esrar, ardından eroin, ondan sonra bir daha da arkasına bakmadı. Evelyn ve Hector onu durmadan rehabilitasyona gönderip çıkardı."

Will midesinde bir yanma hissetti. "Healing Winds'e mi?"

1 Sırtı yaş (wetback): ABD sınırından kaçak olarak giren Meksikalıları aşağılamak için söylenen söz. (ç.n.)

Amanda başını salladı. "En azından, bu son sefer."

"Orada Chuck Finn'le tanıştı."

"Ayrıntıları bilmiyorum, ama öyle olmalı."

Will bunu daha önce öğrenmiş olsaydı, Faith'in o eve gitmesine asla izin vermezdi. Gerekirse, genç kadını bağlamak pahasına. Amanda'yı Mrs. Levy'nin bagajına kilitleyerek. Ülkedeki bütün polis örgütlerinin SWAT birimlerine haber verirdi.

Amanda, "Haydi durma, söyle aklından geçenleri," dedi. "Çoktan hak ettim."

Daha şimdiden ona bağırarak yeterince zaman kaybetmişti. "Evin arkası neye benziyor?"

Amanda soruyu anlayamadı. "Ne?"

"Evin arka tarafı. Faith antrede duruyor. Oturma odasına bakıyor. Bütün arka duvar pencere ve kayar cam kapı. Perdelerin çekilip kapatıldığını söyledin. İncecik pamuklu kumaştan yapılmış. Gölge ya da hareket gibi bir şey görebiliyor musun?"

"Hayır. Dışarı çok aydınlık, içeride de bütün ışıklar söndürülmüş."

"SWAT'ın ne zaman burada olması bekleniyor?"

"Aklından neler geçiyor?"

"Helikopteri getirtmemiz gerekecek."

Amanda bir defalık da olsa, soru sormadı. Telsizini aldı ve doğrudan SWAT komutanına bağlandı.

Amanda talebinin pazarlığıyla meşgulken, Will gözünü kameraya dayadı. Faith hâlâ antrede duruyor, ama artık konuşmuyordu. "Evelyn'in Hector'dan bir aşk çocuğu doğurduğunu bana söylememende herhangi bir neden var mı?"

"Faith'in ölümü olur diye düşündüm," dedi Amanda. Sözlerindeki rastlantıyı fark etmemiş gibiydi. Sonra söyledikleri daha ziyade Roz'a yönelikti. "Üstelik Evelyn de bilinmesini istemiyordu; çünkü kimseyi zerre kadar ilgilendirmemesi gerekirdi."

Will ceptelefonunu çıkardı.

"Ne yapıyorsun?"

"Faith'i arıyorum."

Faith telefonu cebinde titreşirken kımıldamadı. Annesine bakmayı sürdürdü. Evelyn'in yüzünden aşağıya gözyaşları süzülüyordu.

"Aldırma," dedi annesine. "Önemli değil."

Adam, "Önemli değil, ha?" dedi. "Teşekkürler, abla."

Abla sözünü işitince irkildi. Ne kadar körmüş. Ne kadar da bencil. Şimdi her şey yerli yerine oturuyordu. Annesinin işten aldığı uzun izin. Babasının ani iş seyahatleri ve öfkeli suskunlukları. Öncesinde ya da sonrasında hiç fazla kilolu olmayan Evelyn'in genişleyen beli. Jeremy'nin doğumundan önce, Amanda'yla birlikte çıktığı tatil. Yaklaşık sekiz aylık ortak hapis hayatından sonra Evelyn bir gün Mandy Teyze'yle birlikte sahilde bir hafta eğlenmeye gideceğini açıkladığında, Faith küplere binmişti. Kendini ihanete uğramış hissediyordu. Terk edilmiş. Şimdiyse, bir o kadar aptal.

Jeremy'den önce, birlikte geçirdiğimiz günleri hatırla—

Videoda böyle demişti. Faith'e bir ipucu veriyordu, anılar sokağında yürüyerek değil. *O günleri hatırla. Gerçekte neler olduğunu hatırlamaya çalış—sadece sana değil, bana neler olduğunu.*

O günlerde Faith kendiyile o kadar meşguldü ki, tek düşüncesi kendi sefaleti, kendi parçalanmış yaşamı, kendi yitirdiği fırsatlardı. Şimdi geriye baktığında, apaçık belirtileri görebiliyordu. Evelyn'in gündüzleri dışarı çıkmaması. Çalan kapıyı açmaması. Kentin öbür ucundaki marketten alışveriş yapmak için şafakla birlikte kalkması. Telefon defalarca çalışıyor ama Evelyn gidip açmıyordu. Kendini soyutlamış, dünyayla ilişkisini kesmişti. Ebeveyn yatağı yerine, kanepede yatıyordu. Amanda dışında kimseyle konuşmuyor, kimseyle görüşmüyor, kimseyi aramıyordu. Bütün o süre boyunca Faith'e her çocuğun gizlice özlemini duyduğu şeyi, dikkatinin her zerresini vermişti.

Sonra, Amanda'yla tatilden dönmesinin ardından her şey değişti. O tatile, sanki tedavi olmak için kaplıcalara gitmiş gibi,

“uzakta olduğum zaman” adını verdi. Farklıydı, omuzlarından bir yük kalkmış gibi, daha mutluydu. Annesini böylesine değişmiş, bu kadar aldırılmaz görünce kıskançlıktan kudurmuştu. Tatilden önce, ortak mutsuzluklarının tadını birlikte çıkardıklarından, annesinin bundan nasıl bu kadar kolay vazgeçebildiğini anlayamamıştı.

Jeremy’yi doğurmasına birkaç hafta kalmıştı, ama Evelyn’in yaşamı normale dönmüştü; ya da evde yüzü asık, şımarık ve son derece hamile bir genç kız varken, ne kadar normalleşebilirse, o kadar. Her zamanki marketine yeniden gitmeye başladı. Uzakta geçirdiği günlerde birkaç kilo vermiş, kalanlardan ödünsüz bir diyet ve hareketle kurtulmaya hazırlanıyordu. Faith öğle yemeklerinden sonra uzun yürüyüşler yapmaya zorladı, sonunda eski arkadaşlarını aramaya koyuldu. Sesinin tonu en kötüsünü atlattığını ve sona çok yaklaştığına göre, mücadeleye katılmaya heveslendiğini anlatıyordu. Yastığı artık kanepenin üzerinde değil, kocasıyla paylaştığı yataktaydı. Kent yönetimine Jeremy’nin doğumundan sonra döneceğini bildirdi. Saçını yeni bir şekle sokmuş, kısa kestirmişti. Genel olarak, eski Evelyn gibi davranmaya başladı. En azından, eski halinin daha yeni bir modeli gibi.

O mutlu cephede çatlaklar görünüyordu ya, bunlar Faith’in ancak şimdi fark ettiği çatlaklardı.

Jeremy’nin yaşamındaki ilk haftalarda, Evelyn bebeği ne zaman kucağına alsa ağlıyordu. Faith annesini salıncaklı koltukta hıçkırırken, Jeremy’ye zavallıyı soluksuz bırakacak gibi sıkı sıkı sarılmış gördüğünü hatırladı. Her şeyde olduğu gibi, annesiyle oğlunun arasındaki bağı da kıskanıyordu. Annesini cezalandırmak için çeşitli yollar aramış, Jeremy’ye yaklaştırmamaya çalışmıştı. Oğluyla geç saatlere kadar dışarıda bırakacak. Onu alışveriş merkezine, sinemaya ya da bir bebeğe uygun olmayan başka bir sürü yere götürerek. Hainlik olsun diye. Kötülük olsun diye.

Oysa Evelyn bütün o süre boyunca bir çocuğu değil, *kendi* çocuğunu özlüyordu. Şu anda kafasına tabanca dayayan bu öfkeli, bu ruhsuz genci.

Telefonun titreşiminin kesildiğini hissetti. Neredeyse aynı anda, yeniden başladı. Annesine, “Yanımda olmadığım için başışla,” dedi.

Evelyn başını salladı. Önemi yoktu. Oysa vardı.

“Çok özür dilerim, anne.”

Evelyn önce yere, ardından da Faith’e baktı. Koltuğun ucuna ilişmiş, yaralı bacağını önüne uzatmıştı. Ölü adam yarım metre ötesinde, yerde yatıyor, Glock tabancası hâlâ arkasında, kemereinden taşıyordu. Kilometrelerce uzakta da olabilirdi. Evelyn’in fırlayıp tabancayı çekmesi imkânsız gibiydi. Oysa elini uzatıp ağzının üzerindeki koli bandını çıkarabilirdi. Bant zaten ayrılmaya başlamış, gümüş renkli şeridin köşeleri kalkmıştı. Neden susturulmuş gibi davranıyordu ki? Neden bu kadar pasifti?

Gözlerini annesine dikti. Kızının ne yapmasını istiyordu? Ne yapması gerekirdi?

Birden ağır ve tok bir gümbürtü duydu. İkisi de başlarını kaldırıp adama baktı.

Genç adam kalan kitapları tek tek raftan aşağıya itiyordu. “Burada büyümek nasıl bir şeydi?”

Faith ağzını açmadı. Bu sohbete katılmayacaktı.

“Anne ve baba şöminenin başında oturuyor.” İncil’i yere savurdu. Kitap düşerken sayfaları dalgalandı. “Her gün süt ve kurabiye için eve dönmek güzel olmalı.” Evelyn’in başına giderken tabancasını yandan sarkıtıyordu. Yolun yarısındayken döndü, küçük adımlar atmaya koyuldu. Sokak ağzı yeniden değişti. “Sandra her gün çalışmak zorundaydı. Eve dönüp ödevlerimi yapıp yapmadığıma bakacak zamanı yoktu.”

Evelyn’in de yoktu. Bill evde çalışıyordu. Zamanında yemeklerini, ödevlerini yapmalarını sağlayan, babasıydı.

“Ne kadar pislik varsa dolabında saklamışsın. Ne oluyor ki?”

Jeremy’den bahsediyordu. Faith yine yanıt vermedi. Evelyn kızını her şeyi saklamaya zorlamıştı; bir gün bunlara Emma’nın eşyası hariç, her şeyden daha fazla değer vereceğini biliyordu.

Yine annesine baktı. “Çok üzgünüm.”

Evelyn yeniden yerdeki ölüye, Glock’a baktı. Faith annesinin ondan ne istediğini anlayamıyordu. Adam en az beş metre ötedeydi.

“Sana bir şey sordum.” Adımlamayı kesti. Odanın ortasında, Faith’in tam karşısında dikiliyordu. Tec-9’u Evelyn’in başına doğrultmuştu. “Yanıt ver bana.”

Ona gerçeği söylemeyecekti, onun için bütün her şeyi yerli yerine oturtan son ipucundan bahsetti. “Saç buklesini değiştirdin,” dedi.

Adamın tebessümü kanını dondurdu. Faith bu sabah Jeremy’nin saç buklesinin zamanla koyulmadığını anlamıştı. Saç buklesine sarılan mavi kurdele, Jeremy’nin saçını bağladığı kurdeleden farklıydı. Kenarları sertti, Faith’in Emma’ya hamileliğinin son aylarında bir uğur gibi sıvazlamasından aşınmamıştı.

Çatal bıçak takımı. Kalemler. Kar küreleri. Sara haklıydı. Bütün bunlar dikkat çekmek isteyen bir çocuğun yapacağı şeylerdi. Faith adamla tuvalette karşılaştığı zaman eşkalini hatırlamaya o denli odaklanmıştı ki, gördüklerini zihninde işleyememişti. Çocuk Jeremy’nin yaşındaydı. Aşağı yukarı Faith’in boyunda. Dudağını tıpkı Jeremy gibi didikliyordu. Zeke’in zorba afur ta-furuna sahipti. Bir de, Evelyn’nin mavi gözlerine.

Aynı çekik gözler. Aynı yeşil benekli derin mavi.

“Annen seni çok sevmiş olmalı,” dedi karşısındakine. “Saçından bir bukle saklamış.”

Karşısındaki, “Hangi annem?” diye sorunca, sarsıldı.

Evelyn o saç buklesini bütün bu yıllar boyunca saklamış olabilir miydi? Faith’in gözlerinin önünde hastane yatağında yatan, çocuğunu kollarına aldığı anda bunun son kez olduğunu bilen annesi vardı. Makas bulmak Amanda’nın fikri miydi yoksa? Saçından bir tutam kesmesi, sonra da mavi bir kurdeleye sarması için Evelyn’e yardım etmiş miydi? Evelyn bu bukleyi yirmi yıl boyunca saklamış, o yumuşak bebek saçlarını parmaklarının arasında hissetmek için arada bir çıkarmış olabilir miydi?

Tabii.

İnsan çocuğunu başkasına verip hayatının sonuna kadar her gün, her an onu düşünmeden duramaz. Durması imkânsızdır.

Adam, “Adımı öğrenmek de mi istemiyorsun?” diye sordu.

Faith’in dizleri titriyordu. Oturmak istiyor, ama kıpırdamayacağını biliyordu. Öndeki antrede duruyordu. Mutfak kapısı solundaydı. Ön kapı da arkasında. Sağında, hol vardı. Holün sonunda da, banyo. O banyonun ötesinde Colt AR-15A2’si ve kusursuz nişancılığıyla Will bekliyordu. Şu pezevengi kendine yaklaştırmayı bir başarabilse.

Namluyu doğrulturken tabancasını gangster usulü yan çevirdi. "Adımı sor?"

"Adın ne?"

"Adın ne, *küçük kardeş*?"

Faith dilinin ucundaki acılığı hissederek, "Adın ne, küçük kardeş?" diye sordu.

"Caleb," dedi. "Caleb. Ezekiel. Faith. Sanırım annem İncil isimlerinden hoşlanıyor."

Doğru, hoşlanıyordu. Zaten Jeremy'nin göbek adı Abraham, Faith'inki de Hannah'tı. Peki Faith kendi kızının adını neden annesinin geleneğinin aksine, güzel olduğu için Emma koymuştu? Evelyn Elizabeth, Esther ya da Abigail adlarını önermiş, Faith de sırf inatçılık olsun diye bunlardan hiçbirini benimsememişti.

"O da burada büyüdü, değil mi?" Caleb tabancasının hareketiyle evin içini işaret etti. "Şu kıymetli Jeremy?"

Faith oğlunun adını onun dudaklarında işitmekten iğrendi. O adı yumruğuyla adamın gırtladığından geri itmek isterdi.

"Televizyon izledi. Kitaplar okudu. Oyunlar oynadı." Kütüphanenin en alt bölümünün kapağı açıktı. Gözünü Faith'ten ayırmadan masa oyunları çıkarıp yere fırlattı. "Monopoli. İpucu. Hayat." Güldü. "Bağışla!"

"Bizden ne istiyorsun?"

"Şuraya bak. Aynı onun gibi konuşuyorsun." Evelyn'e döndü. "Ya sen bana ne demiştin, anne? 'Benden ne istiyorsun, Caleb?' San-ki bedelini ödeyebilirmişsin gibi." Tekrar Faith'e döndü. "Bana para önerdi. Buna ne diyeceksin bakalım? Gitmem için on bin papel."

Faith ona inanmadı.

"Tek derdi seni ve şımarık orospu çocuğunu korumaktı." Platin dişi loşlukta parıldadı. "Şimdi iki çocuğun var, değil mi? Anne kendi esmer bebeğini büyütemiyor, oysa senin iki çocuğunda sorun yok."

"Şimdi farklı artık," dedi Faith. Emily'nin durumu bir sır olabilirdi, oysa Faith ailesine bir yüzyıl yetecek kadar utanç yaşatmıştı. Babası uzun zamandır hizmet verdiği müşterilerini yitirmiş, abisi sürgüne gitmek zorunda kalmıştı. Kocasından olmadığı besbelli bir çocuk büyüten Evelyn'in başına neler gelmezdi

ki? Burada iyi bir seçimden söz edilemezdi. Annesinin nasıl bir ıstırap çektiğini düşünmesi bile imkânsızdı. "O zamanların nasıl olduğunu hiç anlayamazsın."

"İkide iki. Annem de aynı şeyi söyledi." Faith'in cebini işaret ederek, "Yanıt vermeyecek misin?" diye sordu.

Genç kadının telefonu yeniden titreşmeye başlamıştı. "Yanıt vereyim mi?"

"SOP," dedi beriki. Standart operasyon prosedürü. "Taleplerimi işitmek istiyorlar."

"Taleplerin ne?"

"Sen telefona yanıt ver, birlikte öğreniriz."

Faith terini silmek için elini pantolonuna sürttükten sonra ceptelefonunu çıkardı. "Alo?"

Will, "Faith," dedi. "O çocuk—"

"Kim olduğunu biliyorum." Ona karşı hissettiği bütün nefreti görebilmesini umarak Caleb'e baktı. "Talepleri var." Gelip alması için dua ederek telefonu Caleb'e uzattı.

Ama o zemine kök salmış gibiydi. "Süt ve kurabiye istiyorum." Sanki zihnini toparlamak istiyormuş gibi, durakladı. "Her gün, okuldan döndüğümde annemin burada olmasını istiyorum. Sabahın kör karanlığında ayine sürüklenmediğim, her gece dua etmekten dizlerimin çürümediği bir gün geçirmek istiyorum." Eliyle kitap raflarını içine alan bir yay çizdi. "Annemin bana mutlu keçiler ve mehtaplar hakkında kitaplar okumasını istiyorum. Jaybird'le böyle yapmıştın, değil mi?"

Faith konuşmakta zorlandı. "Adını söyleme."

"Küçük Jay'i parka ve Six Flags'e ve Disney World'e ve plaja götürdün."

Jeremy'nin hatıra defterindeki her fotoğrafı ezberlemiş olmalıydı. Faith'in evinde ne kadar zaman geçirmiş olabilirdi? Jeremy'nin eşyasını karıştırarak kaç saat geçirmişti? "Oğlumun adını ağzına alma."

"Daha neler." Güldü. "Onlara bunu istediğimi söyle. Hep birlikte beni Disney World'e götürmenizi istiyorum."

Telefonu uzatmaktan Faith'in kolu titremeye başlamıştı. "Ona ne dememi istiyorsun?"

Caleb nefretle burnundan soludu. "Hey, şu anda hiçbir şeye ihtiyacım yok. Etrafımda ailem var. Annem ve ablam. Başka ne isteyebilirim ki?" Kütüphanenin yanına gidip raflara yaslandı. "Hayat güzel."

Faith gırtlakını temizledi. Telefonu kulağına götürdü. "Bir talebi yokmuş."

Will, "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Ben—"

Caleb, "Hoparlörü aç," dedi.

Doğru düğmeyi bulabilmek için telefonu indirdi. Will'e, "Seni duyuyor," dedi.

Will tereddüt etti. "Annen rahat mı? Oturabiliyor mu?"

İpucu almak istiyordu. "Babamın koltuğunda, ama onun için kaygılanıyorum." Derin bir soluk aldı. "Bu böyle devam ederse, insüline ihtiyacım olacak." Caleb, Faith'in buzdolabını karıştırmıştı. Şeker hastası olduğunu biliyor olmalıydı. "Bu sabah kan şekerin bin sekiz yüzdü. Annemde sadece bin beş yüze yetecek kadar vardı. Son dozumu öğlen aldım. Bundan sonraki dozu en geç onda almam gerek, yoksa kan şekerim çıkıp iner."

"Pekâlâ," dedi Will. Faith onun mesajı gerçekten anladığını, basmakalıp bir yanıt vermediğini umdu.

"Telefonun—" diye devam etti, "Bir şeye ihtiyacımız olursa bu telefonu mu arayalım? Senin ceptelefonunu?"

"Evet," dedi Will. Durakladı. "İnsülinin beş dakikada hazır olur. Sen sadece haber ver. Bana haber ver."

Caleb'in gözleri kısıldı. Faith çok fazla konuşuyordu ve ne o, ne de Will bu konuda iyiydi.

"Dikkatli ol." Faith'in korkmamış gibi davranmasına gerek yoktu. Sesi hiçbir çaba gerektirmeden titriyordu. "Arkadaşını öldürdü. Bir de—"

"Kes," dedi Caleb.

Faith düğmeyi bulmaya çalıştı.

"Kes dedim!" diye bağırdı.

Telefon elinden kayınca, Faith yerden almak için davrandı. Ayak bileğindeki revolveri hatırladı. S&W parmaklarının arasınca soğuktu.

Annesi, "Hayır!" diye haykırdı. Ağzını o kadar açmıştı ki, koli bandı nihayet çıkmıştı. Caleb tabancasını kadının kaburgalarına bastırıyordu. Serbest eliyle de kırık bacağına abanıyordu.

"Hayır!" diye inledi Evelyn. Faith daha önce hiçbir insandan böyle bir ses çıktığını duymamıştı. Annesinden gelen ve doğruca göğsüne dalıp yüreğini söken bir ele benzer bir ses.

Evelyn, "Dur!" diye yalvardı. Ayağa kalkmış, elini uzatıyordu. "Lütfen, dur! Lütfen... Lütfen!"

Caleb baskıyı azalttı, ama elini kırık bacağın üzerinde tuttu. "O tabancayı buraya it. Usulca, yoksa bu orospuyu vururum."

"Pekâlâ." Dizlerinin üzerine çöktü. Bütün bedeni havale geçirir gibi titredi. "Söylediğini yapıyorum. İsteddiğin gibi yapıyorum." Pantolonunun paçasını kaldırdı, tabancayı baş ve işaretparmaklarının arasında tuttu. "Ona daha fazla acı çektirme. Bak."

"Yavaş," diye uyardı Caleb.

Caleb'in daha önce dikildiği yere dönmesini umarak tabancayı yerden, belirli bir açıyla kaydırıldı. O ise tabancanın yanından geçmesine izin vererek, Evelyn'in yanında durmaya devam etti.

"İstersen bir daha böyle bir şey dene, orospu," dedi.

"Denemem," dedi Faith. "Söz veriyorum."

Caleb Tec-9'u koltuğun sırtına dayayıp namlusunu Evelyn'in başına doğrulttu. Kadının ağzından bant sarkıyordu. Uzanıp kopardı.

Evelyn bir soluk çekti. Hava girip çıkarken kırık burnunda ısıklandı.

Caleb, "Bu temiz havayı solumaya fazla alıştırma kendini," dedi.

"Bırak, gitsin." Evelyn'in sesi kısıktı. "Onunla bir işin yok. En ufak bir bilgisi olmadı. Daha çocuktuk."

"Ben de çocuktum."

Evelyn öksürünce ağzından kan geldi. "Bırak gitsin, Caleb. Senin cezalandırmak istediğin, benim."

"Hiç beni düşündün mü?" Yanında diz çökerken tabancanın namlusunu başından uzaklaştırmadı. "Şunun piç oğluyla birlikteyken, hiç beni düşündün mü?"

"Seni düşünmekten hiç vazgeçemedim. Seni düşünmediğim tek bir gün--"

"Palavra." Yeniden ayaklandı.

"Sandra ve Paul seni kendi canları, kendi kanları gibi sevmişti. Sana tapıyorlardı."

Başını çevirdi. "Bana yalan söylediler."

"Tek istedikleri senin mutlu olmandı."

"Şimdi pek mutlu görünüyor muyum?" Yerdeki cesedi gösterdi. "Bütün arkadaşlarım gitti. Ricky, Hiro, Dave. Hepsi. En son ben kaldım." Katliamdaki payını unutmuş gibiydi. "Sahte babam öldü. Sahte annem öldü."

Evelyn, "Cenazelerinde ağladığını biliyorum," dedi. "Paul'ü sevdiğini ve--"

Açık avcuyla Evelyn'in başına vurdu. Faith düşünmeden hareketlendi. Caleb tabancayı ona doğru sallayınca olduğu yerde donup kaldı.

Annesine baktı. Evelyn'in başı önüne düşmüştü. Ağzından kan damlıyordu. "Seni hiç unutmadım, Caleb. Bunu yüreğinin derinliğinde bir yerde biliyorsun."

Bu kez daha şiddetli vurdu.

Faith, "Dur," diye yalvardı. Annesine mi, yoksa Caleb'e mi hitap ettiğinin farkında değildi. "Lütfen dur."

Evelyn, "Seni hep sevdim, Caleb," diye fısıldadı.

Tabancasının kabzasını kaldırıp Evelyn'in şakağına vurdu. Kadın darbenin şiddetiyle koltuktan yuvarlandı ve yere sertçe düştü. Bacağı bükülünce acıdan haykırdı. Süpürge sapı ikiye bölündü. Uyluğundan çıplak kemiği görünüyordu.

"Anne!" Genç kadın annesine doğru davrandı.

Bir vızıltı duyuldu. Yerden tahta parçaları kalktı.

Donup kaldı. Vurulup vurulmadığının farkında değildi. Tek görebildiği, yerde yatan annesiydi. Onun tepesinde, yumruklarını sıkmış dikilen Caleb. Evelyn'i tekmeledi. Şiddetle.

Faith, "Lütfen dur," diye yalvardı. "Söz veriyorum--"

"Kes sesini." Başını kaldırıp tavana baktı. Faith başta sesi tanıyamadı. Bir helikopter. Kanatları havayı dövüyor, kulak zarlarını sarsıyordu.

Caleb şimdi Tec-9'u Faith'e doğrultmuştu. Sesini duyurabilmek için bağırması gerekti. "Bu, uyarı ateşiydi," dedi. "İkincisi iki kaşının arasını bulur."

Faith yere, zemine baktı. Ahşapta bir delik vardı. Bir adım geriledi, gırtlğından çıkmaya çalışan hıçkırığı yuttu. Helikopter yükselince, gürültü de hafifledi. Zorlukla konuşabildi. "Lütfen onun canını acıtma. Bana istediğini yap, ama lütfen..."

"Aa, senin de canını acıtacağım, kız abla. Hem de çok acıtacağım." Sahnedeymiş gibi, kollarını kaldırdı. "Bütün mesele bu zaten, evet. O sevgili oğluna annesiz büyümenin ne olduğunu göstereceğim." Tabancasını Faith'ten ayırmadan, "Dün onun peşinden sokakta koşmayı biliyordun. Biraz daha yaklaşıysaydı, yere devirmiştin onu."

Faith'in ağzına kusmuk tadı geldi.

Caleb spor ayakkabısının burnuyla Evelyn'i dürttü. "Beni neden verdiğini sor ona?"

Faith ağzını açmaya cesaret edemedi.

Caleb, "Beni neden verdiğini sor," diye tekrarladı. Ayağını kaldırdı, Evelyn'in parçalanmış bacağına tekmelemeye hazırlandı.

Faith, "Pekâlâ!" diye bağırıldı. "Onu neden verdin?"

Caleb, "Onu neden verdin, *anne*?" diye düzeltti.

"Onu neden verdin, *anne*?"

Evelyn kımıldamadı. Gözleri kapalıydı. Faith'in içinde panik dalgası yükselmek üzereyken, annesinin dudakları aralandı. "Başka seçeneğim yoktu."

"Ya, bir yıldır bana bunu tekrarlamıyor musun, *anne*? Herkesin kendine göre seçenekleri var, diye?"

"Farklı zamanlardı." Sağlam gözünü açtı. Kirpikleri birbirine yapışmıştı. Faith'e baktı. "Beni bağışla, bebeğim."

Kızı başını salladı. "Özür dileyecek bir şey yapmadın."

"Ne kadar güzel. Küçük bir *anne-kız* buluşması." Koltuğu duvara doğru öylesine şiddetli itti ki, arka ayağı kırıldı. "Benden utanıyordu da, ondan." Kütüphanenin yanına gidip geri geldi. "Burada küçük bir esmer bebeğin bulunmasını açıklayamazdı. Senden farklı, tamam mı? Zaman farklı." Yeniden odayı arşınlamaya koyuldu. "Büyürken, babanın çok iyi biri olduğunu

sanıyordun değil mi? Bana anlattığını söyle ona, anne. Bunu neden yaptığını söyle.”

Evelyn yana doğru yatmış, kollarını öne uzatmıştı. Gözleri kapalıydı. Hâlâ hayatta olduğunu gösteren tek şey, göğsünün hafifçe kalkıp inmesiydi.

“O iyilik meleği baban var ya, annene ya o ya ben, demiş. Buna ne diyorsun? Ardı ardına altı yıl boyunca Bay Yılın Galveston Sigorta Acentesi seçilmiş adam annene bu çocuğu yanında tutamayacağını söylüyor; tutarsa, öteki çocuklarını bir daha göremeyeceğini anlatıyor.”

Faith adama sonunda hedefi tam ortasından vurduğunu göstermemek için büyük çaba harcadı. Babasına hayrandı, ona ancak babaların şımarttığı kız çocukları gibi tapmıştı ya; bir yetişkin olarak Billy Mitchell’ın karısına böyle bir ültimatol vermiş olabileceğine kolaylıkla inanıyordu.

Caleb başlangıçtaki yerine, kütüphanenin yanına dönmüştü. Tabancayı aşağı sarkıtmıştı, ama Faith onu her an kaldırıp doğrultacağını biliyordu. Sırtı kayar kapılara dönüktü. Evelyn solundaydı. Faith çaprazındaydı, yaklaşık üç metre ötesindeydi ve kıyametin kopmasını bekliyordu.

Tek umudu, Will’in mesajı anlamış olmasıydı. O da, saatti. Faith bin sekiz yüzdeydi, on sekiz, yani altıda. Evelyn de bin beş yüzde, yani üçte. Caleb onla on iki arasında gidip geliyordu.

Faith son bir ay boyunca en az yirmi kez Will’in ceptelefonunun saatini ayarlamayı önermiş, Will bu teklifi hem inadından, hem de beceriksizliğiyle ilgili konularda hissettiği utanç ve gururdan oluşan tuhaf karışımından reddetmişti. Şimdi de Faith’i banyo penceresinden izliyor olmalıydı. Will’e bir işaret vermesi gerekiyordu. Ellerini saçlarına götürdü, başparmağıyla işaret-parmağını tamam işareti verir gibi birleştirdi.

Yerde yatan annesine baktı. Evelyn sağlam gözünü kızına dikmişti. Will’e işaret verdiğini görmüş olabilir miydi? Biraz sonra olacakları anlayabilecek durumda mıydı? Güçlükle soluk alıyordu. Dudakları çatlamıştı. Gırtlığının sıkıldığı açıktı. Boynunda koyu izler vardı. Başının bir tarafında bir kesik. Yanağındaki çirkin yarıktan kan sızıyordu. Faith içinde annesi için bir sevgi

dalgası kabardığını, kadının yattığı yere yöneldiğini hissetti. Sanki bedeninden ışık yayılıyormuş gibi. Kaç kere yardım etmesi için ona gitmişti? Kaç kere başını omzuna dayayıp ağlamıştı?

Hesabını şaşırarak kadar çok.

Evelyn elini kaldırdı. Parmakları titriyordu. Elini yüzüne örttü. Faith arkasına döndü. Ön pencereden köreltecek kadar parlak bir ışık geldi. İncecik jaluzileri deldi, evin içine bir spot ışığı soktu.

Faith kendini yere attı. Kas belleği geçmiş yıllardan kalma eğitim egzersizlerini hatırlamış olabiliirdi. Belki de insan doğasında kötü bir şeyler olacağını hissedince kendini olabildiğince küçültmek vardı.

Hemen bir şey olmadı. Saniyeler geçti. Faith kendini "... iki ... üç ... dört ..." diye sayar buldu.

Başını kaldırıp Caleb'e baktı.

Cam dağıldı. Biri omzuna vurmuş gibi büküldü. Yüzünde şaşkınlık ve acı karışımı bir ifade vardı. Faith yere abanarak kalktı, Caleb'in üzerine atıldı. O, tabancayı genç kadının yüzüne tuttu. Faith gözünü kırpmadan yivli ağza, kesik namluya baktı. Öfke üstün geldi, içini kavurdu, onu ileriye itti. O adamı öldürmek istiyordu. Dişleriyle gırtlakını yarmak istiyordu. Göğsünden kalbini koparıp almak istiyordu. Annesine, ailesine, hayatlarına yaptığı her şeyi ona iade ederken gözlerindeki acıyı görmek istiyordu.

Oysa o fırsatı hiç yakalayamayacaktı.

Caleb'in başının yan tarafı patladı. Kolları havaya fırladı. Tec-9'un kurşunları tavanda beyaz bir kireç yağmuru başlattı. Kas belleği. Birbirini çok kısa bir aralıkla izleyen iki patlama.

Caleb yavaşça yere yığıldı. Faith'in duyabildiği tek ses, adamın yere devrilen vücuduydu. Önce kalçası, ardından omzu, en sonunda da sert parkeye çarpan kafası. Gözleri açık kalmıştı. Koyu mavi. O kadar tanıdık. O kadar cansız.

Elveda.

Annesine baktı. Evelyn sırtını duvara dayamayı becermişti. Glock hâlâ sağ elindeydi. Namlu yere eğilmeye başladı. Ağırlığı fazla geliyordu. Kolunu düşürdü. Tabanca yere çarptı.

“Anne...” Faith zorlukla doğruldu. Annesine yarı yürüyerek, yarı sürüklenerek yaklaştı. Neresine dokunacağını, vücudunda yaralanmamış, kırılmamış ne kaldığını bilemiyordu.

Evelyn, “Buraya gel,” diye fısıldadı. Faith’i kollarına çekti. Sırtını sıvazladı. Faith dayanamadı. Çocuk gibi ağlamaya koyuldu. “Bitti. Geçti, bebeğim.” Dudaklarını Faith’in başının tepesine bastırdı. “Hepsi düzelecek.”

PERŞEMBE

Will, Evelyn Mitchell'ın hastanedeki odasına giden koridor-da yürürken ellerini ceplerine soktu. Bitkinlikten neredeyse başı dönüyordu. Gözleri öylesine keskindi ki her yeri çok net görüyordu. Kulağında tiz bir çınlama vardı. Cildindeki her gözenek-ği hissedebiliyordu. Hiç kahve içmemesinin nedeni de buydu. Kendini küçük bir kente elektrik sağlayacak kadar enerjik hissediyordu. Son üç geceyi Sara'yla geçirmişti. Ayakları yerden kesilmişti sanki.

Çiçek getirmesi gerekip gerekmediğini düşünerek kapının önünde durdu. Cebinde nakit para vardı. Döndü, asansörlere doğru yürüdü. En azından kadına hediye dükkânından bir balon alabilirdi. Herkes balon sever.

"Hey!" Faith annesinin kapısını itip açtı. "Nereye gidiyorsun?"

"Annen balon sever mi?"

"Yedi yaşındayken sevdiğinden eminim."

Will gülümsedi. Faith'i son gördüğünde, annesinin kollarında ağlıyordu. Şimdi biraz daha iyi görünüyordu, ama hepsi o kadardı. "Kendini nasıl hissediyor?"

"İyi. Dün gece öncekinden biraz daha iyiydi, ama hâlâ çok ağrısı var."

Will o ağrıyı, ancak tahmin edebiliyordu. Evelyn'i eksiksiz bir polis eskortuyla Grady'ye nakletmişlerdi. Ameliyatı on altı saatten fazla sürmüş, bacağına lüks bir montaj iskelesine yetecek kadar metal tıktırmışlardı.

"Peki, ya sen?" diye sordu.

"Hazmedilecek çok şey var." Hâlâ bir anlam veremiyormuş gibi başını salladı. "Başından beri ikinci bir erkek kardeş istemiş-tim; ama sadece Zeke'i dövebileceğini sandığım içindi."

"Bana kendi işini kendin görebiliyormuşsun gibi geliyor."

"Sandığından çok daha fazla gayret gerekiyor." Omzunu duvara yasladı. "Annem için çok zor olmalı. Başından geçenler.

Çocuklarımdan birinden ayrılmayı düşünemiyorum bile. Yüreğimi çıkarıp atmak gibi geliyor.”

Will genç kadının omzunun üzerinden boş koridora baktı.

“Bağışla. Ben sorarken—”

“Boş ver,” dedi Faith’e. “Biliyor musun, öksüz yetimlerin içinde şaşılacak kadar yüksek bir oran suça karışıyor.” En iyi örneklerden bazılarını saymaya koyuldu. “Albert DeSalvo. Ted Bundy. Joel Rifkin. Sam’in Oğlu.”

“Sanırım Aileen Wuornos da ailesi tarafından terk edilmişti.”

“Ötekilere söylerim. Listede bir kadın bulunması güzel oluyor.”

Faith güldü, ama içten olmadığı açıktı. Will tekrar onun omzunun üzerinden koridora baktı. Koridordan elinde bir demet çiçekle iriyarı bir hemşire geliyordu.

Faith, “O evden canlı çıkamayacağımızdan emindim,” dedi.

Sesinde, ailesinin başından geçenleri hâlâ geride bırakamadığını belli eden bir şey vardı. Belki de hiç bırakamayacaktı. Ne kadar uğraşırsan uğraş, peşini bırakmayacak bazı şeyler vardır.

“Anlamayacaksın diye ödüm kopuyordu. Tanrı’ya şükürler olsun, seninle telefonunun ayarlarını değiştirme konusunda tartışmıştık.”

“Aslına bakarsan, hiçbir şey anlamadım.” Genç kadının yüzündeki şaşkın ifadeyi görüp sırttı. Faith’le konuşurken, ceptelefonunun hoparlörünü açmıştı. Konuşma biter bitmez Roz Levy kendi fikrini söylemiş, onlara odayı bir saat kadranı gibi görmeleri gerektiğini, elinde Python’ıyla oraya gidip saat on ikide duran herifi aradan çıkarmaktan mutluluk duyacağını söylemişti.

Faith’e, “Sonunda bunu kendi başıma da anlayacağımı sanıyorum,” dedi.

“Bin sekiz yüzlük bir kan şekeriyle benim ölü ya da komada olmam gerekeceğini de mi fark etmedin?”

“Tabii. Bunu biliyordum.”

Genç kadın, “Tanrım,” diye mırıldandı. “Al sana, iyi yağlanmış makinemiz.”

Faith’e, “Helikopter benim fikrimdi,” deme gereğini hissetti. “Kızılötesi kamera bize nerede durduğunuzu gösterdi, Caleb’in

ortağının ölü olduğunu doğruladı." Faith etkilenmiş görünmeyince de, ekledi: "Işıklar da benim fikrimdi." İki devriye arabasını yan yana getirmişler ve Xenon farlarını ön camlara doğrultmuşlardı. Caleb'in perdeler üzerine düşen gölgesi nişan alacak bir hedef oluşturmuştu.

"Her neyse, onu vurduğun için teşekkürler." Will'in yüzündeki ifadeyi okuyabiliyordu. "Aa, Will, yoksa sen vurmadin mı?"

Adam uzun bir soluk boşalttı. "Amanda ateş etmesine izin verirsem taşaklarımdan birini iade edeceğine söz verdi."

"Bunu ondan yazılı olarak aldın, umarım. Tam on ikiden vurmadı çünkü."

"Kabahati benim tüfekte buldu. Benim solak olmamla ilgili bir şeymiş."

Kabza evrenseldi, ama Faith daha fazla tartışmak istemedi. "Orada bulunduğun için mutluyum. Kendimi daha güvende hissettim."

Will bütün bunların onun yokluğunda da aynen böyle gelişebileceğinden emin olarak gülümsedi. Amanda becerikliydı ve Faith kendi hayatını tehlikeye atarken Will bir duvarın arkasına gizlenip kalmıştı.

Faith, "Sara'yla birlikte olmana memnun oldum," dedi.

Yüzüne yerleşmeye çalışan aptalca sırtışıyla mücadele ederken, "O daha iyisini yapacağına karar verene kadar takılıyorum işte."

"Keşke şaka yaptığına inanabilsem."

Will de öyle. Sara'yı anlayamıyordu. Genç kadının neden hoşlandığını ya da neden onunla olmak istediğini bilmiyordu. Ama onunlaydı işte. Üstelik sadece o kadar da değil; Sara bundan mutluluk duyuyor gibiydi. Bu sabah o kadar sık gülümsemişti ki veda öpücüğü vermek için dudaklarını birleştiremiyordu. Will tıraş olurken cildini kestiği için yüzünün bir yerinde tuvalet kâğıdı kaldığından kuşkulandırken, Sara onunla olmaktan mutlu olduğu için gülümsediğini anlatmıştı.

Bütün bunlara ne anlam vereceğini bilemiyordu. Bir mantığını da bulamıyordu.

Faith onun yüzündeki sırtışı nasıl durduracağını farkındaydı. "Ya Angie?"

Angie cep ve ev telefonlarına sesli mesaj kutusunu dolduracak kadar çok mesaj bırakmamış gibi omuz silktili. Her mesaj bir öncekinden de çirkindi. Her tehdit bir öncekinden de ciddi. Her mesajı dinlemişti. Kendini dinlemekten alamıyordu. Hâlâ ağzında tabancayla görüyordu Angie'yi. Banyo kapısını açıp onu küvette kan kaybından ölmüş bulma düşüncesi hâlâ yüreğini titretiyordu.

Tanrı'ya şükür, Faith olumsuzun üzerinde fazla durmadı. "Sara'ya şempanzelerden ödünün koptuğunu söyledin mi?"

"Pek konu olmadı."

"Bir gün olacaktır. İlişkilerde böyle oluyor. İstesen de istemersen de her şey su yüzüne çıkıyor."

Will hızlı kabulünün Faith'i susturacağını umarak başını salladı. Talihi yaver gitmeyecekti.

"Bak..." Will dik durmadığında ya da uymayacak bir kravat taktığında kullandığı anaç sesiyle, "Bunun içine etmenin tek yolu, içine etmekten korkmaktır," dedi.

Will böyle bir konuşmaya girmektense, yeniden Mrs. Levy'nin bagajına tıklımayı yeğlerdi. "Beni kaygılandıran, Betty."

"Sahi mi?"

"Çok bağlandı." Bu kadarı doğrudu. Köpek bu sabah Sara'nın evinden ayrılmak istememişti.

"Bana onu sevdiğini söylemek için bir ay bekleyeceğine söz ver."

Will, Corvair'deki yalnızlığın özlemiyle uzun bir soluk bıraktı. "Zamanında eroin markasının Bayer'e ait olduğunu biliyor muydun?"

Genç kadın bu manevra karşısında başını salladı. "Şu aspirin şirketi mi?"

"Marka hakkını Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra kaybetmişler. Versailles Antlaşması'nda yazıyor."

"İnsan her gün yeni bir şey öğreniyor."

"Sears kataloglarında eroinle doldurulmuş şırıngalar satıyor. İki tanesi bir buçuğa."

Elini genç adamın koluna koydu. "Teşekkürler, Will."

Faith'in elinin üzerini okşadı; sonra bir kerenin yeterli olmayabileceğini düşünerek bir daha okşadı. "Aslında Roz Levy'ye teşekkür etmen gerek. Bütün bunları o düşündü."

“Göründüğü gibi tatlı bir ihtiyar kadın değil, değil mi?”

Oldukça yetersiz bir tanımdı. O yaşlı cadaloz Evelyn’in en kötü kâbusunun gelişmesini izlemişti. “Şeytansı bir tarafı var.”

“Sana da ‘güvercinler ile mavi kuşlar’ konferansı çekti mi?” Arkasından konuşma sesi duyunca döndü. Annesinin odasının kapısı açılmıştı. Önce Jeremy, ardından saçları asker usulü kesilmiş, köşeli çenesiyle insana hemen deniz piyadelerini hatırlatan uzun boylu bir erkek çıktı. Emma’yı geniş omuzlarına oturtmuştu ve bebeklik bir gökdelenden sarkıtılan dondurulmuş bezelye torbasına benziyordu. Hıçkırınca vücudu hafifçe sarsıldı.

“İşte bu eğlenceli olmalı,” dedi Faith duvarın dibinden ayrılarak. “Will, bu abim Zeke. Zeke, bu da—”

“Bu dangalağın kim olduğunu biliyorum.”

Will elini uzattı. “Sizin hakkınızda çok şey işittim.”

Emma hıçkırdı. Zeke ters ters baktı. Will’in elini sıkmadı.

Will hafif bir sohbet başlatmayı denerdi. “Annenizin iyi olmasına sevindim.”

Zeke dik dik bakmayı sürdürdü. Emma bir kez daha hıçkırdı. Will karşısındakine acıdı. Bir Chihuahua sahibi olarak, elinde son derece ufak bir şey tutarken sert görünmenin güç olduğunu biliyordu.

İkisini birbirinin gözüne bakma yarışından Jeremy kurtardı. “Hey, Will. Geldiğin için teşekkürler.”

Will, Jeremy’nin elini sıktı. Siska görünüşlü bir çocuktan ama parmakları güçlüydü. “Anneannen daha iyiymiş diye duydum.”

“Sağlamdır.” Kolunu Faith’in omzuna doladı. “Tıpkı annem gibi.”

Emma hıçkırdı.

“Haydi gidelim, Zeke dayı.” Jeremy, dayısının dirseğine yapıştı. “Anneanneme hastaneden çıktığı zaman annemin ona yardım edebilmesi için yatağımı alt kata taşıyacağımı söyledim.”

Zeke göz temasını kesmekte acele etmedi. Yeğenini koridorda izlemesinin nedenlerinden birisi de Emma’nın sürekli hıçkırıklarla olabilirdi.

“Özür dilerim,” dedi Faith. “Bazen hıyar gibi davranıyor. Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama Emma ona bayılıyor.”

Dayısının söylediği tek bir kelimeyi bile anlamadığı için olmalı.

"Girip annemle konuşmak istiyor musun?"

"Buraya seni görmeye gelmişim."

"Daha önce iki kere seni sordu. Sanırım bu konuyu konuşmak istiyor."

"Seninle konuşamaz mı?"

"Özetini biliyorum. Kanlı ayrıntılarını öğrenmeye hiç niyetim yok." Zorla gülümsemeye çalıştı. "Amanda sana bir saatlik söz verdiğini söylemişti."

"Gerçekleşeceğini hiç düşünmemiştim."

"Kırk yıl boyunca çok yakın dost oldular. Birbirlerinin sözüne uyarlar." Gitmek için davranırken yeniden Will'in kolunu sıvazladı. "Geldiğin için teşekkürler."

"Bekle." Elini ceketinin cebine sokup o sabah postadan çıkan zarfı aldı. "Daha önce hiç mektup almamıştım. Faturaların dışında, demek istiyorum."

Genç kadın kapalı zarfa baktı. "Açmamışsın."

Açmasına gerek yoktu. Mektubu okumayı becerebileceğini bilmesinin ne kadar değerli olduğunu asla anlayamayacaktı. "Açmamı mı istiyorsun?"

"Yok. Hayır." Will'in elinden zarfı kaparcasına aldı. "Zeke ve Jeremy'nin o yaptığım videoları izlemesinden zaten gına geldi. Bu kadar çirkin ağladığımı hiç bilmezdim."

Will itiraza yeltenmedi.

Faith, "Her neyse," deyip saatine baktı. "İnsülinimi yapıp bir şeyler yemem gerek. Bir şey gerekirse, kafeteryada olacağım."

Genç kadının koridorda uzaklaşmasını izledi. Faith asansörün önünde durup ona baktı. Will izlerken mektubu yırtıp ikiye böldü, sonra o parçaları da yırttı. Will bir asker selamı verip Evelyn'in kaldığı odanın kapısını itti. Neredeyse her yer her çeşitten çiçekle kaplıydı. Ağır parfüm kokusundan burnunun kaşınmaya başladığını hissetti.

Evelyn Mitchell başını çevirip baktı. Yatakta yatıyordu. Kırık bacağı askıya alınmış, sert alçıdan Frankenstein cıvataları çıkıyordu. Elini bir sünger yastığa dayamıştı. Yüzükparmağının

bulunması gereken yere gazlı bez doldurulmuştu. Vücuduna tüpler ve borular girip çıkıyordu. Yanağındaki yarık beyaz bir kelebek bandıyla birleştirilmişti. Will'in hatırladığından daha ufak görünüyordu, ama başından geçenlerin bir insanı ufaltacağı kesindi.

Dudakları kuru ve çatlaaktı. Çenesini sabit tutuyor, konuşurken olabildiğince az hareket etmeye çalışıyordu. Sesi Will'in beklediğinden daha güçlüydü. "Ajan Trent."

"Başkomiser Mitchell."

Will'e morfin pompasının tetiğini gösterdi. "Seninle konuşmak istediğim için durdurdum," dedi.

"Durdurmasaydınız keşke. Benim yüzümden daha fazla ıstırap çekmenizi istemem."

"Öyleyse lütfen otur. Başımı kaldırıncı boynum sızlıyor."

Yatağına yanına bir iskemle çekilmişti. Otururken, "İyi olduğunuza sevindim," dedi.

Kadının dudakları belli belirsiz kımlırdadı. "İyi olmaya daha çok yol var," dedi. "Takılıyorum diyelim, yeter."

"Yine de diğer seçeneklerden iyi."

"Mandy bana senin bütün bunlardaki payını anlattı." Will bunun çok kısa bir konuşma olduğunu düşündü. "Kızımı kolladığın için teşekkür ederim."

"Bana kalırsa bu konuda benden çok daha fazlasını siz hak ediyorsunuz."

Evelyn'in gözleri sulandı. Will bunun ıstıraptan mı yoksa Faith'i kaybetme düşüncesinden mi kaynaklandığından emin değildi.

O sırada kadının bir başka çocuğunu kaybettiğini hatırladı. "Kaybınıza üzüldüm."

Kadın belirgin bir zorlukla yutkundu. Boynunun derisi çürüklerden neredeyse simsiyahtı. Evelyn Mitchell şimdiye kadar Bill Mitchell'le olan ailesi ve Hector Ortiz'den olan oğlu arasında iki kez seçim yapmaya zorlanmış, her ikisinde de aynı seçimi yapmıştı. Son seferinde Caleb seçimini çok kolaylaştırmıştı ya, yine de.

"Çok sorunlu bir gençti," dedi Evelyn. "Daha iyi olmasını nasıl sağlayacağımı bilemedim. O kadar öfkeliydi ki."

“Bahsetmek zorunda değilsiniz.”

Gırtlğından akıltaşı bir kıkırdama sesi ıktı. “Kimse ondan bahsetmemi istemiyor. Sanırım ortadan kaybolması hepsinin işine geldi.” Masanın üzerindeki su bardağını göstererek, “Lüt-fen–”

Will bardağı alıp, kamışı içebileceğı gibi yatırdı. Evelyn başını kaldıramıyordu. Will usulca uzanıp başını destekledi.

Kamışı bırakmadan neredeyse bir dakika boyunca içti. “Te-şekkür ederim.”

Will tekrar yerine oturdu. Karşısındaki masanın üzerinde du-ran çiçek buketine baktı. Beyaz kurdelesinin üzerine bir kartvizit iliştirilmişti. Atlanta Polis Müdürlüğü’nün logosunu tanıdı.

Evelyn, “Hector gizli muhbirdi,” dedi. “Kariyerim için iyi olacağını düşünerek konuşmayı ve dinlemeyi sürdürdü.” Sağ-lam elini salladı. “Sonrası orap söküğü gibi gitti.” Gözleri ka-pandı. “Bir sigorta satıcısıyla evliydim. Çok iyi bir insan ve çok iyi bir babaydı, ama...” İini çekerken soluğu dudaklarını titretti. “Sen de bilirsin, sokakta kötülerin peşinden koşarken yüreğın gümbür gümbür çarpar, bütün dünyanın bacaklarının arasında sıçradığını hissedersin ve sonra eve gidince – ne? – yemek pişir-mek? Gömlek ütüleyip çocukları yıkamak?”

“Victor’a âşık mıydınız?”

“Hayır.” Yanıtı kesin, kararlıydı. “Hiç. En tuhafı da onu kay-bedecek derecede acı ektirene kadar Bill’i ne kadar sevdiğimi fark etmemiş olmamdı.”

“Sizi terk etmedi ama.”

“Onun koşullarıyla. O dönemde pazarlıklardan dışlanmış-tım. Hector’la buluştu. Bir centilmenlik anlaşmasına vardılar.”

“Banka hesabı.”

Evelyn gözlerini tavana dikti. Yavaşça gözlerini yumdu. Will uyuyakaldığını düşünürken, yeniden konuşmaya başladı. “Sandra’nın memleketteki ailesine yardım etmekten Paul’le ikisi dünya kadar borca girmişti. Kendi çocukları olsa bile, masrafını karşılayacak durumda değillerdi. Hesaptaki paranın bir kısmını Hector verdi. Bir kısmını da ben. Elime geçen her maaş ekinin yüzde onu Caleb’e gitti. Cemaat vergisi gibi; tek farkı, kiliseye

verilmemesiydi –yine de kefaretti.” Dudaklarının ucu tebessüm eder gibi belli belirsiz kımıldadı. “Hâlâ Sandra her hafta kiliseye dünyanın parasını vermiş olmalı, diye düşünüyorum. Çok din-dar insanlardı. Katolik olmaları benden çok Bill’e dert oldu. Ben ise oğlana sağlam bir ahlaki temel vermelerini bekliyordum.” Ağzından bir gülme sesi çıktı. “Ne temel ama!”

“Caleb gerçeği Sandra hastalanınca mı öğrendi?”

Gözlerini Will’e dikti. “Bir gün Sandra telefon etti. Beni uyarıyor gibiydi, ama o zaman bir anlam veremediğim için hiç aldırmadım. Onu büyümüş bir erkek olarak ilk kez Sandra’nın cenezesinde gördüm.” Hatırlayınca başını salladı. “Tanrım, Zeke’in o yaştaki haline benziyordu. Aslına bakarsan, çok daha yakışıklı. Çok daha öfkeli; asıl sorun da buydu.” Başını bir yandan diğerine sallıyordu. “Ne kadar öfkeli olduğunu gördüğümde artık çok geçti. Hiç anlamamıştım.”

“Cenaze sırasında Caleb’le konuştunuz mu?”

“Konuşmaya çalıştım, ama yanımdan uzaklaştı. Birkaç hafta sonra evi temizlerken bazı şeylerin yerlerinde olmadığını fark ettim. Bürom karıştırılmıştı. Çok iyi bir iş becermiş. Belirli bir şey aramamış olsam, farkına varamazdım.” Ne demek istediğini açıkladı. “Bebeklik saçından bir bukleyi çocukların bilmediği bir yere saklamıştım. Bukleyi aradığımda, kaybolmuştu. O zaman anlamam gerekirdi. Bana kafayı ne kadar taktığını fark etmem gerekirdi. Benden ne kadar nefret ettiğini.”

Soluğunu toparlamak için durdu. Will onun yorgun olduğunu görebiliyordu. Evelyn yine de devam etti. “Buluşmak için Hector’u aradım. Sandra’nın hastalığından beri görüşüyorduk. Telafi etmek için çok fazla zamanımız yoktu. Kimseye görünmek için havaalanındaki Starbucks’a gidiyorduk. İlk günlerdeki gibi –hep saklanma. Ailem bir şey anlamasın diye bütün bu kaçamaklar.” Yeniden gözlerini yumdu. “Caleb başını durmadan derde sokuyordu. Onunla her şeyi denedim, üniversiteye gitmesi için para bile önerdim. Faith, Jeremy’nin okul masraflarını ödemek için didinirken, ben kalkmış bu çocuğa bütün imkânları sunuyorum. Yüzüme bakıp güldü, o kadar.” Sesinde keskin, öfkeli bir tını vardı. “Ertesi gün, narkotik bölümündeki eski bir arkadaşım

telefon etti. Caleb'i üzerinde ciddi bir miktarla yakalamışlar. Mandy'den araya girmesini istemek zorunda kaldım. Pek istemedi. Caleb'e gereğinden fazla fırsat verildi, dedi. Yalvardım ona."

"Eroin mi?"

"Kokain," diye düzeltti. "Eroin imkânımın dışında olurdu, ama kokain konusunda hâlâ bir şeyler yapabiliyordum. Rehabilitasyona göndermeyi kabul ettiğimiz için üstünü örttüler."

"Onu Healing Winds'e gönderdiniz."

"Hector oraya birkaç mil uzakta oturuyordu. Kuzenin oğlu Ricardo da o tesiste bulunmuştu. Chuck da öyle. Zavallı Chuck." Durdu, gırtlığını temizlemek için yutkundü. "Bu yılın başında, özür dilemek için telefon etmişti. Sekiz aydır temiz. Healing Winds'te bir çeşit danışmanlık yaptığını biliyordum ve Caleb'in orada güvende olacağını düşündüm."

"Chuck hikâyeyi anlatmış olmalı."

"Görünüşe göre, adımlardan biri, bu. Onlara paradan bahsetti. Ve tabii, bu konuyla hiçbir ilgim olmadığını söylemesine rağmen, ona inanmadılar."

"O gün hastanedeki Chuck'tı. Sara'ya o çocuğun kurtulup kurtulamayacağını soran o polis."

Evelyn başını sallayarak onayladı. "Haberlerde bana olanları görüp, yardım etmeye geldi. O geçmişle, kimsenin ondan yardım istemeyeceğini düşünemedi. Mandy'ye Chuck'ın şartlı tahliye memuruyla işi halletmesini söyledim. Onun başını derde sokan bendim aslında. Benim çocuklar çıkarlarına aykırı da olsa hep yanımda durdu."

"Sizce Caleb ötekiler gibi sizin de bu işe bulaştığınızı mı düşünüyordu?"

Evelyn'in bu soruya şaşırdığı açıktı. "Hayır, Ajan Trent. Düşündüğünü sanmam. Benim hakkımda onu hiç sevmemiş, soğuk ve ilgisiz anne önyargısı vardı. Benden ona geçen tek şeyin kap-kara bir kalp olduğunu söylüyordu."

Will, Faith annesinin evine geldiğinde çalan parçayı hatırladı. "Back in Black."

"Onun tanıtım parçası gibiydi. Durmadan sözlerini dinlemem için ısrar ediyordu ya, o gürültünün ne olduğunu kim bilebilirdi?"

“Sizi terk eden insanlardan intikam almakla ilgili bir şey.”

“Ah!” Nihayet anlamış gibiydi. “Mutfaktaki radyomda durmadan bu parçayı çaldı. Sonra Faith geldi ve müzik sustu. Dehşete kapıldım. Nefesimi daha önce hiç o kadar uzun tutmuş olabileceğimi sanmam. Ama onların derdi Faith değildi. En azından, Caleb’in yanındakilerin. Benny Choo her şeyle kendi ilgileneceğini söyledi. Ricardo’yu yanından ayırmadı. Ricardo’nun içindeki eroin çok değerliydi, ama öteki çocuklara beni alıp gitmelerini söyledi, onlar da dediğini yaptı.”

Will olayların sırasından emin olmak istiyordu. “Faith geldiğinde Caleb orada mıydı?”

“Camdan onu izledi.” Evelyn’in sesi titriyordu. “Hayatımda o kadar korkmadım. En azından, ondan önce.”

Will o çeşit korkuya daha alışıktı. “Faith gelmeden önce ne oldu? Sandviç yapıyordunuz, değil mi?”

“Faith’in geç kalacağını biliyordum. Bu toplantılar genellikle uzun sürer. Her zaman ön sırada kendini göstermek isteyen bir ahmak çıkar.” Zihnini toplamak için bir süre sustu. “Hector beni markete götürmeye geldi. Gündelik rutinlerimi biliyordu. Böyle bir adamdı. Bir şey söylediğinde dikkat ederdi.” Belki de eski sevgilisinin anısının onuruna, bir süre sessiz kaldı. “Rehabilitasyonda Caleb’i ziyarete gitmiş, orada Caleb’in ayrıldığını söylemişler. Hastaları kilitlemiyorlar. Fazla şaşırmadık. Daha önce birkaç yeri aramış ve Ricardo’nun hiçbirinin hayrına olmayacak işlere bulaştığını öğrenmiştim.”

“Eroin.”

Evelyn soluğunu usulca boşalttı. “Eve dönerken, Hector’la durumu konuştuk. Ricardo’nun Julia’nın yanında çalıştığını biliyorduk, tıpkı o çocuklardan herhangi birinin birlikte olmasından iyi bir şey çıkamayacağını bildiğimiz gibi. *Folie à plusieurs*.”

Will bu terimi daha önce de işitmişti. Görünürde normal bir grup insanın bir araya geldiklerinde ortak bir psikoz geliştirdikleri psikolojik bir sendromu tanımlıyordu. Manson ailesi. Branch Davidian tarikatı. Hastalığın merkezinde hep dengesiz bir önder oluyordu. Roger Ling buna yılanın başı demişti. Roger Ling gibi biri biliyor olmalıydı.

Evelyn, "İçimde bir taraf Faith'in eve erken gelmesini istiyordu. Gelip Hector'la tanışmasını, böylelikle açıklama yapmak zorunda kalmayı istiyordum."

"Hector'u Caleb mi öldürdü?"

"Onun öldürmüş olması gerek. Kalleşçe, korkakça. Tabanca sesini duydum –daha önce duydunsa, susturucunun sesini unutamazsın– ve dışarıya, sundurmaya baktım. Bagaj kapağı kapalıydı ve orada kimse yoktu. Daha fazla düşünmedim. Belki de baştan beri bunların olacağını biliyordum. Emma'yı kaptığım gibi kulübeye götürdüm. Elimde tabancamla döndüğümde, çamaşırhanemde biri vardı. Ağzını açamadan vurdum. Sonra arkama baktım, Caleb oradaydı."

"Boğuşunuz mu?"

"Onu vuramazdım. Silahsızdı. Oğlumdu. Ama hakkından gelmeyi bildim." Gözlerini yaralı eline çevirdi. "Parmağımı kesmesine bu kadar güçlü karşı koyacağımı beklemiyor olmalıydı."

"Parmağınızı o zaman mı kesti?" Will bunun daha sonraki pazarlıkların parçası olduğunu düşünmüştü.

"Caleb parmağımı keserken öteki çocuklardan biri sırtıma oturdu. Kesmek için ekmek bıçağını aldı. Testereyle ağaç keser gibi, bıçağı ileri geri sürttü. Bana kalırsa, bağırمامdan zevk alıyordu."

"Bıçağı elinden nasıl aldınız?"

"Pek bilemiyorum. Fazla düşünmeden yapılan o şeylerdendi. Aslına bakarsan, daha sonrakileri pek iyi hatırlamıyorum, sadece öteki çocuğun üzerime atıldığını ve karnına giren bıçağın hissini hatırlıyorum." Keskin bir soluk boşalttı. "Emma'yı alıp oradan uzaklaşmak için sundurmaya koştum. O zaman Caleb'in bağırıldığını işittim. 'Anne, anne,' diye." Yeniden durakladı. "Sesi yaralanmış gibi çıkıyordu. İçeriye neden döndüğümü bilmiyorum. Bıçakta olduğu gibi içgüdüsel; oysa bıçak kendini korumayken, bu tam kendini yıkmak oldu." Hâlâ hatırladıklarıyla boğuştuğu görünüyordu. "Farkındaydım, ne kadar yanlış yaptığımı farkındaydım. Arabamın yanından geçip eve girerken bunun hayatımda yapacağım en aptalca şey olduğunu düşündüğümü çok iyi hatırlıyorum. Hakkı da çıktım. Ama kendimi durdurama-

dım. Beni çağırıp ağladığını duydum ve hiç düşünmeden içeriye koştum.”

Soluklanmak için yeniden durakladı. Will güneşin açısının değiştiğini, şimdi Evelyn’in gözlerinin içinde parladığını görebiliyordu. Kalktı ve jaluzilerin eğimini düzeltti.

Evelyn’in ağzından bitkin bir “Teşekkürler,” soluğu çıktı.

“Dinlenmek ister misiniz?”

“Bunu bitirmek sonra da bir daha asla bahsetmemek istiyorum.”

Bu tam da Faith’in söyleyebileceği cinsten bir şeydi. Will itirazın bir işe yaramayacağını biliyordu. İskemlesine oturarak kadının devam etmesini bekledi.

Evelyn hemen konuşmadı. Bir koca dakika boyunca, göğsü soluklarıyla inip kalkarak dinlendi.

Sonunda, “Doğumundan sonraki üç yıl boyunca, ayda aşağı yukarı bir kez Bill’e ve çocuklara büroda evrak işlerim olduğunu söyledim. Genellikle pazar günleri, onlar kilisedeyken; böylesi daha kolay oluyordu.” Öksürdü. Sesi giderek daha çatallaşıyordu. “Aslında sokağın başındaki parka gider, o bankta tek başıma oturur, ya da hava yağmurluysa, arabada kalır, sadece ağlardım, ağlardım. Bunu Mandy bile bilmiyordu. Hayatımdaki her şeyi onunla paylaştım, bir tek bunun dışında.” Will’e anlamlı gözlerle baktı. “Mandy, Kenny’yle nelerden geçti, bilemezsin. Ona çocuk doğuramayacaktı, oysa Kenny bir aile istiyordu. Kendi kanından. Bu konuda çok ısrarcıydı. Mandy’ye Caleb’i ne kadar özlediğimi söylemek insafsızlık olurdu.”

Will patronu hakkında böylesine mahrem bir şey duymaktan hafifçe rahatsız oldu. Evelyn’i kaçırıldığı güne döndürmeye çalıştı. “Caleb eve girmeniz için sizi kandırdı,” dedi. “Emma’yı alıp oradan bu yüzden mi kaçmadınız?”

Evelyn, Will’in konuyu değiştirdiğinin farkında olduğunu belli edecek kadar suskun kaldı. “Kandırılmak istemeyen birini kandıramazsın.”

Will bundan pek emin olmamakla birlikte, yine de başını sallayıp onayladı.

“Mutfağa koştum. Benny Choo oradaydı. Tabii Benny Choo’ydu. Her tarafta kan. Tam istediği ortamdaydı. Kısa bir

boğuşmamız oldu, o üstün geldi, aslında yardım aldığı için. Parayı istiyordu. Herkes parayı istiyordu. Ev, parayı isteyen öfkeli adamlarla doluydu.”

“Caleb’in dışında.”

Evelyn, “Caleb’in dışında,” diye tekrarladı. “Kanepeye oturmuş, doğruca kesekâğıdından sandviç etini yiyor, ötekilerin evi mi altüst etmelerini seyrediyordu. Bana kalırsa, çok hoşlanmıştı. Hayatında en fazla eğlendiği an buydu, diye düşünüyorum: Arkadaşları onun orada olmadığını bildiği bir şeyi başı kesik tavuklar gibi koşuşturarak ararken beni orada, korkudan ödü patlar halde oturmuş görmek.”

“Peki, iskemlenin altındaki A neydi?”

Evelyn kesik kesik güldü. “Ok başı. Cinayet yeri teknisyenlerinin bulacağını düşündüm. Baş suçlunun kanepede oturduğunu anlamalarını istedim. Caleb geride saç, kıl, parmak izi bırakmış olmalı.”

Will, Ahbidi Mittal ve ekibinin mesajı alıp almadıklarını merak etti. En azından kendisi fena halde çuvallamıştı.

Evelyn, “Söylesene,” dedi. “Bahçemi gerçekten kazmışlar mı?”

Will kadının Ahbidi Mittal ve ekibini değil, Caleb’in tayfasını kastettiğini anladı. “Onlara para orada mı demiştiniz?”

Çocukların karanlıkta kazma ve kürekle koşuşturmalarını gözünün önüne getirdiği için olacak, Evelyn kıkırdadı. “Filmlerde gösterdiklerine göre, mantıklı olmalı diye düşündüm.”

Will o filmlerden epeycesini gördüğünü itirafa kalkışmadı.

Evelyn’in davranışı birden değişti. Yeniden tavana bakmaya başladı. Fayanslar lekeli kahverengiydi. Pek öyle bir manzara yoktu. Will o bildiği kaçınma yöntemini görür görmez tanıdı.

Evelyn, “Oğlumu öldürdüğüm düşüncesi peşimi hiç bırakmıyor,” diye fısıldadı.

“Sizi öldürecekti. Faith’i de. Zaten sayısız insan öldürmüştü.”

Kadın gözlerini fayanslardan ayırmadan, “Mandy seninle o ateş sahnesini konuşmamamı söyledi.”

Will polisin Caleb Esposito’nun ölümünü incelediğini biliyor, ancak tıpkı Faith gibi birkaç gün içinde Evelyn’in de suçsuzluğunun kanıtlanacağını düşünüyordu. “Nefsi müdafaaydı.”

Evelyn soluğunu usulca boşalttı. "Bana kalırsa, ikisi arasında bir tercih yapmamı istedi. Onunla Faith arasında."

Will aynı kanıda olduğunu söylemedi.

"Babasını bağışlayabilirdi. Hector güzel bir yaşam sürdü ama evlenmedi, başka çocuğu da olmadı. Oysa Caleb benim nelerim olduğunu, Bill ve çocuklarla didinip yeniden kurduklarımı görürnce, inanılmayacak kadar etkilendi. Benden nefret etti." Gözlerinde yaşlar parıldıyordu. "Hatırlıyorum, bütün bunlardan önce ona en son söylediğim şeylerden biri, böylesi bir kin gütmenin zehir içip ötekinin ölmesini beklemek gibi bir şey olduğuydu."

Will bunun annelerin oğullarına verdikleri öğütlerden olduğunu tahmin etti. Ne var ki o bu gibi dersleri güç yoldan öğrenmek zorundaydı. "Sizi nerede tuttuklarıyla ilgili hatırladığınız bir şey var mı?"

"Bir antrepoydu. Terk edilmiş bir yer, eminim. Ölüleri mezar-
dan kaldıracak gibi bağırıyordum."

"Orada kaç kişi vardı?"

"Evde mi? Sekiz, sanırım. Caleb'i sayarsan, antrepoda sadece üç kişi vardı. Ötekilerin adı Juan ve David'di. Adlarını kullanmamaya çalışıyorlardı, ama bana sorarsan pek de tecrübeli değillerdi."

Juan Castillo, Julia Ling'in antrepusunun dışında vurulmuş, David Herrera da Evelyn ve Faith'in gözlerinin önünde, soğukkanlı bir şekilde kurşunlanmıştı. Benny Choo, Hironobu Kwon, Hector Ortiz, Ricardo Ortiz. Bir erkeğin yirmi yıllık hıncı yüzünden toplam sekiz kişi öldürülmüştü.

Evelyn de aynı şeyi düşünüyor olmalıydı. Sesinde umutsuz bir tınıyla, "Sence, onu durdurabilir miydim?"

Caleb'i bütün bunlar olmadan öldürmenin dışında, Will bunun nasıl başarılabileceğini göremiyordu. "Böylesi bir nefret yaparak tükenmez."

Evelyn teselli olmuşa benzemiyordu. "Bill, Faith'in başına gelenlerin benim yüzümden olduğunu söylediler. Hector'la birlikte olduğum, çocuklarımı gözden kaçırdığım için. Belki de haklıydı."

"Faith kendi işini kendi görmek konusunda oldukça kararlıydı."

"Bana benzediğini düşünüyorsun." Will'in itirazlarını elini sallayarak karşıladı. "Hayır, *aynı* benim gibi. Tanrı yardımcısı olsun."

"Daha kötülerini gördüm."

"Hmm." Evelyn gözlerini yumunca, Will kadının yüzüne baktı. Çizgileri şişlikler yüzünden neredeyse kaybolmuştu. Yaklaşık Amanda'nın yaşında, aynı türden polisti ama aynı türden kadın değil. Will hayatının büyükçe bir bölümünü başkalarının anne babasına gıpta ederek geçirmemişti. Hayatın nasıl olabileceğini düşünmek zaman kaybıydı. Oysa Evelyn Mitchell'le konuşur, bütün çocukları için yaptığı fedakârlıkları öğrenirken, kendini biraz kıskanmaktan alamadı.

Kadının uyuması gerektiğini düşünerek ayaklandı, oysa Evelyn gözlerini açtı. Su sürahisini işaret etti. Will kamışla içmesine yardımcı oldu. İlk seferki kadar susamamıştı, ancak elinin morfin tetiğini kavradığını gördü.

"Teşekkür ederim." Başını yeniden yastığa indirdi. Tekrar tetiğe bastı.

Will iskemleye oturmadı. "Çıkmadan önce size bir şey getirebilir miyim?"

Evelyn ya soruyu duymadı, ya da duymazdan gelmeyi yeğledi. "Mandy'nin sana çok çektiğini biliyorum, ama seni sevdiği için."

Will kaşlarının kalktığını hissetti. Anlaşılan, morfin hızlı etki göstermişti.

"Seninle o kadar gururlanıyor ki, Will. Durmadan seni anlatıp böbürleniyor. Ne kadar akıllı olduğun. Ne kadar güçlü. Onun oğlu gibisin. Sandığından çok fazla konuda."

Will, Amanda'nın eşikte durup gülüp gülmediğinden emin olmak için omzunun üzerinden arkasına bakma dürtüsüne direnemedi.

Evelyn, "Seninle gurur duyması *gerekir*," dedi. "İyi bir insan-sın. Kızımın başka birinin ortağı olmasını istemezdim. Siz ikiniz bir arada çalışmaya başlayınca öyle mutlu oldum ki. Hep daha farklı bir şeye dönmesini istedim."

Will bir kez daha kapıya baktı. Amanda yoktu. Tekrar döndüğünde, Evelyn onu süzüyordu.

“Seninle dürüstçe konuşabilir miyim?” diye sordu.

Will, Evelyn’in şimdiye kadar dürüstçe konuşup konuşmadığını düşünmekle birlikte başını salladı.

“Güç bir yaşamın olduğunu biliyorum. Doğru bir insan olmak için ne kadar çaba harcadığını da biliyorum. Mutlu olmayı hak ettiğinin de farkındayım. Ama bu mutluluk karından gelmeyecek.”

Her zamanki gibi, Will’in ilk tepkisi Angie’nin tarafını tutmaktı. “O kadar güç günlerden geçti ki.”

“Sen çok daha fazlasına layıksın.”

Kendini, “Benim de kendime göre iblislerim var,” demek zorunda hissetti.

“Evet ama seninkiler iyi iblis, insanı daha güçlü yapan cinsinden.” Gülümsemeye çalıştı. “İblislerimden kurtulsam, meleklerimi kaybederdim.”

Will kaba bir tahminde bulunmaya çalıştı: “Hemingway?”

“Tennessee Williams.”

Kapı açıldı. Amanda saatine dokunarak, “Süre doldu,” dedi. Elini sallayarak gitmesi gerektiğini işaret etti.

Will ceptelefonundan saate baktı. Amanda tam bir saat vermişti. “Burada olduğumu nasıl bildin?”

“Yürü ve konuş.” Ellerini birleştirdi. “Kızımızın dinlenmesi gerekiyor.”

Will, Evelyn’in dirseğine dokundu; dirseği sargı sarılmamış ya da bir yere asılmamış tek yeri idi. “Teşekkürler, Başkomiser Mitchell.”

“Kendine dikkat et, Ajan Trent.”

Will odadan çıkarken Amanda arkasından itti. Neredeyse koridordaki hemşireyi yere yıkacaktı.

“Kadını çok yormuşsun.”

“Konuşmak istedi.”

“Nelerden geçtiğini tahmin edemezsin.”

“Caleb Esposito’yu vurduğu için başı derde girer mi?”

Amanda başını hayır der gibi salladı. “Kaygılanması gereken bir kişi varsa, o da Roz Levy. Bana kalsa, adaleti engellemekten suçlayarak içeri atardım.”

Will farklı düşünmese de, Mrs. Levy yaşlı hanım rolünü iyice geliştirmişti ve dünyada onu mahkûm edecek hiçbir jüri yoktu.

Amanda, "O cadalozu bir gün kıştıracağım," diye devam etti. "Çomak gibi biri: Durmadan bok çomaklıyor."

"Doğru." Will artık işi bağlamak kararındaydı. Sara beş dakika önce işten çıkmıştı. Bu sabah öğle yemeğinde buluşmayı önermişti, ancak genç kadının hatırlayacağından emin değildi. Amanda'ya, "Yarın görüşürüz," deyip asansöre doğru yürümeye koyuldu. Amanda'nın peşinden geldiğini görünce, canı sıkıldı.

Amanda, "Evelyn sana neler anlattı?" diye sordu.

Will, Amanda'yı ekmek, en azından zahmete sokmak isteğiyle adımlarını uzattı. "Umarım gerçeği."

"Gerçeğin anlattıklarının içinde bir yerde gömülü olduğundan eminim."

Will, Amanda'nın zihnini bu kadar kolay bulandırmasından nefret ediyordu. Evelyn Mitchell Amanda'nın en iyi dostuydu ama iki kadın arasında en ufak bir benzerlik yoktu. Evelyn insanlarla oyun oynamaz, onları aşağılamazdı. "Sanırım bana bilmem gerekenleri anlattı." Asansör çağırma düğmesine bastı. Daha fazla dayanamadı. "Senin benden gurur duyduğunu söyledim."

Amanda güldü. "Bak, işte bu hiç bana benzemiyor."

"Hayır." Will birden Evelyn'in gerçeğin çevresinde dönmüş de olabileceğini düşündü. Ona gizlice bir ipucu vermiş miydi yoksa? Bir bulantının bütün bedenini kapladığını hissetti.

Onun oğlu gibisin. Sandığından çok fazla konuda.

Kendini hayatının en kötü gününe hazırlayarak Amanda'ya döndü. "Yoksa bana gerçekten annem olduğunu mu söyleyeceksin?"

Amanda'nın kahkahası koridorda yankılandı. Düşmemek için ellerini duvara dayadı.

"Pekâlâ." Tekrar asansör çağırma düğmesine bastı. Sonra bir üçüncü kez. "Anladım. Çok komik."

Gözlerinden akan yaşları sildi. "Aa Will, benim çocuğumun senin gibi biri olabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

“Biliyor musun?” Amanda’nın gözlerinin içine bakabilmek için eğildi. “Bunu bir iltifat olarak alacağım; beni durduramazsın.”
“Gülünç olma.”

Yangın merdivenine doğru yürürken, “Teşekkürler, Amanda,” dedi. “Bana bu kadar güzel bir şey söylediğin için teşekkür ederim.”

“Buraya gel.”

Önündeki kapıyı iterek, “Hayatımın sonuna kadar kıymetini bileceğim bunun.”

“Sakın benden uzaklaşmaya kalkma.”

Oysa Will tam da bunu yapıyor, Amanda’nın küçük ayaklarıyla ona yetişemeyeceğini düşünüyordu.

22

Sara okuma gözlüğünü çıkarıp gözlerini ovuşturdu. En az iki saattir doktorlar odasında, masanın başında oturuyordu ve önündeki tabletteki hasta çizelgesi bulanıklaşmaya başlamıştı. Son dört günde toplam altı saat uyumuştı. Bitkinliğinin seviyesi ona hemşire istasyonunun arkasında, süpürge odasında bir çocuk karyolasında uyuduğu staj günlerini hatırlattı. Çocuk karyolası hâlâ oradaydı. Grady Sara’nın acil serviste çalıştığı son dönemden beri milyar dolarlık yenileme çalışmalarından geçirilmişti ama hiçbir hastane stajyer doktorların hayatını kolaylaştırmak için parmağını kıınılatmamıştı.

Stajyer hemşire Nan yine kanepeye kurulmuştu. Bir yanında yarısı boşalmış bir kurabiye kutusu, öteki yanında bir torba patates cipsi vardı. iPhone’una tutkuyla vuran parmakları neredeyse görülmüyordu. Yeni bir e-posta mesajı gelmiş olacak ki, birkaç dakika boyunca kıkır kıkır güldü. Sara gözlerinin önünde kızın giderek gençleşmesinin mümkün olup olamayacağını merak ediyordu. Tek tesellisi, Nan’in bu kadar düşkün olduğu abur cuburun birkaç yıl içinde etkisini gösterecek olmasıydı.

Nan telefonunu bırakarak, "Ne haber?" diye sordu. "İyi misin?"

"İyiyim." Kızın onunla yeniden konuşuyor olmasından tuhaf bir rahatlama duydu. Nan Sara'nın ona hastanede yaşanan çatışmanın ilginç taraflarını anlatmayacağını anlayalı beri surat asıyordu.

Üzerindeki kırıntıları silkeleyerek kanepeden kalktı. "Yemek yiyecek misin? Sanırım Krakauer Pizza Hut'tan bir şeyler ısmarlayacaktı."

Sara, "Teşekkürler, ama başka planlarım var," dedikten sonra saatine baktı. Will onu yemeğe götürecekti. Uykusuz kalmasının nedeninin Will olduğunu düşününce, bu yemeğin ilk randevuları olması Sara'nın son günlerde yaşadıklarıyla ilgili çok şey açıklıyordu.

"Görüşürüz." Nan kapıyı itmekten çok, bütün ağırlığıyla abandı.

Sara birkaç dakika boyunca odanın sükûnet ve huzurunun keyfine vardı. Elini cebine sokup katlanmış bir kâğıt çıkardı. Bu sabah okuma gözlüğünü arabada unutmuş, gidip almak için otopark merdivenlerini gerisingeri tırmanmak zorunda kalmıştı. Kâğıdı sileceğin altında o zaman bulmuştu. Tuhaf olanı, birilerinin Sara'nın arabasına *amcık* sözünü ilk defa bırakmamış olmasıydı. Bu kez kelimenin anahtarla boyaya kazınmadığına memnun olması gerekirdi.

Mesajın Angie Trent'ten geldiğini anlamak için bir grafoloji uzmanına başvurması gerekmeyecekti. Bir sabah önce de arabasına bir not bırakılmış, ancak bu kez selamlama için evden ayrıldığı saat seçilmişti. Angie giderek gelişiyor olmalıydı. İkinci notta bir gün öncenin "Orospu" sözcüğüne göre çok daha güçlü bir ifade vardı.

Elindeki kâğıdı buruşturup çöp tenekesine doğru fırlattı. Tabii tenekeyi ıskaladı. Yerden almak için oturduğu yerden kalktı ve ait olduğu yere, çöpe atmak yerine buruşuklarını açıp yazılı sözcüğe baktı. Sözcük kötüydü ama bunu hak ettiğini düşünmekten kendini alamadı. Olayların sıcağında, Will'in parmağındaki yüzüğü hiç görmemişti. Oysa gündüzün soğuk aydınlığı bambaşka bir konuydu. Adam evliydi. Bu yasal sıfat olmasa

da, onunla Angie arasında hâlâ bir bağ vardı. O ikisi birbirine Sara'nın asla anlayamayacağı bir biçimde bağlanmıştı.

Üstelik, Angie'nin sahneden zarafetle çekilmeyeceği de açıktı. Asıl soru, kadının Sara'yı da yanına, çirkefe çekmesinin ne kadar süreceğiydi.

Kapı vuruldu.

Sara kapıyı açmadan önce, kâğıdı çöpe attı. Dışarıda Will duruyordu. Elleri cebindeydi. Akla gelebilecek her biçimde birlikte olmuş olmalarına rağmen, aralarındaki ilk on dakika her zaman bir tuhaf geçiyordu. Will sanki durmadan ilk hareketin Sara'dan gelmesini, ondan henüz sıkılmadığını belirtecek bir işaret vermesini bekliyor gibiydi.

"Kötü zamanda mı geldim?" diye sordu.

Genç kadın kapıyı ardına kadar açarken, "Hiç de değil," dedi.

Will gözleriyle odayı taradı. "Buraya girmeme izin var mı?"

"Sanırım bir seferlik bir istisna yapabiliriz."

Gelip odanın ortasında dikildi. Elleri hâlâ ceplerindeydi.

Sara, "Evelyn nasıl?" diye sordu.

"Evelyn iyi. En azından, ben öyle gördüm." Ellerini cebinden çıkardı, ama bu kez parmağındaki nikâh yüzüğünü çevirmeye koyuldu. "Faith annesiyle ilgilenebilmek için izin alacak. Bana kalırsa birlikte zaman geçirmeleri ikisi için de iyi olur. Belki de çok kötü olur. İnsan bilemez ki."

Sara ne denli zorlansa da çöp tenekesindeki buruşuk nota bakmaktan kendini alamadı. Neden o nikâh yüzüğünü hâlâ çıkarmıyordu ki? Muhtemelen, Angie'yi Sara'nın arabasına notlar bırakmaya iten aynı nedenlerle.

Will, "Ne var, ne oldu?" diye sordu.

Genç kadın "Oturalım mı?" deyip masayı gösterdi.

Will, Sara'nın oturmasını bekledi, sonra onun karşısındaki iskemleye oturdu. "Pek iyi bir şey çıkacağına benzemiyor."

Sara, "Evet," diye onayladı.

Will parmaklarını masanın kenarına vurarak, "Sanırım ne söyleyeceğini biliyorum," dedi.

Sara yine de, "Senden hoşlanıyorum, Will," dedi. "Gerçekten, gerçekten hoşlanıyorum."

“Ama?”

Elini uzatıp Will’inkine dokundu, parmağını nikâh yüzüğünün üzerine bıraktı.

Will, “Evet,” dedi. Açıklama yapmadan. Özür dilemeden. Yüzüğü çıkarıp atmayı teklif etmeden. Ya da en azından kahrolası ceplerinden birine tıktırmadan.

Sara kendini zorlayıp devam etti. “Hayatında Angie’nin çok büyük bir yer tuttuğunu biliyorum,” dedi. “Saygı da duyuyorum. Senin için ne ifade ettiğine de saygı duyuyorum.”

Bir yanıt bekledi, fakat yanıt falan gelmedi. Onun yerine, Will onun elini tuttu, başparmağıyla avcunun içindeki çizgileri izledi. Sara vücudunun bu dokunuşa gösterdiği tepkiyi durduramadı. Gözlerini indirip kavuşmuş ellerine baktı. Parmağını Will’in gömleğinin manşetinden içeriye soktu. Yara izinin kenarı cildinde bir sertlik duygusu bıraktı. Will hakkında bütün o bilmediklerini, katlandığı o işkenceyi düşündü. Üstlendiği o ıstırapı. Bütün bunlar yanında Angie varken olmuştu.

“Onunla rekabet edemem,” dedi sonunda. “Onunla olmak istemenden endişe duyarak seninle de olamam.”

Will gırtlığını temizledi. “Angie’yle olmak istemiyorum.” Genç kadın onunla olmak istediğini söylemesini bekledi. Öyle bir şey duymadı.

Yeniden denedi. “Ben ikinci planda kalamam. Sana ne kadar ihtiyacım olursa olsun, önce Angie’ye koşacağını bilerek yaşayamam.”

Yine Will’in ona yanıldığını gösterecek bir şeyler –herhangi bir şey– söylemesini bekledi. Saniyeler geçti. Bir sonsuzluk gibi.

Sonunda konuştuğunda sesi o kadar alçaktı ki, Sara onu güçlkle işitebiliyordu. “Angie çok kurt masalı anlattı,” dedi. Dudaklarını yaladı. “İkimiz de küçükken, demek istedim.” Sara’nın dinleyip dinlemediğini anlamak için gözlerini kaldırdı, sonra yeniden tutuşan ellerine baktı. “Bir seferinde bizi birlikte bir yere yerleştirdiler. Koruyucu aile yanına. Daha çok fabrika çiftliği gibi bir yerdi. Para için yapıyorlardı. En azından, adamın karısı yapıyordu. Kocasıysa, ergen kızlar için.”

Sara gırtlığının sıkıştığını hissetti. Angie için üzülmeye dürtüsüne direndi.

"Dediğim gibi, Angie çok kurt masalı anlatmıştı. Adamı tacizle suçladığında, sosyal görevliyi inandıramadı. Adam dosya bile açmadı. Ben bu sefer yalan söylemiyor dediğimde bile inanmadı." Omuzlarını kaldırdı. "Bazı geceler Angie'yi duyabiliyordum. Adam canını acıttığında bağınyordu. Adam da canını çok acıttıyordu. Öteki çocuklardan hiçbirini aldırmadı. Sanırım kendi başlarına gelmediği için hallerinden memnun oldukları için. Bana gelince..." Sesi sönüp gitti. Will'in parmak uçlarını okşamasını izledi. "Birimize bir şey olsa soruşturma açmak zorunda kalacaklarını biliyordum. Ya da kendimize zarar versek." Sara'nın elini tutan parmaklarını sıktı. "O zaman Angie'ye ne yapacağımı söyledim. Yaptım da. Ecza dolabından bir tıraş bıçağı aldım ve kendimi kestim. Yarım yamalak bir şey olmaması gerekiyordu. Gördün zaten." Gergince güldü. "Yarım yamalak olmadı."

Sara, "Hayır," diyerek onayladı. Acıdan nasıl olup bayılmadığını anlamak güçtü.

Will, "Böylece," diye devam etti, "Eve döndük, konuyu kapatılar ama o insanların bir daha koruyucu aile olmasını da yasakladılar." Başını kaldırdı, gözlerini ardı ardına kırptı. "Biliyor musun, Angie'nin geçen akşam bana söylediklerinden birisi de senin için asla böyle bir şey yapmayacağım, kendimi böyle kesmeyeceğimdi. Bana kalırsa, haklı." Tebessümünde bir keder vardı. "Sana önem vermediğimden değil, beni asla böyle bir duruma sokmayacağın için. Benden asla böyle bir seçim yapmamı istemezsin."

Will'in gözlerinin içine baktı. Camdan süzülen güneş adamın kirpiklerini beyaza boyuyordu. Neler yaşadığını, onu eline bir tıraş bıçağı almaya zorlayan umutsuzluğun derecesini düşünemiyordu.

"Seni yapacaklarıyla baş başa bırakmam gerekir." Eğilip Sara'nın elini öptü, dudakları genç kadının parmakları üzerinde bir iki saniye oyalandı. Doğrulduğunda, bir şeyler değişmişti. Sesi daha tok, daha kararlıydı. "Bana ne zaman ihtiyacın olursa, orada olacağımı bilmeni istiyorum. Başka yerde ne olursa olsun, geleceğim."

Her şey kararlaştırılmış gibi, söylediklerinde nihai bir hava vardı. Neredeyse rahatlamışa benziyordu.

“Will—”

“Boş ver.” O sakar tebensümlerinden birini gösterdi. “Sanırım dayanılmaz çekiciliğime karşı bağışıklığın var.”

Sara gırtlığında bir düğüm hissetti. Will’in yenilgiyi bu kadar kolay kabul edeceğine inanamıyordu. Onun bunlar için savaşmasını isterdi. Masaya yumruğunu vurup bu işin asla bitmediğini, asla bu denli kolay razı olmayacağını söylemesini beklerdi.

Bunların hiçbirini yapmadı. Sadece elini Sara’nın ellerinden kurtarıp ayağa kalktı. “Teşekkür ederim. Aptalca geldiğinin farkındayım.” Sara’ya, sonra kapıya baktı. “Sadece teşekkür ederim.”

Will’in zemindeki ayak seslerini, kapıyı açtığında koridordan gelen uğultuyu işitti. Yaşları durdurmaya çalışmak için parmaklarını gözlerine bastırdı. Will’in sesindeki teslimiyet tınısını, kaçınılmaz olduğuna inandığı bir şeyi bu kadar kolay kabul etmesini anlayamıyordu. Angie hakkındaki öyküsünün neyi amaçladığını bilemiyordu. Yoksa o kadın için üzülmesi mi bekleniyordu? Onu kurtarmak için Will’in kendini fedaya hazır olmasını romantik bulması mı gerekirdi?

Will’in Jeffrey’ye kabul ettiğinden de fazla benzediğini ancak şimdi fark ediyordu. Belki de polislerle değil, itfaiyecilere zaaf duyuyordu. Her iki erkek de yanan binalara dalma eğilimi göstermişti. Sadece geçen bir hafta içinde Will gangsterlerin açtığı ateşe hedef olmuş, bir psikopat tarafından tehdit edilmiş, en az iki kadının fırçasını yemiş, yabancıların yanında aşağılanmış, saatler boyunca bir arabanın bagajına sıkışmış ve öldürülme ihtimalinin çok yüksek olduğunu bildiği bir ortama girmeye gönüllü olmuştu. Dünyadaki başka herkesi kurtarmaya o kadar niyetliydi ki, aslında kendisinin kendinden kurtarılması gerektiğini fark edemiyordu. Herkes ondan yararlanmanın peşindeydi. Herkes iyi niyetini, düzgünlüğünü, iyiliğini istismar ediyor, kimse Will’e *onun* neye ihtiyaç duyduğunu sormuyordu.

Bütün hayatı gölgede geçmişti; sınıfın en arkasında oturuyor, ne olduğu anlaşılabilecek diye ağzını açmaktan ödü kopuyordu. Angie de bencil ihtiyaçlarına böylesi uygun diye karanlıkta tutuyordu adamı. Sarah, Will’in yanında geçirdiği ilk seferinde

zavallının onu nasıl seveceğini gerçekten bilen bir kadınla birlikte olmadığını hemen anlayıvermişti. Will'e bu işin bittiğini söylediğinde bu kadar çabuk kabullenmesinde şaşılacak bir şey yoktu. Will hayatta başına hiç güzel bir şey gelmeyeceği varsayımıyla yaşamıştı ve rahatlamış görünmesinin nedeni de buydu. Ayakları hep uçurumun kenarından sallanmıştı. Hiç düşünmediği için de atlamaktan dehşetle korkuyordu.

Ağzının şaşkınlıktan açık kaldığını hissetti. O da en az diğerleri kadar suçluydu. Will'in onun için savaşmasını o denli yoğun arzulamıştı ki, Will'in de Sara'nın onun uğruna savaşmasını beklediğini hiç düşünmemişti.

Mantık müdahale edene kadar kapıdan çıkmış, koşarak koridorun ortasına varmıştı. Her zamanki gibi, acil servis yine tıklım tıklımdı. Hemşireler ellerinde serum torbalarıyla koşuşturuyor, yanından sedyeler uçarak geçiyordu. Asansöre doğru koştu. Kapıların açılması için sessiz dualar ederek aşağı düğmesine en az on kere bastı. Merdivenler hastanenin arkasına iniyordu. Otoparksa, ön taraftaydı. Binanın çevresinden koşana kadar, Will evine varmış olurdu. Kendine acıyarak ne kadar zaman kaybettiğini anlamak için saatine baktı. Will şu anda otoparkta yarı yolda olmalıydı. Üç bina, otomobil dolu altı kat. Üniversiteye ayrılmış alanı kullanmışsa, daha da fazla. Sokakta beklemesi daha doğru olacaktı. Zihninden yolların haritasını çizmeye çalıştı. Bell. Armstrong. Arabasını Grady Gözaltı Merkezi'ne de bırakmış olabilirdi.

Kapılar nihayet açıldı. Güvenlikçi kolunu tabancasına yaslamış duruyordu. Yanında da Will.

George, "Her şey yolunda mı, Doktor?" diye sordu.

Sara ancak başını sallayabildi.

Will utangaç bir tebessümle asansörden çıktı. "Betty'nin senin evinde kaldığını unutmuşum," dedi o alışıldık, sakar tebessümüyle. "Bir folk şarkıcısına benzemek tehlikesine rağmen, kalbimi alabilirsin, ama köpeğimi asla."

Sara arkasından geçen bir acil servis teknisyeniyle çarpıştı. Düşmemek için ellerini Will'in göğsüne dayadı. Adam yüzünde tuhaf bir ifade, ellerini cebinden çıkarmadan Sara'ya baktı.

Bu adamın tarafını kim tutmuştı ki? Onu terk eden ailesi değil. Harcanabilir olduğuna inanan koruyucu ailesi de değil. Patlamış dudaklarında deney yapan doktorlar hiç değil. Disleksik olmasını aptallık sanan öğretmenleriyle sosyal hizmet uzmanları değil. Hele hayatıyla, o değerli hayatıyla kumar oynayan Angie'nin sözü bile edilemezdi.

"Sara?" Will kaygılı görünüyordu. "İyi misin?"

Ellerini Will'in omuzlarına kaydırды. Gümleğinin altından o tanıdık sert kasları, cildinden yayılan sıcaklığı hissetti. Daha o sabah gözkapaklarını öpmüştü. Narin kirpikleri vardı, sarı ve yumuşak. Ona sataşmış, kaşlarını, burnunu, çenesini öpmüş, elini yüzüne ve göğsüne kapatmıştı. Geçen bütün bir yılın kaç saatini Will'in ağzının üzerindeki yaranın kendi dudaklarında nasıl bir duygu bırakacağını merak ederek geçirmiş olabilirdi? Kaç gece onun kollarında uyanmayı düşlemişti?

Ne kadar çok saat. Ne kadar çok gece.

Gözlerinin içine bakabilmek için parmaklarının ucuna kalktı. "Benimle olmak istiyor musun?"

"Evet."

Sesindeki kararlılığa bayıldı. "Ben de seninle olmak istiyorum."

Will başını salladı. Çok kötü bir esprinin can alıcı noktasını bekler gibiydi. "Anlamıyorum."

"İşe yaradı."

"Ne işe yaradı?"

"O dayanılmaz çekiciliğin."

Will gözlerini kıstı. "Hangi çekicilik?"

"Fikrimi değiştirdim."

Hâlâ Sara'ya inanmamış gibiydi.

"Öp beni," dedi Sara. "Fikrimi değiştirdim."